Predici la Duminica după Naşterea Domnului - Fuga în Egipt

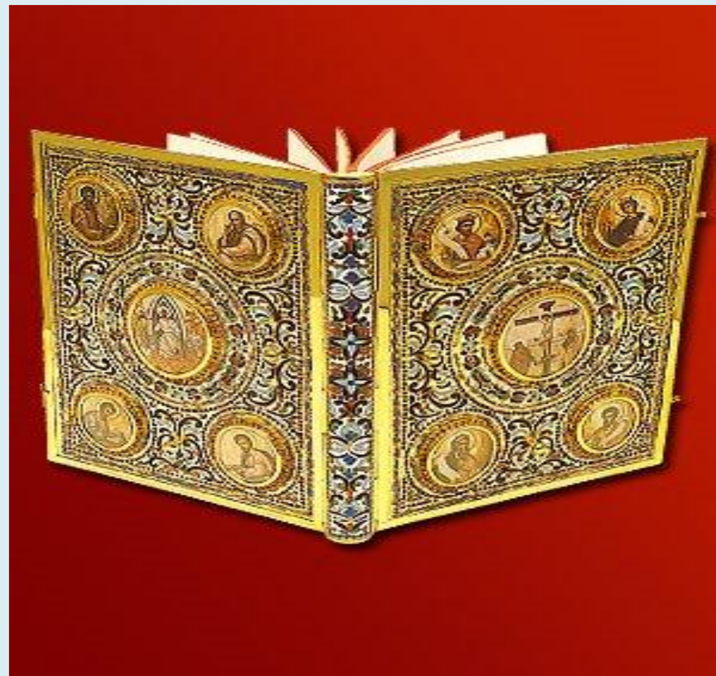


Index

Evanghelia şi Apostolul zilei



Evanghelia



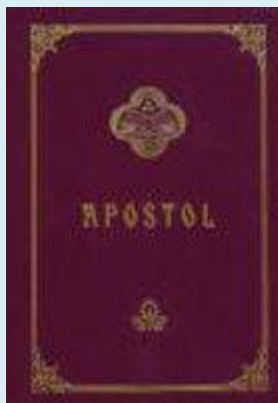
Matei 2,13-23

13. După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă.

14. Şi sculându-se, a luat, noaptea, Pruncul şi pe mama Lui şi a plecat în Egipt.

15. Şi au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: "Din Egipt am chemat pe Fiul Meu".
16. Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte şi trimiţând a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai jos, după timpul pe care îl aflase de la magi.
17. Atunci s-a împlinit ceea ce se spusese prin Ieremia, proorocul:
18. "Glas în Rama s-a auzit, plângere şi tânguire multă; Rahela îşi plânge copiii şi nu voieşte să fie mângâiată pentru că nu sunt".
19. După moartea lui Irod, iată că îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif în Egipt,
20. Şi i-a zis: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi mergi în pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia sufletul Pruncului.
21. Iosif, sculându-se, a luat Pruncul şi pe mama Lui şi a venit în pământul lui Israel.
22. Şi auzind că domneşte Arhelau în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să meargă acolo şi, luând poruncă, în vis, s-a dus în părţile Galileii.
23. Şi venind a locuit în oraşul numit Nazaret, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean Se va chema.

Apostol



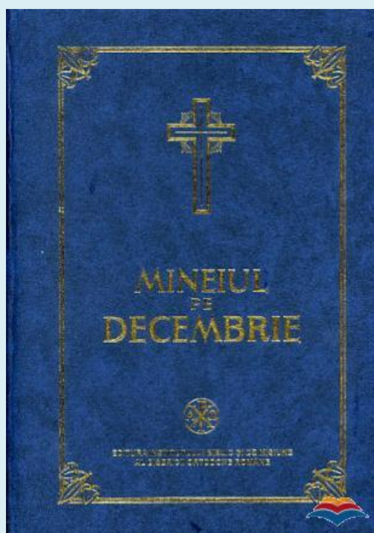
Epistola către Galateni a Sfântului apostol Pavel

Galateni 1, 11-19

11. Dar vă fac cunoscut, fraţilor, că Evanghelia cea binevestită de mine nu este după om;
12. Pentru că nici eu n-am primit-o de la om, nici n-am învăţat-o, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos.

13. Căci aţi auzit despre purtarea mea de altădată întru iudaism, că prigoneam peste măsură Biserica lui Dumnezeu şi o pustiiam.
14. Şi spoream în iudaism mai mult decât mulţi dintre cei care erau de vârsta mea în neamul meu, fiind mult râvnitor al datinilor mele părinteşti.
15. Dar când a binevoit Dumnezeu, care m-a ales din pântecele mamei mele şi m-a chemat prin harul Său,
16. Să descopere pe Fiul Său întru mine, pentru ca să-L binevestesc la neamuri, îndată nu am primit sfat de la trup şi de la sânge,
17. Nici nu m-am suit la Ierusalim, la Apostolii cei dinainte de mine, ci m-am dus în Arabia şi m-am întors iarăşi la Damasc.
18. Apoi, după trei ani, m-am suit la Ierusalim, ca să-l cunosc pe Chefa şi am rămas la el cincisprezece zile.
19.Iar pe altul din apostoli n-am văzut, decât numai pe Iacov, fratele Domnului.

Duminica după Naşterea lui Hristos - Facem pomenirea Sfinţilor drepţi, Iosif logodnicul, David împăratul şi Iacov fratele Domnului (Minei)



Cade-se a şti, că după Naşterea lui Hristos, de se va întâmpla Duminica aceasta în 26, 27, 28, 29, şi 30. Sâmbătă la Vecernia cea mică, Stihurile Învierii, şi ale Născătoarei de Dumnezeu după obicei.

La Vecernia cea mare

După obişnuitul Psalm, citim Catisma întâia toată. La Doamne strigat-am..., Stihirile învierii trei şi ale praznicului patru, cele ce sunt la însuşi praznicul şi ale Sfinţilor trei, glas 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Pe părintele Domnului toţi să-l lăudăm, pe David împăratul, că dintru acesta a ieşit toiag Fecioara, şi dintr-însa a răsărit floare, Hristos, şi pe Adam cu Eva din stricăciune i-a înnoit, ca un Milostiv.

Proorociile proorocilor le-a văzut la bătrâneţe arătat plinite cu adevărat Iosif logodnicul, învrednicindu-se logodirii celei străine, răspunsuri luând de la îngerii cei ce au strigat: Slavă lui Dumnezeu, celui ce a dăruit pe pământ pace.

Pe fratele Domnului toţi să-l lăudăm, ca pe cel ce a fost Arhiereu, şi iarăşi cu mucenicia a strălucit vitejeşte. Pentru ale căruia rugăciuni Iisuse Dumnezeul nostru, Cel ce Te-ai înfăşat, şi în peşteră şi în iesle Te-ai culcat, mântuieşte pe toţi cei ce Te laudă pe Tine.

Slavă..., glas al 6-lea

Pomenirea săvârşim a lui David bine credinciosului împărat şi prooroc, şi a lui Iacov apostolului şi întâiul episcop; că cu învăţăturile lor izbăvindu-ne de înşelăciune, slăvim pe Hristos cel ce a răsărit din Fecioară, ca să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., Dogmatica glasului

Vohod, Prochimenul zilei.

La Litie

Stihirile praznicului le zicem ca la însăşi praznicul, Slavă..., Şi acum..., Magii împăraţii perşilor...

La Stihoavnă

Stihirile Învierii din Octoih:

Slavă..., glas al 6-lea

Pomenirea arhiereilor, şi stăpânire împăraţilor, şi veselie a fost naşterea Ta, şi întru dânsa lăudându-ne zicem: Tatăl nostru, care eşti în ceruri sfințească-se numele Tău, Iubitorule de oameni.

Şi acum..., glasul acelaşi

Dănțuiesc toţi îngerii în ceruri, şi se bucură astăzi şi săltează toată făptura pentru Domnul Mântuitorul, cel ce S-a născut în Vitleem; că a încetat toată înşelăciunea idolilor, şi împărăţeşte Hristos în veci.

La binecuvântarea pâinilor, Troparul praznicului de două ori, şi al Sfinţilor o dată.

Iar unde nu este priveghere: Troparul învierii,

Slavă..., al sfinţilor, glas al 2-lea

Binevesteşte Iosife lui David dumnezeiescului părinte minunile; pe Fecioara ai văzut născând, cu magii te-ai închinat, cu păstorii ai slăvit, prin înger înştiinţare ai luat. Roagă pe Hristos Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a praznicului

La Pavecerniță

După Sfinte Dumnezeule..., Condacul dumnezeieştilor Părinți, Slavă... Şi acum..., al praznicului

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul Învierii, de două ori. Slavă..., al Sfinţilor, Şi acum... al Praznicului. După obişnuitele Catisme, Sedelnele Învierii cu ale Născătoarei lor şi citire. Apoi Fericiţi cei fără prihană..., Soborul îngeresc... Ipacoi, Antifoanele și prochimenul glasului. Evanghelia Învierii, Învierea lui Hristos..., Psalm 50, şi Stihira Învierii.

Canoanele al Învierii cu Irmosul pe 4, al Născătoarei de Dumnezeu pe două, al praznicului pe 4, şi al dumnezeieştilor Părinţi pe 4. Iar de este în 26 de zile, zicem Canonul Învierii, cu Irmosul pe 4, ale praznicului amândouă Canoanele pe 6, şi al dumnezeieştilor Părinţi pe 4.

Canonul părinţilor

facere a lui Cosma monahul

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Cânta-voi Ţie, Doamne, Dumnezeul meu, că ai scos pe popor din robia Egiptului şi ai acoperit pe Faraon cu carele şi cu puterea lui.

Cânt Ție, Doamne Dumnezeul meu, că din sfânt pântecele Fecioarei îmbrăcându-Te în om negrăit, l-ai înnoit ca un Milostiv.

Astăzi păstorii teologhisesc împreună cu îngerii, cântând cântare luminată; şi magii daruri aduc, Celui ce S-a făcut cu trupul Prunc.

Slavă întru cei de sus! Cetele îngereşti au stătut în Vitleem înaintea păstorilor, zicând. Cu care împreună să lăudăm pe Cel ce a binevoit a Se întrupa.

Slavă...

Câţi săvârşim cele de naştere ale Celui ce S-a întrupat pentru noi, cu bucurie să lăudăm pe Iacov fratele lui Dumnezeu, şi pe David, părintele Domnului.

Şi acum..., a Născătoarei

David al lui Dumnezeu părinte, laudă cu alăuta pe Cuvântul, cel ce S-a întrupat din rădăcina lui Iessei, care a tras la Sine pe dreptul Iacov.

Catavasie: Hristos Se naşte, slăviţi-L! Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L! Hristos pe pământ, înălţaţi-vă! Cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L popoare, că S-a prea slăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întărirea celor ce nădăjduiesc spre Tine, întăreşte, Doamne, Biserica Ta, pe care ai câştigat-o cu scump Sângele Tău.

Pe Hristos, cela ce S-a născut cu trup din Fecioara Maria, mai presus de fire, cu îngerii toţi să-L lăudăm, strigând: Slavă întru cei de sus! Să se veselească cerurile, să dănţuiască tot pământul, cântând astăzi Celui ce S-a născut: Slavă întru cei de sus, lui Hristos Dumnezeu.

Slavă...

Praznicul cel de toţi prăznuit al Celui ce s-a micşorat pentru noi, să-l cinstim împreună cu David şi cu Iacov, cu cântări după vrednicie.

Şi acum... a Născătoarei

Ca un mire din cămară din pântece de Maică va ieşi Domnul, a zis David; pe care acum împreună cu Iacov să-i lăudăm.

Catavasie: Fiului, Celui Născut fără stricăciune din Tatăl mai înainte de veci şi mai pe urmă din Fecioară Întrupat fără sământă, lui Hristos Dumnezeu să-I strigăm: Cel ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti, Doamne!

Condacul, şi Icosul praznicului

Sedealna, glasul 1:

Podobie: Ceata îngerească...

Tatălui Ceresc slujitor cu adevărat te-ai făcut Iosife, şi tată te-ai socotit Fiului celui fără început, ce S-a făcut Prunc cu trupul. Pentru aceasta astăzi prăznuim sfântă pomenirea ta întru veselia inimii, lăudându-te cu credinţă.

Slavă..., Şi acum...

Ceata proorocilor prăznuieşte dumnezeieşte minunea ce s-a făcut întru tine o Fecioară! Că pe Dumnezeu întrupat pe pământ L-ai născut. Pentru aceasta îngerii cu păstorii cântă, şi magii cu credinţă împreună cu Iosif, vestesc minunile, lui David dumnezeiescului părinte.

Cântarea a 4-a

Irmos: Vestind mai înainte venirea Ta pe pământ, Hristoase Dumnezeule, proorocul a strigat cu bucurie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cea negrăită smerirea Cuvântului lui Dumnezeu cu ochii minţii mai-nainte văzându-o Avvacum, a strigat: De la amiazăzi va veni Dumnezeu, Mântuitorul no-stru.

Înaintea ieslei tale celei de Dumnezeu primitoare, au stătut oştile celor fără de trupuri, Fiule al lui Dumnezeu, slăvind naşterea Ta cea mai presus de cuvânt, cu cutremur şi cu spaimă.

Cu magii Stăpânului să ne închinăm, cu îngerii şi cu păstorii să dănţuim, strigând cu dumnezeiască cuviinţă: Slavă întru cei de sus, lui Hristos Dumnezeu.

Slavă...

Cel ce împărăţeşte peste toţi împăraţii, Hristos, după trup din sămânţa lui David născându-Se, pe Iacov cel ales l-a primit frate, precum a binevoit.

Şi acum..., a Născătoarei

Cel ce din Fecioara, S-a arătat cu trup Dumnezeu şi Domnul a proslăvit pomenirea voastră Sfinţilor, Iacove cel mai ales dintre apostoli, şi Davide prea fericite.

Catavasie: Toiag din rădăcina lui Iesei şi Floare dintr-însul, Hristoase, din Fecioară ai odrăslit, Cel Lăudat, din Muntele cel cu umbră deasă. Venit-ai, Întrupându-Te din Cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu. Slavă puterii Tale, Doamne!

Cântarea a 5-a

Irmos: La Tine, Cel ce îmi răsări Lumina poruncilor Tale, Doamne, aleargă duhul meu şi pe Tine Te laudă. Că Tu eşti Dumnezeul nostru şi la Tine este scăparea mea, Împărate al păcii.

Cela ce din curata Fecioară ai binevoit a Te naşte Dumnezeule întrupându-Te, slavă Ție! Slavă Ție, Iisuse Fiul lui Dumnezeu.

Cela ce Te-ai născut din Fecioară, şi ai luminat pomenirea lui David şi a lui Iacov, slava Ție ! Slavă Ție,, Iisuse Fiul lui Dumnezeu.

Cela ce Te-ai îmbrăcat în chip de rob, Cuvinte, din pântece prea curat, slavă Ție! Slavă Ție, Iisuse Fiul lui Dumnezeu.

Slavă...

Pe care proorocul David ploaie pe lână L-a numit prin dumnezeiasca insuflare, Iacov, pe Acela l-a propovăduit pe Iisus Fiul lui Dumnezeu.

Şi acum..., a Născătoarei

Glasul îngerului aduce ţie Fecioară, fără tăcere, făptura: Bucură-te, prea curată Maica lui Iisus, Fiul lui Dumnezeu.

Catavasie: Dumnezeu fiind al păcii, Tată al îndurărilor, ai trimis nouă pe Îngerul Sfatului Tău Celui Mare, dăruindu-ne pace; deci povăţuiţi fiind la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, de noapte mânecând, Te slăvim pe Tine, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a mai înainte, închipuind îngroparea ta cea de trei zile, proorocul Iona, în chit rugându-se: din stricăciune mă mântuieşte, Iisuse, Împărate al Puterilor.

Strigat-a cu prea slăvire cetele îngereşti, privind naşterea Ta cea înfricoşată Doamne: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, că S-a născut pe pământ acum.

Voit-ai a Te naşte din Fecioară ca un Om, în vremile cele de apoi, Cela ce din Tatăl mai-nainte de veci Te-ai născut ca un Dumnezeu; ca pe Adam cel stricat iarăşi să-l zideşti, ca un Iubitor de oameni.

Şezut-ai precum Te-ai jurat Doamne, pe scaunul proorocului Tău, David, ieşind din rodul pântecelui lui, şi lui Iacov scaunul Bisericii i-ai dat Hristoase.

Stătut-au spăimântându-se cetele cereşti înaintea peşterei, şi au lăudat Naşterea cea prea curată, fără tăcere: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu cântând.

Slavă...

Împăratul David, prooroc minunat, şi strămoş dumnezeieştii întrupări s-a arătat, iar Iacov ucenic şi întâi episcop s-a făcut.

Şi acum..., a Născătoarei

Rugămu-ne, roagă-te pentru robii tăi Fecioară de Dumnezeu Născătoare, Celui ce S-a întrupat din tine; că pe tine una folositoarea noastră te ştim.

Catavasie: Din pântece pe Iona, ca pe un prunc, l-a lepădat fiara mării, precum l-a primit. Iar Cuvântul în Fecioară Sălăşluindu-Se şi Trup luând, a ieşit lăsând-o nestricată; că Cel ce n-a pătimit stricăciune, pe Ceea ce L-a născut a păzit-o nevătămată.

Condacul sfinţilor, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

De veselie astăzi se umple dumnezeiescul David, şi Iosif împreună cu Iacov laudă aduce; pentru că luând cunună pentru înrudirea cu Hristos, se bucură; şi pe Cel ce

S-a născut negrăit pe pământ, Îl laudă, şi strigă: Mântuieşte Îndurate, pe cei ce Te cinstesc pe Tine.

Icos: Cu sfat negrăit Se naşte cu trup Cel fără trup; Se cuprinde acum cu trupul Cel necuprins şi păzeşte nemişcat amândouă firile; început ia Cel din fire fără început, şi unul Cel mai presus de ani, Prunc se vede, Cel prea desăvârşit; pe mâini Se poartă Cela ce poartă toate. Pentru aceasta pe cei cinstiţi cu neamul Lui, îi încununează ca un Dumnezeu cu a Sa naştere; pe care mărindu-i cu credinţă, fără tăcere strigăm : Mântuieşte Îndurate, pe cei ce Te cinstesc pe Tine.

Sinaxar

La Duminica după Naşterea lui Hristos, pomenirea Sfinţilor şi drepţilor ai lui Dumnezeu Părinţi, Iosif logodnicul Sfintei Fecioare, Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei, a lui Iacov fratele Domnului şi a lui David proorocul şi împăratul.

Stih: Cinstesc pe Iosif logodnicul Fecioarei,
ca cel ce singur s-a ales păzitor fecioriei ei,
Tu eşti fiu tâmplarului, dar frate Domnului,
care pe toate le-a suferit cu cuvântul fericite.
Davide văzând acum după trup pe Hristos din coapsele tale,
săltează te veselește.

David proorocul şi împăratul era fecior lui Iessei, pe acesta a învăţat proorocul Natan legea Domnului, şi a proorocit patruzeci de ani, şi a apucat înainte de întruparea lui Hristos, cu nouă sute nouă zeci şi nouă de ani, şi era în Gavaa.

Şi a văzut Natan, că David vrea să se facă călcător legii cu Virsavia, şi grăbind să meargă să-i spună, s-a zăticnit de diavolul, de vreme ce a aflat în drum zăcând un om mort, gol, junghiat, şi a rămas acolo, ca să îngroape pe mort, şi întru aceea noapte a cunoscut că a făcut David păcatul, şi s-a întors înapoi plângând.

Iar dacă a omorât David pe bărbatul ei, a trimis Dumnezeu pe Natan proorocul, ca să-l înfrunte, şi plângându-l mult David, şi dacă a îmbătrânit foarte, a murit, şi s-a îngropat la pământul său cu părinţii săi.

Şi se face soborul lui la biserica cea mare, şi în biserica Sfântului apostol Iacov, fratele Domnului, înlăuntru în cinstita biserică a Preasfintei de Dumnezeu Născătoarei din Halcopratia.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon, văpaia cuptorului au călcat, cu laude cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

În Vitleem slăvind păstorii ca pe Cel născut din Fecioară, au vestit pe Mântuitorul şi Domnul, cel ce S-a arătat pe pământ, ca să mântuiască neamul omenesc.

De naşterea cea mai presus de cuvânt, a Născătoarei de Dumnezeu Mariei, cetele îngereşti mirându-se au strigat: Slavă întru cei de sus Dumnezeului nostru, şi pe pământ pace.

Decât Heruvimii mai înaltă te-ai arătat Fecioară, purtând în braţele tale pe Cel ce Se poartă de dânşii; pe care nu înceta rugându-L pururea, cu să ne mântuiască pe noi.

Aducătorul de mireasă, David, şi dumnezeiescul Iacov împodobitor fiind de cămară Bisericii, a zis: Cela ce Te-ai întrupat pentru noi Hristoase, bine eşti cuvântat.

Slavă...

Cela ce între prooroci eşti împărat, şi între împăraţi, prooroc, cântă împreună cu Iacov de Dumnezeu înţelepţitul, şi cu noi: Cela ce pentru noi Te-ai întrupat Hristoase, bine eşti cuvântat.

Şi acum..., a Născătoarei

În rugul cel nears şi în cuptorul cel răcorit mai-nainte închipuindu-te Maică prea curată, ai născut fără sămânţă pe Dumnezeu întrupat, curată binecuvântată.

Catavasie: Tinerii în dreapta credinţă fiind crescuţi, păgâneasca poruncă nebăgând-o în seamă, de groaza focului nu s-au înspăimântat; ci în mijlocul văpăii stând, au cântat: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Hristos...

Pe Împăratul Hristos, pe care L-au vestit în Vitleem păstorii, şi steaua L-a arătat, în chip de rob; toate lucrurile lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pe Hristos, Cel ce S-a născut, căruia s-au închinat magii cu daruri, şi Dumnezeu l-a cuvântat oştile îngereşti; toate lucrurile lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pe Hristos, cel ce S-a întrupat, pe care L-au propovăduit puterile cereşti, şi pe care cei cu ochi mulţi neîncetat Îl laudă; toate lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Pe Hristos, cel ce S-a întrupat, pe care l-a proorocit David al lui Dumnezeu părinte, şi popoarelor L-a propovăduit Iacov; toate lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe Împăratul Hristos, pe care l-a născut nouă Fecioara Maria, şi după naştere a rămas Fecioară curată; toate lucrurile lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Catavasie: Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul minunii celei mai presus de fire; că nu a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici Focul Dumnezeirii pântecele Fecioarei, în care a intrat. Pentru aceasta, cântând, să strigăm: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Moise în munte a văzut...

Pe Cuvântul şi Fiul cel mai-nainte de veci, negrăit născut din Tatăl, pe Acesta în vremile cele mai de pe urmă cu trup astăzi Fecioara, L-a născut; pe care Îl laudă păstorii cu îngerii strigând: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu.

Steaua văzându-o magii cu chip străin, la Dânsul au venit, căutând pe Cel născut; pe care aflându-L, cu daruri L-au cinstit, cu aur şi cu tămâie şi cu smirnă, strigând: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, celui ce S-a născut.

Vitleeme acum te veseleşte, cetate făcându-te noului David, şi tu Sioane mitropolia bisericilor vesteşte, privind acum veselia cea de obşte a Împăratului tuturor, şi a robilor Lui.

Lui Dumnezeu, celui ce S-a născut din Fecioară, toată făptura cu cutremur i-a slujit: Cerurile cu steaua, pământul cu ieslea, muntele cu peştera, magii cu daruri, păstorii cu minunea, îngerii aducându-i cântare.

Slavă...

Împărat din păstor de demult David s-a făcut, iar tu Iacove din seminţia Iudei cea împărătească, păstor te-ai arătat turmei Celui ce S-a întrupat, Mielului, Celui Preaînalt, şi Fiului lui Dumnezeu.

Şi acum..., a Născătoarei

Oştile îngereşti te slăvesc pe tine de Dumnezeu Născătoare, şi neamul omenesc neîncetat cu cântări te cinsteşte, că cu dumnezeiasca naştere ai unit pe pământeni cu cei cereşti. Pentru aceasta pe tine te lăudăm.

Catavasie: Taină minunată şi neobişnuită văd, cer fiind peştera, Scaun de Heruvimi Fecioara, ieslea sălăşluire, întru care S-a culcat Cel Neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe care, lăudându-L Îl slăvim.

Luminânda Învierii

Slavă..., a sfinţilor

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul vea-cului.

Împreună cu Iacov prea slăvitul fratele Domnului, să lăudăm pe David al lui Dumnezeu părinte, şi pe dumnezeiescul Iosif, logodnicul Născătoarei de Dumne-zeu; că dumnezeieştii Naşterii lui Hristos au slujit cu dumnezeiască cuviinţă în cetatea Vitleemului, cu îngerii, cu magii şi cu păstorii; Aceluia cântând cântare, ca unui Dumnezeu şi Stăpân.

Şi acum... a paznicului

La Laude

Patru **Stihiri** ale Învierii din Octoih, şi patru ale paznicului cu **stihurile** lor glasul al 4-lea:

Veseliţi-vă drepţilor, ceruri bucuraţi-vă, săltaţi munţi, Hristos născându-Se, Fecioara șade asemănându-se Heruvimilor, purtând în braţe pe Dumnezeu Cuvântul întrupat; păstorii slăvesc pe Cel născut, magii aduc Stăpânului daruri; îngerii cântând, zic: Cela ce eşti neajuns, Doamne slavă Ție !

Tatăl a binevoit, Cuvântul trup S-a făcut, şi Fecioara a născut pe Dumnezeu întrupat. Steaua vesteşte, magii se închină, păstorii se minunează, şi făptura se bucură.

De Dumnezeu Născătoare Fecioară, ceea ce ai născut pe Mântuitorul, pierdut-ai blestemul cel dintâi al Evei; că Maică ai fost bunei voinţe a Tatălui, purtând în braţe pe Dumnezeu Cuvântul întrupat. Taina nu suferă ispitire, numai cu credinţă toţi o slăvim, strigând cu tine şi zicând: Negrăite Doamne, slavă Ție!

Veniţi să lăudăm pe Maica Mântuitorului, care după naştere iarăşi s-a arătat Fecioară. Bucură-te, cetate însufleţită a Împăratului şi Dumnezeu întru care Hristos sălăşluindu-Se, mântuire a lucrat. Cu Gavriil să lăudăm, cu păstorii să slăvim, strigând: De Dumnezeu Născătoare, roagă-te Celui ce S-a întrupat din tine, să ne mântuiască pe noi.

Slavă..., glasul al 8-lea, a lui Anatolie

Sângele şi focul, şi fumegarea de fum, minunile care mai-nainte le-a văzut Ioil pe pământ; sângele este întruparea, focul Dumnezeirea, iar fumegarea de fum Duhul Sfânt, care S-a pogorât peste Fecioară, şi lumea a umplut de mireasmă. Mare este taina întrupării Tale, Doamne slavă Ție.

Şi acum..., Prea binecuvântată eşti Născătoare de Dumnezeu Fecioară...

Slavoslovia cea mare. Troparul Învierii şi Otpustul. Slavă..., Şi acum..., Stihira Evangheliei, La Ceasuri, Troparul Învierii, Slavă..., al praznicului. Şi acum..., al Născătoarei ceasului, şi Troparul Sfinţilor, le zicem schimbându-le. După Tatăl nostru..., Condacul praznicului şi al Sfinţilor, le zicem schimbându-le.

La Liturghie

Fericirile glasului ale praznicului Cântarea a 3-a, pe 4, şi ale Sfinţilor, Cântarea a 6-a, pe 4. După Vohod Troparul Învierii, al praznicului, şi al Sfinţilor. Slavă..., Condacul Sfinţilor, Şi acum... al praznicului. Apostol către Galateni: Fraţilor, arăt vouă că Evanghelia care s-a binevestit de mine... Evanghelia de la Matei: Iar după ce s-au dus magii, iată îngerul Domnului... apoi a Duminicii rândului. Chinonicul: Lăudaţi pe Domnul din ceruri... Şi al Sfinţilor: Bucurați-vă drepţii întru Domnul...

Arătare pentru apostoli şi Evangheliile care sunt ale sâmbetei şi ale Duminicii celei după Naşterea lui Hristos; şi ale celeilalte Sâmbete şi Duminici, înaintea dumnezeieștii Arătări.

Cade-se a şti: De se va întâmpla Naşterea lui Hristos Duminică: Atuncea între Naşterea lui Hristos şi între dumnezeiasca Arătare, este numai o Sâmbătă şi o Duminică. Şi cântăm Duminica cea după Naşterea lui Hristos, a doua zi Luni, Decembrie în 26 după cum s-a arătat Luni la rând, şi citim la Liturghie Apostolul şi Evanghelia Duminicii, celei după Naşterea lui Hristos; iar Apostolul şi Evanghelia Sâmbetei cei după Naşterea lui Hristos, le citim Sâmbătă la odovania praznicului, întâi aceste, apoi a Sâmbetei celei dinaintea dumnezeieştii Arătări. Prochimenul, Aliluia şi Chinonicul praznicului iar Prochimenul, Apostolul şi Evanghelia Duminicii înaintea dumnezeieştii Arătări, le citim în ziua dintâi a lui Ianuarie.

Iar de se va întâmpla Naşterea lui Hristos Luni: Atuncea între Naşterea lui Hristos, şi între dumnezeiasca Arătare, este o Sâmbătă şi o Duminică. Şi Sâmbăta cea după Naşterea lui Hristos o punem Decembrie în 30. Şi la Liturghie, Prochimen, Apostol, Aliluia, Evanghelia şi Chinonicul le citim, mai întâi ale Sâmbetei celei după Naştere, apoi Apostolul şi Evanghelia Sâmbetei celei înaintea dumnezeieştii Arătări. Şi a Duminicii celei după Naştere, le citim la Liturghie în odovania praznicului. Iar a Duminicii înaintea dumnezeieştii Arătări, le citim în Ianuarie întâi, precum s-a arătat mai sus.

Iar de va fi Naşterea lui Hristos, Marţi: Atuncea între Naşterea lui Hristos, şi între dumnezeiasca Arătare, sunt două Sâmbete şi o Duminică. Şi Sâmbăta care este după Naştere, atunci este Decembrie în 29. La Liturghie, Prochimenul, Apostolul, Aliluia, Evanghelia şi Chinonicul le cântăm mai întâi ale Sâmbetei cei după Naştere, apoi ale pruncilor. Iar a Duminicii celei după Naştere cântăm slujba, în 30 Decembrie. Iar ale Duminicii înaintea dumnezeieştii Arătări, Prochimen, Apostol, Aliluia, Evanghelia, le citim în 1 Ianuarie, mai întâi ale înaintea dumnezeieştii Arătări, apoi ale Tăierii împrejur şi ale marelui Vasilie.

Iar de se va întâmpla Naşterea lui Hristos Miercuri, Joi sau Vineri: Atuncea între Naşterea şi între dumnezeiasca Arătare, sunt două Sâmbete şi două Duminici. Deci în Sâmbăta şi în Duminica cea dintâi, se citesc Apostolii şi Evangheliile Sâmbetei şi ale Duminicii după Naşterea lui Hristos; iar întru a doua Sâmbăta şi Duminică se citesc ale Sâmbetei şi Duminicii înaintea dumnezeieştii Arătări.

Iar de este Naşterea lui Hristos Sâmbătă: Atuncea între Naşterea şi între dumnezeiasca Arătare, sunt două Duminici şi o Sâmbătă, şi Duminica care este a doua zi după Naştere, o cântăm a doua zi după Naştere, Duminică, precum s-a arătat la rând. Iar odovania praznicului Naşterii se face Vineri, şi cântăm slujba Naşterii lui Hristos, după cum s-a arătat la rând. Numai la Liturghie, Prochimen, Aliluia şi Chinonicul praznicului, iar Apostolul şi Evanghelia Sâmbetei celei după Naşterea lui Hristos şi Apostolul şi Evanghelia Sâmbetei, celei mai-nainte de Arătarea lui Dumnezeu, le citim în întâia zi a lui Ianuarie, la Liturghie mai-nainte ale tăierii împrejur, şi ale Sâmbetei celei dinaintea Arătării lui Dumnezeu şi pe urmă ale Sfântului Vasilie. Iar a doua zi în Duminica cea de rând, la Utrenie citim Evanghelia Învierii. Iar la Liturghie, Prochimen, Apostol, Aliluia şi Evanghelia, mai întâi a Duminicii celei mai-nainte de Arătarea lui Dumnezeu, apoi a rândului, dacă nu este întoarcerea Evangheliilor, şi pe urmă a Sfântului de rând Chinonicul: Lăudaţi pe Domnul din ceruri..., şi al Sfântului.

Canon de rugăciune la Duminica după Naşterea Domnului



Tropar la Duminica după Naşterea Domnului, glasul al 2-lea: Binevesteşte Iosif lui David, dumnezeiescului părinte, minunile: văzut-ai pe Fecioara născând; cu magii te-ai închinat; cu păstorii ai slăvit şi prin îngeri înştiinţare ai primit. Roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Condac la Duminica după Naşterea Domnului: De veselie astăzi, dumnezeiescul David se umple; şi dreptul Iosif împreună cu Iacob, laudă aduce; că luând cunună pentru înrudirea cu Hristos se bucură; şi pe Cel ce s-a născut în chip de negrăit pe pământ, Îl laudă şi strigă: mântuieşte, Îndurate, pe cei ce Te cinstesc pe Tine.

Cântarea 1

Irmos: Cânta-voi Ţie, Doamne, Dumnezeul meu, că ai scos pe popor din robia Egiptului şi ai acoperit pe Faraon cu carele şi cu puterea lui.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Cânta-voi Ţie, Doamne Dumnezeul meu, că din sfânt pântecele Fecioarei în chip de negrăit îmbrăcându-Te în om, l-ai înnoit, ca un Milostiv.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Astăzi păstorii teologhisesc împreună cu îngerii, cântând cântare de Slavă şi magii daruri aduc, Celui ce a fost purtat ca un Prunc în Trup.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Slavă întru cei de sus, cântau Cetele îngereşti, stând înaintea păstorilor în Betleem; împreună cu care să lăudăm pe Cel ce a binevoit a Se Întrupa.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Câţi săvârşim cele de naştere ale Celui ce S-a Întrupat pentru noi, cu bucurie să lăudăm pe Iacob, fratele lui Dumnezeu şi pe David, dumnezeiescul părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

David, al lui Dumnezeu părinte după trup, laudă cu alăuta pe Cuvântul, Cel ce s-a Întrupat din rădăcina lui Iesei; care a tras la Sine pe dreptul Iacob.

Catavasie: Hristos Se naşte, slăviţi-L! Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L! Hristos pe pământ, înălţaţi-vă! Cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L popoare, că S-a prea slăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întărirea celor ce nădăjduiesc spre Tine, întăreşte, Doamne, Biserica Ta, pe care ai câştigat-o cu scump Sângele Tău.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Pe Hristos, cel ce S-a născut cu Trup fără de sămânţă din Fecioara Maria, cu îngerii toţi să-L lăudăm, strigând: Slavă întru cei de sus!

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Păstorii, petrecând noaptea pe câmp, strigă cu credinţă lui Hristos, Păstorului Celui Adevărat, Celui ce a fost Binevestit de îngeri: Slavă întru cei de sus!

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Să se veselească cerurile şi să dănţuiască tot pământul cântând astăzi Celui ce S-a născut: Slavă întru cei de sus, lui Hristos Dumnezeu!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sărbătoarea cea de toţi prăznuită a Celui ce S-a micşorat pentru noi să o cinstim, credincioşilor, împreună cu David şi cu Iacob, cu cântări, după vrednicie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca un mire din cămară va ieşi acum Domnul, a zis David, din pântece de Maică; pe Care împreună cu Iacob să-L lăudăm.

Catavasie: Fiului, Celui Născut fără stricăciune din Tatăl mai înainte de veci şi mai pe urmă din Fecioară Întrupat fără sămânţă, lui Hristos Dumnezeu să-I strigăm: Cel ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti, Doamne!

Cântarea a 4-a

Irmos: Vestind mai înainte venirea Ta pe pământ, Hristoase Dumnezeule, proorocul a strigat cu bucurie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Mai înainte văzând proorocul Avacum cu ochii minţii pogorârea cea nespusă a Cuvântului lui Dumnezeu, a strigat: din Teman va veni Dumnezeu, Mântuitorul nostru.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Stătut-au înaintea ieslei Tale, celei de Dumnezeu primitoare, Oştile celor fără de trup, Fiule al lui Dumnezeu, slăvind cu cutremur şi cu spaimă naşterea Ta cea mai presus de cuvânt.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Cu magii să ne închinăm Stăpânului, cu îngerii şi cu păstorii să dănţuim, strigând cu dumnezeiască cuviinţă: Slavă întru cei de sus, lui Hristos Dumnezeu!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel ce Împărăteşte peste toţi împăraţii, Hristos, născându-Se după Trup din sămânţa lui David, pe Iacob cel ales l-a primit frate, precum a binevoit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce din Fecioară S-a arătat în Trup Dumnezeu şi Domn, a prea mărit pomenirea voastră, sfinţilor: Iacob, cel mai ales dintre apostoli şi prea fericitul David.

Catavasie: Toiag din rădăcina lui Iesei şi Floare dintr-însul, Hristoase, din Fecioară ai odrăslit, Cel Lăudat, din Muntele cel cu umbră deasă. Venit-ai, Întrupându-Te din Cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu. Slavă puterii Tale, Doamne!

Cântarea a 5-a

Irmos: La Tine, Cel ce îmi răsări Lumina poruncilor Tale, Doamne, aleargă duhul meu şi pe Tine Te laudă. Că Tu eşti Dumnezeul nostru şi la Tine este scăparea mea, Împărate al păcii.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Cel ce ai făcut să ne Răsară nouă, celor dintru întuneric, Lumina dumnezeieştii Tale Arătări, Slavă Ţie! Slavă Ţie, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu!

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Cel ce Te-ai născut din Fecioară şi ai luminat pomenirea lui David şi a lui Iacob, slavă Ţie! Slavă Ţie Iisuse, Fiul lui Dumnezeu!

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Cel ce Te-ai îmbrăcat în chip de rob din pântece prea curat, Cuvinte, Slavă Ţie! Slavă Ţie, Iisuse Fiul lui Dumnezeu!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe care proorocul David prin dumnezeiasca insuflare L-a numit ploaia cea de pe lână, pe Iisus Fiul lui Dumnezeu, pe Acela Iacob L-a propovăduit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Făptura aduce ţie, Fecioară, fără încetare, glasul Îngerului: Bucură-te, prea curată, Maica lui Iisus, Fiul lui Dumnezeu!

Catavasie: Dumnezeu fiind al păcii, Tată al îndurărilor, ai trimis nouă pe Îngerul Sfatului Tău Celui Mare, dăruindu-ne pace; deci povăţuiţi fiind la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, de noapte mânecând, Te slăvim pe Tine, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a mai înainte, închipuind îngroparea ta cea de trei zile, proorocul Iona, în chit rugându-se: din stricăciune mă mântuieşte, Iisuse, Împărate al Puterilor.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Doamne, Cetele îngerilor privind cu uimire Taina Naşterii, au strigat: Slavă întru cei de sus, lui Dumnezeu, că S-a Născut pe pământ acum.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Bine ai voit a Te naşte în vremurile cele mai de pe urmă din Fecioară, ca un Om, Cel ce din Tatăl Te-ai născut mai înainte de veci, ca un Dumnezeu; ca pe Adam cel stricat iarăşi să-l zideşti, ca un Iubitor de oameni.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Şezut-ai, Doamne, pe scaunul proorocului Tău David, precum Te-ai jurat, ieşind din Rodul pântecelui lui; iar lui Iacob i-ai dat, Hristoase, Scaunul Bisericii.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Stătut-au înspăimântându-se Cetele cereşti înaintea peşterii şi au lăudat Naşterea cea prea curată, cântând fără de încetare: Slavă întru cei de sus, lui Dumnezeu!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Împăratul David s-a arătat prooroc minunat şi strămoş al dumnezeieştii Întrupări; iar Iacob s-a vădit ucenic, întâi episcop şi mucenic.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Rugămu-ne, roagă-te pentru noi robii tăi, Fecioară, de Dumnezeu Născătoare, Celui ce S-a Întrupat din tine; că pe tine te ştim singura noastră ocrotitoare.

Catavasie: Din pântece pe Iona, ca pe un prunc, l-a lepădat fiara mării, precum l-a primit. Iar Cuvântul în Fecioară Sălăşluindu-Se şi Trup luând, a ieşit lăsând-o nestricată; că Cel ce n-a pătimit stricăciune, pe Ceea ce L-a născut a păzit-o nevătămată.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

De veselie astăzi, dumnezeiescul David se umple şi dreptul Iosif împreună cu Iacob, laudă aduce; că luând cunună pentru înrudirea cu Hristos se bucură şi pe Cel ce s-a născut în chip de negrăit pe pământ, Îl laudă şi strigă: mântuieşte, Îndurate, pe cei ce Te cinstesc pe Tine.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon, văpaia cuptorului au călcat, cu laude cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

În Betleem păstorii, slăvind pe Cel Născut din Fecioară, au vestit pe Mântuitorul şi Domnul, cel ce S-a arătat pe pământ, ca să mântuiască neamul omenesc.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

De Naşterea cea mai presus de cuvânt a Născătoarei de Dumnezeu, a Mariei, mirându-se Cetele îngereşti au strigat: Slavă întru cei de sus, Dumnezeului nostru şi pe pământ pace!

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Arătatu-te-ai mai înaltă decât Heruvimii, Fecioară, purtând în braţele tale, pe Cel purtat de dânşii; pe care nu înceta a-L ruga pururea să ne mântuiască pe noi.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Aducătorul de mireasă, David şi dumnezeiescul Iacob, purtătorul de grijă al Cămării de mire a Bisericii fiind, ziceau: Cel ce Te-ai Întrupat pentru noi, Hristoase, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel ce între prooroci eşti împărat şi între împăraţi prooroc, cântă împreună cu Iacob de Dumnezeu înţelepţitul şi cu noi: Cel ce pentru noi Te-ai Întrupat, Hristoase, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

În rugul cel ce ardea şi nu se mistuia şi în cuptorul cel răcorit, Maică prea curată, mai înainte fiind închipuită, ai născut fără de sământă pe Dumnezeu Întrupat, curată şi binecuvântată.

Catavasie: Tinerii în dreapta credinţă fiind crescuţi, păgâneasca poruncă nebăgând-o în seamă, de groaza focului nu s-au înspăimântat; ci în mijlocul văpăii stând, au cântat: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Hristos...

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Pe Împăratul Hristos, pe care L-au vestit păstorii în Betleem şi steaua L-a arătat cu înfăţişare de rob, toate lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Pe Hristos, Cel ce s-a Născut, căruia magii s-au închinat cu daruri şi Oştile îngerilor L-au teologhisit, toate lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Pe Hristos, cel ce S-a Întrupat şi pe care L-au slavoslovit Puterile cerurilor cele cu ochi mulţi, neîncetat Îl laudă: toate lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Pe Hristos, cel ce S-a Întrupat, pe care L-a proorocit David, al lui Dumnezeu după trup părinte şi Iacob popoarelor L-a propovăduit: toate lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Împăratul Hristos, pe care L-a născut nouă Fecioara Maria şi după naştere a rămas Fecioară prea curată, toate lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Catavasie: Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul minunii celei mai presus de fire; că nu a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici Focul Dumnezeirii pântecele Fecioarei, în care a intrat. Pentru aceasta, cântând, să strigăm: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Moise în munte a văzut...

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Pe Cuvântul şi Fiul cel mai înainte de veci, în chip de negrăit Născut din Tatăl, pe Acesta în vremurile cele mai de pe urmă L-a născut cu Trup, astăzi, Fecioara; pe care Îl laudă păstorii cu îngerii, strigând: Slavă întru cei de sus, lui Dumnezeu!

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Văzând magii steaua, au venit la Dânsul pe cale minunată, căutând pe Cel Născut; pe care aflându-L, cu daruri L-au cinstit, cu aur şi cu tămâie şi cu smirnă, strigând: Slavă întru cei de sus, lui Dumnezeu, cel ce S-a născut!

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Betleeme veseleşte-te acum, cetate făcându-te noului David şi tu Sioane, cetăţuia bisericilor, bucură-te, privind acum la veselia cea de obşte a Împăratului tuturor şi a slujitorilor Lui.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Lui Dumnezeu, celui ce S-a născut din Fecioara, L-a slujit toată făptura cu cutremur: cerurile cu steaua, pământul cu ieslea, muntele cu peştera, magii cu darurile, păstorii cu minunea şi îngerii aducându-I cântare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Împărat din păstor făcutu-s-a David de demult, iar tu, Iacob, cel din seminţia cea împărătească a lui Iuda, păstor te-ai arătat turmei Celui ce S-a Întrupat, Mielului Celui Preaînalt şi Fiului lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Oştile îngerilor te măresc pe tine, de Dumnezeu Născătoare şi neamul omenesc te cinsteşte neîncetat cu cântări; că tu ai unit cu Dumnezeiasca Naştere pe pământeni cu cele cereşti. Pentru aceasta pe tine te lăudăm.

Catavasie: Taină minunată şi neobişnuită văd, cer fiind peştera, Scaun de Heruvimi Fecioara, ieslea sălăşluire, întru care S-a culcat Cel Neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe care, lăudându-L Îl slăvim.

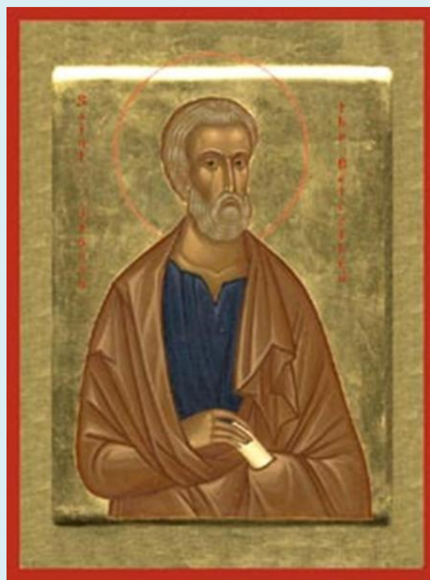
Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Ceata îngerească...

Tatălui Ceresc slujind cu adevărat, dreptule Iosif, tată ai şi fost socotit al Fiului celui fără de început, Ce S-a făcut Prunc cu Trupul. Pentru aceasta astăzi prăznuind prea sfântă pomenirea ta, cu veselie în inimă şi te lăudăm cu credinţă.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Ceata îngerească...

Ceata proorocilor dumnezeieşte prăznuieşte minunea ce s-a făcut cu tine, o, Fecioară: că ai născut pe Dumnezeu Întrupat pe pământ. Pentru aceasta îngerii cu păstorii cântă astăzi şi cu credinţă magii împreună cu Iosif vestesc lui David, dumnezeiescului părinte, minunile.

Canon de rugăciune către Sfântul şi dreptul Iosif, logodnicul Sfintei Fecioare Maria (28 decembrie)



Troparul Sfântului şi dreptului Iosif, logodnicul Sfintei Fecioare Maria, glasul al 2-lea: Binevesteşte Iosif lui David, dumnezeiescului părinte, minunile: văzut-ai pe Fecioara născând; cu magii te-ai închinat; cu păstorii ai slăvit şi prin îngeri înştiinţare ai primit. Roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1, glasul 1

Irmos: Hristos Se naşte, slăviţi-L; Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L; Hristos pe pământ, înălţaţi-vă; cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L, popoare, că S-a prea slăvit!

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Fericite slujitor al lui Hristos, cel ce S-a Întrupat, cel ce ai fost socotit părinte al lui Hristos, cu îndrăzneală înaintea Acestuia stând, cere pace şi izbăvire de cele cumplite pentru cei ce te laudă pe tine.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Supus cuvintelor dumnezeieşti, slujitor al minunatelor lucruri, logodnic al Fecioarei, dumnezeieştii fiice, drept şi adevărat cu totul te-ai arătat, Sfinte Iosif şi te-ai odihnit în Corturile drepţilor.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Învrednicitu-te-ai a vedea pe Hristos purtat ca un Prunc în chipul nostru şi al Lui tată ai fost numit. Mărirea ta cu adevărat este foarte mare şi vrednicia ta este mai mare decât toate. Pentru aceasta pe tine te lăudăm.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Născând cu Trup pe Hristos în cetatea Betleem, Ceea ce nu ştii de nuntă, L-ai înfăşat pe Dânsul cu scutece. Sosirea Lui a umplut de spaimă pe dreptul Iosif, care cu frică măreşte şi se închină Puterii Sale.

Cântarea a 3-a

Irmos: Fiului, Celui Născut fără stricăciune din Tatăl mai înainte de veci şi mai pe urmă din Fecioară Întrupat fără de sământă, lui Hristos Dumnezeu să-I strigăm: Cel ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti, Doamne.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Celui ce a strălucit din Tatăl, în chip tainic, mai înainte de veci şi în cele mai de pe urmă din Fecioara în chip de Negrăit S-a Întrupat, părinte ai fost numit, prea mărite şi văzător al Tainei celei înfricoşătoare, fericite.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Pe Acela de care se cutremură Oştile cereşti ca de un Dumnezeu nemărginit, care S-a născut din Fecioară, Îl ţii în braţele tale, dreptule Iosif, sfinţindu-te prin pipăirea cea înfiorătoare, înţelepte. Pentru aceasta te lăudăm.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Arătându-te cu inimă curată, înţelepte, fost-ai însărcinat să primeşti în păstrare măreţia Tainei, care mai înainte nu era cunoscută neamurilor; prin care ne-am mântuit toţi, cei ce slăvim cu credinţă pomenirea ta cea de lumină purtătoare şi dumnezeiască.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe Cel ce a luat Trup din curatele tale sângiuri, Fecioară prea curată şi în peşteră S-a născut şi în iesle a fost pus, pe Dumnezeu, cel ce avea înfăţişare ca noi, văzându-L dreptul Iosif, cu cântări L-a mărit.

Cântarea a 4-a

Irmos: Toiag din rădăcina lui Iesei şi Floare dintr-însul, Hristoase, din Fecioară ai odrăslit, Cel Lăudat, din Muntele cel cu umbra deasă. Venit-ai, Întrupându-Te din cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu. Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Având cuget ascultător de dumnezeieştile porunci şi cu totul fiind curat, ţi-ai logodit pe cea singură Curată şi fără de prihană între femei, păzind curăţia fecioriei, pentru o bună găzduire a Ziditorului.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Numai Arhanghelului Gavriil, în ceruri şi numai ţie, prea lăudate, după Ceea ce este singura care nu ştie de nuntă, vi s-a încredinţat cea mai înspăimântătoare Taină şi mai presus de toate, fericite Iosif, singurul pricinuitor al stricăciunii şi începătorul întunericului fiind înşelat.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

De grija cea către dumnezeieştile fapte aflându-te însufleţit şi luminoasă biserică a Făcătorului fiind, te-ai învrednicit, fericite Iosif, a primi din sfânta biserică pe Biserica cea sfântă, pe ceea ce singură între femei este pururea Fecioară.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel Nevăzut a stat de faţă vădit risipindu-ţi toată îndoiala minţii tale şi zicându-ţi: nu te teme, Iosif, a lua acum pe Maria cea prea curată, că ea poartă în pântece pe cel ce cu Dumnezeirea şi cu Puterea pe toate le poartă.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dumnezeu fiind al păcii, Tată al îndurărilor, pe Îngerul Sfatului Tău Celui Mare, dăruindu-ne pace, L-ai trimis nouă; deci, fiind povăţuiţi la lumina

cunoştinţei de Dumnezeu, de noapte mânecând, Te slăvim pe Tine, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Strălucind cu blândeţea, înţeleptule Iosif, te-ai sălăşluit în pământul celor blânzi.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Că ai fost numit tată al lui Hristos cel Blând, pe care în braţele tale ţinându-L, te-ai sfinţit; şi văzându-L îmbrăcat în Trup omenesc, te-ai prea mărit.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Ca pe un nor dumnezeiesc ce ascunde Soarele în sânurile sale, ai dus din cetatea lui David, în Egipt pe Ceea ce este singura curată, ca să risipească întunericul nebuniei idoleşti, logodnicule Iosif, prea sfinţitule slujitor.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Drept fiind, umblat-ai pe dreptele cărări ale Stăpânului, care te-a judecat pe tine cu dreptate, aşa ca să slujeşti cu frică şi cu credinţă nespusei taine a Naşterii; prin care oamenii au fost îndreptaţi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Aflatu-s-a Fecioara încăpând în pântece pe Dumnezeu Emmanuel, cel din fire Nemărginit, precum a zis odinioară proorocul; ceea ce nepricepând dumnezeiescul Iosif, a fost învăţat noaptea, pe când dormea prea fericitul, de la un înger.

Cântarea a 6-a

Irmos: Din pântece pe Iona ca pe un prunc, l-a lepădat fiara mării, precum l-a primit. Iar Cuvântul în Fecioară sălăşluindu-Se şi Trup luând, a ieşit lăsându-o nestricată; că Cel ce n-a pătimit stricăciune pe Ceea ce L-a născut a păzit-o nevătămată.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Pe Dumnezeu, Cuvântul cel Veşnic al Tatălui, cel ce S-a arătat nouă cu minunata Naştere din Fecioară, primindu-L dreptul Iosif, s-a bucurat şi minunată cale în Egipt împreună cu El a făcut, ascultând de dumnezeieştile porunci.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Stai, slujind ca un înger, înţeleptule Iosif, pe Dumnezeu cel ce S-a făcut Prunc cu Trupul şi nemijlocit te-ai luminat lămurit, primind de la Dânsul razele cele nematerialnice, fericite şi prea luminat te-ai arătat şi cu sufletul şi cu inima.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Fiind cu totul sfinţit la suflet şi la trup prin atingerea de Dumnezeire, prea lăudate, te-ai mutat la Locaşurile cele nematerialnice, sfinţind acum pe cei ce săvârşesc cu adevărat, cu cinste pomenirea ta, dreptule, prea sfinţite Iosif, logodnicul Preasfintei Maici a lui Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Prea lăudate Iosif, văzut-ai născându-Se pe pământ, din curata Fecioară, Prunc Tânăr, pe Cel mai înainte de început şi mai înainte de toţi vecii născut din Părintele; şi ai auzit lăudându-L pe Dânsul îngerii, înăuntrul peşterii şi L-ai văzut culcat în iesle.

Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, Cel mai înainte de veci.

De veselie astăzi, dumnezeiescul David se umple; şi dreptul Iosif împreună cu Iacob, laudă aduce; că luând cunună pentru înrudirea cu Hristos se bucură; şi pe Cel ce s-a născut în chip de negrăit pe pământ, Îl laudă şi strigă: mântuieşte, Îndurate, pe cei ce Te cinstesc pe Tine.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii, fiind crescuţi în dreapta credinţă, păgâneasca poruncă nebăgând-o în seamă, de groaza focului nu s-au înspăimântat; ci, în mijlocul văpăii stând au cântat: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Văzut-ai sfârşitul proorociilor; că pe Hristos, pe care L-au propovăduit, cel ce a ieşit din Fecioara prea curată, L-ai pipăit şi Prunc L-ai cunoscut, ca un curat la suflet slujitor al lui Hristos.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Împodobindu-te cu viaţă nepătată, prea mărite Iosif, fost-ai paznic adevărat al Fecioarei celei fără de prihană şi te-ai numit tată al Copilului, care S-a născut, fiind mărit cu cinstitul nume.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Cel ce a zidit cerul şi pământul şi marea Se numeşte Fiu al teslarului, adică al tău, fericite, vrednicule de laudă; Părintele cel fără de început cu adevărat mărindu-te ca pe un sfinţit lucrător al celor mai presus de minte.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Sfârşindu-ţi viaţa în sfinţenie, prea minunate Iosif, te-ai sălăşluit acum întru strălucirile sfinţilor, sfinţind pe cei ce cu credinţă săvârşesc pururea sfânta şi dumnezeiasca ta pomenire.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Iosif cel drept, cunoscându-te pe tine că eşti însemnată cu peceţi sfinte, Ceea ce eşti plină de har, curată, prin semnul toiagului a dobândit să-i fii încredinţată de la Templu aducându-şi aminte de toiagul lui Aaron, care odinioară a odrăslit.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul Minunii celei mai presus de fire, că n-a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici Focul Dumnezeirii n-a ars pântecele Fecioarei în care a intrat. Pentru aceasta, cântând să strigăm: să laude toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Cu adevărat cinstită s-a arătat, prea lăudate Iosif, moartea ta înaintea Domnului; că tu te-ai simţit întreg, cu binecuvântarea cea de la Sfânta ocrotire a Pruncului ce S-a născut; după care ai cântat: toată făptura să binecuvinteze pe Domnul.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Pe Acela de care se cutremură toate Cetele celor fără de trup, pe Dumnezeu şi Ziditorul, Sfântul şi dreptul Iosif cu îndrăzneală şi cu toată evlavia Îl îmbrăţişează ca pe un Prunc şi primeşte lumină înţelegătoare, strigând: toată făptura să binecuvinteze pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Rănindu-te de Dragostea vea prea dulce, fericite şi stând ca un înger înaintea Celui ce S-a Întrupat, asculţi, povăţuit fiind printr-un înger, de dumnezeieştile porunci, ca să vii din Egipt înapoi în ţara lui Israel, cu Născătoarea de Dumnezeu şi ai cântat: pe Tine, Hristoase, Te lăudăm întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Văzut-ai încetând umbrele Legii, prin revărsarea de lumină a harului; şi ai privit un nor luminos, pe Fecioara, răsărind cu Trup pe Soarele cel Înţelegător şi ca o stea pe toţi i-ai luminat, înţeleptule Iosif, pe cei ce strigă pururea: pe Tine, Hristoase, Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Taină minunată şi neobişnuită văd, cer fiind peştera, scaun de Heruvimi Fecioara, ieslea sălăşluire, întru care S-a culcat Cel Neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe care, lăudându-L Îl slăvim.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Ajuns-ai cinstit deopotrivă cu toţi îngerii, proorocii şi mucenicii, fericite şi prieten adevărat cu înţelepţii şi cu apostolii. Pentru aceasta fericindu-te pe tine, împreună cu dânşii, înţeleptule Iosif, cinstim sfântă pomenirea ta.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Ca unul ce te cobori din neam împărătesc, ţi-ai logodit pe curata Împărăteasă, care avea să nască în chip de nespus pe Împăratul Hristos, tu, cel ce pe pământ ai fost ales dintre toţi pământenii, prea fericite.

Stih: ***Sfinte şi dreptule Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Pomenirea ta, care pe tine te măreşte, fericite, adună marginile pământului la veselie şi la lăudarea Cuvântului; înaintea căruia stând pururea, roagă-te necontenit să ne izbăveacă de ispite pe noi, cei ce te lăudăm pe tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Păzind fecioria prea curată, ai păzit pe cea Curată, din care S-a Întrupat Cuvântul, păzind şi după naştere nespusa feciorie a acesteia; cu care adu-ţi aminte de noi, de Dumnezeu purtătorule, dreptule Iosif.

Sedelna, glasul 1:

Podobie: Ceata îngerească...

Tatălui Ceresc slujind cu adevărat, dreptule Iosif, tată ai şi fost socotit al Fiului Celui fără de început, ce S-a făcut Prunc cu Trupul. Pentru aceasta astăzi prăznuind prea sfântă pomenirea ta, cu veselie în inimă şi te lăudăm cu credinţă.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1:

Podobie: Ceata îngerească...

Ceata proorocilor dumnezeieşte prăznuieşte Minunea ce s-a făcut cu tine, o, Fecioară: că ai născut pe Dumnezeu Întrupat pe pământ. Pentru aceasta îngerii cu păstorii cântă astăzi şi cu credinţă magii împreună cu Iosif vestesc lui David, dumnezeiescului părinte, minunile.

Sursa:
https://doxologia.ro/canon-cantari/canon-de-rugaciune-catre-sfantul-dreptul-iosif-logodnicul-sfintei-fecioare-maria

****

Viața Sfântului şi dreptului Iosif, logodnicul Sfintei Fecioare Maria

Dreptul Iosif s-a născut ca fiu al lui Iacov, dintre descendenții regelui David (seminția lui Beniamin) și era de meserie tâmplar (Matei 13, 55), meserie pe care avea să o învețe de la el mai târziu și Iisus (Marcu 6, 3). Când s-a logodit cu Maria, avea deja o vârstă respectabilă.

Protoevanghelia lui Iacov relatează despre modul în care a fost ales logodnicul Fecioarei Maria povestind că, mărturie a cinstei și dreptății sale, el este singurul dintre văduvii din Israel al cărui baston înflorea, arătându-l vrednic de această logodnă.

Iosif își vădește bunătatea și neprihănirea și din atitudinea lui față de sarcina Fecioarei Maria. El nu numai că nu face un denunț legal, ceea ce ar fi dus la pedepsirea cu moartea a Mariei, potrivit Legii lui Moise (Deuteronom 22, 23-24), ci se gândește să nu facă cunoscut faptul că ea era însărcinată, fugind pe ascuns. El vrea, astfel, să evite s-o facă de rușine căci, în astfel de cazuri, femeia, chiar dacă nu era reclamată, rămânea cu reputația pătată în ochii oamenilor (Matei 1,18-19).

Iosif ascultă glasul îngerului apărut în vis, care-i spune să nu se teamă de a o lua pe Maria de soție, fiindcă pruncul zămislit de ea era de la Duhul Sfânt și să-i pună copilului numele de Iisus (care însemna: Mântuitor), căci el urma să mântuiască lumea de păcate (Matei 1,20).

Iosif pleacă împreună cu Maria din Nazaret (provincia Galileea) spre Beetlem (provincia Iudeea) pentru recensământul populației ordonat de împăratul Octavian Augustus, fiindcă era din neamul lui David (Luca 2, 4). Aici, Maria dă naștere pruncului, Domnul Iisus Hristos.

Potrivit Evangheliei Sfântului Luca, Sfântul Iosif îi însoțește, apoi, pe Maica Domnului și pe Prunc la Ierusalim, pentru ca Acesta să primească tăierea împrejur, după Legea lui Moise - ei revenind anual la Ierusalim, de sărbătoarea Paștilor evreiești (Luca 2, 22-40).

Sfântul evanghelist Matei mai amintește un episod survenit după nașterea Domnului. Auzind de nașterea unui nou împărat în Israel, regele Iudeei, Irod, pune să fie măcelăriți toți pruncii de până în doi ani din cetatea Betleem și din împrejurimi. Un înger îi apare iarăși în vis dreptului Iosif și îi spune să plece cu familia lui în Egipt, pentru a evita furia lui Irod, astfel că el pleacă o vreme împreună cu Maria și Iisus în Egipt (Matei 2,13-18). După o vreme, fiind în Egipt, este înștiințat de înger în vis că Irod cel mare murise și se întoarce în Israel. Văzând că în Iudeea împărățea

Irod Arhelau, descendentul direct al lui Irod cel mare, se teme să meargă acolo și se duce în Nazaret (Matei 2, 23).

Iosif este menționat pentru ultima oară atunci când, venind la Ierusalim de Paștile evreiești împreună cu Iisus, la întoarcere, Maria și Iosif cred că Iisus se pierduse pe drumul spre Nazaret. De fapt, Iisus rămăsese în Templu, uimindu-i pe cei de acolo cu înțelepciunea Sa. (Luca 2, 41-52)

Este foarte probabil că dreptul Iosif a murit înainte de începerea propovăduirii lui Iisus, deoarece doar Maica Domnului a fost prezentă la nunta din Cana Galileii (Ioan 2, 1) și nu este prezent nici la Răstignirea Domnului, alături de Maica Domnului (Ioan 19, 25).

Faptul că Iisus o încredințează pe mama Lui, Maria, în grija Sfântului Ioan evanghelistul pe când era pe Cruce a fost interpretat, de asemenea, ca sugerând că Iosif era deja mort în acel moment și că Iosif și Maria nu aveau alți copii care ar fi putut avea grijă de Maica Domnului (Ioan 19, 25-27). În plus, Sfântul Iosif din Arimateea a fost cel care a cerut trupul lui Iisus, o sarcină care ar fi revenit dreptului Iosif, dacă acesta mai trăia (Marcu 15, 45).

În Evanghelii se vorbește, uneori, despre „frații" lui Iisus, între care sunt menționați Sfinții Iacov, Iust, Iuda și Simon, precum și câteva surori (Marcu 6, 3, Matei 13, 55).

O tradiție din secolul al II-lea spune că acești „frați și surori" proveneau din căsătoria precedentă a lui Iosif cu o femeie numită Salomeea, el fiind văduv înainte de logodna sa cu Fecioara Maria. Astfel, aceștia ar fi fost frați vitregi și surori vitrege.

Sfântul Iosif era totodată fratele mai mare al lui Cleopa care, de asemenea, a fost căsătorit cu o femeie numită Maria (care este probabil aceeași cu cea numită „Maria, mama lui [Iacov cel mic și a lui] Iosi" (Marcu 15, 40; 47) , astfel încât se poate ca „frații" lui Iisus amintiți să fi fost mai degrabă veri, termenul grecesc „adelphos" tradus prin „frate" fiind folosit și în cadrul familiei extinse.

În multe icoane ale Naşterii Domnului, Iosif este prezentat ca fiind ispitit de către diavol (pictat ca un bătrân cu aripi înfășurate), ca să rupă logodna.

Acatistul Sfinţilor Iosif, Iacob şi David proorocul



Doamne, mintea mea lipsită de putere nu poate ajunge la Tine. Ca şi regele Avgar Te chem: "Vino şi tămăduieşte-mi rănile gândurilor mele celor rele şi.... Te voi lăuda ziua şi noaptea Te voi vesti oamenilor, ca toate neamurile să ştie că Tu, Doamne, săvârşeşti minuni ca şi altădată, ierţi păcatele, sfinţeşti şi dai viaţă".... Rugaţi-vă pentru mine, toţi Sfinţii, ca sufletul meu să înveţe smerenia lui Hristos.

Rugăciunile începătoare

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori),

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** acestea, glasul al 6-lea:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne

izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

După obişnuitul început se zic:

Condac 1
Veniți să ne adunăm în mijlocul Bisericii și să lăudăm într-un glas pe cei care au fost cinstiți de Însuși Cuvântul, pe dreptul Iosif, Sfântul Iacob, fratele Domnului și Sfântul prooroc David și să le cântăm: ***Bucurați-vă, slujitori vrednici ai tainelor Cuvântului!***

Icos 1

Astăzi Biserica se veselește, prăznuind pe cei care în felurite chipuri au slujit Cuvântului, și împodobește icoana prăznuirii lor cu cântări ca acestea:
Bucurați-vă, luceferi strălucitori pe cerul Bisericii;
Bucurați-vă, văzători ai tainelor mai presus de minte;
Bucurați-vă, vistierii ale rugăciunii celei curate;
Bucurați-vă, bogăție nerăpită a milostivirii;
Bucurați-vă, mijlocitori pentru pacea lumii;
Bucurați-vă, pomi răsăriți în pământul Vieții;
Bucurați-vă, cărți cuprinzătoare ale gândurilor Cuvântului;
Bucurați-vă, case întemeiate pe temelia iubirii;
Bucurați-vă, pietre nesfărâmate de ploaia ispitelor;
Bucurați-vă, jertfe vii aduse pe rugul rugăciunii;
Bucurați-vă, luminarea iubitorilor de înțelepciune;
Bucurați-vă, cununi ale Bisericii biruitoare;
Bucurați-vă, slujitori vrednici ai tainelor Cuvântului!

Condac 2
Sfinte și drepte Iosif, tu singur ai fost ales a fi părinte Celui ce este Fiul Tatălui și L-ai ocrotit încă de la nașterea Sa, ca să mântuiască pe toți cei care cu dragoste Îi cântă: ***Aliluia!***

Icos 2
Toiagul tău a înflorit, după voia Tatălui, fiind singurul vrednic a lua la tine ca logodnică pe Maica Fecioară, și a o ocroti pe ea, iar noi, minunându-ne de taina lucrată prin tine, îți cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, că te-ai făcut părtaș lucrării dumnezeiești;
Bucură-te, că ai luat la tine pe Maica Luminii;
Bucură-te, că te-au supus voii Domnului;
Bucură-te, minunat ocrotitor al Pruncului dumnezeiesc;
Bucură-te, solitor pentru mântuirea celor ce ți se roagă;
Bucură-te, izvor neîncetat de bucurie duhovnicească;
Bucură-te, vrednic ocrotitor al Celui Atotputernic;
Bucură-te, icoană a gândurilor cuvioase;
Bucură-te, liman de mângâiere al bătrânilor;
Bucură-te, purtător al înțelepciunii duhovnicești;
Bucură-te, mană cerească împărțită credincioșilor;
Bucură-te, liniștea celor tulburați de ispite;
Bucură-te, Sfinte Iosif, vrednic ocrotitor al Pruncului Iisus!

Condac 3

Fiu bun ai fost dreptului Iosif, fericite Iacob, și cu tatăl tău ai mers în Egipt alături de Pruncul Iisus cu credință tare în Cel căruia cetele îngerești Îi cântă: ***Aliluia!***

Icos 3

Frate al Domnului ai fost, fericite, ostenindu-te spre paza poruncilor Domnului și cu fapte bune ai împodobit viața ta, pentru care te cinstim și noi aducând podoabe de laude ca acestea:
Bucură-te, frate al Celui care S-a întrupat pentru noi;
Bucură-te, lăcaș minunat al darurilor de sus;
Bucură-te, blând următor al faptelor Adevărului;
Bucură-te, izvor al cuvintelor înțelepciunii;
Bucură-te, ascultător al poruncilor Domnului;
Bucură-te, pahar de taină al Vieții;
Bucură-te, propovăduitor al Învierii Stăpânului;
Bucură-te, rușinarea celor cufundați în rătăcire;
Bucură-te, mângâierea celor scârbiți;
Bucură-te, nădejdea celor ce așteaptă mântuirea;
Bucură-te, vas de aur al Mântuitorului;
Bucură-te, scară către lumina Soarelui ceresc;
Bucură-te, Sfinte Iacob, frate următor al jertfei Mântuitorului!

Condac 4

Adâncurile înțelepciunii dumnezeiești ți s-au descoperit ție, Sfinte David, și în psaltire ai așezat toate gândurile cele bune, lăsându-le moștenire celor care cântă Stăpânului: ***Aliluia!***

Icos 4

De la turma cea necuvântătoare ai fost luat, fericite părinte David, și în scaunul împărătesc ai fost așezat, preînchipuind taina Păstorului celui Mare și Împăratului tuturor, care ne luminează și pe noi a te mări așa:
Bucură-te, că Domnul a căutat spre smerenia ta;
Bucură-te, că de la turma necuvântătoare te-a luat;
Bucură-te, că ai fost pus spre povățuirea turmei cuvântătoare;
Bucură-te, că ai împodobit cu virtuțile tale scaunul împărătesc;
Bucură-te, că ai proorocit în psalmi despre Arhiereul cel Mare;
Bucură-te, că toate le-ai judecat cu înțelepciune;
Bucură-te, că ai lăudat pe Domnul neîncetat;
Bucură-te, că ne-ai arătat pilda pocăinței;
Bucură-te, că te-ai făcut părtaș milei Domnului;
Bucură-te, că din belșug te-ai împărtășit din darurile cerești;

Bucură-te, alăută veșnic cântătoare a tainelor înțelepciunii;
Bucură-te, sălaș al minunilor Celui Preaînalt;
Bucură-te, Sfinte David, carte a proorociilor minunate!

Condac 5

Fost-ai dăruit de Dumnezeu Fecioarei Maria, ca să păzești cinstea Celei fără de prihană și te-ai învrednicit a fi martor minunii Nașterii Celui Vechi de zile, cântând Domnului împreună cu îngerii: ***Aliluia!***

Icos 5

Mers-ai să plinești porunca cezarului fericite, și în peșteră a născut Fecioara pe Cel ce este Mântuirea noastră, de a cărui slăvită naștere și tu minunându-te, fericite, ai dat slavă Ziditorului și ai cunoscut taina cea mai presus de taină pentru mântuirea neamului omenesc, pentru care te lăudăm așa:
Bucură-te, că la început ai fost luptat de îndoială, dar ai fost luminat;
Bucură-te, că Domnul ți-a descoperit prin înger neprihănirea Fecioarei;
Bucură-te, că ai luat-o la tine și ai ocrotit-o din porunca Domnului;
Bucură-te, că te-ai făcut slujitor al tainei mântuirii lumii;
Bucură-te, că foarte te-ai bucurat de vederea Pruncului ceresc;
Bucură-te, că în brațe ai luat pe Cel care ne poartă pe noi;
Bucură-te, că ai slăvit pe Cel care ne-a mângâiat pe noi;
Bucură-te, că și tu așteptai mântuirea neamului căzut;
Bucură-te, că te-ai veselit de vederea Fiului Tatălui;
Bucură-te, căci cu dragoste ai slujit Mântuitorului;
Bucură-te, că ai păzit pe Fecioara de orice defăimare;
Bucură-te, că Domnul ți-a răsplătit ostenelile;
Bucură-te, Sfinte Iosif, vrednic ocrotitor al Pruncului Iisus!

Condac 6

Sfinte Iacobe, pentru râvna ta întru mărturisirea Adevărului ai fost chemat și la cinstea de episcop, ocupând cel dintâi scaunul Ierusalimului și cântând Domnului cu frică și cutremur: ***Aliluia!***

Icos 6

Pe cei care huleau adevărului i-ai mustrat, fericite, nesuferind a fi defăimată calea Adevărului care pentru noi S-a jertfit, iar Domnul a răsplătit jertfa ta, iar noi îți aducem în dar laude ca acestea:
Bucură-te, că Fiu al lui Dumnezeu pe Hristos ai mărturisit;
Bucură-te, că nu te-ai temut de cei robiți înșelăciunii;
Bucură-te, că ai apărat cu putere adevărul credinței;

Bucură-te, că ai revărsat râuri de înțelepciune;
Bucură-te, că bine ai povățuit turma încredințată ție;
Bucură-te, că Sfinții apostoli foarte te cinsteau;
Bucură-te, că frate de seamă Domnului ai fost;
Bucură-te, că nu te-ai lepădat de El în încercări;
Bucură-te, că ai luat Crucea Stăpânului cu bucurie;
Bucură-te, că nimic nu te-a împiedicat de la mărturisire;
Bucură-te, a cetății Ierusalimului ocrotitor;
Bucură-te, rugător osârdnic pentru cei ce te cinstesc;
Bucură-te, Sfinte Iacob, frate următor al jertfei Mântuitorului!

Condac 7
Pentru blândețea și smerenia ta Domnul te-a ales împărat peste poporul Său și cu frică ai slujit Celui de care se cutremură cetele serafimilor cântându-I cu bucurie: ***Aliluia!***

Icos 7
Din lucrarea celui rău ai alunecat în păcat, întinându-ți sufletul cu desfrânarea și uciderea, dar mai apoi îndoită pocăință ai adus, plângând cu amar căderea ta și rămânând peste veacuri pildă de adâncă pocăință pentru cei care te laudă așa:
Bucură-te, că ai plâns cu amar pentru păcate;
Bucură-te, că ai cunoscut învierea din păcat;
Bucură-te, că Domnul nu te-a lăsat în cădere;
Bucură-te, că ai cerut curățirea de fărădelegi;
Bucură-te, că pururea ai avut înainte păcatul spre a te smeri;
Bucură-te, că nu ai avut pace până nu ai aflat iertare;
Bucură-te, că pentru smerenia ta Domnul te-a miluit;
Bucură-te, că Dumnezeu a primit pocăința ta;
Bucură-te, că nu te-a lăsat să te cufunzi și mai mult în păcat;
Bucură-te, că în psalmi ai cântat toate durerile tale;
Bucură-te, că și nouă ne-ai lăsat rugăciuni de pocăință;
Bucură-te, că ești mijlocitor pentru orice suflet greșit;
Bucură-te, Sfinte David, carte a proorociilor minunate!

Condac 8
Cu săgeata îndoielii cel rău te tulbura, Sfinte Iosif, dar Domnul nu te-a lăsat în nedumerire, ci ți-a descoperit că Cel zămilsit întrânsa este de la Duhul Sfânt, ca să cânți cu bucurie: ***Aliluia!***

Icos 8

Domnul te-a povățuit Sfinte Iosif, trimițându-ți în vis pe Sfântul Înger, ca să duci Pruncul și pe Maica Sa în Egipt, păzindu-i de sabia mâniei lui Iord, pentru care te lăudăm așa:
Bucură-te, că ascultător ai fost poruncii dumnezeiești;
Bucură-te, că pe Cel Născut în peșteră L-ai dus în Egipt;
Bucură-te, că ai avut călătorie binecuvântată de Domnul;
Bucură-te, căci cu dragoste ai înconjurat pe Prunc;
Bucură-te, că ai păzit viața Pruncului de răutatea lui Irod;
Bucură-te, că ai slujit Acestuia cu multă înțelepciune;
Bucură-te, că Domnul ți-a răsplătit ostenelile tale;
Bucură-te, că El te-a primit în lăcașurile slavei Sale;
Bucură-te, că în inimă ai păstrat taina nașterii Adevărului;
Bucură-te, că ai mulțumit Domnului pentru chemarea sfântă;
Bucură-te, că întru toate te-ai supus voii Domnului;
Bucură-te, că ești rugător fierbinte pentru cei ce te cinstesc;
Bucură-te, Sfinte Iosif, vrednic ocrotitor al Pruncului Iisus!

Condac 9
De pe aripa templului ai fost aruncat Sfinte Iacob, și mai apoi cu lemn ai fost omorât, dar toate le-ai răbdat pentru dragostea Adevărului, căruia neîncetat Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icos 9
Moarte mucenicească ai primit pentru Cel care S-a jertfit pe Cruce pentru mântuirea noastră, iar noi lăudând înțelepciunea și jertfa ta spre slava lui Dumnezeu, îți cântăm așa:
Bucură-te, că cea dintâi Sfântă Liturghie, Bisericii ai lăsat;
Bucură-te, că ai împodobit scaunul de episcop al cetății sfinte;
Bucură-te, că și mai mult sufletul ți-ai împodobit cu virtute;
Bucură-te, că drept împărțitor al averii părintești ai fost;
Bucură-te, că nu te-ai temut de mânia celor care au răstignit pe Domnul;
Bucură-te, că ai prmit cu bucurie moartea mucenicească;
Bucură-te, că strălucești cu putere în slava cea cerească;
Bucură-te, că te rogi fierbinte pentru cei ce te cinstesc;
Bucură-te, că stai aproape de Stăpânul rugându-L pentru noi;
Bucură-te, că ne mângâi cu blândețe în necazurile noastre;
Bucură-te, că Domnului ai slujit cu râvnă până la sfârșit;
Bucură-te, că Mântuitorul Hristos te-a primit întru odihna Sa;
Bucură-te, Sfinte Iacob, frate următor al jertfei Mântuitorului!

Condac 10
Sfinte David, cu bărbăție ai răbdat prigonirile, punându-ți nădejdea în purtarea de grijă a Domnului, căruia și noi cântăm: ***Aliluia!***

Icos 10
Primit-ai mustrarea proorocului Natan și pocăință adâncă ai adus Domnului, care ți-a dat părinteasca iertare și te-a arătat icoană a pocăinței adevărate, iar noi la acoperământul rugăciunii tale alergând, cerem să ne mijlocești iertare, pocăință și mare milă, ca să-ți cântăm așa:
Bucură-te, că ai fost împodobit cu diadema înțelepciunii;
Bucură-te, că ai stins focul mâniei Domnului cu izvorul pocăinței;
Bucură-te, că Stăpânul a căutat spre tine cu milă;
Bucură-te, că ai vorbit cu Dumnezeu în înțelepciunea psalmilor;
Bucură-te, căci cu dreptate ai slujit ca rege;
Bucură-te, că ai proorocit și în psalmi pe Mielul lui Dumnezeu;
Bucură-te, că așteptai cu dor plinirea profeției;
Bucură-te, că Biserica se împodobește cu cântările tale;
Bucură-te, că ne ești mijlocitor fierbinte la Tronul ceresc;
Bucură-te, că ne solești nouă pocăință;
Bucură-te, că te-ai bucurat de vederea Mântuitorului în iad;
Bucură-te, că ai văzut lumina Celui care a sfărâmat porțile iadului;
Bucură-te, Sfinte David, carte a proorociilor minunate!

Condac 11
Cu multă râvnă ați slujit Mântuitorului, nedând dormitare ochilor voștri și ați fost răsplătiți cu bogate daruri, intrând în bucuria Celui căruia cetele îngerești Îi cântă neîncetat: ***Aliluia!***

Icos 11
Fiind noi săraci de orice faptă bună, din smerita vistierie a sufletelor noastre aducem vouă aceste neînsemnate cântări de laudă, cerând ocrotirea rugăciunilor voastre, ca să ne izbăvim de focul cel veșnic:
Bucurați-vă, propovăduitori ai Adevărului;
Bucurați-vă, scuturi nebiruite ale înțelepciunii de sus;
Bucurați-vă, mângâierea noastră în necazuri;
Bucurați-vă, solitori grabnici pentru a noastră mântuire;
Bucurați-vă, rușinarea celor care hulesc Adevărul;
Bucurați-vă, stâlpi de nădejde ai credincioșilor;
Bucurați-vă, propovăduitori ai întrupării Cuvântului;
Bucurați-vă, jertfe bineplăcute aduse pentru dragostea Ziditorului;

Bucurați-vă, povățuitori de taină pe calea mântuirii;
Bucurați-vă, pilde vii ale vieții celei mai presus de lume;
Bucurați-vă, odihna Părintelui ceresc;
Bucurați-vă, vistierii ale darurilor Duhului;
Bucurați-vă, slujitori vrednici ai tainelor Cuvântului!

Condac 12

Întru odihna Domnului ați intrat, fericiților părinților, mărind pe Cel care v-a ales pe voi să slujiți tainelor Sale, iar noi cu mulțumire cântăm Domnului: ***Aliluia!***

Icos 12

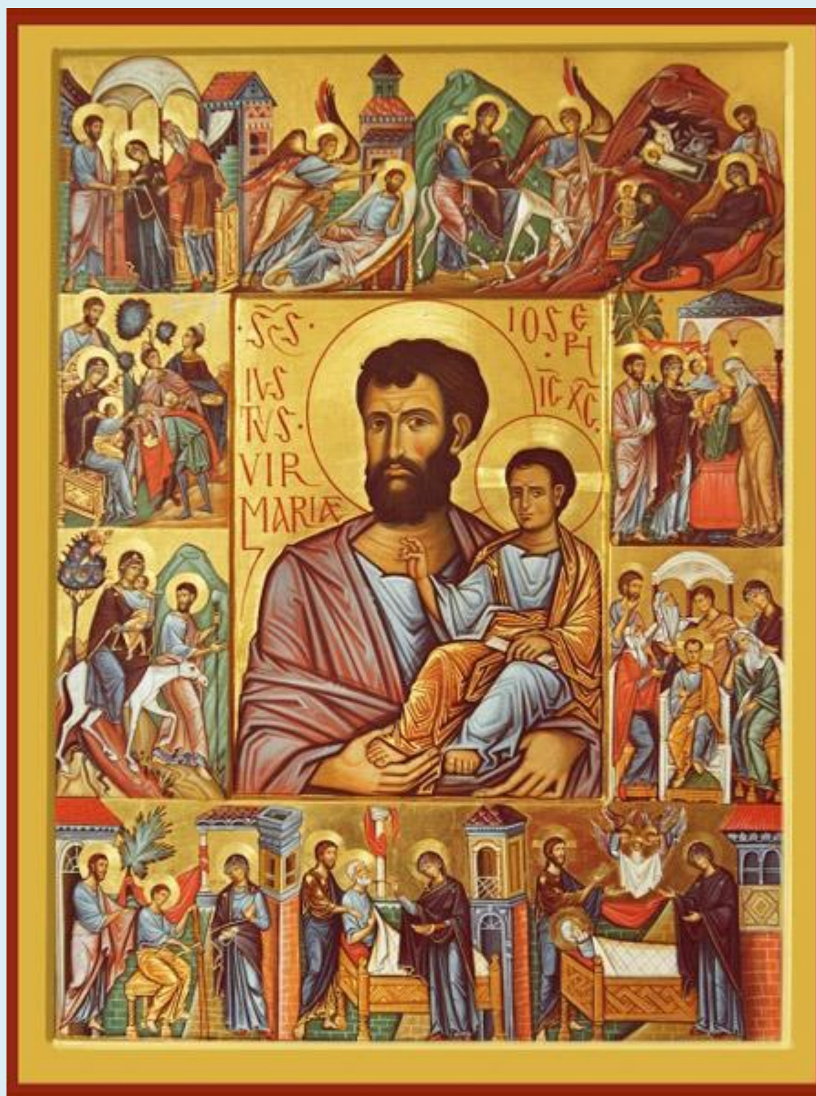
Ca unii care ați aflat îndrăzneală înaintea Mântuitorului Hristos și Îl vedeți nemijlocit stând pe scaunul slavei, nu încetați a vă ruga și pentru mine, păcătosul, ca să aflu iertare de păcate și milă în ceasul judecății și să cânt vouă unele ca acestea:
Bucurați-vă, rugători pentru pacea lumii;
Bucurați-vă, ceruri înțelegătoare ale slavei Domnului;
Bucurați-vă, flori pline de mireasma sfințeniei;
Bucurați-vă, fierbinți rugători către Focul neapropiat;
Bucurați-vă, lumini strălucind din Lumina neapusă;
Bucurați-vă, slava drepților lui Hristos;
Bucurați-vă, propovăduitori ai arătării Cuvântului;
Bucurați-vă, trâmbițe ale mărturisirii celei adevărate;
Bucurați-vă, odihna iubitorilor de liniștire;
Bucurați-vă, povățuitori către Lumina neapropiată;
Bucurați-vă, glasuri propovăduitoare ale Vieții;
Bucurați-vă, cununi ale slavei neapropiate;
Bucurați-vă, slujitori vrednici ai tainelor Cuvântului!

Condac 13

O, Sfinților Iosif, Iacob și David, treime de sfinți, rugați-vă Domnului să ne dăruiască nouă răspuns bun la înfricoșătoarea Sa judecată, ca să ne învrednicim și noi a-I cânta cu mulțumire și duhovnicească bucurie: ***Aliluia!***

Sursa:
https://sfantulnectarie-babylenuta.blogspot.com/2016/02/acatistul-sfintilor-iosif-iacob-si.html

Acatistul Sfântului şi dreptului Iosif



[Prăznuit în Duminica Sfinţilor strămoşi (Duminica a 28-a după Rusalii), în Duminica Sfinţilor părinţi după trup ai Domnului (Duminica dinaintea Naşterii Domnului) şi în Duminica de după Naşterea Domnului (sau 26 decembrie, dacă nu este nici o Duminică până de Anul nou)]

Acest acatist a fost scris cu binecuvântare şi poate fi găsit şi în ediţie tipărită, cu binecuvântarea IPS Iustinian Chira în cartea "Acatistele sfinţilor de peste an".

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Apoi, **Troparul** Sfântului şi dreptului Iosif, logodnicul Sfintei Fecioare Maria (glasul al 2-lea): Binevesteşte Iosif lui David, dumnezeiescului părinte, minunile: văzut-ai pe Fecioara născând; cu magii te-ai închinat; cu păstorii ai slăvit şi prin Îngeri înştiinţare ai primit. Roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre!

&&&

Condacul 1

Folositor iubit şi cinstit, dăruit nouă de Domnul, primindu-te pe tine, ca cel ce ai purtat de grijă Fiului lui Dumnezeu şi Maicii Sale, învredniceşte-ne şi pe noi sprijinului şi apărării tale, ca să-ţi cântăm tie: ***Bucură-te, Iosife, dreptul lui Dumnezeu!***

Icosul 1

Petrecând Fecioara unsprezece ani în templul lui Solomon şi sosind al doisprezecelea, cu îndrăzneală a răspuns arhiereilor şi preoţilor că din scutece este dată lui Dumnezeu de părinţi şi Lui I-a făgăduit să-şi păzească fecioria în veci. Ales ai fost, părinte Iosife, ca păzitor al vieţii ei curate. Pentru aceasta, grăim către tine aşa:
Bucură-te, că preoţii nu voiau să mânie pe Dumnezeu cu ceva;
Bucură-te, că ei nu doreau să facă nedreptate Sfântului trup al Fecioarei;
Bucură-te, că rugăciune către Domnul au făcut;
Bucură-te, că sfatul Domnului a fost să se aleagă bărbaţi fără femei din casa şi seminţia lui David;
Bucură-te, că s-a hotărât ca, al cărui toiag va înverzi, acela să fie ales pentru a i se da Fecioarei Maria;
Bucură-te, că ai fost între cei doisprezece bărbaţi adunaţi de arhiereul Zaharia;
Bucură-te, că arhiereul s-a rugat Domnului să arate pe bărbatul cel vrednic, cu care se cuvine a logodi pe Fecioara;
Bucură-te, că toiagul tău, rămânând peste noapte în Sfântul Altar, a înverzit;
Bucură-te, că o porumbiţă s-a văzut zburând de sus şi şezând pe toiagul tău;
Bucură-te, că ai fost logodit cu Fecioara;
Bucură-te, că, prin logodire, Dumnezeu a acoperit fecioria Preasfintei Maicii Sale;
Bucură-te, că astfel s-a tăinuit de diavol că Dumnezeu voieşte a petrece cu oamenii;
Bucură-te, Iosife, dreptul lui Dumnezeu!

Condacul al 2-lea

Taina tainei ai slujit părinte căci, logodit fiind cu Fecioara, întrupării Fiului lui Dumnezeu ai fost învrednicit a fi părtas.Altceva nu ne pricepem decât a tăcea şi ştim doar a cânta Celui ce cu tine a binevoit aşa cântarea aceasta: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Luminat de Duhul Sfânt, evanghelistul avea să scrie mai târziu Evanghelia, pe care, citind-o, ne simţim mai aproape de Dumnezeu şi de Maica Sa. Lumină deslușitoare primind, ţie îţi grăim aşa:
Bucură-te, că evanghelistul a cercetat seminţia ta;
Bucură-te, că astfel am aflat şi de Maria din ce neam provine;
Bucură-te, că evanghelistul nu a stricat nici obiceiurile de a nu se face genealogia celor de parte femeiască;
Bucură-te, că, arătând strămoşii tăi, a ferit pe oameni de a se sminti de o naştere din fecioară;
Bucură-te, că ai fost din neamul şi casa lui David;
Bucură-te, că erai din aceeaşi seminţie cu Hristos şi Maica Sa;
Bucură-te, că şi legea veche ai respectat, fiind logodit cu cineva din acelaşi neam şi aceeaşi casă;
Bucură-te, că strălucită era măreţia faptelor ce se orânduiau;
Bucură-te, logodnic bun şi blând;
Bucură-te, ocrotitorul Sfintei Familii;
Bucură-te, că evanghelistul te-a socotit între Sfinţii părinţi după trup ai lui Hristos;
Bucură-te, că ai căutat împlinirea cuvintelor proorocilor;
Bucură-te, Iosife, dreptul lui Dumnezeu!

Condacul al 3-lea

„Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă” a zis Domnul pentru ca să alunge de la noi grijile veacului acesta. Ca cel căruia îi sunt bineprimite rugăciunile călăuzeşte-ne pe drumurile vieţii ca să umblăm în căile Domnului şi mijloceşte pentru noi adăugirea celor de folos ca să-I cântăm Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

După cum soarele, înainte de a-şi arunca razele sale pe pământ, luminează cu lumina lui, de departe, cea mai mare parte a lumii, tot aşa şi Hristos, când a răsărit din pântecele Fecioarei, a luminat, înainte de a se naşte, întreaga lume. De aceea ţie, celui luminat de lumina harului, îţi aducem cântare aşa:
Bucură-te, că, înainte de Naşterea Domnului, profeţii săltau de bucurie;
Bucură-te, că femeile preziceau cele viitoare;
Bucură-te, că Ioan Botezătorul sălta în pântecele maicii sale;

Bucură-te, că Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt;
Bucură-te, că aceasta a fericit-o pe Maica Domnului;
Bucură-te, că binecuvântată a fost logodnica ta;
Bucură-te, că binecuvântat a fost rodul pântecului ei;
Bucură-te, că lui Zaharia i s-au deschis gura şi limba;
Bucură-te, că acesta a proorocit că Ioan va merge înaintea Feţei Domnului;
Bucură-te, că o stea mai luminoasă decât Soarele a condus pe magi până în Palestina;
Bucură-te, că nu era una din celelalte stele pentru că apărea şi iarăşi dispărea;
Bucură-te, că steaua mergea de la miazănoapte la miazăzi;
Bucură-te, Iosife, dreptul lui Dumnezeu!

Condacul al 4-lea
Adusu-te-a pe tine Tatăl ceresc mărturie că Hristos cu adevărat de la Duhul Sfânt S-a născut şi prin ceea ce ai pătimit ai întărit spusele Lui, iar noi ne-am învăţat să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea
Bărbat filozof şi drept te-ai arătat, căci, nevoind să o vădeşti pe logodnica ta, ai vrut doar să o laşi în ascuns. Pentru aceasta îţi grăim ţie:
Bucură-te, bărbat mult iubitor de oameni;
Bucură-te, cel atât de lipsit de patimi;
Bucură-te, om care te-ai ridicat cu mintea mai presus de lege;
Bucură-te, că ai fost lipsit de orice umbră de gelozie;
Bucură-te, că nu voiai să o superi pe Fecioară nici cu cea mai mică mustrare;
Bucură-te, că te străduiai să-ţi ascunzi frământările sufletului tău;
Bucură-te, înţeleptule, căci nu ai învinuit şi nu ai ocărât;
Bucură-te, că ai vrut doar să o laşi pe cea având în pântece;
Bucură-te, că Fecioara nu ţi-a risipit nedumerirea când a văzut că te tulburi;
Bucură-te, că îngerul nu ţi-a spus totul mai înainte de a intra la tine astfel de gânduri;
Bucură-te, că de mânie şi necredinţă ai fost astfel ferit;
Bucură-te, că aşa ai fost păzit de a rămâne mut ca Zaharia;
Bucură-te, Iosife, dreptul lui Dumnezeu!

Condacul al 5-lea
Îngerul cel mai întâistătător, cel ce Fecioarei a vestit bucurie, în vis ţi s-a arătat şi deplin te-a luminat, cum că Fecioara de la Duhul Sfânt în pântece a luat şi, lămurit fiind, cu dragoste ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Ca cel ce de la înger te-ai învăţat un lucru aşa de minunat, credinţa noastră o întăreşte ca să-ţi cântăm aceste:
Bucură-te, că, îngerul arătându-ţi-se mai târziu, s-a vădit şi înţelepciunea ta;
Bucură-te, că ţi s-a binevestit după ce ai căzut în bănuială;
Bucură-te, că însăşi bănuiala te-a încredinţat de adevărul celor vestite;
Bucură-te, om foarte credincios căruia i-a fost de ajuns arătarea din vis;
Bucură-te, căci te temeai să nu superi cu ceva pe Domnul;
Bucură-te, că Dumnezeu s-a purtat cu blândeţe cu tine;
Bucură-te, că îngerul ţi-a descoperit toate frământările sufletului;
Bucură-te, că teama a fost alungată de la tine;
Bucură-te, căci de multă bucurie ai fost învrednicit;
Bucură-te, că îngerul ţi-a încredinţat-o pe Maica Domnului în grijă;
Bucură-te, că mai târziu Hristos o va da pe Maica Sa ucenicului iubit precum ţi-a dat-o ţie îngerul;
Bucură-te, că ai ţinut în locuinţa ta pe cea în care a locuit Hristos;
Bucură-te, Iosife, dreptul lui Dumnezeu!

Condacul al 6-lea

Nu voia ta ai căutat să o faci, ci voinţei de sus te-ai supus. De aceea, Celui ce te-a întărit să faci voia Sa Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Cu adevărat mare este cinstea pe care ţi-a arătat-o Dumnezeu, dreptule Iosif, că şi a pune nume Împăratului veacurilor te-a învrednicit. Cu tine ne bucurăm şi ţie îţi grăim:
Bucură-te, că aceasta este însărcinare proprie unui părinte;
Bucură-te, că astfel slujeşti tainei întrupării Fiului lui Dumnezeu;
Bucură-te, că îngerul ţi-a vestit că Maria va naşte Fiu nu ţie, ci întregii lumi;
Bucură-te, că numele Copilului de sus a fost trimis;
Bucură-te, că Dumnezeu a arătat astfel că naşterea este minunată;
Bucură-te, că acesta nu este un nume ca oricare altul;
Bucură-te, că este o vistierie de nenumărate bunătăţi;
Bucură-te, că izbăvirea şi iertarea de păcate sunt aceste bunătăţi;
Bucură-te, că acestea sunt mai presus de izbăvirea de războaie sau barbari;
Bucură-te, că lucrul acesta nu era cu putinţă mai înainte;
Bucură-te, că astfel ţi s-a arătat că Cel născut este Împăratul celor de sus;
Bucură-te, că El este singurul care are o asemenea putere;
Bucură-te, Iosife, dreptul lui Dumnezeu!

Condacul al 7-lea
Împlinirea celor zise de Domnul prin proorocul Isaia descoperindu-ţi-se, ţi-a adeverit toate cele vestite de înger.Ajută-ne să nu batjocorim nespusa binefacere a lăsării păcatelor ca, astfel, mântuiţi, să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea
Văzut-a îngerul oceanul şi adâncul iubirii de oameni a lui Dumnezeu şi împăcarea cu oamenii prin pogorârea Celui mai presus de toate la cele mai prejos de toa-te. Pentru că şi prin tine, bunule părinte Iosif, s-au lucrat acestea, auzi de la noi aşa:
Bucură-te, că numele Emanuel arată că Dumnezeu este cu oamenii mai lămurit ca niciodată;
Bucură-te, că fecioară a fost Maica Domnului;
Bucură-te, bărbat drept, bun cunoscător al Scripturilor;
Bucură-te, că prin ascultare şi supunere ai luat la tine pe logodnica ta;
Bucură-te, că astfel au fost cinstite şi fecioria şi nunta cea după lege;
Bucură-te, suflet treaz şi cu totul cinstit;
Bucură-te, că, vieţuind în casa ta, Preasfânta Fecioară nu şi-a schimbat viaţa pe care o avea în Sfânta Sfintelor;
Bucură-te, că îi era locuinţa ta ca o biserică de rugăciune;
Bucură-te, că nu te-ai atins nici măcar în gând de floarea fecioriei ei;
Bucură-te, că erai slujitor al vieţii prea curatei Fecioare celei pline de sfinţenie;
Bucură-te, că ai fost martor al vieţii ei celei fără de prihană;
Bucură-te, al tinerilor înţelept însoţitor;
Bucură-te, Iosife, dreptul lui Dumnezeu!

Condacul al 8-lea
Nu te-ai gândit să te măreşti în sineţi, ci Cel căruia I-ai slujit cu slava Sa te-a unit iar noi ne dorim ca, împreună cu tine, în smerenia cea de la El, să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea
Un oarecare dintre cărturari, cu numele Anin, venind în casa ta, după arătarea îngerului în vis, a alergat la arhiereu şi la tot soborul mărturisind neadevărul că pe fecioara pe care ai luat-o din biserica Domnului spre pază, ai cunoscut-o în ascuns şi este îngreunată. Pentru că astfel am putut vedea cum lucrează Dumnezeu şi cum şi prin tine S-a prea slăvit, ţie îţi zicem acestea:
Bucură-te, că slugile trimise de arhiereu te-au adus împreună cu Fecioara la arhiereu şi sobor;
Bucură-te, că din apa vădirii aţi băut ca să arate Domnul păcatul vostru;
Bucură-te, că asupra voastră nu s-a făcut nici un semn;

Bucură-te, că poporul se miră că nu s-a aflat în voi păcat;
Bucură-te, că arhiereul v-a zis să mergeţi în pace;
Bucură-te, că v-aţi întors acasă bucurându-vă şi lăudând pe Dumnezeul lui Israel;
Bucură-te, ruşinarea clevetitorilor;
Bucură-te, al purtătoarelor de prunci ocrotitor;
Bucură-te, tare sprijinitor al familiilor creştine;
Bucură-te, că ai slujit Maicii Domnului cu bună credinţă şi cu frică;
Bucură-te, că ai bineplăcut lui Dumnezeu prin simplitate;
Bucură-te, întărirea noastră când suntem învinuiţi pe nedrept;
Bucură-te, Iosife, dreptul lui Dumnezeu!

Condacul al 9-lea

Poruncă ieşind de la stăpânire să se înscrie toată lumea, te-ai dus împreună cu logodnica ta din Galileea în cetatea lui David, Bethleem.Şi, împlinindu-se zilele ca ea să nască, a născut pe Fiul Său, Cel Unul-Născut pe care, văzându-L, ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Un asin şi un bou aduceai cu tine pe cale, asinul ca să poarte pe fecioară, iar boul ca să-l vinzi, să plăteşti datornicul bir împărătesc şi să cumperi cele de trebuinţă. Ca unui martor şi văzător al smereniei lui Hristos îţi grăim aşa:
Bucură-te, că boul şi asinul erau legaţi lângă iesle şi încălzeau pe Prunc în frigul iernii;
Bucură-te, că Scriptura ce zice:”cunoscut-a boul pe Cel ce-L are pe el, şi asinul ieslea Domnului Său” s-a împlinit astfel;
Bucură-te, că te-ai închinat Celui născut şi aceleia ce L-a născut;
Bucură-te, că Dumnezeu în cei smeriţi se sălăşluieşte, iar de la cei mândri se depărtează;
Bucură-te, că atunci ai cunoscut puterea Fecioarei şi de ce s-a învrednicit ea;
Bucură-te, că ai văzut pe Fecioara hrănind piept şi păzind floarea fecioriei;
Bucură-te, că ai văzut piatra cea netăiată dând lapte pietrei celei gândite;
Bucură-te, că atunci ai cunoscut că pentru dânsa a scris Isaia: ”Iată fecioara în pântece va lua”;
Bucură-te, că în acea vreme ai cunoscut puterea tainei;
Bucură-te, că de frică şi de bucurie ai fost cuprins;
Bucură-te, că ai fost singur văzător şi slujitor al tainei;
Bucură-te, Iosife, dreptul lui Dumnezeu!

Condacul al 10-lea

Trecând patruzeci de zile după Naşterea Mântuitorului şi ducându-te cu Fecioara şi Pruncul din Bethleem la Ierusalim, în biserica Domnului, dreptul şi Sfântul Simeon s-a închinat Lui ca unui Dumnezeu, iar pe Maica cea prea nevinovată şi pe tine v-a binecuvântat, laudă aducând Stăpânului şi cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Urmarea firească a îndeletnicirilor duhovniceşti nu este a fi încununaţi, slăviţi şi străluciţi, ci a întâlni la tot pasul numai încercări. Cere pentru noi de la Hristos şi Maica Sa să ne dea curajul ca să trecem de aceste încercări spre a te lăuda zicând:
Bucură-te, izbăvitor de vrăjmaşi;
Bucură-te, nădejdea noastră în ispite;
Bucură-te, sprijinitor al celor prigoniţi pe nedrept;
Bucură-te, grabnic ajutător în necazuri;
Bucură-te, împlinitor fără zăbavă al poruncilor lui Dumnezeu;
Bucură-te, prin care cuvintele Scripturii s-au împlinit;
Bucură-te, răbdare cu bucurie;
Bucură-te, supunere fără supărare;
Bucură-te, liniştea celor din primejdii;
Bucură-te, pacea celor tulburaţi;
Bucură-te, minte limpede în încercări;
Bucură-te, inimă de părinte;
Bucură-te, Iosife, dreptul lui Dumnezeu!

Condacul al 11-lea

Întorcându-se magii în ţara lor, din nou ţi s-a arătat îngerul Domnului în vis, spunându-ţi ca, sculându-te, să iei Pruncul şi pe Mama Lui şi să fugi în Egipt, ceea ce degrab ai făcut, rămânând acolo până când ţi s-a vestit să te întorci, ca să se plinească ceea ce s-a zis de profeţi că Domnul Nazarinean se va chema. Lăudând Pronia Lui ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Împlinind Iisus doisprezece ani şi suindu-te împreună cu El şi Maica Sa, ca în fiecare an, la sărbătoarea Paştilor, la Ierusalim, a rămas Domnul în templu, minunând pe învăţători cu priceperea şi răspunsurile Sale, iar tu şi Sfânta Fecioară L-aţi găsit după trei zile. Hristos în cele ale Tatălui Său trebuia să fie ci tu, dreptule părinte Iosif, caută-ne pe noi, cei ce am rătăcit din căile Lui şi cere luminarea minţilor noastre spre toată învăţătura cea de folos ca să te lăudăm zicând:
Bucură-te, păzitorul rânduielilor lui Dumnezeu;
Bucură-te, că Maica Domnului te-a numit tată al lui Hristos;
Bucură-te, că El şi Fiu al lui Dumnezeu S-a arătat;

Bucură-te, că tot după trei zile a şi înviat;
Bucură-te, că Maica Domnului în inimă păstra cuvintele Sale;
Bucură-te, că prin tine pe Hristos Îl căutăm;
Bucură-te, cel ce ne arăţi unde să-L găsim;
Bucură-te, cel ce paşii spre Casa Domnului ni-i îndrepţi;
Bucură-te, ocrotitorul călătorilor;
Bucură-te, că ne ajuţi să nu ne străduim numai după cele pământeşti;
Bucură-te, prin care grijile noastre lui Dumnezeu le lăsăm;
Bucură-te, păzitorul tinereţilor noastre;
Bucură-te, Iosife, dreptul lui Dumnezeu!

Condacul al 12-lea
Trecând din viaţa aceasta, strămoşilor şi patriarhilor din închisorile cele întunecate ale iadului le-ai adus vestire de bucurie spunându-le: ”eu prin descoperire dumnezeiască am primit în logodire pe pururea Fecioara Maria, şi sunt martor al nevinovăţiei ei, întru care şi a născut fără ispită bărbătească, şi a rămas fecioară născând pe Hristos”; iar ei, auzind, de nădejde s-au umplut şi laudă au adus lui Dumnezeu cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Numele tău chemându-l căpătăm de la Domnul spor în tot ce facem spre mântuire şi viaţa veşnică, pe El Îl aflăm ajutându-ne cu harul Său, descoperindu-ni-se chiar şi acolo unde cu greu credeam că Îl putem afla. Pentru mijlocirea ta nu ştim ce-ţi vom da decât cântarea aceasta:
Bucură-te, sprijinitorul lucrătorilor cinstiţi;
Bucurc-te, binecuvântarea roadelor muncii mâinilor noastre;
Bucură-te, viaţă cumpătată a creştinilor nevoitori;
Bucură-te, îndestulare fără îmbuibare;
Bucură-te, prin care mulţumim Domnului;
Bucură-te, cel ce ne ajuţi să lucrăm pentru El;
Bucură-te, prin care de lipsuri ne izbăvim;
Bucură-te, cel ce rânduiala lucrului de la Domnul ne-o arăţi;
Bucură-te, cel ce casa sufletului şi a trupului ne-o umpli de bunătăţi;
Bucură-te, că prin tine Îl cunoaştem pe Dumnezeu făcut Om;
Bucură-te, dragostea celor ce lucrează împreună;
Bucură-te, Iosife, dreptul lui Dumnezeu!

Condacul al 13-lea (de 3 ori)
O, dreptule părinte Iosif, viaţa ta şi a altor bărbaţi virtuoşi, citirea Sfintelor Scripturi şi legile date de Dumnezeu sunt pentru noi ca o oglindă duhovnicească. Ajută-

ne ca, privind la chipurile Sfinţilor acelora şi văzând urâţenia sufletelor noastre, să ne schimbăm înfăţişarea spre a-I cânta lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi, se zice iarăşi:

Icosul 1

Petrecând Fecioara unsprezece ani în templul lui Solomon şi sosind al doisprezecelea, cu îndrăzneală a răspuns arhiereilor şi preoţilor că din scutece este dată lui Dumnezeu de părinţi şi Lui I-a făgăduit să-şi păzească fecioria în veci. Ales ai fost, părinte Iosife, ca păzitor al vieţii ei curate. Pentru aceasta, grăim către tine aşa:
Bucură-te, că preoţii nu voiau să mânie pe Dumnezeu cu ceva;
Bucură-te, că ei nu doreau să facă nedreptate Sfântului trup al Fecioarei;
Bucură-te, că rugăciune către Domnul au făcut;
Bucură-te, că sfatul Domnului a fost să se aleagă bărbaţi fără femei din casa şi seminţia lui David;
Bucură-te, că s-a hotărât ca, al cărui toiag va înverzi, acela să fie ales pentru a i se da Fecioarei Maria;
Bucură-te, că ai fost între cei doisprezece bărbaţi adunaţi de arhiereul Zaharia;
Bucură-te, că arhiereul s-a rugat Domnului să arate pe bărbatul cel vrednic, cu care se cuvine a logodi pe Fecioara;
Bucură-te, că toiagul tău, rămânând peste noapte în Sfântul Altar, a înverzit;
Bucură-te, că o porumbiţă s-a văzut zburând de sus şi şezând pe toiagul tău;
Bucură-te, că ai fost logodit cu Fecioara;
Bucură-te, că, prin logodire, Dumnezeu a acoperit fecioria Preasfintei Maicii Sale;
Bucură-te, că astfel s-a tăinuit de diavol că Dumnezeu voieşte a petrece cu oamenii;
Bucură-te, Iosife, dreptul lui Dumnezeu!

Condacul 1

Folositor iubit şi cinstit, dăruit nouă de Domnul, primindu-te pe tine, ca cel ce ai purtat de grijă Fiului lui Dumnezeu şi Maicii Sale, învredniceşte-ne şi pe noi sprijinului şi apărării tale, ca să-ţi cântăm tie: ***Bucură-te, Iosife, dreptul lui Dumnezeu!***

După aceea, se zice această:

Rugăciune

Părinte ceresc, împreună cu Fiul Tău, Domnul nostru Iisus Hristos şi pururea Fecioara Maria, învredniciţi-ne acestui dar de a ne da zilnic sprijin şi apărător pe dreptul logodnic Iosif!

Dreptule Iosif, la tine alergăm cu rugăciuni şi curaj să ne primeşti sub ocrotirea ta; căci ştim că binefacerile luate de toţi cei ce au avut evlavie şi au alergat la ajutorul tău au fost de folos nu numai pentru trebuinţele duhovniceşti, ci şi pentru cele trupeşti. Ajută-ne mai ales să ne rugăm şi să gândim bine!

Noi credem că dacă Dumnezeu iubeşte atât de mult pe ceilalţi Sfinţi, căci au fost supuşi şi cuviincioşi faţă de El, cu atât mai mult te iubeşte pe tine, cel smerit, drept şi sfânt şi că mult pot înaintea Lui rugăciunile tale. Tu erai în atâta cinste încât Domnul, în pământeasca-I copilărie, ţi se supunea şi asculta de tine ca de un tată, precum scrie şi în dumnezeiasca Evanghelie: „Şi era supus lor"; iar în toate cele de trebuinţă îţi slujea ţie, răbdând toată trupeasca osteneală cu blândeţe şi cu multă ascultare.

Ca cel ce ţi-ai câştigat pâinea prin munca mâinilor şi prin sudoarea feţei, hrănind pe Maica Domnului şi pe Fiul său dumnezeiesc, fiind pe pământ purtătorul lor de grijă, iar acum eşti în slava cea cerească, ajută-ne pe noi, cei ce ştim că ajuţi foarte mult pe cei ce te iubesc pe tine! Împlineşte-ne evlavia, iar în ceasul sfârşitului vieţii noastre fii lângă noi, cu milă, împreună cu Domnul Iisus Hristos şi Maica Sa! Amin!

Şi, apoi, se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului şi dreptului Iosif, logodnicul şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin !

Sursa:
https://chirho88888888.wordpress.com/2019/12/22/acatistul-sfantului-si-dreptului-iosif/

http://opiniameadespre.blogspot.com/p/acatistul-sfantului-si-dreptului-iosif.html

Acatistul Sfântului prooroc şi rege David



[Prăznuit în Duminica Sfinţilor strămoşi (Duminica a 28-a după Rusalii-15.12.2019), în Duminica Sfinţilor părinţi după trup ai Domnului (Duminica dinaintea Naşterii Domnului-22.12.2019) şi în Duminica de după Naşterea Domnului-29.12.2019 (sau 26 decembrie, dacă nu este nici o Duminică până de Anul nou)]

Notă: Tradus din limba engleză de servus Christi după originalul lui Isaac Lambertsen

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne

izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul întâi

Cu imnuri și psalmi să-l cinstim pe Sfântul rege David, cel ce a fost ales de Dumnezeu să domnească peste toţi aleșii Lui și care a dat naștere în trup lui Mesia, Domnul, Dumnezeul și Mântuitorul nostru, Iisus Hristos! Şi să-i spunem: aşa cum din iad ai fost eliberat de Răscumpărătorul nostru la glorioasa Sa Înviere și stai acum, cu îndrăzneală înaintea Tronului Său dumnezeiesc, învață-ne cum să-I cântăm Lui o nouă cântare, ca să-ţi strigăm şi ţie: ***Bucură-te, Sfinte prooroc şi rege David, strămoșul şi psalmistul lui Dumnezeu!***

Icosul întâi

Când Saul, regele lui Israel, a nesocotit porunca lui Dumnezeu și Domnul nu i-a mai dat voie să fie rege, El Şi-a trimis marele preot, pe Sfântul prooroc Samuel, în Betleemul Iudeii, de unde l-a luat pe David, cel mai mic dintre fiii lui Iesei, de la turmele câmpurilor și l-a uns rege, cu un corn de ulei, astfel încât duhul lui Dumnezeu S-a pogorât peste tânărul sfânt. De aceea, dându-ne seama de smerenia lui și bunăvoinţa Domnului faţă de el, îi cântăm:

Bucură-te, că nu ai umblat în sfatul celor necredincioşi;
Bucură-te, că nu ai mers pe calea păcătoșilor;
Bucură-te, că voia ta a fost în legea Domnului;
Bucură-te, că la legea Lui ai cugetat zi și noapte;
Bucură-te, ai fost uns rege de Dumnezeu;
Bucură-te, că ai vestit poruncile Lui;
Bucură-te, că ai servit, cu frică, Domnului;
Bucură-te, că te-ai bucurat, cu cutremur, în El;
Bucură-te, căci Domnul a fost ajutătorul şi slava ta;
Bucură-te, că atunci când L-ai chemat, El te-a auzit;
Bucură-te, căci Dumnezeu i-a lovit pe toți cei care, fără motiv, au fost dușmanii tăi;
Bucură-te, pentru că binecuvântarea Lui a fost totdeauna cu tine, care ți-ai pus nădejdea în El;
Bucură-te, Sfinte prooroc şi rege David, strămoșul şi psalmistul lui Dumnezeu!

Condacul al 2-lea

Când duhul lui Dumnezeu s-a îndepărtat de regele Saul, Domnul a îngăduit unui duh necurat să-l tulbure. Atunci slujitorii regelui l-au sfătuit să caute un cântăreţ iscusit la harpă, ca, ori de câte ori vrăjmaşul l-ar chinui, dulcea muzică a harpei să-l îndepărteze. De aceea, Saul a trimis un curier la Iesei, în Betleem, spunându-i: „Trimite-mi-l pe David, fiul tău, cel ce păzeşte oile !” Și, ori de câte ori duhul cel rău îl supăra pe rege, David își lua harpa și-i cânta; și Saul își revenea, iar diavolul pleca de la el, aşa încât el cânta: **Aliluia!**

Icosul al 2-lea

În acele zile, filistenii idolatri, duşmanii poporului lui Dumnezeu, şi-au adunat armatele pentru a lovi Israelul, iar unul dintre conducătorii lor era Goliat din Gat, un uriaş, care i-a provocat la o singură şi decisivă luptă pe luptătorii armatei lui Saul ; dar numai văzându-l, frica i-a cuprins şi au fugit din fața lui. Totuși, deși era foarte tânăr, David a ieșit în întâmpinarea duşmanului, şi-a pregătit cinci pietre netede și praștia lui de păstor și l-a lovit pe păgânul războinic cu o lovitură în frunte, astfel încât a căzut mort pe pământ. De aceea, îi cântăm:

Bucură-te, că, în numele Domnului , ai ieșit împotriva duşmanului;
Bucură-te, că l-ai învins, în numele Dumnezeului armatei lui Israel, pe care el o provocase;
Bucură-te, căci Domnul l-a dat în mâna ta;
Bucură-te, că l-ai lovit, pentru că L-a hulit pe Dumnezeul cel viu;
Bucură-te, că, prin tine, toată lumea a aflat că Domnul nu mântuiește cu sabia și sulița;
Bucură-te, pentru că lupta a fost a Domnului și El a dat-o în mâinile tale;
Bucură-te, pentru că, văzându-l căzut pe campionul lor, dușmanii poporului lui Dumnezeu au fugit;
Bucură-te, pentru că filistenii au fost alungaţi din Iuda și Israel;
Bucură-te, pentru că ai rupt în bucăți legăturile vrăjmașului;
Bucură-te, că ai aruncat jugul lor de pe poporul Domnului;
Bucură-te, că dreapta mânie a lui Dumnezeu s-a aprins împotriva vrăjmașilor Săi;
Bucură-te, căci Domnul a salvat tot Israelul;
Bucură-te, Sfinte prooroc şi rege David, strămoșul şi psalmistul lui Dumnezeu!

Condacul al 3-lea
După uciderea duşmanului lui Dumnezeu, când Sfântul David s-a întors, femeile din Israel i-au cântat cu bucurie laude lui, cu timpane și alte instrumente muzicale; regele Saul a devenit invidios și căuta un prilej să-l ucidă. Dar Ionatan, fiul regelui, plin de dragoste dumnezeiască, a făcut legământ cu David, pentru a fi fratele lui pentru totdeauna; și atât de mare a fost prietenia și loialitatea unuia către celălalt, încât căntăm cu toții: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea
David se purta mai înțelept decât toți slujitorii împăratului și stima poporului pentru el a crescut din ce în ce mai mult; dar şi ura pe care o nutrea regele Saul împotriva lui a crescut și a încercat să-l ucidă cu o suliță. Atunci tânărul David a fugit de rege și s-a dus la Sfântul prooroc Samuel, marele preot al Domnului; și, deși regele a trimis mulți soldaţi să-l aresteze şi, apoi, a venit chiar el să-l prindă, Duhul Sfânt i-a împiedicat pe toţi şi ei nu au reuşit să facă acest lucru. De aceea, dându-ne seama de faptul că mila lui Dumnezeu este cu cei care-şi pun încrederea în El, cântăm:
Bucură-te, că atunci când L-ai chemat, Domnul te-a ascultat;
Bucură-te, că atunci când erai în necaz, El te-a mărit pe tine;
Bucură-te, că lui Dumnezeu i-a fost milă de tine și a auzit rugăciunea ta;
Bucură-te, că El a făcut minuni cu Sfântul Său;
Bucură-te, că lumina Celui PreaÎnalt s-a coborât peste tine;
Bucură-te, pentru că El a dat bucurie inimii tale;

Bucură-te, căci Domnul ţi-a dat speranța;
Bucură-te, căci cu pace te-ai aşezat și ai dormit;
Bucură-te, că atunci când te-ai trezit, El te-a ajutat;
Bucură-te, că ai renunţat la dreptate și ai sperat în Domnul;
Bucură-te, că Împăratul cerurilor a auzit glasul rugăciunilor tale;
Bucură-te, că ai intrat să te închini în cortul Său cel sfânt, cu frică de Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte prooroc şi rege David, strămoșul şi psalmistul lui Dumnezeu!

Condacul al 4-lea

Când David a fugit de regele Saul, care-i dorea, pe nedrept, moartea, el a mers la cortul Domnului, la preotul Ahimelec și i-a cerut pâine pentru el și tovarășii lui; și evlaviosul preot, văzându-i nevoia, i-a dat tot ce avea: pâinile sfințite și oferite ca jertfă Celui PreaÎnalt și ei le-au mâncat. Aceasta a făcut-o Mântuitorul nostru, Iisus Hristos, mustrându-i pe fariseii ipocriți, care-L acuzaseră pe El și pe ucenicii Săi de încălcarea Legii lui Dumnezeu; care, orbiţi de răutate lor, au fost incapabili de a cânta: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Când David s-a ascuns de Saul, mulți i s-au alăturat în sălbăticie pentru a-i împărtăşi lipsurile şi sărăcia sa; dar când regele a aflat că Ahimelec, preotul și cei împreună cu el i-au dat lui David alimente și o sabie, el i-a acuzat de trădare și a poruncit slugii lui să-i omoare pe toți, optzeci și cinci la număr. Dar când a auzit de aceste crime, David a deplâns sacrificarea celor nevinovaţi ai lui Dumnezeu și l-a luat pe fiul lui Ahimelec sub protecția lui, ca să-l protejeze. De aceea, conștienţi de respectul său şi mila sa pentru preoții lui Dumnezeu, îi cântăm :
Bucură-te, cel ce, în dragostea ta filială, i-ai ascuns pe părinții tăi de mânia lui Saul;
Bucură-te, cel ce ai ascultat îndată porunca divină dată ţie de proorocul Gad;
Bucură-te, cel ce ai deplâns moartea preoților uciși de Saul din cauza ta;
Bucură-te, cel ce i-ai dat adăpost lui Abiatar, care a supraviețuit masacrului;
Bucură-te, căci Domnul te-a ghidat în căile dreptății Sale;
Bucură-te, că, din cauza dușmanilor tăi, El a făcut dreaptă calea ta înaintea Lui;
Bucură-te, pentru că El te-a salvat de la cei ce te persecutau și ţi i-a dat în mâinile tale;
Bucură-te, căci drept a fost ajutorul tău de la Dumnezeu, care i-a salvat pe toți cei drepţi cu inima;
Bucură-te, că I-ai dat slavă lui Dumnezeu după dreptatea Lui;
Bucură-te, că ai cântat mereu numele Domnului Celui PreaÎnalt;
Bucură-te, că L-ai mărturisit pe Domnul cu toată inima ta;
Bucură-te, că le-ai spus tuturor despre minunile Sale;

Bucură-te, Sfinte prooroc şi rege David, strămoșul şi psalmistul lui Dumnezeu!

Condacul al 5-lea

Aflând că David era în pustia En-Gedi, Saul şi-a luat armata și a ieşit în căutarea lui. Dar David și prietenii lui s-au ascuns de mânia împăratului într-o peșteră. Când Saul a intrat în peșteră, pentru anumite nevoi, oamenii lui David au încercat să-l convingă să-l ucidă pe rege; dar David nu a vrut să ridice mâna împotriva unsului lui Dumnezeu, ci a tăiat, pe furiş, o bucată de pe partea din spate a mantiei lui Saul şi, mai târziu, a arătat-o ca dovadă, declarându-şi nevinovăția pentru trădarea de care regele îl credea vinovat. De aceea, minunându-ne de înfrânarea și răbdarea lui, cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Altă dată, a pornit din nou Saul cu armata sa pentru a-i prinde pe David și oamenii lui și au tăbărît în pustia Zif. Dar David, care i-a văzut de departe, a așteptat până când toţi au adormit, a pătruns prin paza taberei și a ajuns până la regele adormit, cu sulița pusă în pământ, lângă capul lui. Atunci tovarăşul lui David l-a îndemnat să-l ucidă pe regele adormit, dar David a spus: „Cine-şi poate ridica mâna împotriva unsului lui Dumnezeu și să fie fără vină?” ; și a luat sulița și vasul de apă a lui Saul, apoi a strigat de departe că el nu este vinovat de nici o dușmănie împotriva regelui, arătând sulița și ulciorul ca dovadă. De aceea, onorându-i devotamentul său, îi cântăm astfel:

Bucură-te, cel ce ai ai fost mulţumit și te-ai bucurat întru Domnul;
Bucură-te, cel ce ai cântat numele Celui PreaÎnalt;
Bucură-te, că ţi-ai cântat toate laudele lui Dumnezeu în porțile fiicei Sionului;
Bucură-te, că ai fost nevinovat şi cu dreptate, spunând din inimă adevărul;
Bucură-te, că I-ai spus lui Dumnezeu: „Tu ești Domnul meu” ;
Bucură-te, căci Domnul a fost partea ta de moștenire;
Bucură-te, că în tine și în toți Sfinții care sunt pe pământul Său, minunat este Dumnezeu;
Bucură-te, pentru că El Şi-a lucrat toate voile Lui în tine;
Bucură-te, că L-ai binecuvântat pe Dumnezeu, care ţi-a dat ţie înțelegerea;
Bucură-te, că L-ai văzut mereu pe Domnul înaintea ta;
Bucură-te, pentru că Dumnezeu a fost la dreapta ta, ca să nu poți să fii ispitit;
Bucură-te, că pentru aceasta au fost inima şi limba ta pline de bucurie;
Bucură-te, Sfinte prooroc şi rege David, strămoșul şi psalmistul lui Dumnezeu!

Condacul al 6-lea

În acele zile, filistenii s-au ridicat din nou împotriva lui Israel și au învins în luptă; și Ionatan, prietenul lui David, a fost ucis; și regele Saul, plin de disperare, s-a

aruncat în propria-i sabie. Și necredincioșii fără de Dumnezeu au cucerit și locuit cetățile lui Israel. Dar când David a auzit de sacrificare de la cineva care scăpase, el s-a jelit și a plâns și a postit pentru Saul și Ionatan și toţi cei căzuţi. Dar Domnul Dumnezeu i-a poruncit lui David să meargă în cetatea Hebron, unde bărbații lui Iuda au venit, și l-au uns rege pe David. Și toţi I-au strigat Celui Atotputernic: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Bineplăcând înaintea Domnului, înțelepciunea lui David a crescut; iar casa lui Saul a scăzut în putere. Deci, David a devenit rege peste toată Iudeea și peste Israel, și-a stabilit Ierusalimul ca orașul său și a adus acolo chivotul legământului. Și atât de mare a fost bucuria sa, încât a dansat în fața chivotului, îmbrăcat doar într-o pânză, în sunetul trâmbiței și şi-a oferit jertfa sa Domnului în Ziua Recunoştintei. De aceea, dându-ne seama de imensa lui dragoste pentru Dumnezeu, să-i cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, că ai binecuvântat pe poporul tău în numele Domnului;
Bucură-te, că ai făcut jertfe înaintea lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ţi-ai promis să construieşti un templu pentru Cel PreaÎnalt;
Bucură-te, că Atotputernicul ţi-a promis că-şi va stabili tronul în acel templu pentru totdeauna;
Bucură-te, că i-ai cucerit pe toţi cei ce-ţi amenințau poporul;
Bucură-te, că ai lovit Moabul și pe sirienii din Damasc;
Bucură-te, că ai supus Edomul și pe amoniţi;
Bucură-te, căci Domnul te-a apărat oriunde ai mers;
Bucură-te, că ai judecat și ai făcut dreptate întregului tău popor;
Bucură-te, că L-ai iubit pe Dumnezeu din toată inima ta;
Bucură-te, căci Domnul ţi-a fost baza ta, refugiul tău și eliberatorul tău;
Bucură-te, că El te-a dus într-un loc mai bun;
Bucură-te, Sfinte prooroc şi rege David, strămoșul şi psalmistul lui Dumnezeu!

Condacul al 7-lea

După ce David şi-a stabilit domnia în Israel, el a întrebat : „A mai rămas cineva din casa lui Saul, ca să-i arăt bunăvoinţa mea pentru Ionatan?” Iar unul care a servit în gospodăria lui Saul i-a spus regelui David: „Ionatan are un fiu, Mefiboșet, care este olog de picioare”. Atunci, plin de bucurie, regele l-a luat la curtea sa, pe fiul fratelui său jurat și i-a dat lui tot ce i-a aparținut lui Saul și casei lui și i-a dat să mănânce zilnic la masa regală, ca și cum ar fi fost unul din proprii săi fii. Deci, minunându-ne de generozitatea și bunătatea sa, să-I cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Dar, David a păcătuit cu Batșeba, soția lui Urie, unul dintre războinicii lui și ea a rămas însărcinată cu copilul lui; apoi, pentru a-şi acoperi păcatul lui, el l-a trimis în prima linie pentru a lupta împotriva amoniţilor, unde a fost ucis de către vrăjmași; și David a luat-o de soție pe văduvă. Dar Natan, profetul Celui PreaÎnalt, l-a mustrat pe rege printr-o parabolă și, conștient de amploarea răului pe care el l-a făcut în fața lui Dumnezeu, David a spus: „Am păcătuit în fața lui Dumnezeu” și s-a pocăit de nelegiuirea sa. De aceea, cuvintele de pocăință pe care el ni le-a lăsat moștenire nouă, ne face să-i cântăm:
Bucură-te, că lui Dumnezeu, în marea Sa Îndurare, I-a fost milă de tine;
Bucură-te, că, după mulțimea îndurărilor Lui, El șters fărădelegea ta;
Bucură-te, pentru că El te-a curăţat cu desăvârşire de nelegiuirea ta;
Bucură-te, că lucrurile tainice ale Înțelepciunii Domnului ţi s-au vădit ţie;
Bucură-te, pentru că El te-a stropit cu isop și ai fost curăţat;
Bucură-te, că Cel PreaÎnalt te-a spălat și ai fost făcut mai alb decît zăpada;
Bucură-te, că Cel Atotputernic te-a făcut să simţi veselie și bucurie;
Bucură-te, că Şi-a întors Fața Sa de la păcatele tale;
Bucură-te, pentru că El a șters toate fărădelegile tale;
Bucură-te, că Dumnezeu ţi-a creat o inimă curată și a înnoit un duh drept întru tine;
Bucură-te, pentru că El nu te-a părăsit, nici nu a luat Duhul Său cel Sfânt de la tine;
Bucură-te, Sfinte prooroc şi rege David, strămoșul şi psalmistul lui Dumnezeu!

Condacul al 8-lea

Când proorocul Natan l-a învinuit pe David pentru păcatul lui, el i-a transmis sentința Domnului, spunând: „Voi ridica nenorocirea împotriva ta din propria ta casă și sabia nu se va depărta de la tine”. Și cuvintele Domnului au fost îndeplinite în fiii lui David, Abesalom și Amnon; pentru că unul l-a ucis pe celălalt și a fugit și s-a ridicat împotriva tatălui său, pentru a-i uzurpa tronul lui ; și David, cu tristețe a fost obligat să-şi abandoneze oraşul său, Ierusalim. Cu toate acestea, încrederea i-a fost în Domnul, Dumnezeul lui și el nu a încetat să cânte continuu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

David a plecat din Ierusalim și Abesalom, fiul său, a intrat în oraș și-n palatul regelui și a început să domnească în locul lui; și a dezonorat casa tatălui său. Și acest nedemn fiu a îndrăznit, de asemenea, să adune o armată puternică pentru a-l urmări pe tatăl său și a fost o mare bătălie și generalul Ioab l-a ucis pe rebel; dar David, când a auzit aceasta, şi-a acoperit fața sa și a plâns cu amar, spunând: „O Abesalom, fiul meu, fiul meu Abesalom ! Mai bine m-ar fi luat Domnul pe mine pentru tine, O Abesalom, fiul meu, fiul meu!” De aceea, minunându-ne de iubirea ta părintească, îţi strigăm ție :

Bucură-te, căci ai recunoscut răul pe care l-ai făcut înaintea lui Dumnezeu;
Bucură-te, pentru că El ţi-a redat bucuria mântuirii;
Bucură-te, căci cu Duhul Său te-a sălăşluit pe tine;
Bucură-te, că ai învățat să calci pe căile Domnului;
Bucură-te, căci prin râvna ta te-ai întors la El;
Bucură-te, căci Cel PreaÎnalt ţi-a şters vinovăția sângelui;
Bucură-te, căci limba s-a bucurat de dreptatea Lui;
Bucură-te, că El a deschis buzele tale și gura ta a vestit lauda Lui;
Bucură-te, căci sufletul tău rupt a fost jertfit lui Dumnezeu;
Bucură-te, că El nu ți-a respins inima ta smerită și umilită;
Bucură-te, că Domnul i-a făcut bine Sionului;
Bucură-te, pentru că El a fost mulțumit de jertfa ta şi de darul tău;
Bucură-te, Sfinte prooroc şi rege David, strămoșul şi psalmistul lui Dumnezeu!

Condacul al 9-lea
Când David era bătrân, filistenii s-au ridicat din nou împotriva lui Israel și în primul rând printre ei erau fiii uriaşului Goliat, pe care regele îl ucisese în tinerețe. Dar oastea poporului lui Dumnezeu a învins în luptă și David L-a lăudat pe Domnul oștirilor, cântând melodios: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea
Ridicându-si glasul în mulțumire către Cel PreaÎnalt, regele David Îi cânta : „Îţi voi mulţumi Ţie, Doamne, printre neamuri și voi cânta laude numelui Tău !" Și buzele i s-au umplut de recunoștință pentru Dumnezeul lui Iacov, care a fost pentru el un turn de mântuire și a arătat milă unsului Său, lui David și seminței lui. De aceea, fiindu-i şi noi recunoscători, de asemenea, pentru psalmii pe care el ni i-a lăsat moștenire, îi cântăm:
Bucură-te, căci Domnul te-a izbăvit din mâna tuturor vrăjmașilor tăi;
Bucură-te, pentru că El a fost stânca ta și cetatea ta și eliberatorul tău;
Bucură-te, pentru că El a fost scutul tău și trâmbiţa mântuirii tale;
Bucură-te, pentru că El a fost turnul tău mare, refugiul și salvatorul tău;
Bucură-te, pentru că atunci când dușmanii tăi au venit la tine, Domnul a rămas cu tine;
Bucură-te, pentru că El te-a eliberat, pentru că a binevoit întru tine;
Bucură-te, pentru că El te-a răsplătit după dreptatea ta;
Bucură-te, pentru că El te-a recompensat după curăția mâinilor tale;
Bucură-te, căci ai rămas pe căile Domnului;
Bucură-te, căci nu te-ai abătut de la Dumnezeul tău;
Bucură-te, că ai fost drept înaintea Celui PreaÎnalt;

Bucură-te, te-ai îndepărtat de la nelegiuirea ta;
Bucură-te, Sfinte prooroc şi rege David, strămoșul şi psalmistul lui Dumnezeu!

Condacul al 10-lea

Duhul proorociei s-a coborât peste regele David, unsul Celui PreaÎnalt și a profeţit privind domnia lui, spunând : <<„Duhul Domnului a vorbit prin mine și Cuvântul Lui este pe limba mea”. Dumnezeul lui Israel a spus: „Cel ce stăpânește peste oame-ni trebuie să fie doar în frică de Dumnezeu”. Deși casa mea nu este atât de cu Dumnezeu, totuși El a făcut cu mine un legământ veșnic, bine întărit în toate și sigur; pentru că aceasta este toată mântuirea mea și toată dorința mea>>. Și cu dulce cântare I-a scandat Celui Atotputernic: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Când David era bătrân, satana a stat împotriva lui Israel și l-a amăgit pe rege să numere poporul lui Dumnezeu. Dar Domnul a fost foarte nemulțumit de acest recensământ și l-a trimis pe proorocul Gad regelui, cerându-i lui David să aleagă între trei ani de foamete, distrugere de mâna dușmanilor săi în termen de trei luni, sau trei zile de ciumă în toată țara. Și, cum ciuma a coborât asupra lui Israel, David a strigat lui Dumnezeu, spunându-I: „Oare nu eu am poruncit oamenilor să fie număraţi ? Doar eu am păcătuit și am făcut într-adevăr rău; dar ei ce au făcut ? Să fie mâna Ta, te rog, Doamne, Dumnezeul meu, peste mine și peste casa tatălui meu, dar nu pe poporul Tău, să nu fie pedepsit !” Și Domnul l-a retras pe îngerul mâniei Lui; de aceea, dându-ne seama de mila Lui, Îi cântăm sfântului Lui:
Bucură-te, că ai fost un măslin roditor în Casa Domnului;
Bucură-te, că ţi-ai pus întotdeauna speranța în mila lui Dumnezeu;
Bucură-te, că I-ai dat laudă Lui totdeauna, pentru ceea ce a făcut;
Bucură-te, că ai lăudat numele Lui, căci este bun înaintea Sfinților Săi;
Bucură-te, căci Dumnezeu te-a ajutat și Domnul a fost protectorul sufletului tău;
Bucură-te, pentru că El a adus răul asupra vrăjmașilor tăi și i-a distrus cu totul prin adevărul Său;
Bucură-te, că ai jertfit Celui PreaÎnalt;
Bucură-te, căci ai mărturisit numele Lui, căci este bun;
Bucură-te, pentru că El te-a izbăvit din toate necazurile;
Bucură-te, pentru că ochiul tău a privit în jos pe dușmanii poporului Său;
Bucură-te, căci L-ai aşteptat pe Dumnezeu, care te-a salvat din toate furtunile;
Bucură-te, căci ai vorbit şi seara, şi dimineața și la amiază despre mila Domnului și El a auzit vocea ta;
Bucură-te, Sfinte prooroc şi rege David, strămoșul şi psalmistul lui Dumnezeu!

Condacul al 11-lea

Aflat în primejdie, David a cerut mila Domnului pentru poporul său şi Domnul i-a poruncit să construiască un altar pe Muntele Sion, pe aria lui Aravna, Iebuseul; și, atunci când David a cumpărat acel loc și a construit Altarul și a jertfit ofrandele sale pe el, Domnul a trimis foc din cer pentru a le arde de tot, în semn de iertare. Apoi David a început să adune ceea ce era necesar pentru a construi în acel loc un templu pentru Domnul oștirilor, în care toți credincioșii ar putea striga: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Atunci David l-a numit pe Solomon moștenitorul lui și a zis: „Mi s-a înfăţişat Cuvântul Domnului, astfel: <<Tu ai vărsat mult sânge și ai făcut războaie mari; nu vei zidi o casă numelui Meu. Iată, un fiu se va naște din tine, care va fi un om al păcii! El va zidi o casă numelui Meu >>”. Şi el a spus prinţilor lui Israel: „Acum îndemnaţi-vă inima și sufletul vostru să-L caute pe Domnul, Dumnezeul vostru! Prin urmare, construiţi Templul Domnului, Dumnezeu, ca să aduceți chivotul Legământului Domnului și Vasele sfinte ale lui Dumnezeu, în casa care va fi construită Numelui Domnului !” De aceea, minunându-ne de iubirea și evlavia sa pentru Cel PreaÎnalt, îi cântăm:
Bucură-te, că în Dumnezeu ţi-ai căutat cuvintele tale, în Dumnezeu ţi-ai pus nădejdea ta;
Bucură-te, că ți-ai depus întreaga viață Lui;
Bucură-te, căci te-ai supravegheat mereu, pentru Domnul, ajutorul tău;
Bucură-te, că, atunci când erai printre dușmanii tăi, El ţi-a arătat mila Sa;
Bucură-te, căci vei locui în cortul Lui în vecii vecilor;
Bucură-te, că vei fi adăpostit de adăpostul aripilor Sale;
Bucură-te, căci vei sta înaintea feței lui Dumnezeu în veacul ce va veni;
Bucură-te, că vei cânta veșnic numelui Său;
Bucură-te, căci stai înaintea Lui în Lăcaşul Său, pentru a vedea Puterea şi Slava Lui;
Bucură-te, că în patul tău ţi-ai amintit de Domnul și-n zorii zilei ai cugetat la El;
Bucură-te, că sufletul tău a tânjit după Cel PreaÎnalt;
Bucură-te, căci mâna Lui dreaptă te-a ajutat îndată;
Bucură-te, Sfinte prooroc şi rege David, strămoșul şi psalmistul lui Dumnezeu!

Condacul al 12-lea

Luându-şi psaltirea sa, regele David a fost inspirat de Duhul Sfânt și a cântat proorocind venirea lui Mesia, care este urmaşul lui după trup, Botezul Lui, Suferința Lui pe Cruce, moartea, Învierea și Înălţarea Lui. De aceea, înţelegând că Domnul i-a umplut gura cu laude, Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Privind înainte cu ochii săi profetici, regele prooroc i-a spus lui Dumnezeu: „Din gura pruncilor şi a celor ce sug ai săvârşit laudă”, proorocind intrarea triumfală a Domnului în Sion; și prevăzând ura cărturarilor și saducheilor pentru El, a spus: „Conducătorii s-au adunat împreună împotriva Domnului”. Și cu adevărat văzând suferințele Lui de bună voie, a proorocit chiar cuvintele rostite de Hristos pe Cruce, spunând: „Dumnezeul meu, … pentru ce m-ai părăsit ? Împărţit-au hainele Mele loruşi şi pentru cămaşa Mea au aruncat sorţi. Străpuns-au mâinile Mele şi picioarele Mele. Şi mi-au dat spre mâncarea mea fiere şi în setea mea m-au adăpat cu oţet”. De aceea, plini de venerație pentru harul divin împărtășit lui, îi spunem:
Bucură-te, căci ai strigat: ”Să se scoale Dumnezeu!” ;
Bucură-te, că ai spus: „Să se risipească vrăjmașii Lui!”;
Bucură-te, căci ai exclamat: „Robit-ai mulţime”;
Bucură-te, că ai anunţat: „Acum Mă voi scula, zice Domnul”;
Bucură-te, că ai strigat: „Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare”;
Bucură-te, căci ai spus: „Domnul în glas de trâmbiţă”;
Bucură-te, că ai strigat către cer: „Ridicaţi, căpetenii, porţile voastre … şi va intra Împăratul slavei”;
Bucură-te, căci ai spus Îngerilor : „Domnul Puterilor, Acesta este Împăratul slavei”;
Bucură-te, că ai binecuvântat numele Slavei lui Dumnezeu pentru totdeauna;
Bucură-te, căci L-ai mărturisit printre popoare, cu instrumente de psaltire;
Bucură-te, pentru că Atotputernicul Dumnezeu te-a mângâiat;
Bucură-te, din adâncurile pământului El te-a scos;
Bucură-te, Sfinte prooroc şi rege David, strămoșul şi psalmistul lui Dumnezeu!

Condacul al 13-lea (de 3 ori)
Binecuvântat eşti, Sfinte rege și prooroc David, căci Duhul Sfânt, ţi-a umplut gura cu laudele Celui PreaÎnalt și prin inspiratele tale cuvinte ne-ai învățat cum să ne închinăm PreaSfintei Treimi! De șapte ori pe zi, seara, dimineața și la amiază, prea mărirea noastră a Dumnezeirii începe, continuă şi se termină cu minunaţii tăi Psalmi. De aceea, ca urmare a minunatelor tale lucrări, noi cu toții Îi strigăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi, iarăşi se zice:

Icosul întâi
Când Saul, regele lui Israel, a nesocotit porunca lui Dumnezeu și Domnul nu i-a mai dat voie să fie rege, El Şi-a trimis marele preot, pe Sfântul prooroc Samuel, în Betleemul Iudeii, de unde l-a luat pe David, cel mai mic dintre fiii lui Iesei, de la turmele câmpurilor și l-a uns rege, cu un corn de ulei, astfel încât duhul lui

Dumnezeu S-a pogorât peste tânărul sfânt. De aceea, dându-ne seama de smerenia lui și bunăvoinţa Domnului faţă de el, îi cântăm:
Bucură-te, că nu ai umblat în sfatul celor necredincioşi;
Bucură-te, că nu ai mers pe calea păcătoșilor;
Bucură-te, că voia ta a fost în legea Domnului;
Bucură-te, că la legea Lui ai cugetat zi și noapte;
Bucură-te, ai fost uns rege de Dumnezeu;
Bucură-te, că ai vestit poruncile Lui;
Bucură-te, că ai servit, cu frică, Domnului;
Bucură-te, că te-ai bucurat, cu cutremur, în El;
Bucură-te, căci Domnul a fost ajutătorul şi slava ta;
Bucură-te, că atunci când L-ai chemat, El te-a auzit;
Bucură-te, căci Dumnezeu i-a lovit pe toți cei care, fără motiv, au fost dușmanii tăi;
Bucură-te, pentru că binecuvântarea Lui a fost totdeauna cu tine, care ți-ai pus nădejdea în El;
Bucură-te, Sfinte prooroc şi rege David, strămoșul şi psalmistul lui Dumnezeu!

Condacul întâi
Cu imnuri și psalmi să-l cinstim pe Sfântul rege David, cel ce a fost ales de Dumnezeu să domnească peste toţi aleșii Lui și care a dat naștere în trup lui Mesia, Domnul, Dumnezeul și Mântuitorul nostru, Iisus Hristos! Şi să-i spunem: aşa cum din iad ai fost eliberat de Răscumpărătorul nostru la glorioasa Sa Înviere și stai acum, cu îndrăzneală înaintea Tronului Său dumnezeiesc, învață-ne cum să-I cântăm Lui o nouă cântare, ca să-ţi strigăm şi ţie: ***Bucură-te, Sfinte prooroc şi rege David, strămoșul şi psalmistul lui Dumnezeu!***

Apoi, se zice această:

Rugăciune către Sfântul prooroc şi rege David

O, Sfinte prooroc şi rege David, care după trup eşti strămoșul lui Iisus Hristos, Salvatorul și Mântuitorul nostru, care ne-a eliberat din păcat și din moarte. Când ai fost tânăr şi păşteai oile tatălui tău în Betleemul Iudeii, ai fost ales de Domnul, Păstorul cel Bun, să paşti oile cuvântătoare, alesele Lui, poporul lui Israel; de aceea, Duhul Celui PreaÎnalt S-a coborât peste tine şi te-a înzestrat cu darurile Sale nepreţuite : să domneşti cu prudență şi dreptate ; de a întoarce cu bine, relele făcute ţie ; pentru a suprima intrigile şi uneltirile duşmanilor împotriva Atotputernicului; de a compune o muzică de o atât de mare frumusete, încât diavolii ies şi fug în zbor la sunetul lor şi pe care Sfânta noastră Biserică o foloseşte la prea slăvirea

prea milostivului nostru Dumnezeu; și de a-I oferi pocăința pentru păcatele comise, care slujește ca model de pocăință creștină pentru noi toți.

De aceea, minunându-ne de cucernicia ta și prea mărindu-L pe unicul Dumnezeu cel slăvit în PreaSfânta Treime, care te-a proslăvit pe tine și pe toți Sfinții din vremurile trecute, te rugăm: aşa precum tu stai acum în ceruri înaintea tronului lui Iisus Hristos, urmaşul tău regal, fiind eliberat de El, în momentul Învierii Lui, din iad, unde așteptai măreţa Lui sosire, roagă-L pentru noi, robii tăi nevrednici, care cinstim memoria ta cea sfântă și-I cântăm imnuri de laudă Lui cu inspiratele tale cuvinte, să-I fie milă de noi, să ne ierte nouă nelegiuirile noastre și să ne numere cu cei vrednici să stea cu tine la dreapta Împăratului ceresc, când va veni să judece viii și morții.

Căci Lui I se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, împreună cu Cel fără de Început al Său Părinte şi cu PreaSfântul şi Bunul şi de viaţă făcătorul Său Duh, acum şi pururea şi în vecii, vecilor. Amin !

Şi, apoi, se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului prooroc şi rege David şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin !

Sursa:
https://chirho88888888.wordpress.com/2019/12/15/acatistul-sfantului-prooroc-si-rege-david/

https://www.truechristianity.info/en/prayers_en/akathists_relating_to_saints/eng_akathist_saint_david_prophet.php

***

Viaţa Sfântului prooroc şi rege David

Sfântul și dreptul Rege David (n. 1040 î. Hr., Betleem-†970 î. Hr., Ierusalim) a fost cel de-al II-lea rege al Israelului biblic, urmându-i regelui Saul și a domnit peste regatul lui Iuda între 1010–1002 î. Hr. (7 ani), iar peste Regatul unit al Israelului între 1002–970 î. Hr. (33 de ani).

El a fost, de asemenea, unul din proorocii Vechiului Testament, autorul a cel puţin 73 de Psalmi din Sfânta Scriptură și unul dintre strămoșii Domnului nostru, Iisus Hristos.

Descrierea completă a vieții regelui David se găsește cuprinsă în Vechiul Testament începând în Cartea Întâi a Regilor (capitolul al 16-lea), continuând pe întreaga întindere a Cărții a II-a Regilor și încheindu-se în Cartea a III-a a Regilor (capitolele 1-2).

Israelitenii au avut de purtat un nou război împotriva filistenilor, iar 3 dintre frații mai mari ai lui David se aflau în oastea condusă de regele Saul, așteptând începutul luptelor.

Iesei, tatăl lor, dorind să afle vești despre fiii săi, l-a trimis pe David cu provizii către aceștia. Uriaşul filistean de 6 coţi şi o palmă, (17.4), Goliat din Gat, ,,războinic din tinereţea lui'' (17.33) ocărăşte pe Israel timp de 40 de zile (17.16, 25, 26, 36, 43, 45), propunând ca lupta să fie decisă printr-o luptă individuală (17.8-9).

David, motivat şi de recompensa promisă celui care-l va învinge pe filistean (bogăţii, fiica împăratului de nevastă şi scutirea de dări pentru casa sa (17.25, 27), cere voie împăratului Saul să pedepsească pe cel ce batjocoreşte numele Dumnezeului lui Israel. Saul acceptă.

David se duce la un pârâu de unde ia 5 pietre netede pe care şi le pune în buzunar şi traistă. David se înfăţişează înaintea lui Goliat cu o praştie şi un toiag.

Văzându-l pe ,,copilul" David, Goliat râde de el, adăugând ironic că nu e câine să vină la el cu toiege.

La început David fuge înaintea lui, iar apoi îi trage cu praştia drept în frunte, prăbuşindu-l pe uriaşul filistean.Îi ia apoi sabia, îl omoară cu ea şi îi taie capul.

Filistenii înspăimântaţi o iau la fugă, cu bărbaţii lui Israel şi Iuda în urmărirea lor.

David ia capul filisteanului şi-l duce la Ierusalim iar armele sale sunt puse în cortul său (17.38-58).

David a ocupat Ierusalimul care era controlat de către Iebușiți și și-a stabilit capitala acolo. De atunci ea va fi cunoscută sub numele de "Cetatea lui David". David a adus Chivotul Legii la Ierusalim cu mare alai.

Văzând splendoarea propriului său palat, iar Chivotul protejat numai de un cort, regele David a vrut să construiască un templu în care să așeze Chivotul. Dar proorocul Natan a venit la David și l-a înștiințat despre o descoperire pe care a pri-

mit-o de la Domnul, spunând că nu David era cel ales ca să-i construiască Templul, ci unul dintre fii săi.

Odată, spre seară, sculându-se David din pat şi plimbându-se pe acoperişul casei domneşti, a văzut de pe acoperiş o femeie scăldându-se şi femeia aceasta era tare frumoasă. Atunci a trimis David să se cerceteze cine-i acea femeie. Şi i s-a spus că-i Batşeba, femeia lui Urie Heteul.

După aceea, David a scris lui Ioab: „Puneţi pe Urie unde va fi lupta mai crâncenă şi retrageţi-vă de la el, ca să fie lovit şi ucis !„Urie a căzut în bătălie şi David s-a căsătorit cu Batşeba.

Atunci a trimis Domnul pe Natan, proorocul la David şi a venit acela la el şi i-a zis: "Aşa zice Domnul, Dumnezeul lui Israel: Eu te-am miruit rege pentru Israel şi Eu te-am izbăvit din mâna lui Saul. Pentru ce însă ai nesocotit tu cuvântul Domnului, făcând rău înaintea ochilor Lui? Pe Urie Heteul tu l-ai lovit cu sabia, pe femeia lui ţi-ai luat-o de soţie, iar pe el l-ai ucis cu sabia amoniţilor."

„Am păcătuit înaintea Domnului„ zise David către Natan.

„Şi Domnul a ridicat păcatul de deasupra ta - zise Natan şi tu nu vei muri. Dar, fiindcă tu prin această faptă ai dat vrăjmaşilor Domnului pricină să-L hulească, de aceea va muri fiul ce ţi se va naşte".

Şi după 7 zile copilul a murit.

David a primit cu umilinţă pedeapsa trimisă de Domnul şi n-a mai încetat până la moartea sa de a-şi plânge păcatul său (2 Regi 10-12).

Deși Domnul nu l-a lăsat pe David să-i construiască primul Templu în Ierusalim, acesta în schimb a pus deoparte mult aur și obiecte de podoabă din prăzile de război pentru a fi folosite în construirea acestuia. A cumpărat aria viitorului templu, unde a construit numai un altar; conform textului din 1 Cronici 28, David însuși a elaborat planurile pentru Templu pe care i le-a dat lui Solomon și, de asemenea, a rânduit preoții care vor sluji acolo în cete diferite, a desemnat sarcini și a luat măsuri cu privire la buna funcționare a Templului.

Comentarii patristice - Fuga în Egipt



Duminica după Naşterea Domnului (Fuga în Egipt – Ev. Matei 2, 13-23)

(Mt. 2, 13) După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă.

De ce pruncul Hristos a fost trimis în Egipt? Textul face referire clară la acest lucru: trebuia să se împlinească ceea ce Dumnezeu a zis prin profet: Din Egipt am chemat pe Fiul Meu (Osea 11, 1). De aici înainte, putem vedea că nădejdea mântuirii este descoperită lumii întregi. Babilonul şi Egiptul reprezintă lumea întreagă. Chiar dacă ele au fost înghiţite de nelegiuire, Dumnezeu a făcut cunoscut faptul că dorea să le corecteze şi să le schimbe. Dumnezeu a dorit ca întreaga lume să aştepte însutitele Sale daruri. Aşadar, a chemat din Babilon pe cei înţelepţi şi a trimis Sfânta Familie în Egipt. Am fost avertizaţi de la început să fim atenţi la ispite şi comploturi şi le observăm încă de când a venit în scutece. Deci vezi încă de la naşterea Domnului Iisus un tiran furios care se împotriveşte, o familie care fuge şi o plecare dincolo de hotar. Deoarece nu a fost vorba despre vreo fărădelege pentru care familia Sa a fost exilată.

Şi tu, dacă ai probleme şi suferi numeroase încercări, nu trebuie să te tulburi. Să nu te aştepţi să fii răsplătit sau încoronat imediat pentru necazurile tale. Ci mai vârtos

să ţii în minte exemplul suferinţei îndelungate a Maicii Pruncului, suportându-le pe toate cu nobleţe, ştiind că asemenea viaţă în pribegie este potrivită cu orânduirea lucrurilor duhovniceşti. Tu împărtăşeşti aceeaşi muncă nevoitoare pe care Fecioara Maria însăşi a gustat-o. Acelaşi lucru l-au făcut şi magii. Şi Fecioara Maria, şi magii doreau să se retragă în taină în rolul smerit al pribeagului. (Credincioşii sunt învăţaţi să ţină minte, în mijlocul ispitelor şi smintelilor, fuga Sfintei Familii în Egipt şi întoarcerea magilor pe alt drum – n.tr.)

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Evanghelia după Matei, Omilia 8, 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 13) După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă.

Fuga Sa nu a fost determinată de frică, ci de către ceea ce a venit prin taina profeţiei. Evanghelia a răsădit sămânţa, când a spus: Ia Pruncul şi pe mama Sa şi fugi în Egipt. Şi mai departe, ca să se împlinească cele scrise: „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu” (Osea 11, 1).

Hristos a fugit pentru a întări adevărul Legii, credinţa în profeţie şi în mărturia psalmistului. Domnul Însuşi spune: Trebuia să se împlinească de către Mine toate cele scrise în Legea lui Moise, în prooroci şi în psalmi (Luca 24, 44). Hristos a fugit pentru noi, nu pentru El Însuşi. Hristos a fugit pentru ca, la timpul cuvenit, să slujească ca un iconom al Sfintei Liturghii. Hristos a fugit ca, prin dăruirea iertării Sale, să distrugă sursa abuzurilor venite şi să arate credinţa celor care vor să creadă. Şi, în final, Hristos a fugit pentru a ne dărui nouă credinţă statornică, chiar şi atunci când suntem nevoiţi să fugim, ştiind că în faţa persecuţiilor este mai bine să fugim, decât să ne lepădăm de credinţă. Căci Petru pentru că nu a dorit să fugă de aceea s-a lepădat de Hristos iar Ioan, ca nu cumva să se lepede de Hristos, a fugit.

(Petru Hrisologul, Predici 150, 11, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 13) După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă.

Irod a fost cel care căuta Pruncul sau oare diavolul a lucrat prin Irod? Când Irod însuşi s-a întâlnit cu magii, şi-a imaginat că aceştia au fugit de sub guvernatorii lor. Deoarece Hristos, deşi limitat de cerinţele vârstei Sale, hrănit la pieptul mamei Sale, stând liniştit, tăinuindu-Şi cuvintele, incapabil să meargă, totuşi, a schimbat pe magi (care erau purtători ai stindardului diavolului) în cele mai evlavioase slugi. Diavolul a realizat imediat ce lucrare va înfăptui Hristos la vârsta deplină. Aşadar, a întors pe evrei împotriva Lui, viclean fiind, a îndemnat pe Irod să se ridice împotriva Pruncului Hristos. Acesta a sperat să-L priveze de viitoarea putere a Sa, a Crucii, stindardul marii biruinţe pentru lume. Diavolul a înţeles că Hristos în curând va restaura viaţa lumii întregi cu învăţătura şi cu puterea Sa. Chiar şi atunci când scâncea ca prunc, Iisus a luat în stăpânire această lume, de la cap la coadă. Aşa cum spunea şi profetul: căci, înainte ca băiatul să zică tată şi mamă, va lua toată bogăţia Damascului şi prada Samariei (Isaia 8, 4). Evreii înşişi dovedesc aceasta când spun: Iată cum toată lumea merge după El (Ioan 12, 19).

(Petru Hrisologul, Predici 150, 9, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 13) După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă.

Mergi în pământul Egiptului.Căci Domnul, ca un doctor, a fugit în Egipt pentru a-l cerceta, deoarece lâncezea în greşeli, nu pentru că ar fi vrut să rămână acolo. La prima vedere, se presupune că El a fugit în Egipt de furia lui Irod. Înţelesul tălmăcit este că a fugit în vederea alungării demonilor din Egiptul întunecat de greşeli, aşa cum Isaia mărturiseşte când spune: Iată Domnul ajunge în Egipt, aşezat pe nor uşor, iar idolii Egiptului vor cădea (Isaia 19, 1).

Nu vezi că mai apoi nu dorea să evite moartea, ci ajunge în Egipt pentru a distruge idolii ucigaşi? Acesta este singurul moment când Domnul a călătorit în Egipt. Trebuie menţionat, de altfel, de ce a fugit în Egipt în timpul nopţii şi s-a întors în timpul zilei. Aceasta pentru că, atunci când a fugit, a fugit de persecuţia lui Irod iar de întors a făcut-o după ce Irod a murit. Noaptea simbolizează întinderea furiei persecuţiei, pe când ziua reprezintă o liniştire a acesteia.

(Autor necunoscut, Opere incomplete la Matei, Omilia 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 14) Şi sculându-se, a luat, noaptea, Pruncul şi pe mama Lui şi a plecat în Egipt.

Sfintei Fecioare Maria, care nu a trecut niciodată dincolo de pragul casei sale, i-a fost poruncit să sufere această încercare pentru binele binecuvântatei naşteri şi pentru neîncetatul ei urcuş duhovnicesc. Nu este copleşitor? Pe când Palestina complotează şi încearcă să ducă la capăt o conspiraţie împotriva lui Iisus, Egiptul este cel care Îl primeşte şi Îl protejează pe Cel pentru care sunt planificate comploturile! Aceasta este amintită de Patriarhul Iacob, care de asemenea a căutat ajutor în Egipt (Facerea 45, 25 - 46, 7), anticipând venirea Domnului nostru în acest pământ.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Evanghelia după Matei, Omilia 8, 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 14) Şi sculându-se, a luat, noaptea, Pruncul şi pe mama Lui şi a plecat în Egipt.

Hristos a făgăduit că se va întrupa, că va trece prin viaţă, că va propovădui slava Împărăţiei Cerurilor, că va propovădui credinţa şi că, prin puterea cuvântului Său, va alunga pe demoni. A făgăduit că va da orbilor vedere, umblare şchiopilor, vorbire muţilor, auzire surzilor iar morţilor iertare de păcate şi înviere. Toate aceste lucruri le-a făgăduit prin Lege şi profeţi. Aşadar, trebuia ca Hristos, când avea să devină adult, să nu fugă de moartea pe care a evitat-o ca Prunc.

(Petru Hrisologul, Predici 150, 10, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 15) Şi au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu”.

Există şi altceva valoros de remarcat, un prim fapt cu privire la magi şi altul referitor la Prunc. ***Întrebarea este: de ce magii nu au rămas cu Pruncul? Şi de ce Pruncul nu a rămas în Betleem?*** Toţi au fost obligaţi să fugă imediat după ce au fost primiţi cu bucurie: magii în Persia şi Sfânta Familie în Egipt. De ce? Aceasta merită o analiză mai profundă. Minunatul plan de mântuire al lui Dumnezeu nu prezenta încredere dacă nu se întrupa Fiul lui Dumnezeu. Dacă Iisus cădea în mâinile lui Irod, viaţa Sa putea fi îndepărtată prin ucidere. Multe circumstanţe au fost hotărâte providenţial în istoria umanităţii. Chiar dacă trupul Pruncului Hristos era în pericol, unii au îndrăznit să gândească că Acesta nu şi-a asumat trupul nostru

uman şi că venirea Lui a fost ca a unei fantome. Aceste idei lipsite de credinţă îi distrug în cele din urmă pe cei care nu mărturisesc că Dumnezeu a venit la noi în trup, acesta devenind trupul dumnezeirii Sale.

Conform celor înţelepţi, magii au fost trimişi repede în patria lor, însărcinaţi să transmită învăţătura în pământul perşilor, zădărnicind nebunia regelui. Acestuia din urmă i s-a permis ocazia să înţeleagă faptul că punea la cale lucruri imposibile, împotriva profeţiei şi că în cele din urmă, trebuia să îşi înăbuşe furia şi să renunţe la complotul său nebun. Este în puterea Domnului nu doar să-şi supună duşmanii, ci să o facă cu atât de multă uşurinţă, inducând în eroare pe cei vicleni într-un mod specific doar atotputerniciei lui Dumnezeu. În acelaşi mod, şi egiptenii au fost duşi în eroare odinioară (în vremea lui Moise – n.tr.; cf. I Samuel 6, 6 LXX), averea lor a fost cedată în secret şi din iconomia şi cu puterea lui Dumnezeu s-a săvârşit minunea cu ei.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Evanghelia după Matei, Omilia 8, 1, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 15) Şi au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu”.

Lui Iosif, prin urmare, i s-a poruncit să îngăduie acest copil despre care Isaia a spus: Căci Prunc s-a născut nouă; un Fiu s-a dat nouă, a Cărui stăpânire este pe umerii Lui (Isaia 9, 6).

El spunea un Fiu s-a dat nouă pentru că Hristos Domnul s-a născut prunc şi a fost numit Fiu al lui Iosif şi al Mariei. Referitor la fuga lor în Egipt, Isaia a profeţit acestea când a spus: Iată, Domnul vine pe nor uşor şi ajunge în Egipt (Isaia 19, 1). Prin aceste cuvinte, făgăduinţa întrupării Domnului a fost limpede descoperită şi dată pe faţă. De vreme ce Domnul Însuşi este invocat ca Răsăritul cel de Sus, Soarele Dreptăţii, (Maleahi 3, 20; Luca 1, 78) este subînţeles că vine pe nor uşor. Prin aceasta, Isaia se referă la faptul că El vine într-un trup preschimbat, trup fără de păcat şi prin care şi-a acoperit lumina slavei Sale în învelişul norului trupului Său.

Osea, de asemenea, marchează acest moment când spune: Regele lui Israel va pieri. Când Israel era tânăr, Eu îl iubeam. Şi din Egipt am chemat pe Fiul Meu (Osea 10, 15-11, 1).

După ce, în perioada Egiptului Antic, păcatul s-a înmulţit, după multe încercări îngăduite de Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, înduioşat de credinţa poporului faţă de El, a trimis pe Fiul Său în Egipt. A făcut acest lucru pentru că Egiptul, care a plătit pedeapsa răutăţii, în vremea lui Moise, poate acum să-L primească pe Hristos, nădejdea mântuirii noastre. Cât de mare a fost mila lui Dumnezeu arătată prin venirea Fiului Său!

Egiptul vechi, care sub Faraon, a stat împotriva lui Dumnezeu cu încăpăţânare, devine acum martorul şi casa lui Hristos. Milostivirea lui Dumnezeu faţă de Egipt a fost arătată asupra magilor care au dorit să-l cunoască pe Hristos Domnul. Pentru că, deşi magii au îndrăznit să se împotrivească bunătăţii divine, în vremea lui Moise, acum, văzând doar o singură stea pe cer, au crezut în Fiul lui Dumnezeu. Magicienii mândri erau daţi spre pedepsire pentru lipsa lor de credinţă. Ceilalţi au fost duşi spre slavă prin credinţă, din moment ce au crezut că Dumnezeu s-a întrupat, Dumnezeu pe care magii de origine egipteană nu doreau să-L recunoască în măreţia Sa divină.

(Cromatius, Tratat la Matei 6, 1, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 16) Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte şi trimiţând a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai jos, după timpul pe care îl aflase de la magi.

Din dorinţa de a-L distruge pe Mântuitorul lumii, Irod a trimis cuvânt la Betleem şi a poruncit ca toţi copiii de doi ani şi mai în jos să fie ucişi, reprezentând vârsta pe care a auzit-o de la magi. A bănuit că prin porunca sa îl va ucide pe Domnul însuşi, izvorul vieţii. Sfântul Duh cunoştea această răutate a lui Irod. Solomon, vorbind poporului credincios, spune: Care va da pe fratele meu, cel care suge la sânul mamei sale? (Cântarea Cântărilor 8, 1) Mai mult, prin: „Care va da?” subliniază că Irod nu avea nici o putere asupra Lui, El fiind Domnul şi împăratul puterilor. Aşadar, Domnul a vorbit în chip adevărat când a mărturisit despre El prin acelaşi Solomon, care zice: „Atunci mă vor căuta, dar nu mă vor afla. Pentru că au urât înţelepciunea şi n-au luat aminte la Cuvântul lui Dumnezeu şi L-au dispreţuit” (Pildele lui Solomon 1, 28-30).

Regele David, luminat de Duhul Sfânt, spunea: Tu eşti singurul care m-ai născut, eşti nădejdea mea, din pântecele maicii mele…Tu eşti acoperitorul meu (Psalmul 70, 6).

Moise spune, de asemenea, că Hristos Domnul, prunc fiind, nu putea fi ucis. A mărturisit aceasta cu cuvintele sale: Să nu fierbi iedul în laptele mamei Sale (Ieşirea 23, 19). Prin această afirmaţie, Moise relevă perspectiva că Hristos Domnul nostru este adevăratul Miel al Domnului, care va să sufere la vremea rânduită.

#***(Cromatius, Tratat la Matei 6, 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)***

(Mt. 2, 16) Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte şi trimiţând a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai jos, după timpul pe care îl aflase de la magi.

De ce Hristos a făcut aceasta? El este judecătorul gândurilor şi cercetătorul cugetului nostru. De ce i-a părăsit pe cei căutaţi din cauza Lui, fapt ştiut de El că vor fi ucişi, pentru El? El s-a născut rege, împăratul tuturor - cum, dar, a neglijat pe cei care purtau stindardul nevinovăţiei Sale? De ce a desconsiderat o armată de copii de aceeaşi vârstă cu El? De ce, aşadar, i-a abandonat pe acei care, din acelaşi leagăn cu el, au fost tăiaţi precum o pradă? S-a întâmplat aceasta pentru ca El, care va deveni singurul împărat să se întoarcă împotriva forţelor tuturor duşmanilor? Fraţilor, Hristos nu a dispreţuit pe cei din acelaşi leagăn cu El, însă le-a grăbit viaţa şi le-a garantat că vor merge pe calea slavei înainte de a-şi trăi viaţa. El le-a dat posibilitatea să guste slava fără a se osteni. Le-a dăruit cununa înainte ca trupurile lor să crească. A fost dorinţa lui Hristos să evite păcatele în cinstea virtuţii, să se bucure de Rai înaintea petrecerii vieţii pe pământ şi să fie părtaşi la viaţa cerească imediat. Aşadar, Hristos a fost cel care a trimis ostaşii înainte. Nu i-a abandonat. El i-a adunat în rândurile Sale. Nu i-a lăsat în urmă.

(Petru Hrisologul, Predici 152, 7, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 16) Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte şi trimiţând a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai jos, după timpul pe care îl aflase de la magi.

În Betleem, prin urmare, toţi copiii au fost ucişi. Copiii nevinovaţi care au murit atunci pentru binele lui Hristos au devenit primii martiri. David se referă la ei când spune: Din gura pruncilor şi a celor ce sug ai săvârşit laudă, pentru vrăjmaşii tăi, ca să amuţeşti pe vrăjmaş şi pe răzbunător (Psalmul 8, 2). ... Căci în această persecuţie, chiar şi pruncii mici şi cei care alăptau au fost ucişi pentru Hristos şi au

ajuns la lauda desăvârşită a martiriului. Nelegiuitul Irod, între timp, a fost omorât, omul care a pus mâna pe regat ca să se apere de Împăratul cerului. Aşadar, acei copii binecuvântaţi au meritul deplin faţă de alţii. Au fost primii care au fost vrednici să moară în numele lui Hristos.

(Cromatius, Tratat la Matei 6, 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 16) Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte şi trimiţând a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai jos, după timpul pe care îl aflase de la magi.

Irod a dat poruncă că nu doar copii din Betleem, ci şi cei din împrejurimile oraşului să fie ucişi, gândind că printre mulţimea acelora ucişi se va găsi şi cel căutat. Acesta a poruncit să fie ucişi cei de doi ani şi mai în jos. El a calculat cât timp a trecut de la întruparea Domnului, luând în considerare timpul petrecut de magii în călătoria lor şi cel pe care l-a petrecut pe tron. Însă Hristos a fost luat din Betleem odată ce noaptea sosise. Nu poate fi posibil ca naşterea Domnului să fie cauza uciderii pruncilor. Însă, divulgarea uciderii pruncilor de către Irod a marcat începutul unui lung lanţ de nelegiuiri. Chiar şi cei care L-au răstignit pe Hristos nu erau atât de înrăiţi în momentul arestării lui Hristos. Mai curând, au devenit astfel în momentul când s-au angajat să-L ucidă pe Hristos. Şi totuşi, pentru binele lui Hristos, pruncii vor primi răsplată prin martiriul lor.

(Teodor de Mopsuestia, Fragment 9, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 17-18) Atunci s-a împlinit ceea ce se spusese prin Ieremia proorocul: „Glas în Rama s-a auzit, plângere şi tânguire multă; Rahela îşi plânge copiii şi nu voieşte să fie mângâiată pentru că nu sunt”.

Glas s-a auzit în Rama(Ieremia 31, 15; 40, 1). Rama a fost oraşul lui Saul. Saul era din seminţia lui Veniamin, fiul Rahelei, al cărei mormânt se află în Betleem, unde aceste fapte nelegiuite s-au săvârşit. Prin urmare, pruncii au fost ucişi în Betleem, unde dăinuieşte mormântul Rahelei. De aceea, Rahela este înfăţişată ca plângând pe copii (Facerea 35, 16-20). Înţelesul „plânsului” se descoperă a fi lacrimile pruncilor; apoi, înţelesul „plânsului” se arată a fi jalea mamelor. Copiii plângeau pentru că au fost separaţi de propriile lor mame. Acestea se tânguiau pentru că au fost lipsite de copii, inima fiindu-le străpunsă pentru despărţirea de ei. Şi este posibil de observat o mai mare amărăciune a mamelor care au rămas decât a

copiilor ucişi. Pentru că pruncii au suferit un singur moment de durere, fiind separaţi de mamele lor, nu pentru că au fost conduşi spre moarte. Aceştia nu au simţit teama de moarte. Mamele însă, au experimentat o suferinţă dublă: în primul rând, şi-au văzut proprii copii daţi la moarte, iar în cel de-al doilea rând, copiii au fost smulşi din braţele mamelor. Pentru copii, moartea a adus binecuvântare durerii lor, pentru mame însă, memoria pruncilor continuă să înnoiască tânguirea.

(Autor necunoscut, Opere incomplete la Matei, Omilia 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 19) După moartea lui Irod, iată că îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif în Egipt.

După moartea lui Irod, Iosif a fost înştiinţat de înger să se întoarcă în Iudeea cu pruncul şi mama Sa. Când s-a întors, a auzit că domneşte Arhelau, fiul lui Irod. S-a temut să meargă, dar îngerul Domnului l-a îndemnat să treacă în părţile Galileii şi au locuit în oraşul Nazaret... Iosif se aseamănă cu apostolii lui Hristos, cărora le-a încredinţat sarcina răspândirii veştii despre El. Asemănător a ceea ce s-a întâmplat cu Iosif, după moartea lui Irod, apostolii au trebuit să facă faţă aceluiaşi gen de oameni care au cauzat suferinţă Domnului Hristos. Apostolilor le-a fost poruncit să predice iudeilor, trimişi fiind pentru oile pierdute ale casei lui Israel. Însă, când au văzut că puterea rămânea în mâinile necredinţei moştenite (hereditariae in-fidelitatis– n.tr.), s-au temut şi s-au retras.

(Ilarie de Poitiers, La Matei 2, 1, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 20, 21-22) Şi i-a zis: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi mergi în pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia sufletul Pruncului. Iosif, sculându-se, a luat Pruncul şi pe mama Lui şi a venit în pământul lui Israel.

Poţi observa de ce Iosif nu a fost ales soţul Mariei, ci însoţitorul acesteia? Când s-a dus şi s-a întors din Egipt, cine ar fi însoţit-o în aceste grele încercări, dacă nu era căsătorită? Pentru că într-adevăr, la prima vedere, Maria avea grijă de prunc şi Iosif o supraveghea. De fapt, însă, Pruncul avea grijă de mamă şi Iosif era supravegheat… Nici nu era binecuvântarea Fiului de a avea o aşa mamă, ci binecuvântată era ea, de a avea un aşa Fiu. Fecioara Maria îşi spunea: Iată, de cum mă vor ferici toate neamurile (Luca 1, 48).

(Autor necunoscut, Opere incomplete la Matei, Omilia 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 22) Şi auzind că domneşte Arhelau în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să meargă acolo şi, luând poruncă, în vis, s-a dus în părţile Galileii.

Poţi să remarci alternarea între detaşare şi tensiune? Iosif a lăsat pământul străin şi s-a întors în pământul strămoşilor lui, văzând uciderea pruncilor în faptă. Părăsind casa din Betleem, el constată din nou urmele pericolului anterior. Aude că fiul tiranului Irod este viu şi domneşte ca rege. Cum era posibil ca Arhelau să fie rege al Iudeii când Ponţiu Pilat era la putere? Moartea lui Irod se produsese recent, iar regatul nu fusese încă împărţit. Dar, înainte ca Irod să moară, fiul său i-a luat locul la putere…dar dacă Iosif s-a temut să meargă în Iudeea, spun ei, din pricina lui Arhelau, trebuia să fie prevăzător în egală măsură în Galileea din cauza lui Irod Antipa. Dar să lăsăm necercetat de acum restul întrebării privitoare la schimbarea locului reşedinţei sale, pentru că fiecare impuls i-a dus departe de Betleem şi hotarele sale.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Evanghelia după Matei, Omilia 9, 4, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 22) Şi auzind că domneşte Arhelau în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să meargă acolo şi, luând poruncă, în vis, s-a dus în părţile Galileii.

După uciderea pruncilor, tânărul Arhelau era convins că nu va avea de ce să se teamă. Pruncii din Betleem şi Cel pe care îl căutau au fost eliminaţi prin ucidere. După ce a văzut modul cum a murit tatăl său, Arhelau a devenit mai conştient de ceea ce s-a petrecut şi mult mai sârguincios în lupta cu fărădelegea. De aceea, Iosif, datorită pericolului, a lăsat Iudeea pentru Nazaret, dar, în acelaşi timp, avea multă dragoste pentru casa sa. Şi, pentru a fi mai sigur, a primit poruncă de la înger despre aceasta.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Evanghelia după Matei, Omilia 9, 4, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 23) Şi venind a locuit în oraşul numit Nazaret, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean Se va chema.

Dacă acest verset putea fi găsit în Scriptură, el nu ar fi zis: „pentru că s-a spus de profeţi”, dar putea spune mai clar: „Pentru că s-a spus de un profet”. În cazul

nostru, vorbind despre profeţi în general, ne-a arătat că nu a luat cuvintele din Scriptură, ci mai curând a făcut aluzii la sensul din Scriptură. „Nazarinean” are înţeles de „sfânt”. Fiecare carte din Scriptură atestă că Domnul era „sfânt”. Putem vedea în alt mod ceea ce s-a scris… în evreieşte, la Isaia: O mlădiţă va ieşi din tulpina lui Iesei, un nazarinean din rădăcinile lui (Isaia 11, 1).

(Fericitul Ieronim, Comentariu la Matei 1, 2, 23, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 23) Şi venind a locuit în oraşul numit Nazaret, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean Se va chema.

Domnul şi Mântuitorul nostru este numit „nazarinean” ca şi numele locului, oraşul Nazaret, ca şi ritualul Legii. Cei care sunt numiţi nazirei, conform Legii, făgăduiesc Domnului fecioria vieţii, menţinând jurământul prin pletele capului, pe care autoritatea Legii îi obligă să le ofere ca jertfă (Numeri 6). Prin urmare, pentru că Hristos este Stăpânul şi conducătorul fiecărui act de sfinţenie şi credinţă, Cel care a spus prin prooroc: Fiţi sfinţi, precum Eu sunt sfânt (Levitic 11, 44; 19, 2; 20, 7), nu era nedrept să fie numit „nazireu”. El a fost Cel care, urmând adevărul din Lege, a oferit ca ofrandă Tatălui, propriul Său Trup. David psalmistul vorbeşte despre această ofrandă când a spus despre Domnul, Cum s-a jurat Domnului şi a făgăduit Dumnezeului lui Iacob (Psalmul 131, 2). Domnul s-a arătat El Însuşi ca nazireu la timpul când s-a întrupat.

(Cromatius, Tratat la Matei 7, 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 23) Şi venind a locuit în oraşul numit Nazaret, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean Se va chema.

Rădăcina cuvântului „nazarinean” poate fi interpretată ca însemnând „sfânt” sau, conform unora, „floare”, aceasta fiind denumirea găsită în mai multe locuri. Căci Daniil Proorocul îl numeşte pe El „Sfânt” sau Sfântul sfinţilor. De asemenea, găsim în Isaia cuvintele: O mlădiţă din tulpina lui Iesei va ieşi şi un lăstar din rădăcinile lui va da (Isaia 11, 1). Chiar şi Domnul spune despre El în Cântarea Cântărilor: „Eu sunt floarea din câmpie, crinul din văi” (Cântarea Cântărilor 2, 1).

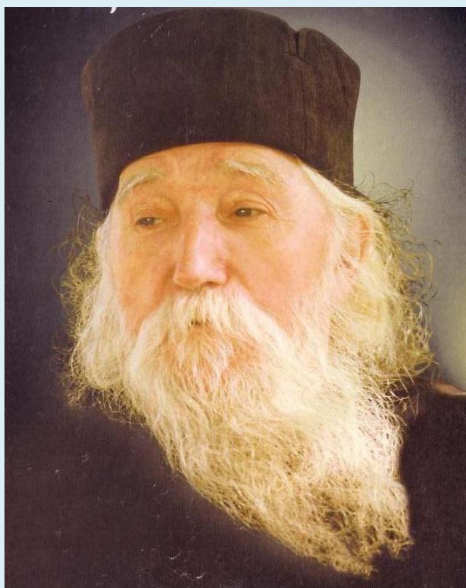
(Sfântul Chiril al Alexandriei, Fragment 16, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

(Mt. 2, 23) Şi venind a locuit în oraşul numit Nazaret, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean Se va chema.

Când spune „prin profeţi” nu „printr-un profet”, el clarifică un termen nederivat de la vreo autoritate profetică precisă. El vorbeşte în urma tuturor înţelesurilor presupuse pe care le-a adunat de la profeţi. Căci Iisus a fost denumit „nazarinean” de toţi profeţii, pentru că este sfânt sau poate a citat alţi profeţi făcând aceste aserţiuni, pe care nu-i recunoaştem drept canonici. Şi, având în vedere că s-a profeţit acest lucru, Sfântul Apostol Filip subliniază clar aceasta, când îi spune lui Natanael: „Am aflat pe Acela despre care au scris Moise în Lege şi proorocii, pe Iisus, Fiul lui Iosif din Nazaret” (Ioan 1, 45). Aşadar, ştiind că a fost profeţit, răspunsul lui Natanael a fost o confirmare a acestui lucru: Din Nazaret poate fi ceva bun? (Ioan 1, 46).

(Autor necunoscut, Opere incomplete la Matei, Omilia 2, traducere pentru Doxologia.ro de Alexandra Zurba)

Arhimandritul Cleopa Ilie - Predică la Duminica după Naşterea Domnului - Despre visuri, vedenii, minuni şi prooroci mincinoşi



Mă spăimântezi prin visuri şi cu vedenii mă îngrozeşti (Iov 7, 14)

Iubiţi credincioşi, Dumnezeiasca Evanghelie de azi ne vorbeşte de visul Sfântului şi dreptului Iosif şi de porunca îngerului lui Dumnezeu care i S-a arătat şi i-a zis: ***Sculându-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce îţi voi spune ţie (Matei 2, 13).*** Aceasta m-a îndemnat să vorbim astăzi despre visuri şi vedenii şi despre deosebirea lor. Trebuie să ştim că visurile sunt deosebite. Că sunt visuri de la Dumnezeu, sunt şi de la diavoli, sunt visuri de la fire şi de alte multe pricini. Şi dacă le-am crede aşa repede, fără să ştim deosebirea lor, uşor ne putem rătăci.

Noi, fiii Bisericii ortodoxe, ştim că toate visurile şi vedeniile care sunt scrise în Sfânta Scriptură au fost recunoscute de Biserica Universală-Ortodoxă şi sunt bune şi de la Dumnezeu.

- ✓ *Dumnezeu S-a arătat lui Noe şi i-a poruncit să facă corabia (Facere 6, 14).*
- ✓ *Dumnezeu s-a arătat lui Avraam în chip de trei îngeri la stejarul Mamvri (Facere 18, 1-3).*
- ✓ *Iacov a avut vedenie dumnezeiască în drum spre Mesopotamia (Facere 21, 12).*
- ✓ *Iosif a avut vis de la Dumnezeu (Facere 37, 6).*
- ✓ *Tot aşa Moise a avut descoperiri şi vedenii de la Dumnezeu (Ieşire 3, 2).*

- *La fel, Sfinţii Prooroci au avut vedenii de la Dumnezeu (Isaia 6, 15; Ieremia 24, 1; Iezechiel 10, 9).*
- *Mai multe vedenii au avut Sfântul Prooroc Daniil (Daniil 7, 11) şi Sfântul Prooroc Zaharia (Zaharia 2, 7).*
- Despre visuri şi vedenii vorbeşte şi dreptul Iov, zicând: ***Dumnezeu îi vorbeşte prin vis şi prin vedenii nopţii când somnul se lasă peste oameni şi când ei dorm în aşternuturile lor (Iov 33, 15).*** În alt loc, acelaşi sfânt şi dumnezeiesc Iov, zice: ***Tu mă spăimântezi prin visuri şi cu vedenii mă îngrozeşti (Iov 7, 14).***
- În altă parte a Sfintei Scripturi, Dumnezeu zice: ***De va fi întru voi prooroc Domnului, Mă voi arăta lui în vedenii şi în somn îi voi grăi lui (Numerii 12, 6).***
- Despre vedenii şi visuri vorbeşte Dumnezeu prin gura proorocului Ioil, zicând: ***După aceea voi turna din Duhul Meu peste tot trupul şi vor prooroci feciorii voştri şi fetele voastre, iar bătrânii voştri, visuri vor visa, iar tinerii voştri vedenii vor avea (Ioil 3, 1).***

În Legea Darului:

- *au avut vedenii de la Dumnezeu Sfântul Apostol Petru (Fapte 11, 5), precum şi Sfântul Apostol Pavel (Fapte 9, 3).*
- *Vedenii şi descoperiri cu totul dumnezeieşti a avut şi Sfântul Apostol şi Evanghelist Ioan de Dumnezeu Cuvântătorul (Apocalipsa 1, 10).*
- *Vise de la Dumnezeu a avut şi Sfântul şi Dreptul Iosif, logodnicul prea Sfintei Fecioare Maria (Matei 1, 20-24; 2, 13; 2, 19-20).*
- *Vedenie de la Dumnezeu a avut şi Sfântul Apostol şi întâiul mucenic şi Arhidiacon Ştefan (Fapte 7, 55).*

În multe locuri ale Sfintei Scripturi găsim multe mărturii despre vise, vedenii şi descoperiri arătate de Dumnezeu patriarhilor, proorocilor, apostolilor, oamenilor sfinţi şi cuvioşilor părinţi aleşi de Dumnezeu, prin care El a binevoit să-Şi arate slava, voia şi poruncile Sale spre folosul de obşte al neamului omenesc.

Iubiţi credincioşi, să ne întrebăm: este bine ca noi creştinii să credem orice vis şi orice vedenie fără nici o cercetare? Nu! Pentru că sunt nenumărate vedenii şi visuri de la diavoli, prin care omul neiscusit, de le crede, se duce în pierzare şi el şi toţi care vor cădea în mreaja vedenilor, a visurilor şi a nălucirilor aduse de Satana şi de slugile lui. Tocmai de aceea Iisus Hristos, prin gura sfinţilor Săi prooroci, ne face atenţi să nu credem şi să nu ascultăm de proorocii mincinoşi şi de vedeniile lor cele înşelătoare. Iată ce zice Dumnezeu prin gura marelui Prooroc Ieremia, în această

privinţă: ***Aşa zice Domnul Savaot: Nu ascultaţi cuvintele proorocilor, că în deşert îşi fac vedenii, din gura lor grăiesc şi nu din gura Domnului (Ieremia 23, 16).*** Şi iarăşi zice: ***N-am trimis Eu pe aceşti prooroci, ci ei alergau. Nici am grăit către ei, ci ei prooroceau (Ieremia 23, 21).*** Şi iarăşi zice: ***Auzit-am cele ce grăiesc proorocii. Căci ei proorocesc în numele Meu minciuni, zicând că vis au visat (Ieremia 23, 25).*** Şi iarăşi zice: ***Pentru aceea, iată, Eu am necaz pe proorocii ce grăiesc vise şi povestindu-le, înşeală pe poporul Meu cu minciunile lor şi cu înşelăciunile lor, dar Eu nu i-am trimis pe ei şi Eu nu le-am poruncit lor şi nu vor fi de nici un folos poporului acestuia (Ieremia 23, 32).***

Iată acum după ce semne se pot cunoaşte adevăratele proorocii.

- *Întâi ele trebuie să împlinească aceleaşi condiţii ca şi minunile Mântuitorului, ale Sfinţilor Apostoli şi ale Sfinţilor Părinţi.*
- *Al doilea ele trebuie să predice un singur Dumnezeu.*
- *Adevăratele proorocii nu aduc nebunie şi mândrie celor ce le vorbesc; nu sunt înşelătoare, iar cel ce le vorbeşte nu umblă după câştig, după averi, nu se grijeşte de cele necesare vieţii, ci se mulţumeşte cu întreţinerea pe care i-o trimite Dumnezeu.*
- *Adevăratele proorocii se împlinesc întotdeauna, iar cel ce le vorbeşte din partea lui Dumnezeu este gata să sufere pentru ele, chiar până la moarte.*

Dar e nevoie să vorbim ce sunt minunile. ***"Minunile sunt fapte dumnezeieşti mai presus de minte şi de puterea omenească. Ele sunt fapte săvârşite în firea văzută, numai cu puterea lui Dumnezeu, ce întrec legile minţii şi ale firii. Ele se fac în momente extraordinare, hotărâte de Ziditor, şi urmăresc luminarea şi îndreptarea noastră în vederea mântuirii. Minunile arată voinţa lui Dumnezeu şi tâlcuiesc căile Sale cele necunoscute. Dumnezeu este cel dintâi şi cel mai mare făcător de minuni ca Unul ce este Însuşi izvorul lor".***

După ce se cunosc adevăratele minuni? Minunile adevărate se deosebesc de cele mincinoase prin mai multe condiţii din care însemnăm:

- *Să fie vrednice de numele lui Dumnezeu şi mai ales să fie cuprinse în Sfânta Scriptură şi în Sfânta Tradiţie;*
- *Să nu se tăgăduiască unele pe altele sau să se opună unele altora;*
- *Să nu contrazică Sfânta Scriptură sau Sfânta Tradiţie;*
- *Să urmărească mântuirea sufletelor omeneşti;*
- *Să aducă folos şi spor vieţii sufleteşti;*
- *Săvârşitorul minunii să grăiască numai adevărul, să ducă o viaţă fără pată şi să nu urmărească interese personale sau scopuri egoiste;*

- *Să îndrepte viaţa celor ce văd minunea;*
- *Să poarte în ele siguranţa şi puterea Duhului lui Dumnezeu;*
- *Să dovedească lucrarea proniei dumnezeieşti. (Învăţătura de Credinţă Creştină Ortodoxă, M-rea Neamţ, 1965, p. 14-15)*

Ce sunt vedeniile? Vedeniile sunt arătări pricepute de ochii minţii, fie în stare de funcţionare normală a organismului, fie în somn complet sau pe jumătate, fie în extaz.

Cum se cunosc adevăratele vedenii? Vedeniile care lasă în suflet linişte, pace, umilinţă şi dragoste multă pentru Dumnezeu şi oameni pot fi considerate bune, după ce s-au verificat, precum cea de pe drumul Emausului: ***Au nu era inima noastră arzând întru noi? (Luca 24, 32)*** (Ierom. Nicodim Sachelarie, Pravila Bisericească, 1940, p. 319-321).

Mai luminat arată ***Sfântul Maxim Capsocalivitul*** care sunt semnele adevăratelor vedenii, în convorbirea sa cu Sfântul Grigorie Sinaitul, zicând: ***"Iar semnele Harului, în vremea vedeniilor adevărate, când se apropie de om darul Sfântului Duh, sunt acestea: îi adună mintea; îl face să fie cu luare aminte şi smerit; îi aduce aminte pomenirea morţii, a păcatelor, a Judecăţii de apoi şi a muncilor veşnice; îi face sufletul umilit şi ochii blânzi şi plini de lacrimi. Cu cât se apropie darul de om cu atât îl îmblânzeşte în suflet şi-l mângâie prin sfintele patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos şi prin nemărginita Lui iubire de oameni îi pricinuieşte în minte vedenii înalte şi adevărate".***

Să arătăm şi ce sunt visurile. ***"Visul este o mişcare a minţii în nemişcarea trupului", spune Sfântul Ioan Scărarul. Cum se cunoaşte un vis dacă este adevărat? Acelaşi Sfânt Ioan Scărarul zice aşa: "Visele care ne vestesc muncă şi judecată, sunt de la Bunul Dumnezeu. Iar dacă vor veni cu deznădejde, acelea sunt de la diavolul" (Filocalia IX, Cuvântul 3, p. 14). Încă şi Sfântul Diadoh al Foticeei zice: "Visurile trimise sufletului din iubirea de oameni a lui Dumnezeu sunt mărturiile neînşelătoare ale unui suflet sănătos".***

Dar să vedem ce sunt proorocii mincinoşi (sectanţii). Proorocii mincinoşi sunt "lupi răpitori" (Matei 7, 15). Proorocii mincinoşi sunt "fii ai celui viclean" (Matei 13, 38). Proorocii mincinoşi sunt neghinele ţarinei lui Hristos care este lumea creştină (Matei 13, 27). Proorocii mincinoşi sunt "vase ale mâniei lui Dumnezeu" (Romani 9, 22). Proorocii mincinoşi sunt "fii ai gheenei" (Matei 23, 15). Toate sectele rupte de Trupul lui Hristos care este Biserica ortodoxă (Romani 12, 5;

Efeseni 4, 14), sunt numiţi "prooroci mincinoşi şi fii ai celui viclean" (Matei 13, 28).

În ce vreme se vor arăta cei mai mulţi prooroci mincinoşi? După cuvântul Mântuitorului cei mai mulţi prooroci mincinoşi şi hristoşi mincinoşi se vor arăta în vremile cele de apoi şi vor înşela pe mulţi (Matei 24, 11; Marcu 13, 6).

Cum se pot cunoaşte proorocii mincinoşi? Să ştiţi şi să ţineţi minte că proorocii mincinoşi se pot cunoaşte după aceste semne:

- *Se cunosc după faptele lor (Matei 7, 16-20; Luca 6, 44);*
- *Învaţă pentru bani (Iezechiel 13, 19; Miheia 3, 11);*
- *Prooروciile lor nu se împlinesc niciodată (Deuteronom 18, 22);*
- *Vestesc pace celor răi (Iezechiel 13, 10; Ieremia 6, 14; 8, 11; 14, 13);*
- *Sunt iubiţi de cei răi (Ieremia 5, 21; Miheia 2, 11);*
- *Proorocesc vedenii mincinoase şi năluciri ale inimii lor (Ieremia 14, 14; 23, 15; Plângerile lui Ieremia 12, 14);*
- *Nu ascultă şi nu spun profeţii drepte şi adevărate (Neemia 9, 30; Ieremia 7, 24-26);*
- *Îndrăznesc a vorbi minciuni în numele Domnului (Ieremia 14, 14; 23, 26; 27, 15; 29, 9);*
- *Sunt urâciune înaintea Domnului (Deuteronom 18, 10-12; Ieremia 23, 30-32; Iezechiel 13, 8);*
- *Sunt trimişi ca pedeapsă de la Dumnezeu (III Regi 21, 22-25; II Paralipomena 18, 1; 11, 21).*

Iar minunile false şi mincinoase se cunosc după aceste semne:

- *Nu sunt vrednice de numele lui Dumnezeu, nefiind cunoscute în Sfânta Scriptură şi Sfânta Tradiţie;*
- *Nu se săvârşesc cu mijloace cu care au fost făcute minunile Mântuitorului şi ale Sfinţilor;*
- *Contrazic Sfânta Scriptură şi Sfânta Tradiţie;*
- *Se contrazic una pe alta şi se opun unele altora;*
- *Nu urmăresc mântuirea sufletului omenesc, ci mândria şi lauda;*
- *Nu aduc folos şi spor vieţii sufleteşti, ci păcatului şi morţii;*
- *Săvârşitorul este mincinos, trufaş, nesupus, plin de păcate şi lucrează cu scopuri personale şi egoiste;*
- *Minunile mincinoase niciodată n-au putere şi har de a îndrepta patimile celor ce văd minunile;*
- *Minunile mincinoase nu poartă în ele siguranţa şi puterea Duhului Sfânt;*
- *Minunile mincinoase nu dovedesc lucrarea proniei lui Dumnezeu;*

- *Minunile mincinoase pot amăgi repede pe cei nelegiuiţi şi pe fiii pierzării care n-au primit iubirea adevărului (II Tesaloniceni 2, 9-11);*
- *Minunile cele mincinoase şi minunile cele viclene şi înşelătoare pe care le vor face antihriştii şi slugile lui, numai pe aceia îi vor putea înşela ale căror nume nu sunt scrise în cartea Vieţii.*

Cum se cunosc vedeniile înşelătoare ale proorocilor mincinoşi? Vedeniile înşelătoare ale proorocilor mincinoşi sunt acelea ce le săvârşeşte diavolul, prin îngăduinţa lui Dumnezeu, din pricina nesincerităţii omului şi a păcatelor lui tăinuite. Diavolul angajează starea sufletelor bolnave, nesincere, neascultătoare şi cuprinse de ură faţă de tot ce este pe placul lor, indiferent de binele în sine. Celor înşelaţi, diavolul le dă chiar imbold de efort ascetic, de credinţă şi de fapte bune, mai ales celor ce dispun de un firesc potolit, înfăptuind astfel o evlavie diavolească cu care se sileşte să înşele chiar şi pe cei aleşi.

Vedeniile care lasă în suflet tulburare sub orice formă sunt de la diavolul. ***Acest lucru îl adevereşte Sfântul Maxim Capsocalivitul în convorbirea cu Grigorie Sinaitul din Sfântul Munte al Athosului: "Când duhul cel rău al înşelăciunii se apropie de om, îi tulbură mintea şi îl sălbăticeşte, îi face inima aspră şi întunecată, îi pricinuieşte temere şi trufie, îi slăbănogeşte ochii, îi tulbură creierii, îi înfiorează tot trupul. Îi arată cu nălucire înaintea ochilor lumină nu strălucită şi curată; îi face mintea tulburată şi demonizată şi îl îndeamnă să zică cu gura lui cuvintele necuviincioase şi hulitoare. Acela care vede pe duhul înşelăciunii de multe ori se iuţeşte şi este plin de mânie şi totdeauna se făleşte cu faptele sale. Smerenia cu desăvârşire nu o ştie, nici plânsul cel adevărat şi lacrimile. Se află fără de sfială şi fără frică de Dumnezeu zace în patimi şi în cele din urmă îşi iese cu totul din minte şi vine la pierzarea cea desăvârşită" (Filocalia, vol. I, Sibiu 1940, p. 353-359).***

Iar visurile înşelătoare se cunosc după următoarele semne: ele nu rămân întru aceeaşi înfăţişare, nici nu arată multă vreme o formă netulburată. Căci ceea ce nu au diavolii din voie liberă, ci împrumută din dorinţa de a amăgi, nu poate să-i îndestuleze pentru multă vreme. De aceea spun lucruri mari şi ameninţă cumplit, luând uneori chipuri de ostaşi, iar uneori cântă în suflete cu strigare. Dar mintea, recunoscându-i din aceasta, când este curată, trezeşte trupul. Iar uneori se bucură că a cunoscut viclenia lor. De aceea, vădindu-i adeseori, chiar în vis îi înfurie groaznic. Dar se întâmplă uneori că şi visele cele bune nu aduc bucurie sufletului, ci aşează în el ca într-o stare dulce şi lacrimi fără de durere. Iar aceasta se întâmplă celor ce au înaintat mult în smerita cugetare (Ibidem).

***Sfântul Ioan Scărarul** zice: "Diavolii slavei deşarte şi mândriei, pe cei slabi la minte, în visuri şi în vedenii înşelătoare, îi fac prooroci". Şi iar zice: "Când vom începe în a ne pleca diavolilor şi a cugeta visurile lor, apoi şi deştepţi fiind noi, ne batjocoresc". Şi iarăşi zice: "Cela ce viselor se încrede, cu totul este neiscusit. Iar cela ce nu crede în vise, filosof este"* **(Scara, Cuvântul 3, p. 14).**

Să arătăm şi mărturia Sfintei Scripturi care zice: ***Deşarte nădejdi şi mincinoase sunt omului neînţelegător să prindă umbră şi să alerge după vânt. Aşa este cel ce crede viselor; şi iarăşi: Vrăjile şi descântecele şi visele deşarte sunt, şi iarăşi zice: Căci pe mulţi i-au înşelat şi au căzut cei ce au nădăjduit în ele (Isus Sirah 34, 1-70).***

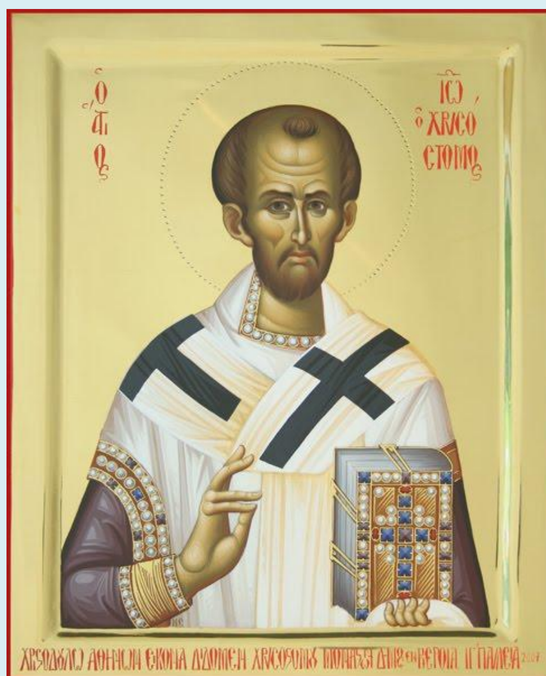
Iubiţi credincioşi, aceasta este ultima Duminică a anului, închinată Naşterii Domnului. Am vorbit în această Duminică despre adevăratele şi falsele vise, vedenii şi profeţii, pornind de la visele Sfântului şi dreptului Iosif, căruia îi poruncea Dumnezeu prin arhanghelul Gavriil să fugă cu Fecioara Maria şi Pruncul Iisus Hristos din faţa mâniei lui Irod.

În această privinţă vă îndemn ca să luaţi aminte, că s-au înmulţit la noi şi în lume tot felul de secte şi de "profeţi mincinoşi" care se declară că sunt "trimişii" lui Dumnezeu şi învaţă lucruri străine de credinţa şi trăirea noastră ortodoxă. Vă rugăm să nu-i ascultaţi, că sunt de la cel rău. Sunt unii care cred în vise şi aşa zise "vedenii" sau "descoperiri" şi învaţă pe credincioşi practici străine de Biserică şi cultul ortodox. Feriţi-vă de toţi aceştia şi ascultaţi numai de Biserică, de sfinţii ei, de preoţi şi slujitori. Când aveţi vreo nedumerire, alergaţi la preoţi şi la sfintele mănăstiri şi întrebaţi ce trebuie să faceţi şi cum să credeţi ca să vă mântuiţi.

Acum la sfârşit de an, să ne rugăm Bunului şi Atotmilostivului nostru Mântuitor, Cel născut din Fecioara Maria pentru mântuirea noastră, să ne ierte păcatele făcute în anul trecut şi să ne binecuvânteze începutul şi curgerea anului viitor, să-l trecem cu pocăinţă şi folos după voia lui Dumnezeu.

Să-L rugăm pe Domnul nostru Iisus Hristos să întărească dreapta credinţă şi Biserica cea dreptmăritoare în lume, să ne dea păstori şi părinţi duhovniceşti buni, iar peste oameni să-şi reverse din belşug, bucuria şi lumina Duhului Sfânt. Amin.

Sfântul Ioan Gură de Aur - Cuvânt la 26 decembrie, a doua zi de Crăciun - Dumnezeu este ajutătorul nostru întru nevoi



„Iar după ce s-a săvârşit Irod, iată îngerul Domnului în vis se arată lui Iosif în Egipt, zicând: sculându-te ia pruncul şi pe muma lui, şi mergi în pământul lui Israil, că au murit cei ce căutau să ia sufletul pruncului” . (Mat. II. 19, 20).

Când tu, frate, eşti lovit de vreo nenorocire, care te pune în necaz, nu căuta scăpare la oameni, nu te rezema pe ajutorul muritorilor, ci trecând pe lângă toţi alţii, aleargă la adevăratul doctor al sufletului tău. Numai El singur poate vindeca sufletul nostru, el, „care l-a făcut” (Ps. XXXII, 15), şi numai El, care cunoaşte faptele noastre, poate pătrunde şi în conştiinţa noastră, a atinge inima noastră şi a deştepta duhul nostru.

Iar dacă El nu ne mângâie, atunci orice ar face oamenii pentru acesta, este de prisos şi zadarnic. Din contră, ***când Dumnezeu ne deşteaptă şi ne mângâie, necăjească-ne oamenii şi de o mie de ori, ei nu pot nimic; căci când El întăreşte inima noastră, nimeni nu este în stare a o clăti.***

Zicând aceasta, iubiţilor, totdeauna să năzuim la Dumnezeu, la El, care are bună-voinţă şi putere, a sfârşi necazul nostru. Când noi voim să rugăm pe un om pentru ceva ne adresăm mai întâi către servitorii si favoriţii lui şi să facem un înconjur lung. La Dumnezeu însă toate acestea nu sunt de trebuinţă; pe El putem nemijlocit

a-L chema, şi El aude rugămintea noastră, fără pierdere de timp şi fără cheltuială. ***Este de ajuns, ca numai să strigăm către Dânsul întru inimile noastre şi să-L rugăm cu lacrimi, si atunci tu poţi a te adresa de-a dreptul la El şi a te apropia de Dânsul.***

Când noi rugăm pentru ceva pe un om, adeseori avem teamă, ca nu cumva să audă despre aceasta vreun potrivnic al nostru, sau altul să grăiască rău despre lucru, şi aşa să vatăme lucrul nostru cel drept.

La Dumnezeu n-avem să ne temem de toate acestea. Căci El zice: ***Când voieşti să mă chemi, vino singur, adică, strigă întru inima ta, fără ca să ai trebuinţă a mişca buzele. „Intră, zice El, în cămara ta, încuie uşa şi roagă-te Tatălui, care este întru ascuns; şi Tatăl, care vede întru ascuns, va da ţie ca arătare" (Mat. VI, 6).***

Vezi, ce cinste mare îţi arată Dumnezeu! Când strigi către Mine, zice El, nu trebuie să te vadă nimeni; iar când Eu te cinstesc trebuie să fie martoră toată lumea, cât de bine îţi merge ţie. Aşadar să ascultăm regulele Sale, şi să nu ne rugăm, spre a fi văzuţi.

Dar la rugăciune noi nu trebuie să dăm reguli lui Dumnezeu, cum El trebuie să ne ajute.

Dacă noi chiar şi avocaţilor şi judecătorilor pământeşti, numai le povestim afacerile noastre, dar nu le prescriem chipul, cum trebuie să ne apere, ci trebuie să lăsăm aceasta lor, apoi cu cât mai vârtos trebuie să facem noi aceasta cu Dumnezeu?

Dacă te-ai jeluit Lui pentru afacerea ta şi i-ai spus suferinţa ta, nu-I prescrie Lui, cum trebuie să te ajute, El ştie mai bine, ce-ţi este ţie de folos.

Unui doctor nu-i ordonă bolnavii, ce doctorii să întrebuinţeze el, ci se dedau în cura lui, ori cât de neplăcută li s-ar părea ea lor. Tocmai aşa şi cei ce se află pe corabie, nu prescriu căpitanului, cum trebuie să ţină cârma şi să conducă corabia, ci rămân la locurile lor, şi se lasă la dibăcia lui, nu numai când vântul este favorabil, ci şi în primejdia cea mai mare.
Numai lui Dumnezeu, care totuşi mai bine ştie, ce este bine şi folositor pentru noi, numai Lui nu voiesc a se încredinţa oamenii cei nepricepuţi, ci Ii prescriu, ce trebuie El să le dea.

Şi la aceasta de multe ori ei cer lucruri vătămătoare, ca, cum le-ar fi de folos. Ei se aseamănă cu un bolnav, care ar cere de la doctorul său nu doctorii, care să nimicească boala, ci de acelea, care ar mai spori şi întări pricina bolii, însă doctorul nu se povăţuieşte de astfel de cereri ale bolnavului, ci urmează regulile ştiinţei sale, şi chiar când bolnavul ar vărsa lacrimi pentru aceea; şi aceea că doctorul nu bagă în seamă pe bolnavul cel nebunatic, noi nu o numim cruzime, ci bunătate. Iar dacă el ar urma bolnavului, şi i-ar da ceea ce îi este lui plăcut, atunci în adevăr el ar lucra către dânsul duşmăneşte. Dimpotrivă, împotrivindu-i-se, şi combătând pofta sa, în faptă el arată către dânsul compătimire şi bunăvoinţă. Tocmai aşa face şi doctorul sufletelor noastre, El nu dă celor ce se roagă, ceea ce nu le-ar aduce decât vătămare. De aceea părinţii cei foarte buni, când copiii lor cei mici cer cuţit şi cărbuni aprinşi, nu le dau nici într-un chip, că ei ştiu, că aceasta numai spre vătămare ar putea fi copiilor.

Mulţi oameni sunt aşa de tare smintiţi, că ei cer de la Dumnezeu nu numai lucruri lumeşti şi pământeşti, precum frumuseţea trupului, bogăţie şi putere ş.a. ba încă de-a dreptul se roagă în contra vrăjmaşilor lor, şi cer de la Dumnezeu, ca să-i pedepsească şi să-i nenorocească. Tocmai de la Dumnezeu, care doresc ei să le fie lor milostiv, ei cer, ca El să fie grozav şi duşman către alţii.

Fiind deci aceste cereri atât de necuviincioase, toate acestea la rugăciune trebuie a se lăsa la o parte şi numai a striga cu vameşul: ***„Dumnezeule, milostiv fie mie păcătosului”! (Luc. XVIII, 13). Dumnezeu ştie, cum trebuie El să te ajute. „Căutaţi, zice Domnul, mai întâi împărăţia lui Dumnezeu, şi toate celelalte se vor adăuga vouă” (Mat. VI, 33).***

Deci, iubiţilor, să ne înţelepţim prin înfrângere şi prin smerenie, şi ca vameşul să batem piepturile noastre, atunci vom dobândi aceea, pentru care ne rugăm.

Dimpotrivă, dacă noi mergem la rugăciune plini de mânie şi de ură către aproapele nostru, atunci suntem în ochii lui Dumnezeu urâciune şi groază.

De aceea să frângem sufletul nostru, să smerim inima noastră, şi să ne rugăm pentru vrăjmaşii noştri, ca pentru noi înşine.

Voieşti tu adică să câştigi pe judecătorul cel veşnic, ca să te ajute şi să te sprijine, apoi niciodată să nu strigi către Dânsul împotriva vrăjmaşilor tăi.

Căci acesta este întâiul fel şi chip al acestui judecător, că El foarte cu drag ascultă rugămintea acelora, care se roagă şi pentru vrăjmaşii lor, nu ţin minte jignirile lor,

şi nu se întărâtă asupra potrivnicilor lor. Şi cu cât mai mult fac ei aceasta, cu atât mai mult îi răzbună Dumnezeu pe vrăjmaşii lor, cu atât mai mult îi pedepseşte, dacă ei nu se pocăiesc.

Poate să zică cineva împotriva rugăciunii. ***Oare nu poate Dumnezeu să ne arate nici un bine, înainte de a ne fi rugat lui pentru aceasta. Nu ar putea El să ne dea o viaţă fără durere, fără griji şi necazuri? Aşa, însă El nu face nici una nici alta, şi tocmai din iubire către noi. Dar pentru ce îngăduieşte El, ca noi să fim cercetaţi de necazuri, şi pentru ce nu se grăbeşte El cu ajutorul său? Pentru ce se întâmplă aceasta? Pentru ca noi totdeauna să năzuim la Dânsul, la El să cerem ajutor, la El să ne adresăm, şi pururea să-L chemăm spre mântuire întru nevoile noastre.***

De aceea lasă El să vină asupra noastră durerile trupului, nerodirea, scumpetea şi tot felul de nevoi, pentru ca prin aceste necazuri mai strâns să ne legăm cu Dânsul, şi aşa prin nenorocirea cea vremelnică să ajungem la fericirea cea veşnică. Pentru aceea şi pentru aceste necazuri trebuie să mulţumim lui Dumnezeu, care în felurite chipuri vindecă şi mântuieşte sufletele noastre.

Dumnezeu însă este un părinte bun, şi cu bucurie ne mântuieşte, de aceea noi neîncetat să năzuim la Dânsul, în orice nevoie la El să căutăm mângâiere, în orice necaz, la El să căutăm mântuire şi compătimire, în orice ispită şi primejdie, la El să cerem ajutor. Oricât de mare ar fi necazul, oricât de mare nevoia, El le poate abate si depărta. Ba încă mai mult, El ne va da bunătăţile Sale, încă şi toată siguranţa şi tăria, cinstea cea adevărată, sănătatea trupului şi a sufletului, nădejdea cea îmbucurătoare şi harul, de a nu păcătui uşor.

Aşadar să nu cârtim şi să nu ne jelim asupra Domnului, ca sluga cea nemulţumitoare, când ne trimite vreo supărare; ci mai vârtos să-I mulţumim pentru toate, şi singur numai păcatul să-l socotim de adevărată nenorocire. Atunci nu ne va putea vătăma nici boala, nici sărăcia, nici ocara, nici nerodirea, nici oricare alta aşa numită nenorocire.

Iar dacă noi ne-am adresat către Dumnezeu în vreo nevoie şi El ne-a mântuit, apoi să nu uităm iarăşi ajutorul şi harul Lui. Cum că noi, pe cât durează nevoia şi necazul, suntem smeriţi şi înfrânţi, şi arătăm multă evlavie, nu este de mirare. Căci aceasta este firea dumnezeieştilor încercări, că ele înmoaie şi pe inimele cele mai împietrite şi le silesc la astfel de lucruri, însă un suflet evlavios, care de-a pururea are pe Dumnezeu înaintea ochilor săi, şi după ce trece nevoia, şi primejdia, nici

odinioară nu va uita iarăşi pe Dumnezeu, precum atât de adeseori făceau odinioară iudeii.

De aceea a zis Psalmistul spre defăimarea lor: ***„Când îi ucidea pe dânşii, atunci Îl căutau pe El, şi se întorceau şi mânecau la Dumnezeu" (Ps. LXXVII, 38).***

Încă şi Moise, care de asemenea cunoştea acea greşeală a iudeilor, adeseori îi sfătuia cu cuvintele: ***„Când vei mânca şi te vei sătura, ia aminte de tine însuţi, să nu uiţi pe Domnul Dumnezeul tău". (Deuteronomul VI. 11-12).***

De aceea ***noi admirăm pe Sfinţi atât pentru că ei întru necazurile cele aspre au fost înţelepţi şi iubitori de Dumnezeu, ci mai vârtos pentru că ei, după ce trecea furtuna şi venea liniştea, rămâneau tot aşa de râvnitori şi îmbunătăţiţi.***

Noi admirăm mai mult încă şi pe cal, care fără frâu merge cu totul regulat, iar când se ţine în rânduială prin frâu şi prin zăbală, nu este nimica de mirare; căci atunci rânduială nu trebuie a se însuşi soiului cel bun al calului, ci silei frâului. Tot aceasta putem zice şi despre suflet. Nu este nici o minune, că el petrece în orânduială pe cât este necăjit; ci după ce a trecut încercarea, şi el nu se mai ţine în frâu prin frică, atunci să-mi arăţi înţelepciunea sufletului tău, şi cât este el de bun şi cu rânduială.

Când izbucnesc peste noi foametea, bolile, grindina, seceta, pojarul şi necazurile războiului, atunci ne facem evlavioşi şi cu frica lui Dumnezeu, atunci suntem înţelepţi, atunci socotim mici toate cele pământeşti, atunci ne lepădăm de lăcomia averii, de semeţie, de desfătări, de viaţa cea dezmierdată, atunci ne lăsăm de toate gândurile cele rele, păcătoase, atunci năzuim la evlavie şi la rugăciune, cu suspin şi cu lacrimi; atunci şi destrămatul învaţă a-şi birui poftele sale, răzbunătorul se face paşnic, lacomul şi zgârcitul împarte milostenie şi mâniosul se face blând şi îngăduitor.

Dar abia a încetat mânia lui Dumnezeu, abia a trecut furtuna şi s-a întors liniştea, noi iarăşi cădem în păcatele cele vechi. Aceasta este primejdios în cea mai înaltă treaptă. Căci socotiţi: Când cineva de multe ori a dobândit de la Dumnezeu iertarea păcatelor sale, şi totuşi nu trage nici un folos din această îndelung-răbdare a lui Dumnezeu, şi nu încetează de la răutatea sa, atunci şi Dumnezeu se poartă cu el aşa, că contra voinţei sale îl dă pieirii, îl zdrobeşte cu totul şi nu-i mai dă timp de pocăinţă, precum aceasta s-a întâmplat lui Faraon. Fiindcă acesta nu s-a folosit de întâia, de a doua, de a treia, de a patra, şi de cele următoare cercetări ale lui

Dumnezeu, cu toată îndelung-răbdarea Domnului, de aceea în sfârşit Dumnezeu l-a stârpit de istov cu toată oastea lui.

Asemenea s-a întâmplat şi iudeilor. Spre a le vesti desăvârşita lor pieire, Hristos a zis către dânşii: ***„Ierusalime, Ierusalime, de câte ori am voit să adun pe fii tăi, şi nu aţi voit; iată casa voastră se va pustii". (Luc. XIII. 34, 35).***

Eu mă tem, că asemenea soartă să nu ne ajungă şi pe noi, căci noi nu ne îndreptăm nici prin nenorocirea străină nici prin a noastră.

Dar ca să mă întorc la ceea ce am zis mai înainte, să urmăm pilda sfinţilor, care nici în nenorocire nu s-au deznădăjduit, nici întru norocire nu s-au mândrit, precum mulţi oameni fac aceasta acum.

Ei se aseamănă cu o luntre slabă, care de fiece val se aruncă întru adânc şi se cufundă. De cădem întru sărăcie, îndată ni se întâmplă sfărâmare de corabie şi credem, că trebuie să ne înecăm; de venim iarăşi la stare bună, iarăşi ne îngâmfăm îndată şi din nou cădem în lenevire şi într-o uşurătate a minţii vrednică de pedepsit.

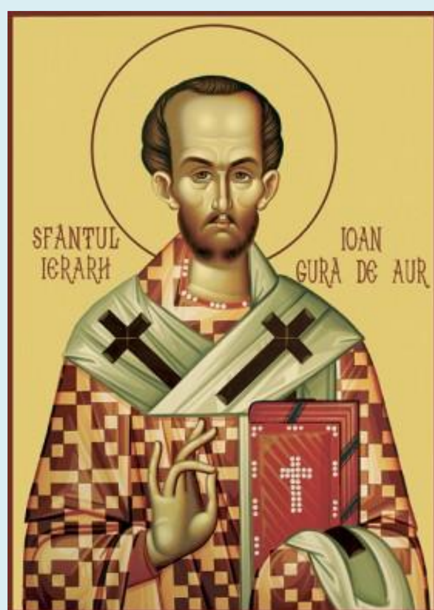
De aceea vă rog şi vă îndemn, ca pe toate altele să le socotim bagatele, inimile noastre însă să le dregem aşa, ca toţi să ne facem părtaşi fericirii celei cereşti. Când întru aceasta ne merge bine, atunci întâmplese tot felul de nenorociri, foame şi boli, clevetire şi pierderea averii, sau orice alta vie peste tot, ele vor fi suferite şi uşoare, căci nădejdea noastră este îndreptată spre Domnul. Dimpotrivă însă, când sufletul nu este întru întocmirea cea dreaptă, atunci putem noi fi bogaţi, putem să avem copii sănătoşi şi să ne îndulcim de mii de bunuri de tot felul; totuşi vom avea multe necazuri şi griji.

De aceea nici după bogăţie să nu alergăm, nici de sărăcie să nu ne temem, ci mai întâi de toate să îngrijim de sufletul nostru, şi să-l facem îndemânatic atât pentru viaţa aceasta, cât şi pentru călătoria în veşnicie. Căci puţin timp mai este încă, şi noi toţi trebuie să ne arătăm înaintea înfricoşatului scaun de judecată al lui Hristos. De-a Dumnezeu, ca acolo să nu fim puşi la un loc cu caprele în partea cea stângă!

Amin.

(din «Predici la duminici si sărbători»)

Sfântul Ioan Gură de Aur - Hristos a fost întâmpinat cu răutate şi ispite chiar de la început



“Hristos chiar de la început a fost întâmpinat de vrăjmăşie şi ispite. Iată că s-a întâmplat aceasta chiar de pe când era în faşă! Abia Se născuse şi tiranul se înfurie; vine apoi fuga şi strămutarea în Egipt; iar Mama, fără să fi făcut vreun rău, fuge în ţară barbară.

Toate, ca şi tu auzindu-le, să nu te tulburi, cînd, învrednicit cu o slujire duhovnicească, vezi că suferi necazuri cumplite şi înduri multe primejdii, atunci să nu zici: „Ce înseamnă asta? Ar fi trebuit să fiu încununat şi lăudat, să fiu slăvit şi strălucit, pentru că am împlinit porunca Stăpânului!” Nu, ci ai curaj, ştiind bine că urmarea firească a îndeletnicirilor duhovniceşti este a întîlni la tot pasul numai încercări.

Iată, încercări au venit nu numai peste Mamă şi peste Prunc, ci şi peste barbarii aceia. Ei au plecat pe ascuns ca nişte fugari, iar Mama, care nu trecuse niciodată pragul casei, primeşte poruncă să îndure greutăţile unei călătorii atît de lungi, pentru această naştere minunată şi pentru duhovniceştile ei dureri de naştere.

Dar iată încă un lucru minunat! Palestina prigoneşte pe Prunc, iar Egiptul îl primeşte şi scapă pe Cel prigonit. Amîndouă ţările au fost tipuri nu numai pentru fiii patriarhului Iacov, ci şi pentru însuşi Stăpânul. Că multe din cele ce aveau să se întâmple mai târziu cu Domnul au fost vestite mai dinainte de Scriptură, cum a fost cu asina şi cu mânzul ei.

Îngerul, dar, s-a arătat, dar n-a vorbit cu Maria, ci cu Iosif. Şi ce-i spune?
- „Sculându-te, ia Pruncul şi pe Mama Lui”.

Acum nu mai spune: „Pe femeia ta”, ci „pe Mama Lui”. După ce naşterea s-a săvârşit, după ce bănuiala a dispărut, iar bărbatul s-a încredinţat, îngerul îi vorbeşte deschis; nu-L mai numeşte pe Prunc copilul lui, nici pe Fecioară femeia lui, ci: „Ia Pruncul şi pe Mama Lui şi fugi în Egipt”. Îi spune şi pricina fugii: ***„Că Irod vrea să caute sufletul Pruncului” .***

Iosif auzind nu s-a revoltat, nici n-a spus îngerului: “Nu mai înţeleg nimic! Nu spuneai mai înainte că va mântui pe poporul Său, iar acum că nu Se poate mântui nici pe El, ci trebuie să fugim, să plecăm în străinătăţi, să ne mutăm departe de ţara noastră? Una ai făgăduit şi alta se întâmplă!” Dar Iosif n-a grăit aşa. Era bărbat credincios; nu l-a întrebat nici de timpul întoarcerii. Îngerul îi spusese atât doar, că are să se întoarcă: ***“Stai acolo până ce-ţi voi spune!”*** Nici asta nu-l supără, ci ascultă, se supune, răbdând cu bucurie toate încercările. Şi iubitorul de oameni Dumnezeu a presărat şi bucurii printre aceste necazuri. Aşa face şi cu toţi sfinţii. Nu le dă numai primejdii, nici numai linişte necurmată, ci urzeşte viaţa drepţilor şi cu unele şi cu altele.

Aşa a făcut şi cu Iosif. Şi iată cum:

- *Iosif a văzut pe Fecioara însărcinată; asta l-a tulburat, l-a neliniştit cumplit; o bănuie pe Fecioară de desfrâu; dar îndată apare îngerul, îi risipeşte bănuiala, îi curmă teama; iar când vede pe Prunc născut se bucură nespus de mult;*
- *acestei bucurii îi urmează din nou o mică primejdie: tulburarea Ierusalimului, furia împăratului, care caută pe Cel născut;*
- *dar acestui necaz îi urmează iarăşi o altă bucurie: steaua şi închinarea magilor.*
- *După această bucurie, însă, frică şi primejdie: “Irod caută sufletul Pruncului“.*

Pruncul trebuie să fugă şi să se ducă în altă ţară ca orice om; deocamdată nu trebuie să facă minuni; dacă ar fi făcut minuni din pruncie, n-ar mai fi fost socotit om. Pentru acelaşi motiv nici templul trupului Său n-a fost plăsmuit necondiţionat de nimic, ci au loc zămislirea, purtarea în pântece nouă luni, durerile naşterii, naşterea, hrănirea cu lapte, tăcere în tot timpul copilăriei, aşteptarea vârstei cuvenite bărbaţilor, pentru ca prin toate să fie primită taina întrupării.

(…) Când îngerul le-a spus: "Fugi în Egipt", nu le-a făgăduit că-i va întovărăşi, nici la ducere, nici la întoarcere. A lăsat să se înţeleagă că au un mare tovarăş de drum, Pruncul născut. Pruncul, la arătarea Sa, a schimbat deodată toate lucrurile: vrăjmaşii slujesc tainei întrupării; magii şi barbarii îşi părăsesc falsa lor credinţă strămoşească şi vin să I se închine; împăratul August slujeşte naşterii din Betleem, prin porunca înscrierii; Egiptul scapă de moarte pe Pruncul fugar şi vrăjmăşit şi are prilejul să şi-L facă prieten, pentru că atunci când va auzi pe apostoli predicându-L pe Hristos, să se laude că a fost cea dintâi ţară care L-a primit pe când era Prunc. Prerogativa aceasta o avea numai Palestina; dar Egiptul a ajuns mai înflăcărat decât Palestina".

(în: Sfântul Ioan Gură de Aur – Omilii la Matei, Editura I.B.M.B.O.R., Bucureşti, 1994)

Sfântul ierarh Ioan Gură de Aur - Orice lucrare ce are ca scop mântuirea sufletelor este supusă de la început atacurilor



Orice lucrare care are ca scop mântuirea sufletelor este supusă de la început atacurilor. Îndată ce s-a născut Hristos a izbucnit furia lui Irod. Şi tu, dacă te vei învrednici vreodată să-L slujeşti în vreun fel pe Dumnezeu, vei suferi mult, te vei îndurera tare, te vei afla în mari primejdii. Să nu te miri. Să nu te tulburi. Să nu-ţi spui: „Eu împlinesc voia lui Dumnezeu şi ar trebui să fiu slăvit şi încununat pentru asta. Aşadar de ce să sufăr?". Să-ţi aduci atunci aminte de Hristos, care a fost prigonit până la moarte şi ne-a prevenit: „Dacă M-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni ” (Ioan 15, 20). Ne-a făcut însă şi o făgăduială: „Cel ce va răbda până la sfârşit, acela se va mântui ” (Matei 10, 22).

Dacă cineva se îngrijeşte de mântuirea lui, este imposibil să piară. Dumnezeu nu-l va părăsi în greutăţi şi primejdii. Ce i-a spus Domnul lui Petru? „Simone, Simone, iată că satana v-a cerut să vă cearnă ca pe grâu; dar Eu M-am rugat pentru tine ca să nu-ţi piară credinţa” (Luca 22, 31-32).

(Sfântul ierarh Ioan Gură de Aur, Problemele vieții, Editura Egumenița, Galați, p. 22)

Sfântul Maxim, mărturisitorul - De fuge în Egipt, fugi împreună cu El din toată inima



Tâlcuire duhovnicească a cuvintelor: "De fuge în Egipt, fugi împreună cu El din toată inima; căci bine este să fugi împreună cu Hristos când e prigonit. De întârzie în Egipt, cheamă-L din Egipt, unde se aduce bună închinare" (Din aceeaşi Cuvântare la Teofanie, cap. 18, P.G. 36, 332).

Socotesc că nu ajunge să ştim că Domnul a fugit în Egipt, mai trebuie să ştim, în consecinţă, că a fugit prigonit de cineva. Deci nu fuge Domnul simplu în Egipt, ci prigonit de Irod, care împărăţea atunci în Iudeea. Iar Irod, cum se spune, se tâlcuieşte "patimă" sau "cel de piele" sau "fire". Iar Egiptul are şi el multe înţelesuri, după modurile de contemplaţie. Uneori înseamnă lumea de acum, alteori trupul, uneori păcatul, alteori neştiinţa, alteori iarăşi necăjirea. Mai ales în înţelesul acesta trebuie să luăm acum fuga Domnului în Egipt. Bine este deci să fugim în Egipt împreună cu Hristos, adică cu raţiunea dumnezeiască, cea cunoscătoare, din noi, prigonită din pricina prunciei pentru noi, cei prunci încă în ea, de către cugetul pământesc ce stăpâneşte şi împărăteşte încă asupra noastră prin mişcările pătimaşe ale trupului.

Să fugim adică în starea de suferire a greutăţilor prin făptuire, până ce ni se va vesti prin nepătimire moartea celor ce caută sufletul atotdumnezeieştii raţiuni aflate în noi în stare de pruncie, adică moartea celor ce vor să omoare viaţa noastră cea

conformă raţiunii (cuvântului), a celor stăpâniţi de furia de a nimici în noi starea sau deprinderea cea după chipul lui Hristos. Căci raţiunea (cuvântul) vine, prin râvna voinţei noastre neşovăielnice, ca printr-un nour uşor, în Egiptul nostru, adică în trup, clătinând mişcările şi patimile acestuia, ca pe nişte idoli făcuţi de mână şi le răstoarnă de pe tron şi le alungă cu totul din suflet, întorcându-l pe acesta, după aruncarea idolilor, la închinarea cuvenită a Sa.

Deci să fugim în sens bun împreună cu Hristos cel prigonit, primind drept bună răsplată a fugii împreună cu El, prin suferirea de bună voie a greutăţilor şi necazurilor, nepătirnirea. Şi să-L chemăm iarăşi pe Hristos din Egipt, nelăsând raţiunea dumnezeiască a cunoştinţei din noi, după alungarea şi omorârea desăvârşită a patimilor, prinsă neînţelepţeşte în lupta împotriva patimilor ce nu mai sunt şi neîngăduind să se facă cunoscută numai că trup raţiunea care e în noi sau în cei care sunt în contact cu noi, ci după ce am fost pregătiţi bine şi în chip credincios în chipurile filosofiei făptuitoare cu ajutorul necazurilor legate de virtuţi, să urcăm de la virtuţi, prin contemplaţie, la cunoştinţa puterilor ale căror chipuri şi preînchipuiri sunt virtuţile.
Să urcăm bine ca de la Egipt în Iudeea şi să-i învăţăm şi pe cei ce sunt cu noi să urce şi de la cunoaşterea lui Hristos Cuvântul ca trup, să ne mutăm, prin făptuire, la slava sau la cunoştinţa Lui ca a Unuia-Nascut din Tatăl. Aşa fuge cineva în sens bun şi credincios împreună cu Hristos cel prigonit şi aşa Îl cheamă pe El iarăşi, strămutându-se de la făptuire la contemplaţie şi cunoştinţă, toate făcându-le cu raţiunea, conform cu Raţiunea, mai presus de raţiune.

Să nu ţi se pară ciudat că se înţelege Egiptul ca suferire de necazuri în vederea virtuţii. Ia seama cu atenţie la cele istorisite în Vechiul Testament: el nu a apăsat numai pe Israel, punându-i să facă cărămidă, ci şi pe egiptenii înşişi i-a chinuit până la pieire prin apariţia lui Moise. Căci Egiptul se tălmăceşte, cum am spus, apăsare şi întuneric. Dar, orice tălmăcire, când se ţine seama de raţiunea cuvenită a lucrului la care se referă, găseşte în el, prin contemplaţie, de cele mai multe ori un sens de laudă şi unul de ocară. Deci dacă atunci când trupul este în vigoare şi se îngraşă prin patimi, sufletul e chinuit şi întunecat, retrăgându-se de la el deprinderea virtuţilor şi iluminarea cunoştinţei, la fel şi cu totul cuvenit când sufletul e păzit şi luminat de frumuseţea dumnezeiască a virtuţilor şi de iluminarea cunoştinţei, omul din afară se strică, trupul lepădând, prin apariţia raţiunii, vigoarea naturală.

Căci în trup se ascundea, fixându-se sau mai vârtos împărăţea şarpele ce avea puterea în buric, ca un oarecare faraon nevăzut ce arată cele frumoase, chinuind sufletul cu muşcăturile păcatului. Dar stingându-se în parte cugetul trupului, prin

greutăţile şi strâmtorările făptuirii, se retrage şi şarpele, fiind mortificat cu desăvârşire şi ne mai lăsând nici urmă din tirania de mai înainte. Astfel, cei ce au dobândit libertatea pot striga prin Hristos încă înainte de învierea cea de obşte, din pricina învierii de bunăvoie a libertăţii ce s-a ivit în ei: "Unde-ţi este, moarte, boldul? Unde îţi este, iadule, biruinţa?" (I Cor., 15, 55). E vorba de plăcerea trupului şi de rătăcirea din neştiinţă a sufletului împreunat cu plăcerea aceea. Căci atotsceleratul diavol, stăpânind prin acelea firea omenească, înţepa fără cruţare cu acul plăcerii firea oamenilor şi o trăgea, plin de pizmă, cu arcanul înşelăciunii spre pieire.

Arhimandritul Ioil Konstantaros - Lectura apostolică la Duminica de după Naşterea lui Hristos şi pomenirea Sfântului Ştefan, întâiului mucenic şi arhidiacon



(Fapte Apostolilor 6:8-7:5, 47-60)

Sunt destui creştini care pun următoarele întrebări importante: ***Cum poate cineva să fie luptător (combatant), dar în acelaşi timp să nu depăşească limitele permise? Cum este posibil să împletească îndrăzneala şi combativitatea cu lipsa de răutate?*** Şi cum, în două cuvinte, se va lupta „după lege", aşa încât să avem şi urmări binecuvântate?

La această serioasă problematică, vine să ne dea un răspuns corect pericopa noastră apostolică care este dedicată întâiului mucenic Ştefan, pe care ni-l pune înainte Sfânta noastră Biserică.

Sfântul evanghelist Luca, scriitorul Faptelor Apostolilor, îl caracterizează pe Ştefan drept bărbat „plin de credinţă şi de putere", care făcea în popor mari şi uluitoare minuni. În acelaşi timp propovăduia cu râvnă şi cu elocinţă adevărul creştin. Adică propovăduia că Iisus Hristos este singurul Dumnezeu adevărat, Mântuitorul şi Izbăvitorul lumii.

Exact această predică, care anula iudaismul pervers, i-a făcut pe fanaticii evrei să-i declare război fără milă. Fireşte, nu puteau să-l înfrunte cu argumente biblice şi logice, ci, ca de obicei, l-au calomniat către gloata fanatică, după care a fost arestat şi dus cu forţa în sinedriul lor.

Acolo, în momentul în care martorii mincinoşi şi calomniatorii şi-au terminat „acuzaţiile" lor, toţi judecătorii s-au întors şi au văzut faţa lui Ştefan că strălucea ca o faţă de înger. La întrebarea arhiereului, Ştefan a început să se apere cu îndrăzneală şi cu un curaj unic!

Cu argumente neclintite şi imbatabile din Legea mozaică, pe care o cunoştea excelent, şi prin întreaga sa apologie a demonstrat că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. De asemenea, i-a mustrat fără frică pe iudeii ucigători de Hristos, deoarece întotdeauna se împotrivesc Duhului Sfânt. Şi precum părinţii lor i-au ucis pe profeţi, aşa acum şi ei L-au răstignit pe Domnul slavei, pe Dumnezeul-Om, Domnul Iisus Hristos. Aşadar, vedem îndrăzneala lui Ştefan şi simţim de câte provizii duhovniceşti avem nevoie şi noi, ca să apărăm corect adevărul credinţei noastre.

Neîndoielnic, aceste harisme se dobândesc prin harul lui Dumnezeu, dar şi prin îngrijirea noastră. Aşa le-a câştigat şi întâiul mucenic. Dar, este nevoie, fraţii mei, şi de o altă virtute importantă, care atunci când lipseşte, suntem în primejdie să ajungem fanatici şi intoleranţi.

Şi această virtute nu este alta decât nerăutatea! [ανεξικακία înseamnă şi "toleranţă, îngăduinţă, îndurare".]

Cu adevărat, Ştefan era un luptător şi, desigur, unul mare. Era râvnitor, însă nu fanatic şi extremist. Dimpotrivă, îl vedem că în faţa vrăjmaşilor săi este plin de iubire, de superioritate şi nerăutate. Şi vedem lucrul acesta foarte clar în ultimele clipe ale vieţii lui pământeşti.

În timp ce răufăcătorii iudei scrâşneau din dinţi împotriva lui la propriu, el rămânea paşnic şi plin de harul Sfântului Duh. Iar când şi-a întors privirea spre cer, L-a văzut pe Iisus Hristos stând de-a dreapta lui Dumnezeu. Pe acelaşi tron, şi în aceeaşi stare, de o fiinţă cu Tatăl. Era normal ca o astfel de revelaţie şi mărturisire să-i demonizeze pe evreii îndărătnici, precum se demonizează şi astăzi autointitulaţii „martori ai lui Iehova", adică victimele societăţii americane „Skopia", în faţa dovezilor biblice ale dumnezeirii lui Hristos.

Urmarea?! Atât de emoţionant ne-o descrie textul sfânt. Ultima dintre pedepse: Moartea prin lapidare! ***Şi în timp ce pietrele „cădeau ploaie" deasupra lui, acest înger pământesc se ruga cu desăvârşire liniştit, încredinţându-se voii şi iubirii lui Dumnezeu şi zicând: „Doamne Iisuse Hristoase, primeşte duhul meu".***

Iar după ce a îngenuncheat şi a luat o poziţie de cerere stăruitoare, a strigat: „Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta”.

Prin această rugăciune îngăduitoare, de iertare şi iubire, sufletul său sfânt a prins aripi pentru a zbura lângă adoratul său Domn şi Domnul nostru Iisus Hristos.

Fraţii mei, foarte multe lucruri avem de învăţat din întreaga atitudine a Sfântului Ştefan.

Încheind, să ne oprim doar asupra a două lucruri mai de bază:
a) *râvna autentică şi apostolică pentru Biserica noastră Ortodoxă; inima înflăcărată în învăţătura adevărată pe care o deţinem şi cuget neînduplecat în faţa falsificărilor dogmei şi a moralei pe care am moştenit*-o, dar şi
b) *nerăutate (îngăduinţă) faţă de fraţii noştri rătăciţi. De asemenea, dispoziţie paşnică şi creştină faţă de toţi aceia care au căzut din corecta interpretare a tezelor noastre creştine.*

Dacă există doar prima, adică râvna, dar lipseşte a doua, adică nerăutatea (îngăduinţa), atunci nu putem să vorbim despre o luptă duhovnicească înţeleaptă şi autentică, şi, fireşte, nu putem să aşteptăm şi urmări pozitive.

Iubiţii mei, vulturul, pentru a se ridica pe înălţimile culmilor, pentru care şi este creat, are nevoie şi trebuie să aibă antrenate bine ambele lui aripi. Cu o singură aripă, nu numai că nu va putea niciodată să zboare, dar încercând, va fi chiar o privelişte lamentabilă.

Fie ca prin rugăciunile întâiului mucenic şi arhidiacon Ştefan, care pentru iubirea şi slava lui Hristos şi-a jertfit cu osârdie viaţa, Domnul să ne dăruiască minunata şi îndurătoarea lui râvnă, aşa încât să ne asemănăm în principal şi înainte de toate cu însuşi Iisus Hristos, Cel desăvârşit şi îngăduitor. Amin.

Părintele Arsenie Boca – Cuvânt la Duminica după Naşterea Domnului – Fuga în Egipt – Pribegia copilului



Crucea lui Iisus începe odată cu Naşterea Sa. Între ai Săi a venit şi ai Săi îl aşteptau cu mâna pe sabie. Toţi copiii din Betleem până la doi ani au fost condamnaţi la moarte. Aşa au trebuit să plătească cu viaţa cei mai nevinovaţi – copiii – naşterea lui Iisus între ei. Ei au fost – spune Predania Bisericii – 14 mii de prunci. Crima aceasta, unică în istoria omenirii, a fost prevestită cu 7 veacuri în urmă – "Plângere şi tânguire în Rama…" (Ieremia 31, 15).

Providenţa o luase înaintea răutăţii omeneşti. Iosif a fost înştiinţat de îngerul Domnului în vis despre planul ucigaş al lui Irod, motiv pentru care trebuia să se scoale, să ia Pruncul şi pe mama Lui şi să fugă în Egipt şi să stea acolo până ce va fi vestit din nou ce are să facă.

Îngerul Domnului era "îngerul Pruncului" – îngerul omului.

Iisus, întrucât îşi ascunsese Dumnezeirea, smerindu-Se până la marginile omului pământean, avea nevoie de înger păzitor.

Îngerul fiind o făptură de gând şi mult mai subţire decât gândul omenesc, în temeiul tocmirii sale şi a rosturilor superioare pe care are să le împlinească, face deşartă ura ucigaşă şi planul potrivnic. Dacă în Vechiul Testament vedem intervenţia îngerilor, ca păzitori ai vieţii omeneşti, numai unde şi unde, în

creştinism îngerii fac parte din iconomia mântuirii fiecărui creştin în parte. Ei simt păzitori în limitele libertăţii omeneşti, ai darurilor mântuirii cereşti.

Drept aceea, în aceeaşi noapte, pregăteşte caravana pribegiei fugarului Iisus. Aurul magilor era foarte binevenit. În călătoria foarte lungă prin deşerturi şi tâlhari într-o ţară necunoscută, fugă, nu călătorie, răspunderea de soarta mântuirii omului n-o puteau prelua decât primii mari credincioşi ai Copilului – Sfânta Sa Maică şi Dreptul Iosif.

Copilul fugar, dar dus în braţe.

Astăzi Irod s-a multiplicat; aproape că nu mai există familie în care Irod nu-şi ucide copiii. Doar puţini copii fugari mai scapă în Viaţă. Unde eşti Maica Domnului să scapi pe maica omului de pofta ucigaşă a lui Irod?

Irod, stârpitura deşertului, căci nu era iudeu, îşi omoară prima nevastă şi toţi copiii cu ea, de teamă ca aceştia să nu-i ia tronul. Era deci un ucigaş care-şi temea domnia până şi de propriii lui copii. A doua nevastă şi cei trei copii cu ea, s-a întâmplat să scape.

N-a scăpat de blestemul mamelor cu mii de copii ucişi. Despre el se ştie că la trei ani după naşterea lui Iisus a murit putrezit de viu, ros de boli ruşinoase şi împrăştiind o putoare pe care nimeni nu o putea suporta. A încercat şi să se sinucidă, dar trebuia să fie osândit, ca model pentru toată omenirea de pedeapsă dumnezeiască pentru aşa mari fărădelegi.

Arhelau, urmaşul său în patria Iudeii, e reclamat de iudei romanilor, care-l exilează în Galia şi ţara este anexată Siriei. În timpul domniei lui Arhelau, fugarii se întorc după vestirea îngerească, însă nu în Iudeea ci în Nazaretul Galileii. Evanghelia după Matei, care scrie Evanghelia sa pentru iudei, nu scapă nici un prilej de a le dovedi că în Iisus se împlinesc toate proorociile până şi cele de amănunt. Astfel nu este trecută cu vederea proorocia lui Ieremia, despre plângerea şi tânguirea din Rama; nu este scăpată din vedere chemarea fugarilor din Egipt şi nici aşezarea Sfintei Familii în Nazaret. Grija Evangheliei de a dovedi providenţa, adică purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru om, asistenţa Lui la micile şi marile noastre decizii despre El, ne încurajează să călătorim şi noi amărâta noastră viaţă de fugar, sub călăuza unui înger. Călăuza idealului pentru care şi Iisus a fost fugar.

Prislop, Naşterea Domnului II - Matei 2,13-23; 26.XII.49

(extrase din: Rostul Încercărilor – Ierom. Arsenie Boca, Ed. Credinţa strămoşească, 2004)

Ierodiacon Visarion Iugulescu - Predică la Duminica după naşterea Domnului Iisus Hristos



... Şi sculându-se, Iosif a luat, noaptea, Pruncul şi pe mama Lui şi a plecat în Egipt (Matei II, 14).

Fraţi creştini, după ce S-a născut Domnul nostru Iisus Hristos în Betleemul din Iudeea în zilele Împăratului Irod, iată că au venit nişte magi, filozofi din răsărit şi ajungând la Ierusalim, au început să întrebe unde s-a născut de curând împăratul iudeilor. Aceşti magi au venit călăuziţi de o stea până au intrat în oraşul Ierusalim, dar aici steaua s-a ascuns de ochii lor şi au fost nevoiţi să întrebe. Când împăratul Irod a auzit aceasta s-a tulburat şi tot oraşul s-a tulburat împreună cu el.

Evanghelia acestei sfinte sărbători a Naşterii Domnului ne dă prilejul să învăţăm mai multe lucruri folositoare pentru sufletele noastre.

Când Sfântul Ioan Proorocul era în pântecele maicii sale Elisabeta, a săltat de bucurie când a venit Preacurata Fecioară Maria în vizită la ea. Şi noi ne bucurăm acum când sărbătorim naşterea Mântuitorului nostru care a venit să ne izbăvească din tirania diavolului. Naşterea Împăratului nostru Hristos ne ridică inimile şi ne duce cugetele la Betleem, unde, împreună cu îngerii, cu magii şi cu păstorii, cântăm imnuri de slavă.

Acest îndemn l-a făcut Biserica în toate sărbătorile din postul acesta prin catavasia ce s-a cântat:

"Hristos se naşte, slăviţi-L!
Hristos din ceruri întâmpinaţi-L!
Hristos pe pământ înălţaţi-vă,
Cântaţi Domnului tot pământul

Şi cu bucurie lăudaţi-L, popoarelor,
Că S-a prea slăvit!"

Dar pentru ce este chemat tot pământul să cânte pe Dumnezeu? Acest lucru este de mare trebuinţă a şti tot creştinul, fiindcă a venit ziua cea mare a bucuriei, ziua eliberării neamului omenesc de sub robia satanei. Greutatea păcatului era atât de mare că, în nici un chip, nu se putea izbăvi, şi împăcarea cu Dumnezeu a omului era imposibilă. Lumea se vânduse demonului prin înşelăciunea din grădina Raiului. Ea era condamnată la închisorile cele întunecoase ale iadului. Era pierdută fără de scăpare şi nimeni n-o putea izbăvi.

Tot neamul omenesc de la Adam şi Eva încoace până la Domnul Hristos era în ghearele celui rău, aruncat în prăpastia pierzării. Biata omenire nu avea nici o pildă de urmat, căci toţi se zbăteau în tot felul de patimi. Nu avea un învăţător care să o înveţe adevărata cale ce duce la fericirea veşnică.

De aceea, ***odată cu naşterea Domnului Hristos, se schimbă toate în lume, pentru că El a venit să ne arate calea fericirii, să ne înveţe adevărul, să ne lumineze mintea ca să câştigăm fericirea veşnică în viaţa de veci***. Pentru aceasta s-a coborât Fiul lui Dumnezeu la neamul omenesc şi a zis despre Sine: ***"Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa; Eu sunt Păstorul cel bun, care-Mi pun viaţa pentru oile Mele; Eu sunt lumina lumii, Eu sunt Uşa; prin Mine, de va intra cineva, se va mântui; Eu sunt Învăţătorul vostru, să nu aveţi alţi învăţători!"***

Mare bucurie s-a făcut în cer şi într-un alai au pornit sfinţii îngeri să cânte Domnului. Să cântăm împreună cu ei şi noi şi în cântările noastre să-I mulţumim lui Dumnezeu cu multă recunoştinţă că ne-a trimis pe Fiul Său ca să ne înveţe şi să ne fie pildă de urmat în această vale a plângerii. Când s-a născut împăratul Alexandru cel mare, tatăl lui s-a bucurat nespus şi a socotit un mare noroc că fiul său s-a născut în vremea marelui filozof Aristotel. El era convins că, instruit de marele învăţat, fiul său va învăţa totul şi va fi fericit.

Cu cât mai mult trebuie să ne bucurăm noi că ne-am născut în vremea adevărurilor credinţei, a Mielului lui Dumnezeu, ce este mai presus de orice învăţător şi filozof pământesc, care a zis: ***"Eu am venit ca lumea viaţă să aibă şi mai mult să aibă, adică unde sunt Eu şi voi să fiţi lângă Tatăl, la fericirea veşnică."*** De aceea, cântau îngerii la naşterea Sa: ***"Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace!"***

Îngerii îndemnau pe oameni să ia parte la bucuria lor, că însuşi Fiul lui Dumnezeu a venit cu trup pe pământ. Ei îi scoală în noaptea aceea pe păstori şi-i trimit să vadă pe Domnul cel născut în ieslea din peşteră. De atâtea ori îngerii fuseseră trimişi de Dumnezeu pe pământ şi văzuseră în lume multă jale. Acum ei îşi ziceau că oamenii toţi se vor bucura de venirea Domnului şi se aşteptau ca toată lumea să-L primească şi să-I urmeze învăţătura. Mare de tot le-a fost mirarea când au văzut purtarea lumii faţă de Fiul lui Dumnezeu. Pământul nu vrea să-L primească. Pentru Iisus nu s-a găsit în Betleem nici o casă caldă în care să Se nască. Parcă ar fi vrut ca Domnul să Se nască afară în frig şi să moară.

Curând după naşterea Lui, Irod împăratul caută să-L omoare. Aşa că Iosif şi Maria au fost nevoiţi să fugă cu El în Egipt. Când Domnul Hrists a ieşit în lume predicând Evanghelia şi făcând numai bine, în atâtea rânduri oamenii L-au izgonit şi au vrut să-L omoare. Şi nu s-au lăsat până când nu L-au omorât, răstignindu-L pe Cruce. După ce a fost dat jos de pe Cruce, au avut grijă să pună o piatră mare la uşa mormântului, să pună ostaşi de pază şi să pecetluiască piatra zicând: "Poate acum am scăpat de El!"

Iată cum este lumea. Iată cum s-a purtat lumea cu Domnul Hristos. O singură fiinţă nevinovată, fără de păcat, a venit la noi pe pământ, dar noi am ucis-o. Când auziţi despre această răutate a lumii de pe vremea Domnului Hristos, când S-a născut cu trup pe pământ, imediat vă vine în gând să-i osândiţi pe oamenii aceia pentru purtarea lor cea rea faţă de Domnul Slavei şi sunteţi gata să ziceţi: Astăzi lucrurile s-au schimbat, cine nu se bucură de naşterea Domnului? În ce ţară sărbătoarea aceasta nu este o sărbătoare a veseliei? Aşa este, în toată lumea naşterea Domnului se sărbătoreşte cu multă bucurie. Ne întrebăm, numai, ce fel de bucurie simte lumea?!

Bucurie pentru venirea Domnului în lume ca să ne mântuiască? Ori bucuria că în aceste zile avem parte şi timp mai mult de odihnă, de hrană mai bună şi de petreceri cu tot felul de păcate? Căci, din marea gloată de creştini, câţi petrec cu adevărat zilele acestea creştineşte? Câţi Îl primesc pe Iisus cu o inimă caldă, cu o minte trează, plină de recunoştinţă, cu un suflet iubitor, cu scutecele albe ale dragostei creştineşti. Câţi Îl hulesc la petreceri şi beţiile lor?! Câţi Irozi nu-I stau împotrivă? Vai, ce creştinătate străină de Hristos!

Câţi păcătoşi înveninaţi la inimă stau gata să ia sufletul pruncului, adică acolo unde s-a născut un suflet de creştin care vrea să crească şi să se hrănească din laptele credinţei adevărate! Câţi vrăjmaşi nu ridică satana împotriva acestui suflet căutând

să-I omoare din faşă! Câtă tulburare nu face diavolul în câte o casă unde se naşte un creştin!

Ce mari sunt răutăţile şi duşmăniile pornite împotriva credincioşilor adevăraţi, împotriva acestor suflete născute din Cuvântul lui Dumnezeu, din duhul cel de viaţă dătător împotriva acestor creştini! Pentru toate se găseşte loc în casele creştinilor de suprafaţă: pentru pofte, pentru mâncăruri, băuturi, cântece, dansuri, jocuri de noroc, chiote şi înjurături... pentru toate se face loc în inimă. Inimile sunt deschise şi, cu multă bucurie, le primesc pe toate şi pe toţi. Numai pentru Domnul Slavei nu s-a găsit un loc. Domnul Hristos nu este primit. El n-are nici un amestec în inimile creştinilor de formă.

Creştinismul nostru este un creştinism care repetă numai obiceiurile cele trupeşti în mâncăruri şi băuturi, dar, fără Hristos şi Evanghelie. Creştinii noştri se aseamănă cu nişte sticle care au etichete frumoase, dar sunt pline cu apă, care, după un timp, se strică şi grozav s-ar păcăli cineva care ar socoti că în sticla aceea este ce scrie pe ea. Aşa sunt cei mai mulţi, creştini doar cu numele, însă inimile lor sunt pline de gânduri şi porniri vrăjmaşe împotriva lui Hristos şi a Evangheliei Lui. Dacă sunt îndemnaţi să se întoarcă la Dumnezeu, să vină la Sfânta Biserică, să se lase de păcate, te iau în râs, poreclindu-te: rătăcit, habotnic, fanatic şi altele. Oamenii nu iubesc pe Dumnezeu, pe Domnul Hristos care s-a născut în ieslea din Betleem şi nu vor să creadă în El şi să asculte Cuvântul Lui.

Pe de altă parte, oamenii se vaită de greutăţi, de necazuri, de suferinţă, de lipsă de putere în credinţă şi de mângâiere, iar în faţa morţii tremură îngroziţi. De ce, oare? Pentru că nu au pe Domnul Hristos ca Stăpân şi Mângâietor.

Numai atunci bucuria ta va fi bucurie adevărată şi sfântă, când vei putea să zici: eram rob păcatului şi diavolului, dar Iisus a venit să mă izbăvească. Pentru mine a venit El pe pământ. Pentru mine S-a smerit şi S-a născut în peşteră săracă. Pentru mine a suferit frigul şi zăduful, foamea şi chinurile şi a murit răstignit pe Cruce. Pentru mine a înviat. El este al meu şi eu sunt al Lui.

Dacă ai încredinţarea deplină în aceste lucruri şi duci viaţa ta alături de învăţătura Sa, ai înţeles rostul venirii Mântutorului pe pământ şi atunci te bucuri deplin cu o bucurie sfântă, că El îţi va da bucuria mântuirii, pentru că El este Răsăritul cel de sus, Răsăritul răsăriturilor.

Se cade să amintim acum şi de bătrânul Iosif. Ce fapte măreţe vedem la acest bărbat, logodnicul Preacuratei Fecioare Maria. El a fost un ascultător devotat

Cuvântului lui Dumnezeu până la moarte. Un astfel de om îi trebuia Fecioarei Maria, ca păzitor şi slujitor minunii, care să nu dea înapoi din lucrarea mântuitoare care se făcea lumii prin Fecioară şi Pruncul Iisus.

Din tradiţie cunoaştem o mulţime de întâmplări periculoase prin care au trecut Iosif, Fecioara şi Pruncul până în Egipt şi până la întoarcerea din Egipt: foamea şi setea, cum le-au ieşit tâlharii înainte şi fiarele sălbatice care îi pândeau la tot pasul.

Fericit suflet a fost şi bătrânul Iosif care a putut să dea o mână de ajutor nevinovatei Fecioare Maria, prin care ne-a venit mântuirea. De la supunerea şi ascultarea acestui om sfânt să luăm pildă şi să primim cu bucurie şi cu dragoste totdeauna Cuvântul lui Dumnezeu. ***Numai acesta ne încălzeşte şi ne binecuvântează, ne curăţă de păcate şi ne sfinţeşte toate simţurile noastre. El alungă de la noi toate gândurile cele rele, scoate din stricăciune viaţa noastră, ne încununează cu milă şi cu îndurări, ne umple de bunătăţi şi ne înnoieşte tinereţile ca ale vulturului, cum zice în Psalmul 103.***

Într-o împrejurare, pe când Domnul Hristos vorbea mulţimii, iată că a venit mama Lui şi căuta să vorbească cu El. Atunci cineva îi zice: ***"Iată mama Ta şi fraţii Tăi stau afară şi caută să vorbească cu Tine!" Dar Iisus a răspuns: "Cine este mama Mea şi care sunt fraţii Mei? Oricine face voia tatălui Meu, care este în ceruri, acela îmi este frate, soră şi mamă."***

Iată ce cinste mare capătă cel ce face voia Tatălui Ceresc. Cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu şi-L împlinesc. Iată că Domnul Hristos ne dă o pildă ca şi noi să ne lepădăm de cei ce nu ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, fie el cine ar fi. Acei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu şi-l împlinesc se numesc copiii lui Dumnezeu prin Iisus Hristos, Fiul Său. Tot Domnul Hristos ne spune că, acel care aude cuvintele Sale şi le împlineşte se aseamănă bărbatului înţelept, care-şi clădeşte casa pe temelie tare, pe piatră. Cel ce aude cuvintele Sale, dar nu le împlineşte, se aseamănă bărbatului nebun, care-şi clădeşte casa pe nisip.

Noi să înţelegem, din ascultarea lui Iosif şi a Sfintei Fecioare Maria care purtau în braţele lor pe pruncul Iisus, că aşa trebuie să fim şi noi ascultători şi împlinitori. Vai de unii creştini ai veacului nostru care fac acelaşi păcat pe care l-a făcut Irod împăratul! Ca şi Irod care a omorât 14.000 de prunci “care au murit martiri pentru Domnul şi s-au botezat în sângele lor” unii creştini îşi omoară copiii încă din pântece.

Aproape că nu e femeie care să nu fi omorât măcar unul din copiii ei, cu voie sau fără voie. Ele au lipsit copilaşii de amândouă vieţile: şi de viaţa aceasta vremelnică şi de viaţa veşnică, pentru că nu au fost botezaţi.

Toţi aceşti părinţi care au îndrăznit să facă un asemenea păcat sunt condamnaţi la temniţele iadului împreună cu Irod cel blestemat şi cu demonii cei urâţi care i-au înşelat.

Pentru iertarea păcatelor acestea mari sunt câteva canoane de mare importanţă pe care să le ascultaţi şi să le faceţi:

- *Mai întâi şi întâi de toate, trebuie să se oprească cu hotărâre de a mai face acest păcat, orice s-ar întâmpla.*
- *Al doilea, să se spovedească cu sinceritate, spunând la duhovnic câte avorturi, întreruperi medicale şi fereală are.*
- *Al treilea, să se căiască cu lacrimi şi cu căinţă toată viaţa până-i va ieşi sufletul.*
- *Să boteze copii săraci pentru răscumpărarea acelor suflete.*
- *Al cincilea, să înveţe toată viaţa partea femeiască să nu facă avorturi şi să aducă cât mai multe suflete pe calea credinţei adevărate.*

Acestea se vor socoti ca răscumpărare a sufletelor pe care le-a trimis în întuneric. Metanii, post, rugăciuni şi milostenii şi tot felul de fapte bune trebuie să facă fiecare, că moartea vine fără veste şi ne găseşte nepregătiţi. Aşa cum a venit şi la o tânără despre care vreau să vă povestesc.

În vara anului 1970 a venit o femeie plângând la mânăstire. Era de prin părţile Botoşanilor. Bătea la uşa fiecărui duhovnic şi cerea sfat pentru sufletul fiicei sale. Cu lacrimi în ochi spunea că fata ei a murit nespovedită din pricina ei.

"Eu, părinte, spunea ea, am avut o fată nemăritată, cam de 25 de ani. Ea trăia cu mine în casă, era fată bună, harnică dar îi plăcea viaţa. În vara asta, nu-i nici o lună de atunci, fata mea s-a îmbolnăvit rău, zăcând la pat, slăbind mult. "

"Mamă, eu mă simt tare bolnavă, ar trebui să chemi preotul să mă spovedească, că am nişte păcate mari, am greşit cu cineva şi am trei avorturi" a zis fata.

"Lasă, fata mea, că am să mă duc să-l chem, să termin mai întâi treburile; dar n-am dat importanţă cuvintelor ei, nu credeam că va muri aşa repede! A doua zi m-a întrebat fata:

“Mamă, vine preotul?“

“Iată, acum mă duc la părintele. “

Fata a tăcut câteva minute, dar când am ajuns la poartă, gata să ies în drum, numai ce aud fata zicând: "Părintele, să vină părintele, să vină repede..." Şi, în clipa aceea, şi-a dat sufletul. De atunci nu mai am linişte în sufletul meu. De aceea, am venit la mânăstire, părinte, ca să dau slujbe şi să mă sfătuiţi ce să fac ca să mă ierte Dumnezeu şi pe mine şi pe fată.

Iată, cum se înşeală omul! Să luăm aminte, să nu ni se pară lucru de glumă, că vai de sufletul acela pe care-l va apuca moartea nepregătit!

O altă întâmplare s-a petrecut în satul Verşani, comuna Boureni, judeţul Iaşi. O familie cunoscută în partea locului, a cetăţeanului Nicolae Ungureanu. Soţia lui, care trăieşte şi acum, este o bună creştină, se spovedeşte, ţine posturile, merge la Biserică, face rugăciuni şi milostenii. În schimb, soţul ei, decedat de curând, era foarte slab în credinţă, nu mergea la biserică, nu se spovedea, nu postea, nu se temea de Dumnezeu, era beţiv şi desfrânat.

Când cineva îl îndemna să se îndrepte, el răspundea cu ironie: "Lasă că am aranjat eu cu sfinţii să nu mor acum... m-oi îndrepta mai încolo, la bătrâneţe şi m-oi duce la biserică... că tot la biserică oi fi."

La începutul postului mare, soţia acestui creştin s-a hotărât ca, măcar prima săptămână, să ţină post, ca să se poată spovedi şi împărtăşi. În a treia zi de post, satana a zădărnicit planul ei, că ticălosul ei soţ, îmbătându-se, a silit-o la trupeasca lui plăcere, neînduplecându-se de lacrimile ei. Dar, chiar în noaptea aceea l-a ajuns mânia lui Dumnezeu. A sărit din pat şi, înfricoşat, a început să strige:
"Femeie, nu mă lăsa, cuptorul, cuptorul de foc, dracii îmi dau foc, scapă-mă femeie...!"

În clipa aceea, mâna nevăzută a morţii i-a oprit glasul pentru totdeauna şi i-a răpit sufletul.

Aşa mor toţi păcătoşii care nu vor să se îndrepteze, după cum zice proorocul David: " Moartea păcătosului este cumplită." Să punem la suflet tot ce am auzit şi să mergem numai pe calea cea frumoasă a bisericii ca nişte adevăraţi ascultători şi împlinitori ai Cuvântului lui Dumnezeu şi să-L slăvim şi noi pe pruncul Iisus care

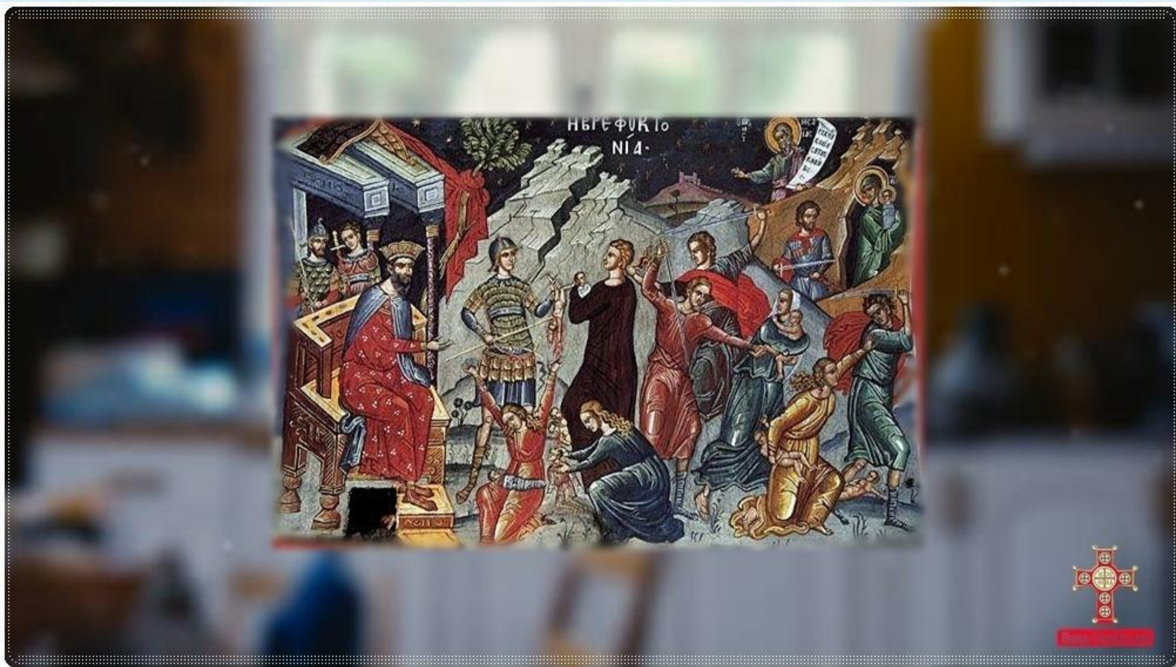
S-a născut în ieslea din Betleem, împreună cu îngerii, cu magii şi cu păstorii, şi să ne închinăm Lui zicând:

Rugăciune

O, Preadulce şi Scump Iisuse, primeşte-ne şi pe noi în preajma staulului Tău şi chiar dacă inimile noastre sunt reci, încălzeşte-le Tu cu dragostea Ta; vino în peştera inimii noastre şi cu căldura dumnezeirii Tale ne vom înfierbânta şi noi şi vom putea birui toate ispitele vieţii acesteia. Atrage-ne la Tine, Stăpâne, şi deschide inima noastră, ca să putem să Te lăudăm în ceruri, pe Tine, Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită, în vecii vecilor.

Amin.

Pr. dr. Dorin Octavian Picioruș - Fuga în Egipt…Duminica dupa Nasterea Domnului



decembrie 28, 2019

Evanghelia zilei [Mt. 2, 13-23] vorbește despre „retragerea întru Egipt” a Familiei sfinte.

Din contextul evanghelic de față înțelegem că e vorba despre o fugă…despre o plecare nedorită…despre o autoexilare a Familiei sfinte…despre o plecare cauzată de fanatism politic.

Pentru că Irodis/ Irod dorea să Îl omoare pe „Regele [Mt. 2,2], așa cum îi profețiseră magii.

I-am sărbătorit pe cei 14.000 de Sfinți prunci, martirizați de Irod, în speranța să Îl omoare pe Mesia [Mt. 2, 16-18].

Cum i-au omorât? „Pe unii îi tăiau cu sabia, pe alţii îi ucideau de piatră şi de zid, pe alţii îi trânteau la pământ şi îi călcau în picioare, pe alţii îi sugrumau cu mâinile, iar pe alţii îi rupeau şi-i despicau; pe unii îi însuliţau şi pe alţii îi tăiau în două. [Iar] mamele plângeau cu amar, până la cer strigau, smulgându-şi părul, rupându-şi hainele si trupurile”…împlinindu-se astfel profeția Sfântului Ieremia, de la Ier. 31,

15: „Glas în Rama s-a auzit, plângere și jale multă ! Rahil își plânge copiii ei și nu vrea mângâiere, căci nu [mai] sunt” [Mt. 2, 18, cf. GNT].
Și nu au mai fost copii în Israel, „de doi ani și mai în jos/ mai mici” [Mt. 2, 16]…din cauza unui singur Copil: a lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat.

Pentru că El a devenit o problemă politică pentru Irod…o problemă falsă…când, de fapt, El era Așteptarea profundă a lumii, Mântuitorul lumii, Cel care ne va scoate din moarte, din păcate și de sub tirania demonilor.

Și Irod, din nefericire, a făcut cu Domnul…ce fac astăzi mulți creștini cu „sfârșitul lumii”: a vrut să se salveze de unul singur…

El a vrut să se pună la adăpost…a vrut să își salveze regalitatea…dar nu și-a dorit stăpânirea asupra lui: asupra sufletului și a trupului său.

Pentru că atunci și acum problema nu e „să te salvezi”, la modul utopic, de cataclisme și de moarte…fiind panicat din cauza fricii de moarte…ci cum să te mântuiești, cu adevărat, de păcat, de moarte și de iad.

Cum să te scoți…să te anahorizezi/ însingurezi pentru păcat, în mijlocul lumii, ca săslujești lui Dumnezeu.

…Și Arhanghelul Gavriil i s-a arătat în vedenia somnului Sfântului Iosif și l-a mandatat să conducă Sfânta Familie în Egipt [Mt. 2, 13].

Și fuga lor în Egipt, a celor 3 (Domnul, prea curata Stăpână și Sfântul Iosif), a fost noaptea [nukto.j] [Mt. 2, 14]. A fost o plecare pe furiș… Pentru că și porunca lui Irodis a fost una criminală, antiumană, plină de perversitate…

Și Domnul a plecat noaptea din Israel…pentru ca să ne arate că cu noaptea păcatului trebuie să luptăm în orice ceas…pentru că demonii nu ne așteaptă pe noi ca să fim noi sănătoși, lucizi și frumoși la suflet ca să ne luptăm cu ei…ci ei ne atacă tocmai când suntem vulnerabili, suferinzi, schilodiți sufletește, căzuți, îndurerați, torpilați de tot felul de greutăți și răutăți…

Însă Domnul ne mai spune ceva tot la fel de important aici: că nu trebuie să murim înainte de vreme…înainte de a ne fi împlinit interior.

Înainte de a ne fi împlinit vocația/ misiunea pe pământ.

Să nu ne cauzăm boli, suferințe și moarte în mod prematur…pentru că nu e lucru deloc folositor pentru noi și pentru alții…ci să ne dozăm munca și nevoința pe măsura împlinii noastre personale.

Căci dacă încercăm să facem toată nevoința într-o jumătate de an…sau să citim biblioteci întregi fără să le punem în lucrare și fără să le mărunțim pentru noi și pentru alții…ajungem niște epave.

Iar epavele umane nu pot să ajungă la împlinirea de mulți ani în nevoință și lucrare duhovnicească…pentru că deja și-au distrus trupurile și creierul.

De aceea, de câte ori facem abuzuri vizavi de sănătatea noastră trupească și mintală…trebuie să ne spovedim acest păcat. Cu titlul: m-am obosit foarte mult.

Pentru că am luptat împotriva sănătății noastre trupești și mentale.

…Domnul nu S-a lăsat omorât din pruncie…nici atunci când doreau să Îl arunce în prăpastie…ci atunci când s-a împlinit ceasul. După ce a făcut tot ce trebuia să facă pentru noi…

Iar dacă ne păstrăm echilibrul mereu…dacă luptăm să fim echilibrați și în asceză și în rugăciune și în slujire și în citire și în scris și în mâncare și în modul în care ne îmbrăcăm, vorbim, muncim…atunci am înțeles cât de importantă e împlinirea în toate și prin toate câte facem…și nu unilateralitatea.

…Au plecat și s-au întors [Mt. 2, 20-21] potrivit voii Domnului.

Motiv pentru care și noi trebuie să așteptăm să înțelegem dacă e bine să facem un lucru sau altul…

Și Dumnezeu ne luminează în mod direct, prin oameni, prin Îngerii și Sfinții Lui, prin cărți, prin natură…prin ceva anume…dacă vrem, în mod curat, să știm care e voia Lui vizavi de o problemă din viața noastră…

Și Sfântul Iosif a condus-o pe Maica Domnului și pe Domnul, după întoarcerea din Egipt, potrivit poruncii dumnezeiești dată lui în timpul visului [Mt. 2, 22] și astfel au locuit în Nazaret [Mt. 2, 23].

Împlinind profeția de la Jud. 13, 15 [Mt. 2, 23], după cum fuga în Egipt împlinise profeția de la Os. 11, 1 [Mt. 2, 15].

…Într-o peșteră care le poartă numele, la Betleem…Sfintele moaște ale celor 14.000 de prunci uciși de Irod…strălucesc…fiind o bucurie duhovnicească imensă.

Și avem o lecție deschisă de sfințenie…pe care a provocat-o o panică de putere.

Căci atunci când crezi că ești stăpânul altora…cu drept de viață și de moarte asupra lor…nu ai de fapt nici o putere.

Ți-e frică de ei, ți-e frică de toți…pentru că te simți singur…

Și dacă anul acesta se termină cu singurătatea păcatului în noi…cu păcatele care ne dezunesc, ne îndepărtează de oameni…atunci e semn că n-am fugit la Domnul după comuniune…ci ne-am ascuns în propria noastră frică.

Însă, iubiții mei, vă îndemn să nu aveți frică! Să nu vă temeți de păcat, de eșec, de durere, de nefericire, de sărăcie, de singurătate…ci de neiubire! Să vă temeți doar de acest lucru: ca nu cumva, datorită păcatelor voastre, să se stingă iubirea de Dumnezeu și de oameni în inima dumneavoastră! Pentru că fără ea suntem goi de umanitate, fără bucurie, fără nădejde la ceva mai bun…

Iar noul an e tocmai…pentru nădejde. Pentru nădejdea de mai bine… În primul rând de la noi înșine. Căci atunci când vorbim de bucurie vorbim de împlinire personală și comunitară.

De aceea vă urez să nu se stingă în dumneavoastră dragostea de Dumnezeu, de semeni și pentru tot lucrul bun! Să nu se stingă nădejdea, dorința de mai mult și de mai bine și voioșia sufletului.

Întru mulți ani…și Domnul să ne binecuvinteze pe noi, pe toți, cu al Său har și cu a Sa iubire de oameni, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Pr. dr. Dorin Octavian Picioruș - Praedicationes vol 6

Pr. lect univ. dr. Constantin Necula - Predică la Duminica după Naşterea Domnului - "Vremea este să lucreze Domnul"



(Duminica după Naşterea Domnului)

Duminica această poartă cu sine bucurie şi dramă. Cum să nu te bucuri că-n Liturghia cosmică a Istoriei "vreme este să lucreze Domnul...", Fiul intrând trupeşte în istoria pe care, oricum, Treimea o ţine, ca o biserică deplină. Că pragul Raiului s-a ridicat şi-n lumea căzută intră "Împăratul Luminii şi al Puterii...", făcându-ne lumea Rai.

Să fie oare la întâmplare că lectura evanghelică de astăzi este una cu aceea din ziua de 26 decembrie, în care se face pomenire de "Soborul Preasfintei, Stăpânei noastre, de Dumnezeu Născătoarei şi Pururea Fecioarei Maria"? De ce Părinţii Bisericii, în rânduiala pericopelor, insistă pe textul acesta de la Matei (2,13-23), care începe cu o fugă şi se continuă cu un genocid (pruncucid) uriaş, ca să păstreze şi ecoul unei întoarceri? Este aici ceva din fuga lui Adam din Rai, căderea lui cu genunchii pe pietrele colţuroase ale Văii Plângerii ce s-a făcut lumea prin neascultarea sa şi din geana de nădejde pe care o purta cu sine neamul născut din Adam, în aşteptarea Noului Adam? Poate. Cert este că Hristos, Cel venit să aducă Pacea, este deja "răstignit" între liniştea ce-I era necesară ca Prunc şi prigoana ce-L aşterne la drum, deloc uşor.

Iar faptul că ne-aducem aminte de uciderea pruncilor (Mt 2, 16-18) ne aduce înainte faptul că Soborul Maicii Născătoare de Dumnezeu începe cu pruncii aceştia, admişi de unii Părinţi ai Bisericii (Fer. Ieronim) drept "proto-martiri", înainte mărturisitori de Dumnezeu. Jertfa lor, curată şi fără sens la prima vedere, asemănându-se cu Jertfa Golgotei Dumnezeului Celui Viu, ne aduce aminte că mereu din Soborul Maicii vor face parte îngerii, păstorii, magii, pruncii... Niciodată irozii, cei care ţin de scaunul şefiei lor pământeşti cu riscul uciderii lui Dumnezeu.

Din Sobor - prăznuit, iată, prin Evanghelie şi-n prima Duminică după Naşterea Domnului - se ridică spre noi chipul Dreptului Iosif. Pe nedrept uitatul Drept Iosif. Drept şi curat înaintea lui Dumnezeu, respectat de o comunitate pentru care a fi omul lui Dumnezeu mai însemna ceva, discret în hotărârile sale (a se vedea drama aflării vestii sarcinii Mariei, logodnica sa...), omul acesta poartă în sine un curaj sfinţitor. Să-ţi asumi custodia Pruncului-Dumnezeu e mai mult decât curaj, este sfinţenie eroică. Reacţia lui, altfel aproape de nebăgat în seamă în icoana Betleemului, rapidă şi eficace când vine vorba de salvarea Pruncului şi a Maicii Sale (cf. Mt 2,14), fără "negociere" sau lamentaţii care ar fi făcut să se piardă timp preţios, face din Iosif una din cele mai binecuvântate efigii ale paternalului luptător. Iosif mai are ceva cu totul aparte, căci, la fel ca şi măreţia, sfinţenia nu este conştientă de sine. Cu o bărbăţie inegalabilă (uneori mă simt, în cea mai mică măsură, împreună părtaş la ea, atunci când "fug" cu Potirul de la Sfânta Masă în "Egiptul" Proscomidiarului sau îl port de acolo spre miezul Bisericii locaş) Iosif înfrunta noaptea, slăbiciunea fizică a unei femei care tocmai născuse, fragilitatea unui Prunc, ştiind că noaptea-n faţa Luminii n-are putere, că Pruncul Fecioarei acelea era Dumnezeu, că păruta lui fragilitate era icoana transparentă a "Împărăţiei şi Puterii şi Slavei". El rămâne însă dincolo de misiunea custodiei acestui Chivot de bucurii un excelent împlinitor de poruncă.

Ne putem închipui greutatea drumului. Noi. Astăzi. Când orice efort de călătorie ne-a fost diminuat la maximum. Una din Evangheliile apocrife păstrează despre această călătorie o "poveste" care-şi are rostul ei.

Pe la jumătatea călătoriei divinei familii, de după o dună de deşert se ivesc doi tâlhari. Unul din ei propune fratelui său să atace perechea, pentru a ucide pe Prunc şi pe tatăl său, câştigând vârtos din vânzarea femeii şi a asinului cu care călătoresc. Celălalt, văzând şi descriind frumuseţea femeii, lumina Pruncului şi măreţia lui Iosif, intervine şi este dispus să plătească, pentru ca să-i lase pe aceştia să plece mai departe. Inteligent, el pune în cumpănă câştigul pe care l-ar avea cel dintâi dacă, trezind pe ceilalţi patruzeci de hoţi prezenţi cu ei (care dormeau ceva mai încolo de pândari), ar vinde pe femeie şi ar împărţi banii cu ei.

Pe când aşa, făcând afacerea între ei, cel dintâi poate câştiga... treizeci de arginţi, bani pe care-i şi oferă cel de-al doilea. Primul acceptă. Al doilea dă bucuros. Legenda însă continuă spunând că cei doi sunt tâlharii care vor fi aşezaţi de-a dreapta şi de-a stânga în Drama Golgotei. Şi iarăşi al doilea... s-a făcut cetăţean Raiului.

Poate că nu-i aşa. Dar povestea ne atrage atenţia că nimic din ceea ce Hristos a pătimit pe pământ nu-i lipsit de sens în raport cu despătimirea noastră. Duminica aceasta, cheie de boltă a Praznicului, ne spune că Sărbătoarea Naşterii nu are odovanie (sfârşit). Că-n fiecare zi, stând lângă Hristos, păzindu-L (deşi Se păzeşte!), crescându-L (deşi Se creşte!), mângâindu-L (pe El, Mângâietorul!...), ne facem părtaşi Naşterii şi adâncii sale semnificaţii.

(Extras din cartea: Pr. lect univ. dr. Constantin Necula - Iubesc, Doamne, ajută neiubirii mele!...)

Pr. Constantin Necula - Irod are să caute Pruncul să-l ucidă... (Matei 2, 13-23)

Un Iisus ce fuge pentru a nu fi ucis, fragil și firav ca orice prunc al lumii noastre, dărâmă idolii. Înmoaie inimi de tâlhar. Înflorește merii. Ce nu vedem astăzi? Care e meteahna lumii în care trăim de continuăm să-l umilim și să-l jignim pe Iisus și Maica Sa?



Din clipa în care a auzit că Iisus se naște în Betleem, Irod turbează. Ca orice dictator care-și simte amenințată poziția de un rege nou. Chiar crede că Pruncul ce se naște în Cetatea lui David - pentru prietenii atotștiutori Betleemul chiar nu era o comunitate fără perspective ori fără istorie - îi va voi nenorocitul său scaun de rege așezat politic în planul jocului pe care Imperiul Roman îl făcea în vremea aceea în Orient.

Cel care-și ucisese fiii să aibă liniște în domnie ucide și toți copiii de la doi ani mai în jos din hotarele Betleemului pentru a-și asigura acel soi de liniște pe care numai mintea bolnavă a unui dictator o putea închipui: liniștea prin teroare. Magii îl înfuriaseră. Nu se mai întorseseră prin Ierusalim să „raporteze" descoperirea Pruncului. E semn că dincolo de efortul urmării stelei către Răsărit dispuneau de intuiție, de darul de a intui în Irod gândul ucigaș.

Și tot intuiție se vădește când Dumnezeu alege pe Iosif, cel despre care am povestit în meditația săptămânii trecute, drept om-înger păzitor Pruncului. Primind cuvânt

în vis, Iosif, de-acum înțelepțit asupra nașterii Pruncului - mult mai mult decât contemporanii noștri de azi - ia pe acesta și pe mama Lui și fuge în Egipt. Nici azi nu ar fi o fugă ușoară dinspre Betleem spre țara lui Faraon. Mai ales că, în memoria colectivă a evreilor, țara spre care fuge Iosif cu Iisus nu este tocmai una cu amintiri frumoase. Captivi, sclavi în cel mai adevărat sens al cuvântului, a fost nevoie de intervenția lui Dumnezeu pentru ca poporul lui Israel să fie slobozit - trecând prin Marea Roșie, despărțită cu toiagul de către Moise prin lucrarea lui Dumnezeu - trecând de la robie la libertate. Iar acum libertatea Celui venit în Numele Domnului este prigonită de un rege israelit și menținerea ei obligă la fugă în Egipt, spațiul robiei ce părea fără sfârșit.

Atent la cuvântul profeților, Matei evanghelistul găsește în această fugă și apoi chemare a Fiului lui Dumnezeu din Egipt împlinirea cuvintelor din cartea Numeri (24, 8) și cartea profetului Osea (11, 1) care consemnează cuvintele: „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu”. Legând în secole chemarea Poporului lui Israel - Fiul lui Dumnezeu în mod comunitar - cu Iisus Hristos - Fiul lui Dumnezeu Întrupat, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat.

Ce înțelegeau cei de atunci prin descrierea făcută de Matei și ne scapă azi? E simplu. Oamenii celei dintâi lecturi a acestui text știau Scripturile, nu speculau cu ele. Știau că Iisus Hristos nu va reprezenta doar pentru ei o realitate, ci era Dumnezeu, dincolo de toate celelalte cuvinte ale rostirii lor. Sigur că fuga în Egipt face din Hristos, de exemplu, un prototip al tuturor expaților plecați în căutarea siguranței vieții. Dar nu e doar atât. Este una dintre trăsăturile vieții Sale. Plecarea Sa se încheie fericit. Cu o revenire în cetatea Nazaretului. Efort de relocare a unui expat, de reinserție socială a unei familii venite din diaspora iudee? Da. Dar și o întoarcere Acasă - Iosif era încă în viață, iar viața lui se dusese în satul Nazaret, în comunitatea de tâmplari de acolo.

Venirea în Nazaret, după moartea sângerosului Irod, dar cu ochii mijiți și spre Arhelau - fiul aceluia, care domnea în Iudeea - arată o dată în plus că Iisus ca Domn și Dumnezeu se întrupează în istoria noastră, pentru mântuirea noastră. Nu vine nici din întâmplare și nici într-un joc al hazardului. Nu vine într-o istorie particulară, într-un soi de rezervație christică, într-un laborator de mântuire. Ci vine în mijlocul oamenilor. Nu ocolește pericolele, ci le înfruntă. Magii și Iosif îi sunt păzitorii dintâi ai vieții Sale. Iar ceea ce-i unește este inteligența, curajul, fidelitatea asumării Pruncului. Asemeni Maicii Domnului. Care nu predă Pruncul altor părinți pentru a-L crește, nu se ascunde nici o clipă spunând că n-ar fi Maica sa. Nici atunci și nici astăzi. Când este cel puțin la fel de neînțeleasă ca atunci.

Toate personajele-bărbați ale acestei drame, care se implică în susținerea celor dintâi zile pe care le are de împlinit Pruncul pe pământ - vor dispărea.

Magii nu mai apar. Iosif o singură dată va mai fi prezent, pe când suindu-se la Ierusalim, după obiceiul sărbătorii, la sfârșitul acelor zile de praznic, Copilul Iisus a rămas în Ierusalim și părinții Lui nu știau (Luca 2, 43). Hristos rămâne însoțit de Maica Domnului să înfrunte o lume deloc comodă. Întruparea Sa nefiind un moft, cum pare unora, ci o atentă împlinire a voinței Tatălui Ceresc la plinirea vremii (Galateni 4, 4).

Din fuga aceasta în Egipt, pe care o prăznuim în prima Duminică după Nașterea Domnului, Tradiția păstrează o serie de momente și personaje care vor marca istoria vieții Mântuitorului.

Tălharii care încearcă uciderea lui Iisus și a Părinților Săi - unul dintre tâlhari îl cumpără efectiv cu 30 de arginți și va fi regăsit de Hristos în temniță, cu o zi înainte de Răstignire, fiind cel care va fi pomenit apoi drept tâlharul pocăit.

Înflorirea unui măr pentru a oferi Maicii hrană îndulcită și dăruitoare de izvor laptelui din care se hrănește Iisus. Sunt doar două din multele episoade ce însoțesc această fugă în Egipt.

Dar unul din episoade rămâne extrem de important în contextul vieții noastre de astăzi. Tradiția ne spune că, intrați într-o cetate egipteană, idolii ce alcătuiau conținutul templului comunității aceleia s-au dărâmat prin cutremurare. Căderea idolilor dinaintea prezenței Dumnezeului celui Viu ar trebui să ne pună pe gânduri până astăzi. Un Iisus ce fuge pentru a nu fi ucis, fragil și firav ca orice prunc al lumii noastre, dărâmă idolii. Înmoaie inimi de tâlhar. Înflorește merii. Ce nu vedem astăzi? Care e meteahna lumii în care trăim de continuăm să-l umilim și să-l jignim pe Iisus și Maica Sa? Poate că nu vrem să recunoaștem, dar El este încă pericol pentru Irozii nebuniei politice. Încă mai face obiectul negoțului între tâlhari. Iar idolii născuți în templele noastre virtuale - libertăți, comunicare, mediere valorică, augmentare a drepturilor fără resort moral - sufocă scâncetul de bunăvoință prin care Pruncul transmite lumii că o iubește. Că nu a venit să facă nici un soi de concurență minților noastre, ci doar să le lumineze. Că nu vrea moartea păcătoșilor, ci să se îndrepte și să fie vii. Pentru viața noastră a venit. Pentru ca viața noastră să poată înfrunta irozii. Pentru ca viața noastră să aibă sens și în întoarceri, nu doar în fugi.

Sursa: tribuna.ro

Părintele Ion Cârciuleanu - Duminica după Naşterea Domnului - Fuga în Egipt



Naşterea trupească a Mântuitorului este a doua creaţiune a lumii. Fiul lui Dumnezeu, a doua persoană a Sfintei Treimi, a luat trup omenesc, prin Sfânta Fecioară Maria - cu conlucrarea Sfântului Duh, pentru a noastră mântuire. Evenimentul a fost dumnezeiesc fiindcă prin el s-au pus temeliile morale ale vieţii creştine.

Dumnezeu Însuşi S-a întrupat în om, pentru ca omul să se poată ridica la Dumnezeu. Naşterea trupească a lui “Adam cel nou” sau “Adam spiritual”, cum îl numeşte Sfântul Apostol Pavel pe Mântuitorul (I Cor. 15, 45), creştinii o sărbătoresc an de an. În zilele acestui mărit praznic, ei trăiesc atmosfera înălţătoare, care actualizează “taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută”, adică hotărârea din veşnicie a lui Dumnezeu de a şterge greşeala omului pe această cale (I Cor. 2, 7). Cântările bisericeşti ne fac să trăim această contemporanizare astfel: “Hristos se naşte, măriţi-L; Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L; Hristos pe pământ, înălţaţi-vă…”. Ideea o exprimă şi colindele noastre: “Astăzi s-a născut Hristos, Mesia, chip luminos…”.

Grea încercare pentru mintea omenească de a înţelege minunea Naşterii Mântuitorului, ea fiind mai presus de puterile limitate ale firii noastre. Celor trufaşi li s-a părut o absurditate, iar “poporului ales”, purtător al făgăduinţelor mesianice,

o dezamăgire, fiindcă nu şi-a luat asupra sa rol politic, de eliberator al lor de sub stăpânirea romană, de aceea a fost întâmpinat cu împotrivire şi ostilitate, ***“Întru ale Sale a venit şi ai săi nu L-au primit (Ioan 1, 11).***

Irod era împărat pe vremea când s-a născut în Betleemul Iudeii Mântuitorul, şi aflând de la magi despre naşterea Pruncului Iisus, şi-a pus în gând să-L ucidă. Îngerul Domnului, însă, s-a arătat în vis lui Iosif, după plecarea magilor şi i-a spus: ***“Scoală-te, ia Pruncul, şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce îţi voi spune…”.*** Iosif aşa a făcut, a luat Pruncul şi pe mama Lui şi au plecat în Egipt. Ei au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: ***“Din Egipt am chemat pe Fiul Meu” (Mat. 2, 15).*** Când Irod s-a văzut înşelat de magi ***“s-a mâniat foarte şi trimiţând a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai jos, după timpul pe care îl aflase de la magi. Atunci s-a împlinit cuvântul spus de Ieremia proorocul: “Glas în Roma s-a auzit, plângere şi tânguire multă; Rahela plângea pe fiii săi şi nu voia să se mângâie, pentru că nu mai sunt”.***

Profetul Ieremia cu câteva sute de ani înainte de venirea Mântuitorului, în viziunea ce o avea despre tragedia copiilor de pe vremea lui Irod, deplângea cu aceste cuvinte durerea fără mângâiere a mamelor reprezentate prin Rahela, o străbunică a poporului Israil.

După moartea lui Irod, acelaşi înger al Domnului s-a arătat lui Iosif în vis, spunându-i să vină cu pruncul în pământul lui Israel ***“căci au murit cei ce căutau viaţa pruncului. Iosif, sculându-se a luat pruncul şi pe mama Lui şi a venit în pământul lui Israel. Şi auzind că domneşte Arhelam în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să meargă acolo şi, luând poruncă în vis, s-a dus în părţile Galileii. Şi a venit şi a locuit în oraşul Nazaret, ca să se împlinească ce s-a spus prin prooroci, că Nazarineanul se va chema” (Matei 2, 13-23).***

Sinistră figură este Irod! Mintea noastră refuză să înţeleagă cum un suflet omenesc poate fi atât de crud, încât în faţa neputinţei de a găsi pe Mântuitorul, cuprins de o sălbatică furie, să dea ordin să omoare atâtea fiinţe nevinovate.

Şi totuşi cuvântul evanghelic ni-l descrie ca pe un fapt istoric împlinit. Irod a ajuns la tron “ca o vulpe” a domnit “ca un tigru” şi şi-a sfârşit viaţa “ca un câine”, spune un istoric. Uciderea pruncilor de doi ani şi mai mici i-a adus blestemul din partea lui Dumnezeu şi a lumii. A fost blestemat şi de însuşi poporul său şi chiar de romani. În cruzimea lui, nu s-a dat în lături de la atrocităţi şi crime, nu numai împotriva supuşilor săi, ci şi împotriva membrilor familiei sale, soţie, fii, soacră. El

a pus la cale uciderea primei sale soţii Marian (el a avut nouă soţii legitime), a soacrei sale, şi a trei din proprii lui fii.

După un timp de cruzime feroce în fărădelegile sale, au început remuşcările, mustrarea conştiinţei, se pare că îl ajunsese răzbunarea divină pentru viaţa lui monstruoasă. A plecat în locuri pustii, spunând că pleacă la vânătoare. Ajunsese în pragul disperării, nici un leac nu-i mai era de folos. Trupul de viu îi putrezea, picioarele îi ardeau, răsuflarea îi era greoaie şi-i mirosea cale de o poştă. Fiindu-i silă de el însuşi, a încercat să se omoare cu un cuţit. Până la urmă, a murit de o boală cumplită. Este sfârşitul tuturor nelegiuiţilor, aşa cum zice psalmistul: ***"Moartea păcătoşilor este cumplită" (Ps. 33, 20).***

Conştiinţa morală, trezită din rătăcirea ei, l-a pedepsit pe Cain, pentru uciderea fratelui său Abel, pe Pilat din Pont, care a semnat sentinţa de moarte a Mântuitorului, pe Iuda care L-a trădat pe Mântuitorul, pe Neron şi pe toţi nelegiuiţii asemenea lor. Acestora li se poate aplica cuvântul Sfântului Apostol Pavel: ***"Orice călcare de poruncă şi orice neascultare şi-a primit dreapta răsplătire" (Evrei 2, 2).***

De atunci şi până astăzi au trecut 2000 de ani. Învăţătura Mântuitorului s-a răspândit cu o repeziciune fără seamăn, între toate neamurile şi acolo unde a pătruns, ca prin minune a transformat toate obiceiurile păgâne de atunci. O viaţă nouă a început în lume, de la bordeiele săracilor până la palatele bogaţilor şi tot ce lumea de azi are mai valoros sub raport etic şi cultural, se datorează în cea mai mare măsură creştinismului.

Mântuitorul n-a fost înţeles în scurtul popas făcut pe pământ, ci s-au găsit oameni care L-au urât şi cu orice preţ să-L răpună, dar s-au greşit socotelile. Prima prigoană pornită contra Mântuitorului, cu scopul de a-L ucide, a fost în vremea lui Irod. S-au găsit mereu în decursul veacurilor, oameni şi sisteme de cugetare şi care au căutat nu numai să-L combată, ci chiar să-L ucidă din nou, dispreţuind şi distrugând tot ce este concretizare a învăţăturii Sale. Ei credeau că ucigând pe Mântuitorul, va dispare viaţa creştină, lucrarea creştină, omul creştin.

S-a întâmplat şi se întâmplă însă, cu totul altfel. Jertfa de pe Golgota, în loc să intimideze, să potolească, a provocat şi provoacă un interes deosebit pentru religia creştină, şi o ataşare de ea până la sacrificiu. ***Iisus, Fiul lui Dumnezeu vine în chip de prunc ca o întrupare deplină a nevinovăţiei – şi face din starea de pruncie spirituală condiţia cea mai de preţ a renaşterii oamenilor şi a primirii lor în Împărăţia Cerurilor.***

Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, coboară printre noi oamenii în chip de prunc, pentru a ne face mai pilduitoare viaţa Sa întreagă trăită în duhul nevinovăţiei, al iubirii curate şi al facerii de bine, al iertării şi al dăruirii totale pentru fericirea semenilor – tot atâtea virtuţi care pecetluiesc nevinovata pruncie spirituală.

Scump şi dulce e numele lui Iisus care mângâie, întăreşte şi înalţă sute de milioane de creştini şi pe care atâtea inimi şi guri Îl cheamă cu înfrigurare, de la leagănul pruncilor până la patul de moarte. ***El este calea care luminează şi îndrumă viaţa noastră cu înţelepciunea şi belşugul bunătăţii Sale. El este Marele Păstor de suflete, călăuzind paşii noştri pe cărările mântuirii.***

Domnul Iisus Hristos nou Născutul la Betleemul Iudeii a fost personificarea virtuţii şi ne-a povăţuit ca purtarea noastră să lumineze înaintea oamenilor ***“pentru ca văzând faptele noastre cele bune să preamărească pe Tatăl Cel ceresc” (Matei 5, 16).*** Amin.

Părintele Iosif Trifa - Evanghelia Duminicii după Naşterea Domnului - Ceva mai groaznic decât uciderea pruncilor de către Irod cel tiran



Când eram copil mă îngrozeam de câte ori citeam în istoria biblică sau auzeam la biserică citindu-se această evanghelie. Groaza o am şi acum, numai cât felul ei s-a schimbat. Acum mă îngrozesc gândindu-mă că şi azi este un Irod care caută pruncii să i taie. Acest Irod e vrăjmaşul diavol care umblă neîncetat să strice viaţa tinerilor şi să ucidă sufletul lor. Este mai mare şi mai rău acest tiran decât cel din evanghelie, pentru că acesta caută să ucidă sufletul; şi scris este în Evanghelie: ***„Nu vă temeţi de cei care ucid trupul, iar sufletul nu-l pot ucide, ci vă temeţi mai vârtos de cel ce poate să piardă şi sufletul şi trupul în gheenă“ (Matei 10, 28).***

Părinţii au datoria să-şi apere pruncii de acest Irod ucigător de suflete. Dar, o, ce lucru grozav văd eu acum în lume? Părinţii de azi dorm liniştiţi de seara până dimineaţa, în vreme ce copiii lor umblă nopţile, şi vrăjmaşul Irod le răneşte sufletul. Părinţii din evanghelie au plâns cu mare tânguire moartea pruncilor, dar părinţii de azi omoară sufletul pruncilor lor şi nici habar nu au.

„Când tu vezi pe un om că bate pe copilul tău – zice Sfântul Ioan Gură de Aur – te superi, te mânii, te aprinzi şi năvăleşti asupra făptaşului. Dar când vezi pe satan în toate zilele rănind şi bătând pe copilul tău şi amăgindu-l la păcat, te uiţi cu nepăsare şi nu cauţi să mântuieşti pe copilul tău“.

Ba încă unii părinţi ajută parcă lui Irod: dau în gura pruncilor, o dată cu laptele, şi sudalma şi se mândresc cu „vitejiile“ cele rele ale copiilor lor.

O, cum s-a stricat tinerimea zilelor noastre! Vezi tineri, abia ieşiţi de sub aripile părinţilor, pe toate drumurile cu ţigara şi sudalma în gură. Eroii crâşmelor şi

chefurilor sunt azi tineri care n-ar trebui să cunoască acest drum al pieirii. Vina acestui rău o poartă, în primul rând, părinţii. Bătrânii noştri nu erau aşa de ocoşi şi de învăţaţi ca nepoţii lor de azi, dar, în schimb, aveau mai multă înţelepciune de viaţă.

Numele de „casă“ era la bătrânii noştri un nume sfânt pe care îl apărau cu ochi de vultur şi mână de fier. În vremea bătrânilor noştri „tata“, din casă, era acela care mişca toate şi fără voia şi ştirea lui nu se putea mişca nimeni. Însă multe mame şi mulţi taţi de azi dorm liniştiţi de seara până dimineaţa, în vreme ce copiii lor umblă nopţile, se îmbată şi îşi otrăvesc sufletul. Părinţilor! Nu lăsaţi pe copiii voştri nicăieri unde se bea alcool şi unde se petrece cu alcool, căci cu acest duh rău strică şi ucide satan sufletul copiilor voştri! Dar creşterea cea bună şi mântuirea tinerilor din ispitele pierzării nu stau numai în aceea să-i închideţi pe copii în casă, să-i opriţi să nu meargă colo şi colo (de multe ori din ce opreşti pe cineva de la ceva anumit, mai tare se duce acolo).

Silinţele părinţilor trebuie să se îndrepte mai ales într-acolo ca odraslele lor să-L afle cu adevărat pe Mântuitorul. Apropiaţi copiii voştri de Cel ce a zis: „Lăsaţi copiii să vină la Mine!“ Bună este grija părinţilor, bună este şi sfada, de lipsă, câte o dată şi varga, dar când l-ai adus pe copilul tău cu adevărat la Mântuitorul, atunci poţi rupe varga şi sfada nu-ţi mai trebuie; atunci poţi dormi liniştit şi poţi muri liniştit, căci copilul tău are cea mai bună zestre şi moştenire ce nu se va lua de la el, aşezată fiind pe temelia cea de piatră.

Însă ca să-L poată afla copilul tău pe Mântuitorul, trebuie tu însuţi să-L cunoşti mai întâi şi să trăieşti o viaţă cu El. În zadar îi predici copilului tău despre Mântuitorul şi Evanghelia Lui, când el nu te vede trăind pe tine această viaţă. Pilda vieţii noastre este predica şi învăţătura cea mai bună – sau cea mai rea – pentru copiii noştri.

Părinţilor! Un ogor ce aşteaptă semănatul şi sământa este sufletul copilaşilor voştri. Voi sunteţi răspunzători înaintea lui Dumnezeu despre ce fel de sământă semănaţi în ogorul sufletesc al copiilor voştri. O ceară caldă este sufletul copiilor voştri. Voi sunteţi răspunzători înaintea lui Dumnezeu despre ce fel de slove şi ce fel de tipar apăsaţi în această ceară. În casa voastră, tu, tată şi mamă, trebuie să fiţi ceea ce este preotul în biserică şi dascălul în şcoală. Fără voi şi fără ajutorul vostru, nici preotul, nici dascălul nu pot face nimic. În căsuţa voastră este începutul îndreptării omului şi cea dintâi răspundere sufletească pentru această îndreptare pe voi vă apasă.

Un răspuns fioros

Un învăţător se întâlni odată pe un drum cu un copil ce nu ieşise încă printre oameni şi la şcoală.
– Al cui eşti tu? îl întrebă învăţătorul.
– Al dracului, răspunse copilul.
Învăţătorul rămase uimit de acest răspuns şi-l întrebă mai departe:
– Cum te cheamă?
– Satan.
– De unde vii?
– Din iad, răspunse copilul.
Învăţătorul cercetă mai departe pe urmele acestui răspuns fioros şi, pe urmă, află următoarele lămuriri:
Mama copilului se certa foarte des cu tatăl lui care era beţiv şi-i zicea:
– Ce-i, drace, ai venit iar beat pe capul meu!
La asta, tata răspundea cu înjurături şi ameninţări. În astă vreme, copilul fugea plângând în braţele mamei, dar mama îl alunga, zicând:
– Fugi, măi satan, nu mă mai necăji şi tu, că destul de necăjită-s eu de când trăiesc în acest iad de casă…
Din astea a auzit copilul şi a învăţat că pe tatăl lui îl cheamă „Dracul“, pe el „Satan“ şi ei trăiesc în „iad“.

Iacă şi din această istorioară se poate vedea ce groaznice urmări au pentru un copil creşterea cea rea şi pilda cea rea ce o vede şi o aude în casa părintească!

(Părintele Iosif Trifa, Tâlcuirea Evangheliilor duminicilor de peste an)

Traian Dorz - Râvna pentru datini…



Aţi auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată în religiunea iudeilor. Cum, adică, prigoneam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu şi făceam prăpăd în ea; şi cum eram mai înaintat în religiunea iudeilor decât mulţi din neamul meu de o vârstă cu mine. Eram însufleţit de o râvnă nespus de mare pentru datinile strămoşeşti. (Gal. 1, 13-14)

Frumoase sunt datinile noastre creştineşti şi bine este să ţinem la ele, dar când noi suntem însufleţiţi numai de râvna pentru ele, fără a-L cunoaşte şi avea pe Hristos viu în inima şi în umblarea noastră, atunci, oricât de creştineşti şi de frumoase ar fi aceste datini, ţinerea lor nu ne va folosi la nimic. Ba, dimpotrivă, ele ne vor fi spre pagubă şi pierzare.

Oricât de frumoase ar fi scutecele unui copil, ele nu pot înlocui copilul iubit şi viu în inima mamei lui. Pot fi oricât de creştineşti datinile noastre; dacă noi nu-L avem în sufletele noastre pe Hristos cel Viu şi Adevărat, ele nu numai că nu ne vor folosi la nimic, dar ţinerea lor ne va da un fel de mulţumire sufletească înşelătoare, care nu ne va lăsa să-L căutăm şi să-L aflăm cu adevărat pe Hristos şi naşterea din nou.

Taina mântuirii noastre stă în aflarea şi dobândirea lui Iisus Hristos cel Viu şi Adevărat.

Cunoaşterea lui Hristos Mântuitorul nostru Unic este viaţa, fericirea şi slava noastră veşnică.

Nimic altceva fără El nu poate avea un preţ mântuitor. Nimic altceva nu-L poate înlocui în viaţa noastră pe Hristos. Nimic nu poate da nici iertarea păcatelor noastre, nici mântuirea sufletului nostru, decât El, Iisus Hristos, singurul Care ne poate mântui… Tatăl Ceresc, Dumnezeul nostru, a pus în Hristos Iisus, Domnul nostru şi Fiul Său iubit, tot preţul iertării şi al mântuirii noastre.

Oricine doreşte cu adevărat mântuirea sa, acela trebuie să ajungă neapărat până la Hristos, la Crucea şi Jertfa lui Mântuitoare.

Printre multe piedici care stau în calea sufletelor dornice de mântuire, oprindu-le în drumul spre Hristos, sunt şi frumoasele datini religioase pe care mulţi le ţin cu toată tăria şi le respectă cu multă evlavie şi teamă.

Ele sunt piedici, fiindcă îi dau omului un fel de mulţumire care îi adoarme conştiinţa şi îi satisface într-un anumit fel setea după Hristos, fără de Hristos.

Dar nu numai atât… Datinile acestea îi dau celui ce le ţine îngâmfarea şi orbirea fariseului care se lăuda pe sine şi hulea pe vameş, semenul lui (Lc 18, 9-14).

Pe lângă astea, aceste datini dau celui ce le ţine cu toată tăria un duh aspru şi necruţător pentru oricine le stă în cale, punând mai presus pe Hristos decât pe ele.

Sufletele superstiţioase şi habotnice pun totdeauna mai presus datinile decât pe Hristos şi trăirea Lui. De aceea, acolo unde sunt respectate cel mai mult aceste datini, este preţuit Hristos mai puţin. Nicăieri nu pătrunde mai greu Cuvântul lui Hristos, ca acolo unde oamenii ţin cel mai mult numai la datinile strămoşeşti. Acolo, Biblia nu este citită şi adâncită. Acolo, naşterea din nou este total necunoscută. Acolo, părtăşia personală cu Hristos, vieţuirea scumpă în Hristos şi dulcea iubire frăţească, rugăciunea în duh sau cântarea şi mărturisirea sfântă sunt nişte noţiuni despre care nici nu s-a auzit… şi pe care chiar şi cei care au auzit nu numai că nu le doresc, dar chiar le alungă din hotarele lor cu toată duşmănia şi graba.

Dragă suflet scump, tu cum stai în privinţa asta? Iubeşti şi tu mai mult datinile decât pe Iisus? Iubeşti tu mai mult scutecele moarte ale datinilor decât pe Copilul viu al Adevărului şi Sfinţeniei, pe Hristos?

O, te rog, deschide-ţi bine ochii şi gândeşte-te bine la această întrebare!

Cine Îl are pe Hristos ştie să dea preţul care se cuvine oricărui lucru al Lui. Când Îl ai cu adevărat pe Hristos, din pricina Lui, ştii să preţuieşti bine şi lucrurile Lui. Nici mai mult, dar nici mai puţin decât se cuvine.

Dar cine nu-L are pe Hristos în inima şi în viaţa sa, acela se va înşela mereu, numind aurul paie, iar paiele, aur.

Traian Dorz, Hristos – Puterea Apostoliei (Meditaţie la Duminica după Naşterea Domnului)

IPS Andrei Rymarenko - Duminica după Naşterea Domnului



"Şi pentru că sunteţi fii, a trimis Dumnezeu pe Duhul Fiului Său în inimile noastre, care strigă: Avva, Părinte" (Galateni 4,6).

Cei care au fost în biserică la Liturghia de Crăciun au auzit că şi în acest an, în acea mare zi, când ne-am adunat cu toţii în jurul ieslei din peştera din Betleem, Dumnezeu a înfăptuit pentru noi misterul reînnoirii spiritului înfierii în inimile noastre. Hristos Domnul a spus: când te rogi, să spui aşa: ***"Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău…" (Matei 6,9).*** Acest mister al reînnoirii înfierii noastre faţă de Dumnezeu a fost realizat în ziua Naşterii lui Hristos.

Nimic nu este accidental în Biserică. Şi nu fără motiv tocmai în ziua Naşterii lui Hristos Biserica ne spune prin cuvintele Apostolului Pavel: ***"Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu, a trimis pe Fiul Său… ca să dobândim înfierea" (Galateni 4,4-5).*** În aceasta constă misterul, misterul care deosebeşte aceste zile ale perioadei Crăciunului de toate celelalte zile ale anului. În aceste zile măreţe se va forma Familia lui Hristos, şi noi devenim membri ai acestei familii, fraţi şi surori între noi, copii ai unicului Tată ceresc. Şi doar în această mare familie se poate realiza refacerea Pomului Vieţii, Euharistia, Sacramentul Trupului şi Sângelui lui Hristos.

Acest lucru ni l-a oferit ziua de Crăciun. Şi când am ascultat din nou cântul îngerilor: ***"Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire!" (Luca 2,14),*** ne-am întors spontan către Maica lui Dumnezeu şi i-am spus: "Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât serafimii…" (din imnul Cuvine-se cu adevărat). De aceea, Sfânta Biserică i-a

dedicat ei a doua zi de Crăciun, numind-o Serbarea Preasfintei Fecioare Maria, ziua în care credincioşii se adună pentru a o sărbători pe Maica lui Dumnezeu.

Iar Evanghelia pentru această duminică, "Duminica după Naşterea Domnului", ne relatează din nou ceea ce a trăit Maica lui Dumnezeu după Naşterea lui Hristos, subliniind măreţia ei în suferinţă şi participarea ei la mântuirea noastră. Ea a devenit scara care a unit Cerul şi pământul. A devenit punctul culminant al Vechiului Testament prin care s-a întrupat a doua Persoană a Preasfintei Treimi. Asemenea unui crin alb, ea nu va înceta niciodată să atragă inimile oamenilor cu frumuseţea ei nepământească. Şi omenirea nu o va uita niciodată, nu va înceta niciodată să fie uimită în faţa neprihănirii ei şi a infinitei ei sfinţenii. Să citim cu atenţie Evanghelia de astăzi; este, de fapt, prima pagină a vieţii ei, a suferinţelor ei. Hristos tocmai s-a născut şi inima mamei Lui a început deja să sufere. Uneltirile lui Irod, plânsetele, uciderea pruncilor – patrusprezece mii; apoi fuga în Egipt, emigrarea.

După cum ne spune tradiţia: Maica lui Dumnezeu împreună cu Pruncul au călătorit pe un măgar, împreună cu Iosif în vârstă de optzeci de ani şi cu fiul lui Iosif, Iacob, prin pustie, în Egipt. Iar în Egipt căldură mare, grija pentru procurarea hranei; nu aveau un adăpost. Bătrânul Iosif era tâmplar. Ce câştig putea să obţină el într-o ţară străină? Şi apoi o nouă revelaţie: trebuie să se întoarcă. Din nou însă Maica lui Dumnezeu a trebuit să se ascundă, de teama că Hristos va fi găsit, pentru că domnea acum fiul lui Irod. Au locuit la Nazaret, unde bătrânul Iosif a trudit pentru familia lui; a urmat apoi moartea lui. Şi Hristos a crescut. A început activitatea lui de propovăduire. Aici Maica lui Dumnezeu a văzut răul din cei din jurul Lui. Fariseii şi saducheii erau tulburaţi. Li se părea că propovăduirea lui Hristos le-ar putea deranja aparentul echilibru rezultat din concesiile cerute de legea romană pe care le-au făcut liderii evrei. Maica lui Dumnezeu a văzut toate acestea. Şi mai apoi trădarea lui Hristos, judecata înaintea lui Pilat, răutatea fariseilor. Răstignirea. Maica lui Hristos la picioarele crucii. Moartea lui Hristos. Acestea ne arată viaţa Maicii lui Dumnezeu.

Şi în acelaşi timp, în aceşti două mii de ani, ea a devenit Maica tuturor generaţiilor. Să ne gândim doar la milioanele de oameni care merg în pelerinaj la sanctuarele dedicate ei, unde se găsesc icoane făcătoare de minuni: au trecut pe acolo străbunii noştri, părinţii noştri, şi copii şi nepoţii noştri vor trece pe acolo. Când inima lor este cuprinsă de singurătate, de disperare, cu toţii simt o minunată mângâiere când se roagă ei. Aceasta este Mama noastră. Ea stă astăzi înaintea noastră. Biserica ne-o oferă ca model pentru viaţa noastră creştină.

Dar mai trebuie să facem un pas, în prima zi a lunii ianuarie – Tăierea împrejur a lui Hristos. Pentru noi aceasta trebuie să fie ziua în care mărturisim: “Da, sunt creştin; şi în spiritul vieţii mele mă voi strădui ca Fericirile date nouă de Domnul să devină, să spunem aşa, bătaia inimii mele”. Şi atunci, cu o astfel de hotărâre, pentru noi va veni într-adevăr un An nou.

(Traducere: Oana Capan)

Pr. Mihai Tegzeş - Duminica după Naşterea Domnului - Sfânta familie: un model pentru familiile noastre



Prin faptul că familia din Nazaret are înţelepciunea şi curajul să asculte de voia lui Dumnezeu – să-L pună pe pruncul Iisus în centru vieţii lor; să-L crească, să-L hrănească, să-L apere de cei care doreau să-i ia viaţa şi să-L educe - se impune ca model demn de urmat pentru fiecare familie care trăieşte pe pământ.

N-a fost atât de uşor începutul vieţii de familie pentru Iosif şi Maria aşa pe cum noi astăzi ne închipuim. Dintr-o dată ei au trebuit să renunţe la planul lor de viaţă şi să urmeze în mod liber vocea Domnului care a ajuns la urechile lor prin cuvintele Îngerului şi prin puterea Spiritului Sfânt. Chiar dacă noi nu ne putem bucura de prezenţa pruncului în casele noastre asemenea lor, putem să-L cunoaştem din Sfintele Scripturi, să-L primim în sfânta Cuminecătură şi să ţinem seama de voia Domnului în deciziile noastre, în rugăciunile noastre şi în relaţiile cu cei din casa noastră.

Naşterea lui Iisus a adus cu sine, nu doar pace şi bucurie, ci mai cu seamă multe probleme pentru părinţii Săi. Irod (simbol al omului care priveşte doar la viaţa şi la puterea pământească trecătoare; incapabil să se deschidă şi să creadă în Dumnezeu) vrea cât mai repede să ucidă pruncul. Iosif şi Maria sunt ajutaţi şi protejaţi de Dumnezeu prin Îngerul Său, asemenea tuturor familiilor care se confruntă cu necazurile vieţii. Ceea ce-i deosebeşte pe Iosif şi pe Maria de foarte multe familii ale zilelor noastre este faptul că nu s-au predat (descurajat) în faţa primejdiilor, ci au luptat şi s-au lăsat conduşi de glasul Îngerului şi nu de "glasurile" lor umane limitate. Prin urmare, în urma unei lungi călătorii la Betleem, şi după ce le-a fost refuzată ospitalitatea de către semenii lor; cu un copil abia venit pe lume, singura soluţie este să fugă în Egipt.

Iubiţilor, inimile noastre sunt revoltare la gândul că locuitorii Betleemului de atunci l-au refuzat pe Mesia, dar fiecare trebuie să ne întrebăm cu sinceritate dacă nu cumva şi noi îl eliminăm pe Dumnezeu din familiile noastre, din viaţa noastră. În acest sens ar trebui să ne examinăm cu privire la relaţiile noastre cu membrii familiei noastre: soţul, soţia, copiii, bunicii. Comunicăm cu ei? Îi respectăm? Îi protejăm de pericole? Ne lăsăm pe noi pentru a-i ajuta pe ei?

Prin venirea sa în lume pruncul Iisus arată că are nevoie de familie. El a sfinţit familia şi n-a distrus-o. Noi participăm la această misiune a Mântuitorului, sau ne punem cu tot dinadinsul împotriva Lui atacând şi distrugând familia?

Dacă am ascultat cu atenţie pericopa evanghelică de astăzi putem nota că membrii Sfintei Familii nu doar ascultă şi fac voia Domnului ci se raportează între ei cu mult respect, încredere şi dăruire. Ce puţin respect există astăzi în familiile noastre unde soţul şi soţia se văd ca fiind “patronul” celuilalt şi se cred “proprietatea” celuilalt şi nu persoane – copii liberi şi iubiţi ai lui Dumnezeu – sau darul pe care Domnul i l-a dat pentru a se bucura de el/ea şi pentru a-i sluji la mântuire. Sunt soţii de astăzi conştienţi de rolul primordial sau de misiunea pe care o au cu privire la mântuirea celuilalt?

Iosif şi Maria ne demonstrează faptul că soţii creştini nu sunt două persoane care se limitează la ei înşişi, ci sunt două persoane care privesc, gândesc, comunică şi hotărăsc de comun acord să se îndrepte către un altul (copiii) şi către o anumită direcţie (calea strâmtă, de multe ori presărată şi cu spini) care duce la mântuire. Cuplul creştin decide să caute fericirea împreună. Nici unul nu pretinde că este sensul absolut al vieţii celuilalt, ci sunt conştienţi că sensul vieţii ambilor este Dumnezeu. Prin ceea ce Maria şi Iosif au făcut ne arată că şi-au iubit copilul. Şi noi putem învăţa de la ei să iubim şi să avem grijă de copii pe care Dumnezeu ni i-a dat.

Din cele zece porunci pe care Domnul le dă prin Moise poporului cunoaştem datoria copiilor de a-şi cinsti părinţii, iar aceasta este o poruncă divină şi nu o simplă chestiune de educaţie. Apostolul Pavel ne arată că există datorii reciproce între soţ şi soţie şi între părinţi şi copii, iar împlinirea lor este plăcută în ochii lui Dumnezeu. Aceste datorii au la bază iubirea creştină, iar dacă sunt împlinite conduc familia la perfecţiune.

În multe locuri Evanghelia lui Matei ne îndeamnă să tindem către perfecţiune, către Împărăţia Cerurilor. În acest sens familia este chemată să fie loc de înţelegere, de iubire, de dăruire şi de susţinere reciprocă. Ce bine este să ai o familie care te

primeşte atunci când încetezi să mai “alergi” pe cărările vieţii; o familie care nu te acuză, nu te comandă, nu te judecă şi care este formată din persoane pe care te poţi baza la nevoie: persoane de care nu îţi este frică. Iisus a avut o astfel de familie: Iosif s-a trezit din somn, a ascultat de Domnul, şi a fugit cu pruncul pentru a-i salva viaţa.

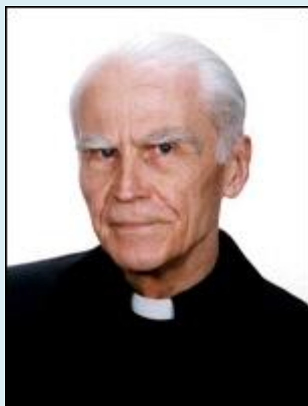
Cum Iosif şi Maria şi-au exercitat rolul de părinţi educatori? Oare n-ar fi fost mai uşor pentru ei să lase copilul în Templu ca să fie pregătit de persoane mult mai instruite? De ce au ales să aibă soarta refugiaţilor? Nu! Iisus, la fel ca toţi copiii nu are nevoie de multe lucruri; Iisus şi copiii au nevoie doar de părinţii lor şi de iubirea dintre ei. Copiii au nevoie să-i simtă aproape pe părinţi şi să se convingă de faptul că părinţii le vreau binele, iar din iubirea părinţilor copiii învaţă că există un Dumnezeu care este mai mare decât părinţii şi care îi iubeşte.

Pentru copii iubire părinţilor este şi va rămâne mereu un semn evident al iubirii Tatălui. Când părinţii nu-şi iubesc copiii şi nu le dedică timp, cresc nişte copii orfani, fără Dumnezeu şi îngreunează acestora calea către mântuire deoarece îi lipsesc de alimentul sufletesc cel mai esenţial.

Ar putea să ne mire îndemnul “fugi”! adresat lui Iosif. Este o poruncă care ne prezintă un Dumnezeu “aparent” fără soluţii în faţa răutăţilor oamenilor. Pericolul cel mai mare al familiilor de astăzi este acele de-a rămâne fără Iisus. Vă doresc tuturor să fugiţi de cel rău, dar asemenea lui Iosif, să nu uitaţi să-l luaţi cu dumneavoastră pe pruncul Iisus, pentru că El ne spune “Fără Mine nu puteţi face nimic”.

Iubiţilor, învăţătura bisericii ne cere să fugim de relaţii tensionate, de împietrirea inimii, de acuzaţii reciproce, de intoleranţă, de nerăbdare, de orgoliu şi de tot ceea ce ar putea să destrame familiile noastre, dar în acelaşi timp ne arată că fără ca să apelăm la ajutorul lui Iisus este imposibil. De fapt, putem spune că sărbătoarea Crăciunului este: a-L lua la noi pe micul prunc şi pe mama Sa, a permite ca pacea lui să intre în sufletele noastre. Parcă evanghelistul Matei doreşte să ne arate că familia a fost necesară pentru Iisus, dar şi că familia are nevoie de Iisus pentru ca să fie salvată de la rău şi să ajungă la mântuire.

Pr. Gheorghe Neamţiu - Duminica după Naşterea Domnului



Suntem încă sub stăpânirea bucuriei care ne-a luminat şi încălzit sufletele în noaptea de mister a Naşterii Mântuitorului lumii, eveniment care a schimbat cursul istoriei prin faptul că a plătit preţul împăcării omului cu Dumnezeu, i-a redat omului posibilitatea de a-şi atinge scopul vremelnic şi veşnic pentru care a fost creat, totodată demnitatea de fiu al Lui, pierdută prin păcat. Prin Hristos şi în Hristos, adică prin harul sfinţitor dobândit de El pe Cruce, omului i s-a deschis cerul, închis până la venirea în chip de rob a acestui Copil-Dumnezeu, respins însă tocmai de către aceia pentru care a venit, în primul rând, ca să-i mântuiască.

Acest Copil, Dumnezeu din Dumnezeu, Cuvântul Tatălui, consubstanţial cu El şi "prin care s-au făcut toate şi fără de care nu s-a făcut nimic din ceea ce s-a făcut", – cum spune Sfântul Ioan Evanghelistul -, a venit pentru noi cu o întreită misiune: de profet, de arhiereu şi de rege. El este Marele Profet spre care converg, în care se întâlnesc toate profeţiile Testamentului Vechi şi care, fiind chipul Tatălui şi purtătorului Lui de cuvânt, Îl face cunoscut înaintea oamenilor, le vorbeşte despre scopul pentru care a venit, despre suferinţele, moartea, învierea Sa din morţi şi despre împărăţia Sa, care începe aici şi se desăvârşeşte în Cer.

Acest Copil Divin este şi Marele Preot, Arhiereul veşnic, care, jertfindu-Se pe Cruce, îl împacă pe om cu Tatăl ceresc, împărtăşindu-i viaţa divină, pe care i-o alimentează şi sporeşte prin Sfintele Taine, canalele prin care i se varsă în suflet harul sfinţitor izvorât din coasta lui Iisus străpunsă pe Cruce. Prezenţa acestui har în suflet imprimă tuturor gândurilor şi faptelor sale bune, precum şi încercărilor de tot felul, valoare meritorie supranaturală, adică putere sfinţitoare, mântuitoare.

Acest Copil-Dumnezeu a venit şi cu prerogativa de Rege, Împărat al universului, al omenirii, drept pe care îl are în calitate de Creator şi Răscumpărător al lumii. El

este Stăpânul suveran căruia îi aparţinem, ca proprietate, cu tot ce suntem şi avem; totul, în viaţa noastră, trebuie să se desfăşoare conform voinţei Sale, exprimată în poruncile Sale concretizate în îndatoririle stării noastre. Aceasta este singura cale spre atingerea ţelului nostru suprem – mântuirea. Căci "Nu tot cel ce zice Doamne, Doamne, va intra în Împărăţia Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri".

Numai trăind în lumina acestor gânduri, inspirate de naşterea Stăpânului vieţii mele, viaţa mea se va îndumnezei cu adevărat, iar sufletul meu va deveni un locaş curat, un sanctuar vrednic de El. Altfel, zadarnic am aprins lumânarea în Noaptea sfântă, căci ea nu a putut izgoni întunericul din sufletul meu; zadarnic am ascultat sau intonat şi eu cu colindătorii mesajul îngeresc: "Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, oamenilor de bunăvoinţă" (Luca II,14), deoarece, într-un suflet mort prin păcat, toate acestea nu-şi găsesc ecoul dorit de Iisus Domnul păcii.

Şi, fiindcă mâine, odată cu încheierea sărbătoririi Sfintei Naşteri, se încheie şi anul, să corelăm reflecţiile de mai sus cu un scurt popas spiritual, spre a face o privire retrospectivă, un examen de conştiinţă asupra anului parcurs; căci nu ştim dacă Stăpânul zilelor, în mila Sa, ne va mai răbda încă un an.

Venim de la Dumnezeu şi ne întoarcem la El în ora în care nu gândim. În faţa Lui are preţ nu numărul anilor ce îi trăim aici, pe pământ, nici cine am fost sau ce rol, strălucit sau anonim, am avut pe scara vieţii sociale, ci important şi singurul lucru preţios este cum ne-am îndeplinit acest rol pentru a ne asigura mântuirea şi cum, în ce stare ne va surprinde ultima clipă: vii sau morţi sufleteşte, adică în prietenie cu Dumnezeu, sau în duşmănie cu El, cu El sau fără El. Non numerantur, sed ponderantur. Anii nu se numără, ci se cântăresc cât sunt de grei, de încărcaţi cu roade, cu fapte bune, acestea vor fi scara pe care vom urca spre Cer, spre Domnul, Judecătorul şi Răsplătitorul vieţii. Să nu uităm că fiecare clipă ce trece ni se impută. Transeunt et imputantur.

De aceea, să-L rugăm pe Iisus să ne lumineze cu Spiritul adevărului ca să ne cunoaştem şi recunoaştem aşa cum suntem, cu păcatele, scăderile şi omisiunile noastre, şi să ne îndreptăm în anul ce vine, dacă mila Sa ni-l va acorda.

În acest scop, împreună cu autorul unor meditaţii destinate preoţilor şi călugărilor (Vercruysse Bruno, preot S.I. Noui meditaţii practice pe toate zilele anului, vol. II, în româneşte de dr. Alexandru Nicolescu, Lugoj, 1927, p. 650), să ne punem două întrebări:

1. Ce a fost pentru mine anul ce se încheie?
2. Ce îmi rămâne din anul ce se încheie?

1.a. Din partea lui Dumnezeu acest an a fost pentru mine un neîntrerupt şir de binefaceri, atât pe plan natural, cât şi pe cel supranatural, al harului.

În ordinea naturală, Dumnezeu mi-a păstrat viaţa, sănătatea, integritatea corporală, ferindu-mă de atâtea primejdii în care alţii au rămas invalizi sau şi-au pierdut chiar viaţa. Câţi şi-au pierdut vederea sau au căzut la pat imobilizaţi pentru totdeauna, ori, pierzându-şi echilibrul mintal, nu s-au putut bucura de viaţă.
În ordinea suprafirească, apoi, cu câtă grijă a vegheat Dumnezeu asupra mea, luminându-mă în momentele de răscruce, mângâindu-mă în clipele de încercare şi dându-mi răbdare şi tărie în faţa ispitelor sau în eventualele atacuri nedrepte, ca, astfel, să-mi păstrez prietenia cu Dumnezeu. Dacă memoria m-ar ajuta să derulez pe îndelete zilele anului, nu aş găsi nici una în care Dumnezeu să nu mă fi sprijinit.

Acesta a fost pentru mine, din partea lui Dumnezeu, anul ce se încheie.

1.b. Dar, oare, din partea mea, ce a fost? Corespuns-am rolului ce mi l-a încredinţat Dumnezeu în familie – ca soţ, tată sau fiu -, în societate sau în stat? De câte ori mi-a şoptit în tainiţele conştinţei calea ce trebuia s-o urmez, decizia ce trebuia s-o iau? De câte ori mi-a ieşit în cale un adevărat sărac ori năpăstuit, infirm, iar eu am trecut nepăsător? De câte ori mi s-a oferit prilejul să iert o ofensă, să aplanez un conflict cu un semen sau coleg de serviciu, iar eu am refuzat? De câte ori, pe drumul Crucii, m-a întâmpinat Iisus, invitându-mă să-L urmez cu propria-mi Cruce, şi am murmurat? Am refuzat să iau jugul blând al Evangheliei, preferând comoditatea, mediocritatea, închistarea în egoism.

Refuzuri, neglijenţe, omisiuni, căutare de mine însumi, trădare a Iubirii întrupate în Iesle, acesta a fost, din partea mea, anul ce se încheie.

Dar să răspundem şi la a doua întrebare.

2. Ce îmi rămâne din anul acesta?

Nimic; totul a trecut. Au trecut atât nepăsarea şi neglijenţa în dobândirea virtuţilor, cât şi concesiile făcute pornirilor dezordonate ale omului vechi din mine: orgoliului, comodităţii, lăcomiei, vorbăriei deşarte şi judecăţilor temerare; au trecut şi strădaniile depuse în îndeplinirea obligaţiilor religioase şi a iubirii de semeni; cu un cuvânt, au trecut şi faptele bune, şi cele rele. Totul a trecut.

Totuşi, dacă, dintr-un punct de vedere, nu mi-a rămas nimic din anul ce a trecut, ci totul a trecut, apoi, din alt punct de vedere, nimic nu a trecut, ci totul mi-a rămas; deoarece, deşi acţiunile mele, bune ori rele, considerate ca acte fizice au dispărut în mod ireversibil, totuşi, considerate ca valoare sau non valoare spiritual-morală, ele s-au fixat pentru totdeauna în veşnicie, atrăgându-mi răsplata sau pedeapsa, Acest adevăr are valoare şi pentru gândurile şi faptele mele cele mai tăinuite.

Dacă în anul ce se sfârşeşte aş fi avut în vedere totdeauna aceste adevăruri, ca acum când fac acest bilanţ, cum aş fi folosit orice prilej ca să evit păcatul şi să mă îmbogăţesc în cele spirituale!

În faţa acestor constatări, oare, atâtea haruri şi binefaceri, primite de la Dumnezeu, nu mă obligă să-I mulţumesc cu smerenie şi să-L ador în persoana Copilului-Dumnezeu din Iesle, dar totodată şi să mă ruşinez pentru nerecunoştinţa, nepăsarea şi infidelitatea cu care L-am tratat pe Împăratul şi Binefăcătorul meu suprem?

Cum să repar acest trecut? Sfântul Pavel ne îndeamnă: “Răscumpăraţi zilele căci sunt rele”. Dar cum voi răscumpăra ceea ce nu se mai întoarce? Căci timpul este ireversibil. Fugit irreparabile tempus, spune Virgiliu. Clipa pierdută s-a mistuit pentru totdeauna şi va constitui acuza şi motivul osândirii în faţa Judecătorului meu suprem.

Şi totuşi, noi posedăm miraculoasa putere de a răscumpăra vremea. Cum? Folosind bine clipa prezentă: prin rugăciune, fapte de caritate şi îndeplinirea cu promptitudine şi exactitate a îndatoririlor familiale şi profesionale. Voi răscumpăra vremea dacă, începând chiar de acum, mă voi dezbrăca de omul cel vechi care sunt, adică de trufie, egoism, lăcomie şi vai, poate, fariseism, minciună, şi, folosind cu fidelitate harurile Copilului Iisus, mă voi lăsa transformat de El într-un om cu adevărat nou, într-un alt Hristos, însufleţit de credinţa vie, care lucrează prin dragoste, adică dăruire de sine, răbdare, toleranţă, înţelegere pentru slăbiciunile şi mizeriile materiale şi morale ale semenilor, virtuţi prin care, Hristos, născut în mod mistic în noi prin harul botezului, creşte şi lucrează în noi şi, prin noi, în lume.

Iată de ce, în această duminică ultimă din an, în care îl sărbătorim pe Sfântul Iosif, logodnicul Preasfintei Fecioare, patronul familiei creştine, al Bisericii universale şi, în mod special, al diecezei noastre, Dieceza Română Unită de Cluj-Gherla, să-l implorăm pe el, care l-a crescut şi ocrotit pe Iisus, să ne ajute în anul ce vine să ne asemănăm tot mai mult cu El, ca să putem spune cu Sfântul Pavel: “Trăiesc, dar de acum nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine”.

Pr. Olimpiu Todorean - Duminica după Crăciun



Iubiţi credincioşi, din pericopa Evangheliei de azi, Matei fiind singurul care, în câteva rânduri ne vorbeşte despre copilăria lui Iisus, vom încerca să vorbim despre ceea ce înseamnă a lăsa propriul pământ, a fi străin pe pământ, strigătul pământului, reîntoarcerea la pământ şi locuirea în pământ. Vă invit ca, preţ de câteva minute, să vă puneţi în discuţie, pământul fiind voi înşivă, plecând cu meditaţia de la pericopa de azi.

Scoală-te, ia pruncul şi pe mama lui şi fugi în Egipt.

Este invitaţia făcută lui Iosif de către Domnul prin înger. Este acelaşi verb folosit la imperativ precum în cazul paralizatului, precum în vindecarea soacrei lui Petru, a învierii fiicei lui Iair şi a fiului văduvei din Nain.

Prin acest verb este evocată trezirea la viaţă, Iosif este chemat să lase somnul, starea în care se află şi să ia cu el pruncul şi pe mama lui şi să plece în Egipt. Alegerea Egiptului nu este întâmplătoare.

Egiptul este locul salvări lui Iosif, fiul lui Iacov, vândut de fraţii săi şi datorită lui va fi un loc de salvare pentru tot poporul care, în Egipt, va găsi mâncare în timpul secetei.

Dar el evocă şi pământul robiei lui Israel, acel pământ despre care Domnul a poruncit: “nu vă veţi mai întoarce niciodată în acest pământ.. Dt. 17,16.

Acum se porunceşte fuga tocmai în pământul în care faraonul a poruncit să se ucidă primul întâi născut de sex masculin dintre copiii evreilor.

Iată, ni se cere, prin urmare, să lăsăm pământul, pământul propriu, să lăsăm rădăcinile noastre, tot ceea ce ne ţine agăţaţi, uneori cu obstinaţie, mă gândesc aici la obiceiuri, convingeri, orice ne ţine legat de ceva. Cererea Domnului este de a lăsa totul… a lăsa acel pământ unde eşti cetăţean, unde ai drepturi, unde eşti recunoscut… şi a merge acolo unde te trimite El.

Apelul este: Trezeşte-te, scoală-te, precum soacra lui Petru din boala ei, precum paralizatul de pe targa lui… fiecare dintre noi are vreo boală… vreo targă…

Fugiţi: este vorba de o cerere urgentă, fugiţi, îndepărtaţi-vă!

Riscaţi să mergeţi în Egipt, un loc care pare ambiguu şi riscant!

Iubiţi credincioşi, nu numai că Iosif trebuie să fugă cu familia în Egipt, dar trebuie şi să rămână acolo.

Nu este vorba despre o călătorie temporară, ci despre o adevărată şedere.
Ei vor trebui să locuiască în Egipt şi să asume rolul de străin. Condiţia celuilalt, cel care este diferit, a celui care are nevoie să fie primit într-un pământ care nu este al său.

De ce? Pentru că fuga în pământ străin devine garanţia vieţii. Deoarece Irod va căuta copilul, să îl ucidă.

A rămâne în pământul altuia…a înţelege că în pământul altuia suntem noi diferiţi, suntem străini. Asumarea condiţiei de străin… a face experienţa acestui fapt de a fi diferiţi, a acestei necesităţi de a fi primiţi… Acestea toate consimt să îţi salvezi viaţa.

Pentru că pământul ce oferea siguranţă devine locul în care se consumă drama injustiţiei, suprimarea altuia.

Irod, regele iudeilor este tulburat de anunţul că există un alt rege al Iudeilor, chiar dacă este vorba despre un copil, despre un rege slab, cu nevoi, precum orice copil mic.

Dar în acest pământ, pământul lui Irod, nu există loc pentru un frate, pentru cel care este ca tine, nu există toleranţă. Şi, prin urmare, porunceşte să fie ucişi copiii care erau la Betleem şi în împrejurimi.

Iată că acest pământ devine locul din care răsună strigătul: Un strigăt s-a auzit din Rama. Strigătul ce se înalţă de la pământ este, încă o dată, precum în cartea Facerii, strigătul sângelui fratelui: glasul sângelui fratelui tău strigă la mine din pământ.

Rama este locul în care a fost îngropată Rachela, potrivit tradiţiei şi este, deci, un strigăt dramatic acela ce se aude în Rama: Rachela moare, dând luminii pe ultimul său fiu, Beniamin.

Murind, nu moare, ci dă viaţă, aducând pe lume un fiu.

Iată de ce este atât de puternic acest strigăt, pentru că este acela al unei mame care, nu numai că şi-a dat viaţa aducând pe lume un fiu, dar exprimă şi durerea aceleia care îi vede ucişi pe cei cărora le-a dat viaţă, durerea celei care vede suprimată acea viaţă pentru care ea a dat totul.

Iată de ce nu mai există mângâiere: Rachela plânge şi nu vrea să fie mângâiată.

Atunci când pământul devine loc de suprimare a fratelui, a celui care spune “sunt ca şi tine,…” atunci când noi înşine facem ca pământul să fie aşa, suprimând chipul fraţilor noştri, ne privăm de posibilitatea de a avea viaţă în viitor..

Să ascultăm strigătul pământului …

În faţa acestui strigăt nu spunem de multe ori, oare, sunt eu custodele fratelui meu…

Iubiţi credincioşi, cadrul final al textului ne arată reîntoarcerea în propriul pământ: du-te în pământul lui Israel.

Este împlinirea promisiunii. Şi pentru Iosif.

Dar cum se împlineşte? El intră în propriul pământ nu ca un conchistador, ci slab, ca poporul lui Israel după experienţa babilonică, el va intra ca unul care a experimentat îndepărtarea, diversitatea, experienţa de a fi rămas într-un pământ străin, experienţa exilului care l-a schimbat.

Numai făcând experienţa diversităţii se poate recunoaşte în această diversitate o posibilitate de a trăi.

Numai atunci este posibil să trăieşti în pământul tău.

Iosif s-a dus şi a locuit într-un oraş ce se chema Nazaret. Aici încă odată se face referire la cuvintele lui Natanael: “din Nazaret poate veni ceva bun?

Şi totuşi, acest pământ, acest oraş va deveni pământ de locuit.

A te întoarce în propriul pământ ca un om slab … Adesea, noi percepem pământul nostru şi certitudinile noastre ca şi o proprietate, nereuşind să vedem darul…

A şti să te reîntorci în propriul pământ cu o privire diferită… a şti să recunoşti viaţa şi posibilitatea de a trăi acolo unde niciodată nu am fi gândit că se poate să fie…

A locui în pământul, a face casă tocmai în locul despre care se spune: “de aici nu poate ieşi nimic bun? … a lăsa ca acest pământ să intre în identitatea noastră, să treacă prin noi … a te lăsa contaminat de acest pământ… numai atunci este posibil să locuieşti cu adevărat.

Iubiţi credincioşi, pentru a vorbi despre pământ trebuie să lăsăm propriul nostru pământ, este necesar să traversăm alte pământuri, până ajungem să fim străini în pământul altuia pentru a putea descoperi că în acel pământ, al altuia, este posibil să descoperim că ne-am salvat viaţa.

Pentru a putea vorbi despre pământ este necesar să ascultăm strigătul care vine din el şi apoi să ne reîntoarcem la pământul nostru, dar ca străini, schimbaţi, deschişi pentru a-l înţelege pe celălalt.

Pentru a vorbi despre pământ, este necesar să locuim în el.

Este vorba despre o călătorie ce este obligatoriu să o facem, pe urmele unui om-Dumnezeu care a ales să treacă prin orice pământ şi să îşi aşeze cortul în orice

pământ, pământ blestemat, pământ de exil, pământ de exterminare, pământ de refugiu, pentru ca, la sfârşit, orice locuitor al pământului să poată locui în El.

Amin.

Pr. Ioan Abadi şi Pr. Alexandru Buzalic - Duminică după Naşterea Domnului nostru Iisus Hristos



Încă ne gândim la misterul Crăciunului şi la Iisus venit pe pământ sub chip de Prunc. Dar iată că în loc să se înmoaie inimile celor răi, puternicii acestei lumi se gândesc să-L omoare. Irod se teme ca Iisus Hristos să nu-i ia coroana împărătească. ***Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ nu să împărăţească, ci să servească, să sufere şi să moară pentru mântuirea neamului omenesc.*** Împărăţia lui Hristos nu este din această lume. În fiecare etapă a existenţei Bisericii au apărut noi irozi, care s-au străduit să provoace moartea lui Hristos şi să şteargă urmele Lui de pe pământ. Această duşmănie infernală nu învinge Împărăţia lui Hristos pe pământ (cf. Matei 16, 18).

Iisus Hristos, Împăratul atotstăpânitor, fuge din faţa răutăţii lui Irod. În Grădina Măslinilor Mântuitorul S-a adresat lui Simon Petru: ***«Ţi se pare, că nu pot Să rog pe Tatăl Meu şi să-Mi trimită acum, mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?» (Matei 26, 53).*** Este de ajuns doar un înger pentru a putea învinge mii de armate duşmane pământeşti! De ce oare Fiul lui Dumnezeu a fugit în pământ străin? Iisus Hristos a dorit să arate şi cu această ocazie condiţia noastră de străini în această lume, patria noastră fiind în Ceruri.

Îngerul îi spune în vis lui Iosif să ia pe pruncul Iisus şi pe Mama Lui şi să fugă în Egipt. Oare nu ar fi fost mai bine pentru Sfântul Iosif şi Preacurata Fecioară Maria

să fugă cu Iisus Hristos în ţinutul Magilor din Răsărit? Aceştia L-ar fi primit cu cea mai mare bucurie. De ce să fugă în Egipt? Îngerul nu-i spune lui Iosif, cât de mult trebuie să locuiască cu Maria şi pruncul Iisus în străinătate. Porunca este clară: ***«Ridică-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L omoare» (Matei 2, 13).*** Ascultarea lui Iosif a fost pusă la grea încercare, dar el ascultă în linişte. Evanghelistul nu ne relatează nici un cuvânt rostit de Sfântul Iosif: el doar ascultă şi îndeplineşte porunca venită din cer: pentru păzirea vieţii Domnului Iisus şi pentru Preacurata Fecioară Maria este gata să facă orice sacrificiu. Sfântul Matei consemnează un gest simplu şi fără echivoc: ***«Şi ridicându-se, a luat noaptea Pruncul şi pe Mama Lui şi a plecat în Egipt» (Matei 2, 14).***

Călătoria în Egipt putea să ţină o săptămână. Există multe legende, care descriu în mod poetic această călătorie. Se spune, că păsările cântau pentru a-i ferici pe Iosif şi Maria pe întreg cuprinsul drumului greu. Pomii fructiferi îşi aplecau ramurile lor şi Iosif lua de pe ei fructe proaspete pentru Preacurata Fecioară Maria. În momentul în care oştenii lui Irod se apropiară de Preasfânta Familie, aceasta, în mod miraculos a devenit invizibilă pentru ei. Asemenea istorioare relatează autorii pioşi, dar în realitate nu a fost aşa. Călătoria spre Egipt a fost grea, amară şi periculoasă. Sfântul Iosif şi Preacurata Fecioară Maria aveau o singură mângăiere, că ei se sacrifică pentru Iisus Hristos, Mântuitorul lumii.

Cu treisprezece secole înainte de naşterea lui Iisus Hristos, poporul israelit călătorea din Egipt spre Palestina, iar atunci, Domnul, s-a îngrijit în mod miraculos de acest popor nerecunoscător. Domnul Dumnezeu i-a condus pe israeliţi prin intermediul unui stâlp de foc, i-a apărat înaintea faraonului egiptean şi i-a condus în mod miraculos prin Marea Roşie; le-a oferit apă din piatră, le-a trimis mană din cer, iar când s-au săturat de mană, atunci Domnul le-a trimis prepeliţe, ca să mănânce carne.

De această dată călătoreşte dreptul Iosif, protectorul Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, călătoreşte Preasfânta Mamă a Dumnezeului iubitor de oameni, Iisus Hristos, iar în braţele ei se află Fiul Tatălui, pentru care nu înfăptuieşte nici o minune! Cerul parcă este închis înaintea lor. Aici se ascunde de fapt un adevăr foarte important pentru noi: ***«Când tu nu te-ai lenevit să te ridici şi să-ţi laşi prânzul tău ca să te duci să ridici pe cel mort, binefacerea ta nu s-a ascuns de Mine, ci Eu eram cu tine» (Tobia 12, 13) spune Sfânta Scriptură.*** Prin manifestarea iubirii oferim deseori prietenilor un buchet de flori frumos mirositoare, dar Domnul Dumnezeu pe cei pe care îi iubeşte îi încearcă. Să nu

uităm niciodată că experienţele, suferinţele, neajunsurile şi diferitele amărăciuni, sunt legate de misterul Providenţei Divine.

Evanghelistul nu spune unde a locuit Preasfânta Familie în Egipt. O relatare spune, că Maria şi Iosif au locuit în Heliopol (astăzi o suburbie veche a oraşului Cairo). În locul în care a trăit Preasfânta Familie, se află construită o biserică ortodoxă. Aurul celor trei înţelepţi de la Răsărit i-au ajutat Sfântului Iosif să găsească o încăpere în Egipt.

În acest timp Irod, mânios, a poruncit să fie ucişi toţi copiii de aproximativ doi ani din Betleem şi împrejurimile lui. De la Irod te puteai aştepta la orice, căci era un om hain, nu avea încredere în nimeni, deseori îşi suspecta proprii lui prieteni şi ucidea oameni nevinovaţi. La începutul domniei lui a omorât trei sute de oficiali, apoi a omorât-o pe propria lui soţie Mariam, pe mama sa Alexandra şi pe cei trei copii ai lui: Antipatri, Alexandra şi Aristobul. Mai mult decât atât! Irod a ştiut că poporul se va bucura în ziua morţii lui, de aceea a poruncit ca în timpul morţii sale să fie închişi două sute de oameni însemnaţi şi a comandat să fie omorâţi în ziua morţii lui, pentru ca în acea zi să fie plângere în Palestina. Binenţeles că această poruncă nu a fost îndeplinită, iar în ziua morţii lui locuitorii s-au bucurat.

La porunca lui Irod au pierit între douăsprezece şi paisprezece mii de prunci iar Biserica îi aminteşte ca sfinţi pentru faptul că ei au murit pentru Hristos. Moartea lor a fost un botez al sângelui. Irod s-a gândit că-L omoară pe Hristos, dar Providenţa Dumnezeiască altfel a lucrat: Irod a murit. Istoricul Iosif Flavius scria că: "Irod s-a ţinut de putere ca o vulpe, a domnit ca un tigru, dar a murit ca un câine". Expresia "a murit ca şi Irod", constituie finalul fiecărui torţionar, al fiecărui duşman al lui Dumnezeu. În timpul pascal Biserica rosteşte cuvintele psalmistului: ***«Precum se stinge fumul, să se stingă; cum se topeşte ceara de la faţa focului, aşa să piară păcătoşii de la faţa lui Dumnezeu»(Psalmul 68, 3).*** Tuturor duşmanilor mai devreme sau mai târziu le vine moartea şi judecata lui Dumnezeu. După moartea lui Irod Preasfânta Familie s-a întors în Palestina şi a locuit în Nazaret. Exodul lui Iisus este şi o recapitulare a istoriei lui Israel, pentru că se cuvenea ca Acela care aduce mântuirea lumii să arate că El este plinirea promisiunii făcute lui Avraam.

Fuga Preasfintei Familii în Egipt ne învaţă să avem încredere în Domnul Dumnezeu. Providenţa Divină întotdeauna veghează asupra noastră. În timpul celebrării Vecerniei rostim cuvintele ***«Domnul este Păstorul meu: nimic nu-mi va lipsi» (Psalmul 23, 1).*** Noi suntem copiii lui Dumnezeu. În timpul unor astfel de experienţe trebuie să avem încredere în Domnul Dumnezeu, Tatăl nostru, care este

în Cer! Niciodată nu suntem singuri, pentru că Providenţa Divină veghează întotdeauna asupra noastră.

Rugăciune

O, Înţelepciune veşnică, plină de îndurare şi infinită în binefaceri, ai dorit să Te asemeni cu noi, locuind şi petrecând împreună cu noi oamenii. Şi aceasta, chiar atunci, când Tu, Cuvântul, Ai devenit Om, când Cuvântul, S-a făcut Corp, şi a locuit între noi, pentru ca şi noi, prin Tine să ne putem bucura, să putem asculta cuvintele, pe care ni le-ai adresat în profunzime şi în tăcere, la rândul nostru putând să-Ţi răspundem, precum Profetul Samuel: «Vorbeşte, Doamne, căci servitorul tău ascultă ». Aceasta, pentru ca să putem desluşi şi să ne îndepărtăm în tăcere, de tot ceea ce este străin de Dumnezeu, îndulcindu-ne şi îndreptându-ne inima şi fiinţa noastră spre Cuvântul şi Înţelepciunea cea veşnică, care s-a făcut om şi a locuit între noi.

Doamne, fă-ne să devenim adevăraţi fii ai Tatălui Ceresc, mântuindu-ne de răul acestei lumi. Amin. (După J. B. Bossuet)

Preot Gheorghe-Radu Sălăgian - Predică la Naşterea Domnului şi la Duminica după Naşterea Domnului



"Şi Cuvântul S-a făcut trup şi S-a sălăşluit între noi şi am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har şi de adevăr" (Ioan 1, 14).

Fiindcă ne aflăm în vremea de prăznuire a Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos, este bine să medităm asupra acestui prea luminat şi dumnezeiesc praznic al mântuirii întregii lumi. Atunci când vine primăvara, fiecare din noi ştim că am apucat atâtea primăveri câţi ani avem, iar semnele primăverii le cunoaştem prin faptul căci mai întâi începe să se încălzească vremea, soarele începe să ardă mai cu putere, apoi începe a încolţi iarba, pământul se umple de iarbă verde şi de flori; păsările încep să cânte frumos în codri, dumbrăvi, pe câmpii şi pe dealuri, dobitoacele ies la păşune, păstorii cântă din fluiere de bucuria venirii primăverii, soarele străbate cu putere printre vii şi livezi, codrii înfrunzesc şi tot pământul se înnoieşte, transformându-se într-un adevărat Eden. Fiecare dintre noi are o mulţumire sufletească, ajungând să vadă această împodobire şi înnoire a stihiilor vremii şi de bucurie şi mulţumire, dă slavă lui Dumnezeu.

Am recurs la această introducere cu iz primăvăratec în plină iarnă, ca să înţelegem mai bine că "plinirea vremii" (Galateni 4, 4) este PRIMĂVARA DUHOVNICEASCĂ A NAŞTERII DOMNULUI DUMNEZEULUI ŞI MÂNTUITORULUI NOSTRU IISUS HRISTOS.

Acest eveniment radiază bucurie în sufletele noastre după cum a zis Arhanghelul Gavriil către păstori: ***"Nu vă temeţi. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul" (Luca 2,10).***

S-au bucurat cerul şi pământul de această "primăvară" şi înnoire a neamului omenesc. Această ,,primăvară" a fost prevestită de Dumnezeu imediat după căderea primilor oameni, când îl blesteamă pe şarpe, zicând: ***,,Duşmănie voi pune între tine şi între femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei; aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei înţepa călcâiul" (Facere 3, 15).*** Aceasta este o proorocie a lui Dumnezeu-Tatăl Care ne arată că prin FEMEIE a căzut neamul omenesc şi tot prin FEMEIE, ,,la plinirea vremii" (Galateni 4,4), se va zdrobi ,,capul şarpelui", adică al satanei.

Se pune întrebarea: De ce Hristos Se cheamă sămânţa femeii? Apostolul Ioan spune că Hristos S-a născut din sămânţa femeii pentru că El nu este din sămânţă bărbătească, astfel: ***"…Care, nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu S-a născut" (Ioan 1, 13).***

Sfântul Maxim Mărturisitorul în "Cuvânt teologic" despre Întruparea Mântuitorului zice: "Sufletul Mântuitorului în Persoana Ipostasului S-a luat de la Duhul Sfânt, iar trupul din sângele Preasfintei şi Preacuratei Fecioara Maria" (Filocalia nr. 2).

Cam aproximativ 1500 de ani înainte de Naşterea Domnului, trăia în Mesopotamia, în ţara cea dintre două râuri: Tigru şi Eufrat, care se mai chema pe atunci ,,Poarta lui Dumnezeu", un vrăjitor pe care-l chema Valaam; el era dintr-o regiune numită Petor (Numeri 22, 5). Tot în vremea aceea, poporul lui Israel era în rătăcirea lui cea de 40 de ani în pustie şi ajunsese în pământul amoreilor. După ce l-a bătut pe Sihon – împăratul amoreilor, trecuse în pământul Vasanului; acolo l-a bătut pe Og – regele Vasanului şi mare groază a băgat în popoarele de dincolo de Iordan şi în pământul lui Moab, care era dincoace de Iordan, deşi poporul încă nu trecuse Iordanul (Numeri 21). Împărăţia Moabului care era lângă poalele Muntelui Carmel şi lângă Ierihon, avea atunci un împărat cu numele Balaac. Acesta, când a văzut că poporul lui Israel – căruia îi ajuta Dumnezeu în vremea aceea, deoarece era singurul popor care se închina Adevăratului Dumnezeu – cucereşte ţară după ţară şi popor după popor şi a ajuns la hotarele lui, a fost cuprins de mare spaimă şi grijă, a strâns căpeteniile curţii sale din Madian şi a zis: "Poporul acesta mănâncă acum totul împrejurul nostru, cum mănâncă boul iarba câmpului" (Numeri 22, 4).

Deci, sfătuindu-se ei şi socotind că nu vor putea ţine piept unui popor care se arată aşa de puternic, au hotărât că nu au altceva mai bun de făcut decât să cheme în ajutor pe Valaam din Petor, căci la popoarele păgâne era mare credinţa în acest vrăjitor, încât îl socoteau ca pe un Dumnezeu. Şi a trimis Balaac – regele Moabului o delegaţie peste Eufrat în Mesopotamia cu mari daruri şi cu mare cinste la Valaam din Petor, să vină să-i ajute cu farmecele sale, mai bine zis cu puterea drăcească, să bată pe poporul lui Israel, că dacă nu, ţara lor va fi pierdută. După aceea l-a dus pe vârful Muntelui Peor şi acolo i-a făcut jertfelnice, dar Valaam, după ce i-a grăit Dumnezeu prin gura asinei (Numeri 22-23), în loc să blesteme poporul ales, a început să proorocească cele despre Naşterea lui Iisus, zicând:
-”Ieşi-va din sămânţa lui un Om Care va stăpâni neamuri multe şi stăpânirea Lui va întrece pe a lui Agag şi împărăţia Lui se va înălţa” (Numeri 24, 7);
-”Îl văd, dar acum încă nu este; Îl privesc, dar nu de aproape; o stea răsare din Iacov; un toiag se ridică din Israel şi va lovi pe căpeteniile Moabului şi pe toţi fiii lui Set îi va zdrobi. Lua-va de moştenire pe Edom şi va stăpâni Seirul vrăjmaşilor săi şi Israel îşi va arăta puterea. Din Iacov Se va scula Cel ce va stăpâni cu putere şi va pierde pe cei ce vor rămâne în cetate” (Numeri 24, 17-19).

Astfel Valaam a proorocit de trei ori bine pentru Israel despre steaua care trebuia să se arate în vremea Naşterii Mântuitorului şi că Acesta va da lovitura de moarte lumii păgâne şi idolatre şi va împărăţi peste toate popoarele lumii până în veac. Apoi, sculându-se, s-a înapoiat în ţara sa. Acestea le-a proorocit Valaam prin puterea Duhului Sfânt.

Toate aceste evenimente au avut loc cu 1500 de ani înainte de venirea Mântuitorului, pe vremea lui Moise, când trăia Balaac – regele Moabului. De atunci tradiţia aceasta s-a păstrat în tot pământul Persiei unde se află astăzi Irakul şi Iranul. Şi aşa, din tradiţie în tradiţie, a ajuns proorocia aceasta pe care o istoriseşte dumnezeiasca Scriptură, până în vremea Naşterii lui Iisus Hristos şi s-a arătat steaua în Egipt, Persia şi în alte părţi, cu aproximativ doi ani înainte.

Când au văzut magii o stea atât de mare care nu-şi urma drumul ca celelalte, de la răsărit la apus, ci venea de la miazăzi la miazănoapte, ştiind şi proorocia lui Valaam, au putut cunoaşte despre steaua care va răsări din Iacov (Israel), după cum relatează Sfântul Evanghelist Luca: ***“Şi va împărăţi peste casa lui Iacov în veci şi împărăţia Lui nu va avea sfârşit” (Luca 1, 33).***

Dar cine erau magii care au pornit să se închine Mântuitorului? Ei erau vrăjitori ca Valaam din Petor. În Persia, magi se numeau cei mai mari filosofi şi astronomi, ghicitori în stele sau astrologi. Ei aveau şi cărţi vechi rămase de la Valaam şi de la

alţi înaintaşi şi ştiau din tradiţia de un mileniu şi jumătate că se va arăta o stea neobişnuită, o stea făcându-şi drumul altfel, nu aşa cum a rânduit Ziditorul de la început şi atunci Se va naşte un Împărat Care va împărăţi toată lumea. Ei în calitate de atronomi pândeau să vadă când va apărea steaua care să-şi facă drumul ei, nu aşa ca toate celelalte.

Se pune întrebarea: De ce a apărut steaua cu doi ani mai înainte de Naşterea Domnului? A fost o rânduială dumnezeiască să se arate cu doi ani mai înainte, ca să aibă ei când se pregăti pentru o călătorie lungă, din Persia până în Ierusalim, căci trebuiau să meargă peste 1000 de km şi pe atunci nu era atât de uşor ca şi astăzi.

Cei trei mari filosofi şi magi au pornit cu cămilele încărcate cu hrană şi daruri, să-L găsească pe Împăratul lumii. Ei au pornit în număr de patru, dar au ajuns numai trei. Unul dintre ei cu numele Artaban, fiind împiedicat de uneltirile diavolului, n-a putut să vină să se închine Mântuitorului în Betleem, ci a ajuns mai târziu, când Hristos era răstignit pe Cruce.

Cum s-a săvârşit această taină duhovnicească? Sfântul Evanghelist Matei ne relatează următoarele: ***“Iar naşterea lui Iisus Hristos aşa a fost: Maria, mama Lui, fiind logodită cu Iosif, fără să fi fost ei înainte împreună, s-a aflat având în pântece de la Duhul Sfânt” (Matei 1, 18).***

O altă întrebare care ne-o putem pune este aceasta: De ce a trebuit să se logodească cu bărbat cea Preasfântă şi Preacurată dacă a născut de la Duhul Sfânt, fiind şi cămară plină de toate darurile Sfântului Duh?

Sfinţii Părinţi ne învaţă că Maica Domnului a fost logodită pentru două pricini.

Prima pricină pentru care Preacurata Fecioara Maria a trebuit să se logodească a fost aceea căci trebuia să fie minţit satana. Cu 700 de ani înainte de naşterea Domnului, Proorocul Isaia, Evanghelistul Vechiului Testament a zis: ***“Iată fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu şi vor chema numele lui Emanuel” (Isaia 7,14), “care se tâlcuieşte: Cu noi este Dumnezeu” (Matei 1,23).*** Satana a înţeles prin gura acestui prooroc că o fecioară va zămisli în chip negrăit la “plinirea vremii” (Galateni 4,4) prin lucrarea lui Dumnezeu şi din ceasul acela a început să pândească pe toate fecioarele câte erau pe faţa pământului, să afle care din ele va naşte fără bărbat, ca să pună piedici planului mântuirii neamului omenesc, căci, dacă o afla poporul având în pântece nefiind logodită, o ucidea cu pietre, după legea lui Moise. Satana însa s-a înşelat, că nu poate el niciodată să împiedice

lucrarea lui Dumnezeu şi să întârzie taina mântuirii, căci Dreptul Iov zice: ***"El (Dumnezeu) destramă planurile celor vicleni şi cu mâinile lor nu pot să izbândească. El prinde pe înţelepţi în isteţimea lor şi sfatul celor înşelători iese prost" (Iov 5, 12-13).*** De aceea Dumnezeu Şi-a arătat înţelepciunea şi prudenţa când a dat logodnic Fecioarei ca să creadă toată lumea că este femeie ca toate femeile şi el (satana) să nu bănuiască că ea este fecioara cea din veci aşteptată şi aleasă ca să nască pe Mesia.

A doua pricină pentru care Fecioara a trebuit să se logodească a fost şi mai tainică. Sfântul Grigorie Teologul şi Sfântul Vasile cel Mare spun că s-a dat logodnic Fecioarei, ca nu cumva satana, cunoscând de la început Taina Întrupării, să nu intre în luptă cu Hristos, căci Hristos trebuia să pătimească, să fie batjocorit, ocărât, chinuit, răstignit şi la urma omorât şi satana ştia că noi prin rănile Lui ne vom vindeca (Isaia 53). Iată de ce trebuia să pătimească El, Împăratul lumii de la om! Şi dacă ar fi ştiut satana că aceasta Fecioară are să nască pe Hristos, nu avea oare să fugă departe de El? Ar fi luat lui Hristos orice prilej de a fi ocărât, batjocorit şi omorât, ca să nu se săvârşească în felul acesta mântuirea lumii, care trebuia să vină prin Cruce. Atunci satana n-avea să mai întărâte pe evrei, farisei şi pe cărturari. N-avea să-l mai facă vânzător pe Iuda; nu apela la Pilat, nici la Irod ca să-L prigonească. Deci satana, necunoscând cu adevărat taina mântuirii noastre, în muntele Quarantaniei I-a zis lui Iisus următoarele:
-"De eşti Tu Fiul lui Dumnezeu, zi ca pietrele acestea să se facă pâini" (Matei 4, 3; Luca 4, 3;)
-"Dacă Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos, că scris este: Îngerilor Săi va porunci pentru Tine şi Te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să izbeşti de piatră piciorul Tău" (Matei 4, 6; Luca 4, 9-11).

Altădată, când duhul necurat a strigăt din îndrăcitul din ţinutul gherghesenilor: "Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu?" (Luca 8,28), a spus aceasta pentru că diavolul ştia Scriprura care zice: "Eu am zis: Dumnezei sunteţi şi toţi fii ai Celui Preaînalt" (Psalm 81, 6); deci satana Îl socotea pe Mântuitorul ca pe un fiu al lui Dumnezeu după dar, asemenea proorocilor şi drepţilor către care a fost cuvântul lui Dumnezeu, după cum Iisus zice: "Nu este scris în Legea voastră că Eu am zis: Dumnezei sunteţi? Dacă i-a numit dumnezei pe aceia către care a fost cuvântul lui Dumnezeu, şi Scriptura nu poate fi desfiinţată" (Ioan 10, 34-35).

De aici reiese că diavolul nu ştia că Iisus este Fiul lui Dumnezeu după Fiinţă, Cel Care va prăda iadul şi va omorî moartea. Acestea sunt cele două pricini pentru care Dumnezeu i-a dat logodnic Preacuratei Fecioarei Maria.

Iată ce ne relatează mai departe Sfântul Evanghelist Matei: ***“Iosif, logodnicul ei, drept fiind şi nevrând s-o vădească, a voit s-o lase în ascuns” (Matei 1, 19).*** Iosif, când a văzut că Maica Domnului are în pântece, s-a întristat. El ştia că a luat-o pe Fecioara Maria din mâna arhiereului Zaharia ca să-i păzească fecioria şi s-o păzească în învăţătura Sfintelor Scripturi şi când a văzut-o însărcinată, a început a se înspăimânta cu gândul, cum cântă Biserica:

-”Spăimântatu-s-a Iosif, lucrarea cea mai presus de fire văzând, şi a socotit cu mintea la ploaia cea de lână, întru zămislirea ta cea fără de sământă, de Dumnezeu Născătoare, de rugul cel nears în foc, de toiagul lui Aaron, ce a odrăslit; şi mărturisind logodnicul tău şi păzitorul, preoţilor a strigat: Fecioara naşte şi după naştere iarăşi rămâne Fecioară”;

-”Când Iosif a fost rănit de întristare, Fecioară, plecând la Betleem, ai strigat către dânsul: pentru ce te mâhneşti şi te tulburi văzându-mă având în pântece, necunoscând în întregime înfricoşata mea taină? Leapădă, dar, toată frica şi înţelege minunea; că Dumnezeu din milă S-a pogorât pe pământ, în pântecele meu şi trup a luat. Şi Îl vei vedea născut precum a binevoit şi, plin de bucurie fiind, te vei închina Lui, ca Făcătorului tău. Pe Care îngerii Îl laudă neîncetat şi-L slăvesc împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt”.

S-a spăimântat şi s-a mâhnit Iosif gândind cum se poate ca o fecioară de 15 ani, curată şi preasfântă pe care a luat-o din Sfânta Sfintelor, pe care a hrănit-o Arhanghelul Gavriil 12 ani, încredinţată lui ca unui om bătrân şi văduv, cum se poate ca această cămară a tainelor, această floare a Raiului şi a cerului să fie acum însărcinată? Cine a greşit cu ea? Cum de s-a încumetat cineva să se apropie de un vas al Duhului Sfânt? Acestea erau întrebările pe care bietul şi dreptul Iosif şi le punea, mâhnindu-se pe bună dreptate. Avea dreptul să se mâhnească, fiindcă toată grija de a o păzi era asupra sa. ,,Mă tem – gândea el – că de voi spune lui Zaharia aceasta, o să mă mustre că de ce n-am păzit-o, iar dacă va afla poporul, o va ucide cu pietre. Dar mai bine am s-o las în taină şi să duc”. Şi cugetând el acestea, iată îngerul Domnului s-a arătat în vis, grăind: ***,,Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt” (Matei 1, 20).***

Iosif a primit aceste cuvinte ca şi cum Însuşi Dumnezeu i-ar fi spus: ,,Nu te teme că a înşelat-o cineva! Nu te teme că de comoară aceasta a Duhului Sfânt s-a atins cineva să şi-o fure! Nu. Este Preasfântă, Preacurată! Pentru ea am făcut cerul şi pământul şi am zidit toată făptura! Ia-o şi nu te teme!”.

Aşa, întărit de înger, Iosif a luat-o, iar Evanghelistul Matei mai relatează următoarele: ***„Şi n-a cunoscut-o pe ea până când a născut pe Fiul Său Cel Unul-Născut, Căruia I-a pus numele Iisus” (Matei 1,25).***

De la expresia „până când”, pornesc neoprotestanţii de tot felul şi nu voiesc s-o laude şi s-o cinstească pe Maica Domnului, ei înţelegând expresia „până când” ca şi cum ar da a înţelege că după aceea, după ce L-a născut pe Iisus, Maria ar fi avut relaţii trupeşti cu Iosif. Dar nebuni şi slabi sunt la minte toţi care ar cugeta aşa. Să cerceteze Scriptura mai întâi şi să vadă adevărul care străluceşte mai mult decât soarele în Evanghelie şi în dumnezeieştile Scripturi.

Expresia „până când” înseamnă VEŞNICIE, se spune în Dogmatica Sfântului Ioan Damaschin. Citind în scrierile Sfinţilor Părinţi, vedem tâlcuit că, atunci când auzim zicându-se în Psalmul 109: ***„Zis-a Domnul Domnului Meu: Şezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăşmaşii tai aşternut picioarelor Tale” (Psalm 109, 1),*** să nu înţelegem că după Judecata de Apoi când Hristos va zdrobi toată vrăjmăşia şi pe diavol, nu va mai şedea de-a dreapta Tatălui, spre a împărăţi cu El în veci, pentru că Arhanghelul Gavriil i-a zis Fecioarei Maria următoarele cuvinte: ***„Şi va împărăţi peste casa lui Iacov în veci şi împărăţia Lui nu va avea sfârşit” (Luca 1, 33).***

Sau când auzim de soţia lui David, Micol, fiica lui Saul cea mai mică, care: „…n-a avut copii până în ziua morţii ei” (2 Regi 6, 23), înseamnă că a născut după ce a murit? Câtă nebunie ar fi să crezi că a născut după ce a îngropat-o? Deci şi aici este vorba de veşnicie, că niciodată nu a născut.

De asemenea despre corbul lui Noe se zice: „Şi a dat drumul corbului, ca să vadă de a scăzut apa de pe pământ” (Facere 8, 7). Dar s-a întors vreodată, sau o să se mai întoarcă? Nu! Porumbelul s-a întors a doua oară, dar corbul nu s-a mai întors. Din aceste exemple rezultă căci expresia „până când” înseamnă VEŞNICIE. Aşa este şi cu Maica Domnului; ea nu a cunoscut pe Iosif ca bărbat, adică nu a avut relaţii conjugale cu el niciodată, deci ea n-a cunoscut bărbat în vecii vecilor.

Pe de altă parte, Sfântul Evanghelist Luca relatează următoarele: ***„În zilele acelea a ieşit porunca de la Cezarul August să se înscrie toată lumea. Această înscriere s-a făcut mai întâi pe când Quirinius ocârmuia Siria. Şi se duceau toţi să se înscrie, fiecare în cetatea sa. Şi s-a suit şi Iosif din Galileea, din cetatea Nazaret, în Iudeea, în cetatea lui David care se numeşte Betleem, pentru că el era din casa şi din neamul lui David, ca să se înscrie împreună cu Maria, cea logodită cu el, care era însărcinată” (Luca 2,1-5).***

Betlemul, numit în vechime şi Efrata (Miheia 5, 1), se chema şi cetatea lui David, căci într-însa s-a născut şi a fost uns ca rege marele strămoş după trup al Mântuitorului. El s-a mai numit şi CASA PÂINII de către fericitul patriarh Iacov, care, păscându-şi turmele sale pe acele locuri, mai înainte a văzut şi a proorocit că acolo avea să se pogoare şi să Se nască ,,Pâinea cea vie Care S-a pogorât din cer" (Ioan 6,51), Domnul nostru Iisus Hristos.

Dar unde se afla Betleemul? În Palestina. El este o cetate mică la jumătatea căii între Ierusalim şi Hebron, unde s-a născut Sfântul Ioan Botezătorul şi unde Avraam a vorbit la stejarul Mamvri cu cei trei îngeri, mai bine zis cu SFÂNTA TREIME. Acolo era Betleemul.

Dar de ce S-a născut Mântuitorul în Betleem? Era vreo proorocie ca Betleemul va fi locul de naştere al lui Iisus Hristos? Era. Proorocul Miheia a spus mai înainte cu vreo 400-500 de venirea lui Hristos, următoarele cuvinte: ***,,Şi tu, Betleeme Efrata, deşi eşti mic între miile lui Iuda, din tine va ieşi Stăpânitor peste Israel, iar obârşia Lui este dintru început, din zilele veşniciei" (Miheia 5,1; Matei 2,6).*** Această proorocie au cunoscut-o şi arhiereii şi cărturarii; căci atunci când i-a întrebat Irod: ,,Unde este să Se nască Hristos?" (Matei 2,4), ei au răspuns: ,,În Betleemul Iudeii" (Matei 2,5).

Iubiţi credincioşi, poate şi dumneavoastră şi noi am stat în una din nopţi afară, când cerul era înstelat şi stelele aşa de frumoase şi de strălucitoare, ca în vremea iernii. Ce aţi face dacă aţi vedea deodată că stelele cerului şi cerul tot vin şi se apropie de pământ? Şi din ce se apropie mai tare, luminează mai puternic; şi de atâta frică, mai că v-ar ieşi sufletul! Sau dacă am vedea vreodată în timpul zilei că soarele începe să vină către noi şi tot vine şi orbeşte lumea şi o arde cu razele lui? Dar nimic n-ar fi aceasta faţă de evenimentul naşterii lui Hristos, că nu cerul, nu soarele s-a coborât atunci la noi, ci Ziditorul cerului şi al pământului, Cel ce a zidit soarele şi a pus lumina, razele şi căldura în el şi a pus luminători pe tăria cerului; Acela a venit.

Deci Mântuitorul a voit să Se nască chiar în peştera unde David, strămoşul Său după trup a trăit. N-a ales palatele din Roma, nici pe cele din Persia, ci peştera lui David, ca să-Şi arate smerenia chiar de la început, chiar de la naştere.

De ce S-a născut Iisus într-o peşteră? Peştera este simbolul întunericului. El a venit să aducă lumina şi în temniţa iadului şi în lumea care era în întuneric, ca să se împlinească cele spuse de proorocul Isaia care zice: ***,,Poporul care locuia în întuneric va vedea lumină mare şi voi cei ce umblaţi în latura umbrei morţii,***

lumină va străluci peste voi" (Isaia 9, 1). Veacul de acum şi mai ales cel până la Hristos era o noapte lungă, în care lumea era oarbă, locuind în întunericul slujirii la idoli şi al păcatului.

Hristos S-a născut la miezul nopţii şi în peşteră, ca să arate că El a venit să aducă lumina şi să risipească întunericul. A venit să lumineze „peşterile întunericului veacului aceluia", întunecat de atâtea mii de ani, pentru că: ***„(Hristos) Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul ce vine în lume" (Ioan 1,9).*** El de la început era Lumina lumii şi a venit să lumineze şi să strălucească în toate părţile cu razele soarelui dumnezeirii Sale.

Iubiţi credincioşi, magii, când au ajuns în Iudeea, s-au dus la regele Irod şi l-au întrebat unde este Împăratul Care S-a născut, căci au văzut la Răsărit steaua Lui şi au venit să I Se închine (Matei 2,2)
Mai departe, Sfântul Evanghelist Matei relatează următoarele: ***„Şi auzind, regele Irod s-a tulburat şi tot Ierusalimul împreună cu el. Şi adunând pe toţi arhiereii şi cărturarii poporului, căuta să afle de la ei: Unde este să Se nască Hristos? Iar ei i-au zis: În Betleemul Iudeii, că aşa este scris de proorocul: Şi, tu, Betleeme, pământul lui Iuda, nu eşti nicidecum cel mai mic între căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieşi Conducătorul Care va paşte pe poporul Meu Israel. Atunci Irod chemând în ascuns pe magi, a aflat de la ei lămurit în ce vreme s-a arătat steaua. Şi trimiţându-i la Betleem, le-a zis: Mergeţi şi cercetaţi cu de-amănuntul despre Prunc şi, dacă Îl veţi afla, vestiţi-mi şi mie, ca, venind şi eu să mă închin Lui" (Matei 2,3-8).***

Nu avea Irod de gând să I Se închine lui Iisus, ci voia numai să afle unde este, ca să-L piardă; dar planul lui Dumnezeu nu-l poate opri nimeni: nici dracii, nici îngerii, nici oamenii şi nici popoarele; el înaintează cum este rânduit de Dumnezeu. Magii, ascultând pe rege, au plecat şi iată, steaua pe care o văzuseră în Răsărit mergea înaintea lor, până ce a venit şi a stat deasupra unde era Pruncul. Şi văzând ei steaua, s-au bucurat foarte tare. Şi intrând în casă, au văzut pe Prunc împreună cu Maria – mama Lui, şi căzând la pământ, s-au închinat Lui; şi deschizând visteriile lor, I-au adus Lui daruri: aur, tămâie şi smirnă (Matei 2,9-11).

Magii I-au adus daruri: aur – ca unui împărat, tămâie – ca unui Dumnezeu şi smirnă – ca unui mort (muritor).

Ei (magii), luând înştiinţare în vis să nu se întoarcă la Irod, pe altă cale s-au dus în ţara lor (Matei 2, 12).

Irod, văzând că a fost batjocorit, s-a umplut de mare furie şi mare tulburare; şi aducându-şi aminte de cele spuse de magi, că steaua s-a arătat cu doi ani mai înainte, a trimis ostaşi în Betleemul Iudeii şi împrejur ca să taie toţi pruncii de doi ani şi mai jos, că numai aşa va fi sigur de uciderea Acelui Împărat, Care este Hristos. Dar înainte de aceasta, îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif şi-i spune: ***,,Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă" (Matei 2,13).***

Iată, de aici rezultă purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru Fiul Său. De ce i-a zis: ,,Fugiţi!"? Oare S-a temut Hristos de Irod? De ce fuge Dumnezeu de om? Se teme oare de el? De câte ori nu a trecut Hristos printre farisei când aceştia au vrut să-L prindă? Aceasta a făcut-o spre a ne da nouă pildă ca să fugim din calea primejdiei, pentru că ***Sfântul Ioan Gură de Aur zice: ,,Dacă vezi că vine primejdia, să nu ai cutezanţă şi mândria cugetului să stai în calea primejdiei. Dacă stai, va lua Dumnezeu darul de la tine, fiindcă te încrezi în tine. Dacă Dumnezeu vrea să pătimeşti martiriul şi să te încununeze, te găseşte duşmanul. Dar tu eşti dator să te păzeşti, să nu crezi că eşti mai tare decât Petru şi Pavel şi să stai în calea primejdiei".***

Câţi oare din drepţi n-au fugit şi nu s-au ferit? De câte ori n-a fugit David de furia lui Saul care îl urmărea ca să-l piardă? Sfântul Atanasie cel Mare a fugit de furia arienilor; Emilian al Cizicului, treizeci de ani a umblat fugar; Teofilact al Nicomidiei – douăzeci şi opt de ani; Sfântul Nichifor – patriarhul Constantinopolului a stat 12 ani pe malul mării la un pescar, fiindcă îl urmărea Leon – împăratul iconoclast (adică luptătorul împotriva Sfintelor icoane, etc. În această privinţă şi proorocul Isaia ne învaţă următoarele: ***,,Du-te, poporul meu, intră în cămările tale şi închide uşa după tine; ascunde-te puţine clipe, până când mânia va fi trecut!" (Isaia 26, 20).*** Deci, să ne ascundem puţin, câtuşi de puţin, până va trece mânia Domnului. Nu avem poruncă să ieşim în vileag, dar nici să ne lepădăm de Hristos când suntem descoperiţi. Sfântul Andrei al Cezareei, în tâlcuirea Apocalipsei pentru prigoana cea mare care va fi către sfârşitul lumii pentru toată Biserica de pe faţa pământului, zice: ,,În vremea aceea va ajuta Bisericii lui Hristos pustia cea gândită şi cea simţită".

Pustia cea gândită este atunci câd omul va ţine credinţa în taină şi se va ruga din inimă lui Dumnezeu să se pregătească pentru mucenicie şi moarte.

Pustia cea simţită reprezintă codrii, munţii, văile adânci, desişurile, care vor adăposti pe robii lui Dumnezeu şi îi vor acoperi. Aşa trebuie să facem. Negreşit, în toată vremea şi în tot locul, creştinul trebuie să fie pildă, să mărturisească prin toată

viaţa sa că este cu adevărat lumina lumii şi sarea pământului şi să aibă mereu în minte cuvântul Apostolului: ***„Căci cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se mărturiseşte spre mântuire” (Romani 10, 10).***

Se cuvine să învăţăm din Praznicul de azi, următoarele:
-că este bine, şi după Sfinţii Prooroci şi după Sfinţii Apostoli să te fereşti din calea primejdiei când poţi;
-când nu ne putem feri din calea primejdiei, stăm înaintea Domnului şi El va întări pe cele neputincioase şi va plini pe cele cu lipsă ale noastre.

Iubiţi credincioşi, sculându-se, Iosif a luat Pruncul şi pe mama Lui şi au fugit în Egipt şi au stat acolo până la moartea lui Irod ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul prin proorocul care zice: ***„Din Egipt am chemat pe Fiul Meu” (Matei 2,15).***
După mărturia unor sfinţi şi a unor istorici, precum marele istoric iudeu – Iosif Flaviu, ei au stat în Egipt aproximativ 7 ani. Mântuitorul, împreună cu Iosif şi Maria au fugit în Egipt din două motive:
-1) ca să se împlinească proorocia lui Osea care zice: ***„Când Israel era tânăr, Eu îl iubeam şi din Egipt am chemat pe fiul Meu” (Osea 11,1; Matei 2,15),*** precum trebuia să se plinească la vremea ei şi proorocia despre răstignire, adăparea cu oţet, trestia şi toate celelalte;
-2) în secolele II-IV d. Hr. au ieşit nişte erezii numite gnostice: montaniştii, arienii şi altele şi aceşti eretici au susţinut că Hristos S-a născut – nu după fire – ci după nălucire, iar dacă nu s-ar fi ascuns Hristos, aceşti eretici ar fi putut susţine în ereziile lor că Hristos nu a fost Om după trup, ci numai Dumnezeu Care după nălucire S-a întrupat.

Dacă Iisus a fugit de sabia lui Irod, El a fugit ca om, ca să arate că are şi fire omenească şi că sabia L-ar fi tăiat. Fuga în Egipt trebuie să fie o învăţătură pentru întreaga Biserică, din care reiese foarte clar existenţa firii omeneşti a Mântuitorului.

După ce au stat ei şapte ani în Egipt, Iosif, primind poruncă în vis, a luat Pruncul şi pe mama Lui şi au venit în părţile Galileii, în pământul lui Israel (Matei 2,19-21). Ei, ducându-se în Galileea, s-au aşezat în oraşul Nazaret, deoarece în Iudeea domnea Arhelau, unul dintre fiii lui Irod cel Mare, care prin comportament era un ,,Nero redivivus” şi ca să se împlinească ceea ce s-a spus de prooroci, că: ***„Nazarinean Se va chema” (Matei 2, 22-23).***

Cuvântul „Nazarinean" nu se găseşte în Sfânta Scriptură, dar s-a păstrat prin Tradiţie, din proorociile lui Enoh, după cum zic Sfinţii Părinţi.

Se pune întrebarea dacă mai avem şi alte proorocii care s-au păstrat prin Sfânta Tradisie şi nu sunt scrise în Sfânta Scriptură? Da, avem. Iată ce spune Sfântul Apostol Pavel: ***„După cum Ianes şi Iambres s-au împotrivit lui Moise, aşa şi aceştia (ereticii) stau împotriva adevărului, oameni stricaţi la minte şi netrebnici pentru credinţă" (2 Timotei 3,8).*** Ianes şi Iambres deşi s-au împotrivit lui Moise, nu sunt menţionaţi nicăieri în Vechiul Testament, dar Sfântul Apostol Pavel îi menţionează, iar sursa din care s-a informat nu este alta decât al doilea izvor al REVELAŢIEI DUMNEZEIEŞTI SUPRANATURALE: SFÂNTA TRADIŢIE.

Din însemnătatea acestui Praznic Luminos putem extrage următoarele învăţături:
- suntem datori, în primul rând să ne ferim în vreme de primejdie după a noastră putere;
- unele proorocii despre Mântuitorul le-au adus Sfinţii Evanghelişti din Sfânta Tradiţie, care este mai veche decât Sfânta Scriptură;
- dreptatea, adevărul, binele sub toate formele lor, nu pot fi distruse, nimicite şi desfiinţate, aşa cum lumina nu poate fi acoperită, după cum regele Irod n-a putut cu toată armata sa, să ucidă pe Pruncul Iisus – Dumnezeul întrupat.

Ca fii ai Bisericii strămoşeşti care este „stâlp şi temelie adevărului" (1 Timotei 3, 15), se cuvine să cultivăm în noi şi în cei din jurul nostru, relaţiile frăteşti de pace şi armonie, dragostea de oameni, adevăr, dreptate, cinste şi omenie pentru a dobândi o viaţă mai bună.

Aşa cum Iisus S-a născut în Betleemul Iudeii, în aceste sărbători să renaştem şi noi la o viaţă duhovnicească, căci dacă Dumnezeu S-a făcut Om pentru noi, noi să devenim dumnezei prin har, credinţă şi fapte bune. Amin!

Părintele Damaschin Luchian - Predică la Duminica după Naşterea Domnului (2009) - “Ia pruncul şi fugi, scapă-l de lumea păcatului, de irozii de azi!”



Dreptmăritorilor creştini, vă mărturisesc că sunt emoţionat. Ieri şi astăzi biserica noastră a fost mai plină. Nici nu am termeni de comparaţie ca să spun când au fost aşa de mulţi oameni în biserica noastră. Dacă vreţi, într-un fel, cei care am înţeles că în ziua de sărbătoare a Naşterii Domnului trebuie să fim în casa lui Dumnezeu, dacă vreţi, noi suntem cei care suplinim într-un fel ceea ce locuitorii din Bethleem nu au făcut când S-a născut Mântuitorul Hristos. Nu s-a găsit nici o poartă şi nici o casă în care să nască Fecioara Maria. Şi noi suntem aceia cei care, din mila lui Dumnezeu, ne deschidem inimile ca Hristos să se nască încă odată şi încă odată, în fiecare an, întru noi.

Când S-a născut Mântuitorul Iisus Hristos, iubiţi, credincioşi, lumea, deşi era în aşteptare nu L-a primit. Ba mai mult decât atât, nu doar că i-a fost ostilă, ci L-a şi prigonit. Astfel încât la scurtă vreme după sărbătoarea Naşterii Domnului, în prima duminică după această sărbătoare, cea în care ne aflăm noi astăzi, Biserica pomeneşte Fuga în Egipt.

Un înger i s-a arătat în vis lui Iosif, logodnicul Sfintei Fecioare Maria şi i-a zis: “ia Pruncul, pe mama Lui, şi mergi în Egipt, căci Irod are de gând să-L omoare“, ceea ce Irod a şi încercat să facă. Toţi pruncii din Bethleem şi din localităţile învecinate, de doi ani şi mai jos, au fost ucişi, sperând Irod că prin aceasta îl va ucide şi pe cel

care era profeţit ca fiind Împăratul, şi de care el se temea că-i va lua tronul. Şi aceasta a fost modalitatea prin care el a înţeles să-şi apere puterea, să-şi apere scaunul, să-şi apere demnitatea. Şi au scăpat cel puţin doi copii din cât ştim noi, şi anume Sfântul Ioan Botezătorul, care era cu şase luni mai mare decât Mântuitorul, şi Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. N-a fost primit Fiul lui Dumnezeu făcut Copil, cu inima deschisă; lumea i-a fost potrivnică.

Vreau acum să vă duceţi cu mintea, iubiţi credincioşi, la părinţii dumneavoastră, şi să vă gândiţi că, la un moment dat, mama dumneavoastră şi tatăl dumneavoastră, într-o clipă unică din existenţa acestui univers, v-au adus la fiinţare pe dumneavoastră. Ei au dat ceea ce puteau să dea ei, adică trupul şi în acea clipă şi Dumnezeu a dat o singură dată în toată desfăşurarea acestei existenţe, un suflet pentru fiecare dintre noi. Dumnezeu nu-şi repetă facerea mâinilor sale. Nimeni din lumea aceasta nu este identic cu un altul. Şi când a luat fiinţă omuleţul acela mic, nici văzut la microscop, şi s-a sălăşluit în pântecele mamei, acolo, în pântece, el era fericit, şi a stat nouă luni de zile. Mama îl hrănea, [el] îi auzea vocea, îi auzea vocea tatălui, şi se simţea, de cele mai multe ori, protejat. O dată cu naşterea, pruncul acesta mic, repeta istoria pruncului din Bethleem.

Lumea în care trăim noi este o lume care nu primeşte cu inimă deschisa, deşi s-ar părea că aşa face, pe pruncii care se nasc. Aceasta nu este o lume în care un prunc născut să crească aşa cum ar vrea Dumnezeu. Şi astfel că, ţie, mamă şi ţie, tată, vă spune glasul lui Dumnezeu, cum i-a spus odinioară lui Iosif: “Ia pruncul şi fugi în Egipt”. “Ia pruncul şi fugi, scapă-l, scoate-l, izbăveşte-l de lumea aceasta şi de tot ce are ea rău într-însa, dacă vrei ca acest prunc să-ţi facă cinste mai departe“. Şi acei dintre părinţi care nu ascultă de acest glas – altfel spus de Biserică – de a proteja copilul, de a-l scoate, de a fugi din mijlocul a ceea ce-i poate dăuna, acei părinţi, mai devreme sau mai târziu, se vor căi amarnic.

Vă spun aceste lucruri, iubiţi credincioşi, cu durere, pentru că durere este în multe familii şi durere este în sufletele multor copii, a multor tineri, şi durere este şi în sufletele a nu puţini dintre dumneavoastră, ale căror răni pe care le-aţi primit în copilăria dumneavoastră vă urmăresc până la mormânt.

Este o întreagă avalanşă de plecare în străinătate în zilele noastre. Scopul este unul mărturisit a fi pozitiv şi pentru familie. Pentru ce merge tatăl? Să strângă bani astfel încât să fie bine soţiei şi copiilor. Dar sunt cazuri, iubiţi credincioşi, când lipseşte tatăl, şi mai grav lipseşte mama, şi mai grav când lipsesc amândoi din familie, nu o săptămână, şi nu o lună, ci un an, doi, trei, patru, cinci şi zece. Şi aceşti copii mici, rămân fie în grija bunicii, fie a mătuşii, fie a unor vecini, de altfel

bine intenţionaţi şi ei, dar nu-i suficient. N-are nevoie acesta mic de portocala pe care i-o aduci tu, tată, sau asta mică, nu are nevoie doar de costumaşul pe care i-l aduci tu de Crăciun, ci are nevoie de tine, tată, şi de tine, mamă, ca să-i fi alături. Nici nu vă închipuiţi ce dramă se petrece în sufletul acelui copil care se lipseşte de iubirea părintească. Credeţi dumneavoastră că Sfânta Fecioară Maria să fie în grija Elisabetei, să spunem, cu care era rudenie? Niciodată! Şi atunci când a lipsit trei zile s-a întors la Templu ca să-L caute, îngrijoraţi: ce se întâmplă, unde este?Abandonul copiilor de către părinţi, face ca această lipsă să se perpetueze în toată viaţa copilului şi cu greu se poate vindeca.

De ce ar mai trebui să-l protejăm pe copil? Din ce ar mai trebui să-l scoatem? În special ar trebui să fim atenţi astfel încât să ne răsune mai cu putere în ureche cuvintele îngerului: “Iosife - adică tată şi mamă - ia copilul şi fugi”! Din calea cui să mai fugă copilul astăzi? Oh, din calea a multor lucruri, căci mulţi Irozi s-au născocit şi în multe chipuri lucrează acelaşi diavol care odinioară a lucrat prin Irod ca să-L ucidă pe Pruncul născut în ieslea Bethleemului.

Cei care sunteţi de vârsta mea, sau mai în vârstă decât mine, vă aduceţi aminte că noi aveam puţine desene animate la care să ne uităm. Eu după ’90 când am văzut prima dată Albă ca Zăpada era pentru mine un eveniment, trebuia să-l notez în jurnal. Astăzi sunt canale întregi în care douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru se difuzează desene animate sau filme pentru copii. Dar spuneţi-mi, vă rog, se aseamănă poveştile copilăriei multora diintre noi, cu poveştile pe care le văd – că de ascultat nu mai e vreme să asculte, şi nici părinţii nu mai au timp să-şi facă să citească cu copii de astăzi – şi apoi să ne mai mirăm că sunt copii noştri violenţi? Unde au învăţat ei violenţele, unde au învăţat ei că se bat ţestoasele Ninja? Care sunt modelele pe care le văd ei pe tricouri? Ce au ei pe coperţile caietelor? Îl au pe Harry Potter! Aceasta este lumea aceasta este Irod, care-i aduce hrana copilului nostru. Şi eu ce fac? Dau hrana pe care mi-o dă altuia să i-o dau sau cum făcea mama, iau hrană şi întâi o pun în gura mea şi o dau pruncului. Îmi aduc aminte că mama totdeauna avea obiceiul, înainte de a-mi da mie cu biberonul să-mi ia ea cu gura din sticlă, şi aşa m-a izbăvit de la moarte. Sora mea se juca cu termometrul şi, în cana cu ceai sau cu lapte, a pus termometrul şi chiar în acel moment s-a şperţ termometrul şi mercurul din termometru a curs în cană. Şi apoi mama a pus cana în sticla aceea cu biberon şi a început să-mi dea, dar a văzut înainte de asta, a văzut că eu sunt puţin agitat, a luat o gură cum îi era obiceiul, şi când a pus în mână, aşa se jucau bobiţele de mercur. Aceasta este datoria tatălui şi a mamei, să verifice, să probeze, să vadă ei: hrăneşte ceea ce alţii îmi dau mie să dau copilului meu?

Şi violenţa, să ştiţi iubiţi credincioşi că o învaţă copii nu numai de la televizor. Poate nici nu vă daţi seama cât de mult îl doare pe un copil când vede că se ceartă mama şi tata, darămite când vede bătaie în casă, sau ameninţări, sau de ce să nu zicem, când soţul îşi scoate soţia afară şi doarme cu ei pe la vecini. Gândiţi-vă dumneavoastră, dar nu cu mintea omului mare, ci cu mintea unui copil, care-i dacă vreţi, ca o tăbliţă din aceea de ceară moale, moale, că n-ai nevoie de daltă ca să scrii ceva ca-n piatră, ci ai nevoie de o simplă mişcare de deget. Gândiţi-vă că ce ştie acel copil care ieri şi alaltăieri şi acum o săptămână când venea tata trebuia să fugă din casă ca să nu suporte durere, gândiţi-vă că ce trăieşte astăzi: oare cum vine tata? Vine ca ieri, vine ca alaltăieri? Trebuie să fug cu mama la vecini? De ce credeţi dumneavoastră că sunt momente în viaţă, când mari fiind, ne temem? De ce ne temem noi când suntem mari, că uneori este inexplicabilă pentru noi această frică? De-acolo se trage. Atunci când ne temeam de tată, atunci când ne temeam de mama când luam o notă rea la şcoală, când veneam acasă trebuia să-ţi pregăteşti palma. Toate acestea dor.

De unde am învăţat minciună, noi oamenii mari? Din familie… Pentru că uneori nu ne-au învăţat părinţii noştri să fim sinceri şi să avem conştiinţa că dacă sunt sincer, îmi este iertată greşeala. Multora dintre noi li s-a întâmplat că dacă erau sinceri ştiau că se aleg cu bătaie, şi atunci nu erau sinceri. Copilul acesta mic, nevinovat, nu suportă durerea şi atunci îşi crea mecanisme de apărare prin care să nu-l mai doară. Şi aceasta se accentuează, rana pătrunde mai adânc în suflet, şi ne trezim că suntem oameni mari şi minţim, înşelăm şi suntem nesinceri.

Mai este un Irod, foarte viclean astăzi. Pravilele bisericeşti spun că un copil nu se poate împărtăşi fără Sfânta Spovedanie începând de la vârsta de 7 ani. Cred că ar trebui să scădem plafonul mult mai jos. 7 ani, era pentru atunci când nu ştiau multe lucruri. Acum sunt copii de grădiniţă şi de şcoală primară în mintea cărora sunt lucruri negative de neînchipuit uneori chiar şi pentru duhovnic. Unde le învaţă ei? Întâi în casă, apoi învaţă la grădiniţă şi apoi învaţă la şcoală. Dar întâi de acasă pleacă.

Există un site în care oamenii îşi spun durerile sufletelor lor, şi titlul uneia a ceea ce adună aceste dureri se numeşte Sparge Tăcerea. Dacă citeşti câteva mărturii a unor copii, adolescenţi de acum, care sparg tăcerea, te cutremuri de ceea ce au suferit ei în copilărie şi îi urmăreşte şi până acum. Credeţi că un copil nu simte când fraţii lui mai mari sau părinţii lui, îl trimit la culcare şi ei se uită la ceea ce lui îi spune: „Să nu te uiţi, că nu e bine.” Credeţi că ei nu simt lucrul acesta? Credeţi că dracul care i-a ispitit pe acei părinţi şi pe acei fraţi mai mari îl va lăsa neispitit pe acesta mai mic? Niciodată. Curiozitatea a cărei deslușire nu este dată în termeni

maturi de către părinţi, face ca această curiozitate să se adune, îl face pe copil să se inhibe şi să-şi hrănească curiozitatea altfel decât ar trebui.

Adică să-i spui tu mamă, fetei tale, şi tu tată, băiatului tău, ceea ce se întâmplă în corpul lui. De ce să te ruşinezi? Taina nunţii nu este păcat tolerat de Biserică, taina nunţii, unirea dintre soţ şi soţie, dintre bărbat şi femeie, prin rugăciunea Bisericii se face. Şi atunci, acesta are nevoie ca tu să-i spui, nu să afle el din alte surse, şi acelea denaturate: din reviste, din ziare şi de pe internet. Şi-şi adună în minte şi în suflet necurăţie, şi dracul profită de toată această necurăţie adunată la vârstă fragedă şi o sporeşte, că are mijloace: Irozii, de care v-am spus. Ajunge tânăr, adolescent, şi începe a cădea în păcatele cele trupeşti, şi ajunge căsătorit şi este, mă iertaţi, ca o legumă, fără vlagă.

În grădiniţă se începe educaţia sexuală. Ce educaţie este aceea în care tu îl înveţi pe copil cum să folosească mijloacele anticoncepţionale? Aceea este educaţie pentru viaţă, sau este educaţie pentru moarte? Şi apoi, când intră în clasele primare se continuă educaţia, prin varii şi varii metode.

Mai este încă un Irod, care este întruchipat de tată şi de mama uneori. Şi mă rog lui Dumnezeu şi m-aş bucura să fie cât mai puţini din aceştia. Aceşti Irozi, întruchipaţi în mamă şi tată, pot uneori să facă un rău atât de mare, aproape de neînchipuit. În Paşcani este un caz - dar câte n-or mai fi, Dumnezeu le ştie - când un copil, un băiat, a fost violat de însăşi mama sa. Mult mai multe şi mult mai dureroase sunt cazurile în care fetiţele, şi chiar fetele mai mari, sunt violate de taţii lor, sau de rude apropiate. Cum creşte un astfel de copil? Cât poate, îşi maschează şi îşi ascunde durerea, se minte şi se culpabilizează pe sine. Când nu mai rezistă, începe să dea vina pe alţii, şi trebuie să vină un moment în care acest copil să spargă tăcerea. Şi o sparge sub epitrahilul duhovnicului, pentru că acolo, şi numai acolo, se poate primi vindecare. Ceea ce omul răneşte, şi uneori răneşte grav de tot, numai Dumnezeu poate vindeca.

În Biserică, astăzi, sunt mulţi care sunt părinţi. Unii îi aveţi, încă, pe copii lângă dumneavoastră. Alţii nu-i aveţi, pentru că s-au căsătorit. Mai ales pentru cei care nu-i mai au, şi nu mai pot face, direct, prea multe pentru ei, Biserica are leac. Şi leacul acesta este rugăciunea şi binecuvântarea. La mânie spune omul multe, şi mai ales mama: “Eu te-am făcut, eu te omor!”, spune mama. Sau altfel spune, tatăl sau mama: “Să ai noroc atâta cât păr am eu în palmă.“ Şi ştiţi cum se cheamă aceasta? Blestem, se cheamă. Spun Părinţii Bisericii că blestemul de mamă are atât de multă putere ca şi blestemul de preot, pentru că mama are foarte multe drepturi asupra copilului. Pentru că ea, cât timp l-a purtat în pântece, s-a jertfit şi şi-a dat din

carnea ei, din viaţa ei şi din sănătatea ei pentru pruncul acela. Şi de aceea Dumnezeu a rânduit ca mama să aibă atâta putere asupra copilului. Şi poate sunteţi îndreptăţite omeneşte vorbind, ca într-o omenitate dintr-acesta neluminată de Duhul Sfânt, să vă simţiţi mâhnite, dar rugaţi-vă lui Dumnezeu ca niciodată să nu scăpaţi vreun astfel de cuvânt (…). Şi care este vindecarea, care este leacul pentru blestem? Binecuvântarea! Binecuvântaţi-i pe copii dumneavoastră, cei care încă îi aveţi în ogradă, şi cei ai cărori copii şi-au luat zborul de lângă dumneavoastră.Şi de fiecare dată când vă gândiţi la ei, nu doar vă gândiţi aşa: ce-o face fetiţa mea? Ci spuneţi aceasta gândire în duh de rugăciune, şi spuneţi: binecuvântează, Doamne, pe băiatul meu! Şi: binecuvântează, Doamne, pe fata mea!

Aceasta este lumea în care vine copilul astăzi, purtând chipul lui Hristos-Pruncul. Acesta este Bethleemul în care ne-am născut fiecare dintre noi. Lume care ia chipul lui Irod şi, uneori, şi nădăjduiesc că de mai puţine ori, familii în care tata şi mama se poartă ca nişte irozi. Dacă copiii vor creşte sănătoşi, iubiţi credincioşi, sănătoasă va fi şi lumea. Biserica are foarte mari preocupări pentru familie pentru că Sfântul Ioan Gură de Aur numea familia biserică de acasă. Primul preot, primul învăţător de religie este mama. Nu este educatorul sau profesorul care a învăţat Facultatea de Teologie secţia Litere sau preotul. Tu, mamă, eşti primul preot pentru copilul tău. De unde, dar eu nici nu ştiu de unde am învăţat Tatăl nostru? Nu ştiu. Nu a venit nimeni sau preotul să-mi spună şi să-mi dea carte să învăţ Tatăl nostru. M-am trezit ştiindu-l, şi la fel şi Îngeraşul. Asta-i datoria! Nu-i lăsa ca să înveţe înainte de Tatăl nostru alţi “taţi ai noştri”.

Şi nu voi încheia cu cuvintele mele, am să închei cu cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur, a cărui preocupare pentru creşterea copilului era nespus de mare şi în vremea lui, pentru că ştia ce înseamnă să fie crescuţi copiii în frică de Dumnezeu şi în ruşine de oameni, cum spune ţăranul nostru. Mai este astăzi ruşine? Nu ştiu câtă mai este!

Şi zice Sfântul Ioan Gură de Aur: Nu încetez de a vă ruga, de a vă ruga cu lacrimi şi a vă cere ca înainte de toate celelalte, să daţi copiilor voştri o bună educaţie. Dacă-ţi iubeşti copilul, arat-o prin educaţia ce i-o dai. De altfel, ai şi răsplată. Ascultă ce spune Pavel: “…dacă vor stărui, cu înţelepciune, în credinţă, în dragoste şi în sfinţenie” Dacă ai nenumărate păcate adunate în conştiinţa ta, atunci născoceşte o iertare a păcatelor tale, şi anume: creşte un atlet pentru Hristos. [Păcatele voastre se şterg dacă daţi educaţie bună copiilor voştri.] Prin aceste cuvinte nu-ţi spun: Nu-l lăsa să se căsătorească. Trimite-l în pustie. Pregăteşte-l să îmbrăţişeze viaţa monahilor”. Nu-ţi spun asta! Aş vrea negreşit şi aş dori ca toţi să îmbrăţişeze viaţa monahală, dar nu silesc pe nimeni, pentru că o astfel de viaţă pare

prea greu de purtat. Creşte un atlet pentru Hristos! Învaţă-ţi copilul din prima vârstă să trăiască cu evlavie în lume!

Dacă vei întipări în sufletul lui încă fraged învăţăturile cele bune, nimeni nu va putea să i le desprindă; ele se întăresc ca şi sigiliul aplicat pe ceară. Copilul, când e mic, tremură, se teme şi are respect şi de chipul tău, şi de cuvintele tale, şi de tot ce faci [dacă nu te contrazici pe tine însuţi, aş spune eu acuma, pentru că spune tatăl copilului: nu fuma! şi el stă cu ţigara în mână. Spune mama fetei: vino devreme diseară, şi ea stă patru ore la filme şi la telenovele. Spune bunicul: du-te, măi, copile, la biserică, şi el rămâne acasă. Deci copilul se teme şi are respect şi de chipul tău şi de cuvintele tale, şi de tot ce faci]. Întrebuinţează cum trebuie superioritatea ta. Tu eşti cel dintâi care te vei bucura de bunătăţi dacă ai un copil bun, şi apoi Dumnezeu. [Dumneavoastră sunteţi cei dintâi care vă veţi bucura dacă veţi avea copii buni. Se va bucura şi Dumnezeu şi ne vom bucura şi noi, slujitorii Bisericii, dacă vom vedea cât mai mulţi copii crescuţi aşa cum vrea Dumnezeu să fie].

Hristos Domnul, Pruncul născut în ieslea Bethleeemului, să ocrotească copilul din fiecare dintre noi. Hristos Domnul, Dumnezeu-Copilul, să ocrotească copii dumneavoastră, să vă ocrotească pe dumneavoastră, părinţii lor, şi să vă dea înţelepciune aşa cum i-a dat-o şi lui Iosif şi Sfintei Fecioare Maria ca să le daţi o creştere bună. Amin!

Pr. James Thornton - Predică la Apostolul din Duminica după Naşterea Domnului - “Evanghelia nu este după om”



Astăzi este Duminica de după Naşterea Domnului. Apostolul ce se citeşte în această Duminică este din Epistola către Galateni a Sfântului Pavel, pe care am analizat-o acum câteva luni.

Vă veţi aminti că Sfântul Pavel aduce lămuriri, ca răspuns criticilor ce nu erau de acord cu anumite aspecte ale propovăduirii sale, că evanghelia vestită de el nu era făcută de om, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos. Marele Apostol spune că, gândindu-se cum să înfăţişeze acea evanghelie, n-a luat sfat de la trup şi de la sânge. Prin aceste cuvinte, el accentuează din nou sursa descoperii și felul învăţăturii sale. S-a sfătuit nu cu un om, ci cu Dumnezeu; a fost învăţat nu de către om, ci de Dumnezeu. Acest lucru este adevărat despre întreaga învăţătură şi dogmă ortodoxă. Adevăratul creştinism nu este născocit de om, ci vine din dumnezeiasca descoperire. Să vorbim câteva clipe despre această sursă de revelaţie şi natura credinţei noastre creştine ortodoxe.

Sectarii, ce s-au ivit începând cu veacul al şaisprezecelea, stăruiesc aproape întotdeauna că pentru ei singurul izvor de credinţă este Biblia. Pentru ei, lucrurile nu sunt statornicite în chip anume în Sfânta Scriptură nu trebuie să facă parte din credinţa creştină. Sfânta Scriptură, după sectarii protestanţi, cuprinde Vechiul Testament – deşi sunt înlăturate cărţile „deuterocanonice” Întâi a lui Ezdra (a Treia

a lui Ezdra), Tobit, Iudita, Întâi a Macabeilor, a Doua a Macabeilor, a Treia a Macabeilor, Înţelepciunea lui Solomon, Înţelepciunea lui Sirah (Ecclesiasticul), Baruh, Epistola lui Ieremia şi Rugăciunea lui Manase, ca şi părţi din cărţile Esterei („Adăugirile la Estera”), Psalmilor (Psalmul 151) şi ale lui Daniil (Susana, Cântarea celor trei mineri, Vil şi balaurul) – şi cele douăzeci şi şapte de cărţi ale Noului Testament.

Îngăduiţi-mi să mă abat de la subiect, pentru a vorbi pe scurt despre aceste cărţi „deuterocanonice” înlăturate. Ele fac parte din versiunea „Septuaginta” a Vechiului Testament, Biblia bisericii creştine timpurii, care a rămas până astăzi versiunea ortodoxă oficială. Din pricină că aceste cărţi influenţau şi susţineau învăţătura creştină timpurie, rabinii iudei, adunaţi în sinod în anul 90 în cetatea Iamnia sau Iavne (Yibna de astăzi, un oraş din vestul Ierusalimului, în Israel), au înlăturat tocmai cărţile „deuterocanonice” ale Vechiului Testament. Protestantismul, nesocotind practica creştină timpurie, i-a urmat pe rabinii din Iamnia în respingerea acestor cărţi şi a îmbrăţişat canonul scripturistic al iudaismului rabinic ca fiind Vechiul lor Testament. Aşadar, sectarii acceptă drept temelie a credinței lor doar părți din Biblie.

Nu mai este nevoie să spunem că abordarea Sfintei Biserici Ortodoxe este diferită deoarece Ortodoxia este creştinismul timpuriu, creştinismul originar, datând de pe vremea lui Hristos, pe când protestantismul a apărut abia cincisprezece veacuri mai târziu. In creştinismul ortodox, vorbim de Sfânta Predanie, care este întreaga memorie vie a Bisericii. Sfânta Tradiţie cuprinde şi Sfânta Scriptură, adică tot Vechiul Testament septuagintic şi Noul Testament; scrierile Sfinţilor Părinţi ai Bisericii; hotărârile celor Şapte Mari Sinoade Ecumenice; cărţile liturgice, adică textele Dumnezeieştii Liturghii şi ale dumnezeieştilor slujbe, împreună cu troparele şi condacele, şi Sfintele Canoane ale Bisericii. Şi iconografia ortodoxă este socotită a face parte pe deplin din Sfânta Tradiţie.

Avem aici o colecţie de materiale foarte largă, foarte cuprinzătoare. Ce putem spune că au în comun toate aceste componente ale Sfintei Tradiţii? In primul rând, faptul că sunt toate în înţelegere unele cu celelalte; în al doilea rând, că toate provin, aşa cum zice Sfântul Pavel despre Evanghelia pe care o propovăduieşte, din descoperirea lui Dumnezeu. Sfinţii Proroci ai Vechiului Legământ, Sfinţii Evanghelişti şi Apostoli ai Noului Legământ, marii Sfinţi, Sfinţii Părinţi ai Bisericii, sfinţii care au formulat hotărârile Sinoadelor Ecumenice, Sfinţii care au scris Sfintele Canoane şi Sfinţii care au făurit tradiţiile liturgice şi iconografice ortodoxe – toţi au primit cunoaşterea necesară acestor mari sarcini prin întâlnirea lui Dumnezeu faţă către faţă.

Prin rugăciuni şi nevoinţe ascetice, ei şi-au curăţit inimile de patimile lumeşti, au dobândit luminare de la Dumnezeu şi au atins proslăvirea sau îndumnezeirea (theosis), adică au văzut energiile necreate ale lui Dumnezeu, harul şi slava Sa. Părintele Ioannis Romanidis explică că „prorocii şi teologul (cuvântătorul de Dumnezeu) se formează prin curăţirea, luminarea şi proslăvirea inimii, în care lucrarea Duhului saturează şi stăpâneşte mintea şi patimile…”

Aici stă adevărul cel veşnic, izvorul credinţei ortodoxe şi a toată adevărata teologie. Este obârşia întregii Sfinte Tradiţii a creştinismului ortodox, cuprinzând Sfânta Scriptură, scrierile Părinţilor, Dumnezeiasca Liturghie, Sfintele Canoane, iconografia tradiţională şi hotărârile celor Şapte Sinoade Ecumenice. Toate sunt în acord unele cu celelalte, în chip vădit, căci toate vin de la Dumnezeu şi sunt legate între ele fără putinţă de schimbare, într-o alcătuire asemenea unui trup viu.

Aşadar, adevărata teologie, adică înţelegerea dreaptă a lui Dumnezeu, nu provine din cugetare sau din raţionalism. Adevărata exegeză, adică interpretarea precisă a înţelesului Sfintei Scripturi, nu vine din studiul limbilor vechi sau din etimologie (ştiinţa evoluţiei şi a înţelesului cuvintelor). Adevărata iconografie ortodoxă nu vine din studiul artei Sfintele Canoane nu au fost întocmite de mari cunoscători ai legii. Toate aceste elemente ale Sfintei Tradiţii provin, mai curând, din sfinţenie, iar sfinţenia, în deplinătatea ei şi înţeleasă cum trebuie, nu este nimic altceva decât curăţire, luminare şi proslăvire.

Faptul că Sfântul Pavel le arată galatenilor că evanghelia ceea ce s-a binevestit [...] nu este după om, că această evanghelie i-a venit prin descoperirea lui Iisus Hristos şi că nu a luat sfat de la trup şi de la sânge este, prin urmare, în deplină conformitate cu trăirea nenumăraţilor sfinţi ortodocşi. Învăţăturile creştinismului ortodox – toate – nu sunt nici ele după om, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos. Marii sfinţi ai Ortodoxiei nu au luat nici ei sfat de la trup şi de la sânge, ci au fost părtaşi vederii lui Dumnezeu şi au fost luminaţi prin aceasta. Înţelegerea de către formele neortodoxe de creştinism a tuturor lucrurilor la care m-am referit poate fi asemănată, fără greşeală, unei căutări în întuneric sau unei orbecăiri în necunoaştere. Aceasta, deoarece versiunile lor „reşapate” de creştinism au fost întemeiate pe baze secular-filosofice, spre deosebire de temeliile duhovniceşti ale Ortodoxiei.

Diferitele soiuri de protestantism apărute începând cu veacul al cincisprezecelea au fost, zice-se, o “reformare” a creştinismului şi o răzvrătire împotriva exceselor scolasticii – o mişcare filosofică a bisericii romano-catolice prin care creştinismul a fost reinterpretat după metodele lui Aristotel (384 î.Hr.-322 î.Hr.). Însă şi

sectarismul protestant a folosit metoda filosofică şi raţiunea omenească pentru a încerca să Îl înţeleagă pe Dumnezeu, şi s-a rătăcit astfel pe acelaşi drum înfundat.

Astăzi, când impasul în care se află creştinismul neortodox a devenit limpede pentru mulţi dintre cărturarii săi, filosofía artistoteliană este adesea înlocuită cu ideologiile politice contemporane – liberalismul, marxismul, feminismul, socialismul ş.a. Astfel, credinţele apusene balansează între două extreme. Îşi zugrăvesc vederile şi înfăţişarea ca fiind sofisticate şi moderne, însă sunt de fapt o întoarcere la un primitivism duhovnicesc. Părintele Romanidis aseamănă adesea înţelegerea ortodoxă a lui Dumnezeu şi a lumii duhovniceşti cu o ştiinţă, precum astronomia sau chimia, iar confesionalismul şi sectarismul apusean cu o pseudoştiinţă, precum astrologia sau alchimia.

Creştinii ortodocşi nu trebuie niciodată să privească la dascălii lor, la Sfinţii lor Părinţi şi la toţi Sfinţii lor ca fiind cumva inferiori învăţătorilor şi conducătorilor grupărilor religioase apusene sau să creadă că Biserica lor este înapoiată teologic. Situaţia este exact inversă. Se mai spune şi că teologia ortodoxă a încremenit în veacul al VII-lea, o dată cu moartea Sfântului Ioan Damaschin, zice-se „cel din urmă Părinte Răsăritean al Bisericii”. Faptul că Ortodoxia 1-a dat în veacul al XIV-lea pe Sfântul Grigorie Palama, unul dintre cei mai străluciţi părinţi, sau că în veacul al XX-lea au apărut teologi de seamă, precum Părintele George Florovski şi Părintele Ioannis Romanidis, arată absurditatea unor astfel de pretenţii.

Confesiunile apusene, cu siguranţă, au adesea mai mulţi bani decât creştinii ortodocşi. Ele se prezintă adesea foarte ademenitor, ţintind îndeosebi spre tineri. Sunt gata să se folosească în slujbele şi în emisiunile lor chiar şi de decăzuta muzică rock, pentru a capta tinerele minţi. Europa de răsărit, care se deşteaptă acum după cincizeci sau şaptezeci de ani de stăpânire comunistă şi de propagandă ateistă, a devenit ţinta predilectă a acestor grupări, ce se străduiesc să împiedice revitalizarea, creştinismului ortodox în ţinuturile sale istorice.

În a Doua sa Epistolă către Tesaloniceni, Sfântul Pavel îşi îndeamnă cititorii: Drept aceea, fraţilor, staţi, şi ţineţi predaniile [pe] care le-aţi învăţat, ori prin cuvânt ori prin epistola noastră. Această poruncă venită prin pana Sfântului Pavel este de fapt a lui Hristos Iisus. Trebuie să stăm neclintiți și să ținem Predania Bisericii noastre, pentru că această tradiție nu vine de la un om, nu este de la trup și de la sânge, ci nemijlocit de la Dumnezeu, prin descoperirea lui Iisus Hristos.

Pr. James Thornton
Ed. Egumeniţa

Trad.: Radu Hagiu

Părintele Constantin Coman - Despre fuga de Dumnezeu şi ostilitatea lumii, despre puterea lui Dumnezeu şi puterea lumească



Fuga în Egipt: ***După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă. Şi sculându-se, a luat, noaptea, Pruncul şi pe mama Lui şi a plecat în Egipt. Şi au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: "Din Egipt am chemat pe Fiul Meu".***

Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte şi, trimiţând a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai jos, după timpul pe care îl aflase de la magi. Atunci s-a împlinit ceea ce se spusese prin Ieremia proorocul: "Glas în Rama s-a auzit, plângere şi tânguire multă; Rahela îşi plânge copiii şi nu voieşte să fie mângâiată pentru că nu sunt".

După moartea lui Irod, iată că îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif în Egipt, Şi i-a zis: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi mergi în pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia sufletul Pruncului.

Iosif, sculându-se, a luat Pruncul şi pe mama Lui şi a venit în pământul lui Israel. Şi auzind că domneşte Arhelau în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să meargă acolo şi, luând poruncă, în vis, s-a dus în părţile Galileii. Şi

venind a locuit în oraşul numit Nazaret, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean Se va chema. (Matei 2, 13-23)

R. Rădulescu: De cum a intrat în lumea noastră, a oamenilor, la naşterea Mântuitorului Hristos, Dumnezeu S-a lovit de ostilitatea lumii în care a intrat. Desigur, Dumnezeu Îşi cunoaşte creaţia, cunoaşte lumea creată de Sine. Îl vedem pe Mântuitorul Hristos, ca pe un pribeag, nevoit să plece cu familia în Egipt, pentru a se feri de furia lui Irod, care-şi vedea ameninţată poziţia lui de rege. Ostilitatea lumii nu s-a manifestat numai atunci, ea este de când Dumnezeu a creat lumea. ***De unde, părinte profesor Constantin Coman, sămânţa de duşmănie faţă de Dumnezeu, Cel care a creat, de fapt, lumea? Omul nu-L mai percepe pe Dumnezeu ca pe un ocrotitor, ci I se împotriveşte. De unde sămânţa potrivniciei, de unde gândul acesta de adversitate faţă de Dumnezeu?***

Pr. Coman: Omul are în sine aspiraţia spre absolut şi citeşte dependenţa de oricine, inclusiv de Dumnezeu, ca pe o limitare. Aceasta pentru că nu mai are o înţelegere clară a ceea ce este Dumnezeu. Aţi spus foarte bine. În firea omenească există o adversitate la adresa lui Dumnezeu. Există o fugă a omului de Dumnezeu, manifestată în diverse forme, de la cele mai grosolane la cele mai rafinate! Este o tendinţă a omului, aproape permanentă şi universală, de emancipare de sub tutela lui Dumnezeu. Aceste tendinţe ne confirmă starea noastră de cădere. Să ne amintim reacţia protopărinţilor Adam şi Eva, după cădere: au fugit, s-au ascuns de la faţa lui Dumnezeu!

În mod firesc, dacă noi credem şi mărturisim că Dumnezeu este Creatorul şi Atoateţiitorul şi sensul ultim al creaţiei şi al existenţei noastre, ar trebui să avem, dimpotrivă, o atitudine prietenească, recunoscătoare şi supusă faţă de El. Lucrurile nu se întâmplă, însă, aşa. ***Omul fuge de Dumnezeu, se ascunde într-un fel de El, asemenea copilului necuminte care se ascunde de părinţi după ce face boroboaţe.*** Iar mai târziu vrea să se desprindă de părinţi pentru a fi liber şi autonom. Nu mă refer la tendinţa firească de desprindere a copiilor de părinţi sau a ucenicilor de maeştri. În astfel de situaţii, desprinderea nu este absolută, copilul sau ucenicul rămân cu recunoştinţă, cu cinstire, cu respect, cu atenţie şi cu dragoste faţă de părinţi sau de învăţători.

În om este sădită informaţia împlinirii sale, informaţia standardelor la care trebuie să ajungă, informaţie echivalentă cu aspiraţia omului după absolut, cum spuneam. Dar el trăieşte în nişte limite. Lumea în care se mişcă el, resursele lui, acţiunile lui, gesturile lui sunt atinse de limite, nu sunt absolute. În orice om, însă, există simţul aspiraţiei spre absolut. Ea este foarte sănătoasă pentru că omul a fost zidit de

Dumnezeu ca să ajungă la măsura absolută. Numai că împlinirea acestei aspiraţii nu este imanentă lumii şi creaţiei şi nici firii omeneşti. Împlinirea acestei aspiraţii se realizează tocmai prin împărtăşirea de Dumnezeu, singura existenţă absolută, fără limite, fără stricăciune, care are existenţa prin Sine însuşi. Omul „împrumută” existenţa deplină de la Dumnezeu. Fuga de Dumnezeu se datorează percepţiei greşite că Dumnezeu ar însemna dependenţa şi, prin urmare limitare. Lucrurile sunt foarte complexe, dar este important ca omul să se cerceteze şi să cunoască de unde vine tendinţa de a fugi de Dumnezeu.

O a treia cauză ţine de starea de păcat sau de cădere a omului. Am să vă dau un exemplu elocvent din experienţa mea preoţească. Constat de peste 25 de ani, că pruncii, copiii vin fără nici o rezervă spre biserică, spre preot, spre orice semn care trimite la Dumnezeu; vin cu o oarecare bucurie, cu oarecare entuziasm, chiar şi cei care nu au o educaţie religioasă. De îndată ce cresc şi sunt atinşi de căderi, de murdării, de gânduri meschine, se retrag şi au rezervă faţă de tot ceea ce trimite la Dumnezeu. Oamenii adulţi cu atât mai mult. Când întâlnesc un preot pe stradă, nu ştiu pe unde să-l ocolească, tocmai pentru că preotul este un semn care-l trimite imediat cu gândul la Dumnezeu. Starea de păcat, conştiinţa păcatului, a faptului că face lucruri potrivnice propriei sale firi, îl face să se ruşineze şi să-l mustre conştiinţa.

S-ar simţi mai bine dacă nu ar exista pentru el un for absolut de judecată, care se activează acum, se activează mai târziu sau la sfârşitul vieţii. Atitudinea potrivnică şi de adversitate la adresa lui Dumnezeu este generată de păcat, iar cel mai grav este atunci când omul tinde, aşa cum se întâmplă în Evanghelia de astăzi, să ia el locul lui Dumnezeu, să devină el centru absolut de putere, de autoritate pentru sine, şi dacă se poate şi pentru semenii săi. În această situaţie, desigur, Dumnezeu este un concurent redutabil, şi de ce n-ar încerca, amăgindu-se ideologic pe sine sau pe ceilalţi, să atace conceptul, ideea sau realitatea care se numeşte Dumnezeu.

R. Rădulescu: Irod, pentru că nu găseşte Pruncul, care avea să devine rege, după cum ştia de la magi, purcede la un gest oribil: omoară toţi pruncii care ar fi fost de vârsta Mântuitorului Hristos, ca să înlăture ameninţarea de care se temea. Are loc un masacru al pruncilor nevinovaţi, episod care ne reaminteşte durerea părinţilor acelor copii, durerea lumii de atunci. ***Ne punem întrebarea: de ce a îngăduit Dumnezeu acel masacru oribil, deşi putea să rânduiască altfel lucrurile? Desigur, Irod este cel care ordonă masacrul, dar Dumnezeu putea să-1 împiedice pe Irod. De ce nu o face?***

Pr. Coman: Pentru ca să se împlinească Scripturile, după cum interpretează Sfântul Evanghelist Matei. Este greu să pătrundem gândurile lui Dumnezeu! Sigur că ar fi putut să intervină, cum o face probabil de multe ori, limitând dimensiunile răului provocat de oameni. Iată, de data aceasta, nu intervine! Probabil, tocmai pentru a pune în evidenţă de ce este în stare omul pentru a-şi păstra puterea. Pruncii ucişi de Irod sunt preţul plătit pentru conservarea puterii lumeşti. Irod se temea foarte mult ca nu cumva să se fi născut un pretendent la puterea sa regală. Profeţii, pe care iudeii îi interpretau în acest sens, spuneau că se va naşte un mare conducător, care îi va ajuta să se elibereze de sub presiunea Imperiului Roman şi a tuturor captivităţilor prin care trecuseră. Momentul acesta era identificat cu o împlinire a făgăduinţelor vechi-testamentare. Atunci Irod se teme că va atenta cineva la puterea sa lumească şi, iată, ce preţ fantastic se plăteşte!

Setea de putere orbeşte. Pentru a pune mâna pe putere sau pentru a o păstra, oamenii sunt în stare de grozăvii. Zilele acestea, comemorăm evenimentele triste din 1989. În memoria multora dintre noi exista temerea că, atunci, noua putere a făcut multe victime tocmai pentru a se instala şi pentru a se legitima. Victimele au fost tineri. Un preţ scump în Ajunul Crăciunului. Nimeni şi nimic nu rămâne nejudecat de Dumnezeu. Din păcate, pentru cei care, luptându-se să pună mâna pe putere omenească, au făcut asemenea fărădelegi, vor plăti mai devreme sau mai târziu. Ar fi mai bine să plătească în moneda acestei lumi, nu în moneda veşniciei, dramatică şi mult mai chinuitoare!

Revenind la întrebarea dumneavoastră, ar mai trebui să vorbim despre libertate, ca trăsătură esenţială a existenţei omului. Dumnezeu nu este un dictator. Dumnezeu este El însuşi expresia libertăţii, pentru că numai în existenţa liberă, există responsabilitate. Numai întrucât omul este liber, poate fi partener de dialog lui Dumnezeu. Tot răul care se întâmplă în lumea asta – şi este foarte mult rău, foarte multă fărădelege – nu se întâmplă pentru că Dumnezeu [voieşte], ci pentru că omul se manifestă ca persoană liberă. Dacă Dumnezeu ar interveni, ar nimici libertatea de exprimare a omului, iar omul nu ar mai avea posibilitatea exprimării în rău, dar nici posibilitatea exprimării în bine, adică, nu s-ar mai dezvolta ca persoană liberă.

R. Rădulescu: Rămânând la adversitatea faţă de tot ceea ce vine de dincolo, de la Dumnezeu, dintr-un transcendent neclar uneori, astăzi şi Biserica se confruntă cu ostilităţi. Societatea în care îşi desfăşoară activitatea, misiunea, Biserica, dumneavoastră ca preot, dar şi creştinii mireni, sunt într-o situaţie ostilă. Mesajul sau vorbele lor nu cad bine unora. Există tendinţa de a încasa şi oamenii Bisericii această ostilitate, această agresivitate cu care este tratată Biserica de lume. ***Care***

este atitudinea potrivită în faţa acestei răceli a lumii de astăzi, pentru mesajul lui Dumnezeu, pe care îl transmite Biserica?

Pr. Coman: Adversitatea cumulată a lumii faţă de Dumnezeu se manifestă evident faţă de toţi cei care îşi asumă postura de propovăduitori şi slujitori ai lui Dumnezeu. Să ne amintim că Mântuitorul Hristos vorbind ucenicilor Săi de misiunea lor viitoare, îi avertizează constant în legătură cu ostilitatea lumii faţă de Evanghelie, ostilitatea care l-a vizat întâi pe El şi, bineînţeles nu avea să ocolească pe ucenicii Lui. „Iată Eu vă trimit pe voi ca pe nişte oi în mijlocul lupilor!" (Matei 10,16). Întâi de toate Biserica, slujitorii Bisericii şi credincioşii Bisericii, cei care îşi asumă Evanghelia şi mesajul Mântuitorului Hristos, trebuie să recunoască faptul că acest simptom de adversitate este un simptom firesc, este o atitudine firească.

Nefiresc ar fi ca lumea să nu fie potrivnică Bisericii! Nu o spun eu primul. Profeţii din timpurile vechi testamentare, sfinţii şi Părinţii Bisericii, dar şi teologi contemporani au spus că, numai atunci când Biserica este într-o tensiune evidentă cu duhul lumii acesteia, cu traiectoria acestei lumi, care tinde spre autonomie, spre suficienţă de sine, numai atunci este semn că Biserica merge pe drumul cel bun. Dacă este linişte, atmosferă calmă, acestea sunt semne că Biserica sau reprezentanţii Bisericii au făcut un fel de pact cu această lume şi au introdus duhul lumesc în Biserică, fenomen care se cheamă secularizare. Potrivnicia lumii este semnul acurateţei atitudinii Bisericii şi a slujitorilor ei. Prin lume înţelegem pe aceia care trăiesc în duhul lumesc, care consideră lumea şi creaţia suficientă sieşi şi autonomă. Acesta este duhul lumesc cu care Biserica trebuie să fie în permanentă tensiune. Este foarte important ce reacţie au cei care sunt în Biserică, mai aproape de altar, mai aproape de Hristos. Cred că nu trebuie, de nici un fel, să adoptăm instrumentarul lumii acestea. Nu trebuie să răspundem cu instrumentele cu care oamenii se luptă între ei, instrumentele competiţiei lumeşti. Există competiţii pe plan politic, există competiţii pe plan financiar, există competiţii pe plan cultural. Biserica şi duhul Bisericii sunt altceva. În numele Bisericii şi al Evangheliei Mântuitorului Hristos, slujitorii Bisericii şi ai Evangheliei trebuie să facă evidenţa aşezarea, atitudinea, raportarea Mântuitorului Hristos faţă de toate, care este una smerită, care nu intră în competiţie în termeni lumeşti.

Biserica nu este puternică în termeni lumeşti: economic, politic, diplomatic, structural, instituţional, etc. Puterea Evangheliei stă în lepădarea de toate aceste instrumente. Mântuitorul Hristos Se naşte în sărăcie şi Se lasă sub presiunea tuturor factorilor. Dumnezeu stătea la discuţii cu Irod? Nu! A fugit din calea lui? S-a smerit până într-atâta! Aceste atitudini ne pot deveni model. Nu înseamnă că neintrând în competiţiile lumeşti, abandonăm lupta. Nu, ci participăm la luptă cu

instrumentele Evangheliei şi ale Mântuitorului Hristos, care înseamnă lepădarea de sine, renunţarea la orice recunoaştere din partea lumii, renunţarea la imagine. Lumea trebuie să fie surprinsă că în Biserică lucrurile merg altfel, că se gândeşte altfel, că se trăieşte altfel.

Dar, trebuie să recunoaştem că există foarte multă slăbiciune şi printre noi, printre preoţi şi printre credincioşi. De cele mai multe ori există confuzie şi ne lăsăm şi noi prinşi de ofertele, de instrumentele luptei lumeşti. Dar slavă Domnului, că Dumnezeu are foarte multă grijă ca în Biserică să nu fie prea mulţi oameni de neam bun, nici prea mulţi oameni cu multă cultură, nici prea mulţi oameni puternici în sensul lumesc, ci dimpotrivă, cum spune Sfântul Apostol Pavel: „priviţi în mijlocul vostru, nu sunt prea mulţi de neam bun“, adică socialmente foarte bine plasaţi, nici prea mulţi înţelepţi, adică cu multă ştiinţă de carte, nici prea mulţi puternici, adică oameni cu acces la frâiele puterii lumeşti. De ce? Pentru că acolo unde este neputinţa omenească, lucrează Dumnezeu. Acolo unde oamenii sunt puternici, indiferent despre ce fel de putere ar fi vorba, Dumnezeu îi lasă la puterile lor“.

(din: Pr. Constantin Coman, "Dreptatea lui Dumnezeu şi dreptatea oamenilor", Editura Bizantină, Bucureşti, 2010)

Pr. John Behr: Duminica după Naşterea Domnului



Apostol: Galateni 1,11-19; Evanghelie: Matei 2,13-23

Tocmai am prăznuit Naşterea Domnului şi Mântuitorului Iisus Hristos, şi cred că cei mai mulţi dintre noi au sărbătorit, cu anticipare, cu câteva zile sau mai mult înainte; şi bănuiesc că încă vom mai sărbători câteva zile…

Merită să reflectăm astăzi la ceea ce am spus şi am cântat în Biserică în ultimele zile, pentru a identifica drumul care ne-a condus la această zi.

Am cântat mult despre Fecioara care avea să aibă peştera drept loc de naştere pentru Cel Veşnic, un aspect la care face trimitere Sfântul apostol Pavel în lectura de la apostolul de astăzi, atunci când a spus că Evanghelia propovăduită de el nu este după om - concepută de înţelepciunea omenească, de acţiunea omului - ci este

după Dumnezeu: este de sus, la fel cum şi Hristos însuşi este de sus mai degrabă decât de jos (cf. Ioan 8, 23).

Am cântat, de asemenea, şi despre înţelepţii care au venit de la Răsărit, fiind învăţaţi de o stea să se închine Soarelui Dreptăţii, aşa cum spune troparul sărbătorii. Aceşti înţelepţi nu sunt evrei; ei nu au Legea, totuşi ei sunt conduşi de cele din natură la închinarea lui Dumnezeu. Ei au venit la Ierusalim pentru a întreba unde avea să se nască „Regele iudeilor“; şi din nou, acest lucru ne duce iarăşi la mesajul central al Evangheliei, pentru că „rege al iudeilor” este titlul dat Domnului Răstignit. Până aici au putut să ajungă înţelepţii, ne-evreii, urmărind steaua, conduşi de natură. Apoi li se spune de către cărturari, de cei care au Scripturile, că avea să se nască în Betleeem.

Şi acum avem un paradox: aflând din Scripturi, înţelepţii au ajuns să I se închine Lui, în timp ce aceia cărora li se încredinţaseră poruncile lui Dumnezeu nu I s-au închinat. Este binecunoscută povestea, atât atunci, cât şi acum: cei care au comorile lui Dumnezeu nu fac ceea ce ar trebui. Cărturarii şi fariseii şedeau pe scaunul lui Moise, predicând, fără să făptuiască, punând poveri grele, dar neajutând.

Chiar şi acum, creştinii au primit descoperirea deplină a lui Dumnezeu, într-o limpezime desăvârşită, o limpezime care face cu atât mai evidentă neglijenţa noastră. Ne întoarcem acasă de la Liturghia de Crăciun pentru a mânca, pentru a bea şi pentru a ne veseli, oferind cadouri alor noştri, într-un mediu confortabil şi liniştit, în loc să împlinim adevăratele jertfe ale Domnului - îngrijirea de săraci şi nevoiaşi şi de cei fără adăpost. Cele pe care nu le facem pentru aceştia, după cum ne spune necontenit Hristos, pentru Hristos Însuşi nu le facem.

În lectura de astăzi de la Evanghelie, suntem puşi nu doar în faţa neglijenţei noastre obişnuite, ci în faţa unei adevărate trădări şi prigoniri. Iosif este sfătuit într-un alt vis (are trei vise) să meargă în Egipt, la fel ca şi celălalt Iosif, marele tâlcuitor de vise, care a plecat în Egipt pentru a scăpa de ameninţarea asupra vieţii sale. Mergând în Egipt, Iisus scapă de uciderea pruncilor poruncită de Irod, la fel cum copilul Moise a scăpat de Faraon.

După coborârea în Egipt, după ce în cele din urmă Irod murise, Hristos este chemat din Egipt: „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu” (Osea 11,1).

După cum Moise a plecat din Egipt împreună cu poporul său pentru pământul făgăduit, la fel şi Hristos revine în pământul lui Israel, pământul făgăduinţei, şi anume în Galileea, ţinutul neamurilor, pentru ca cei care stăteau în întuneric să

vadă lumina. Şi mai precis, El merge în oraşul Nazaret, ca să se numească nazarinean, adică, din Nazaret, dar şi sfânt pus deoparte pentru slujirea lui Dumnezeu.

Iisus retrăieşte în propria Sa viaţă istoria poporului Israel. El Se face părtaş coborârii lor în Egipt şi ieşirii lor de acolo. De asemenea, putem auzi în lectura de astăzi din Evanghelii o trimitere la exilul în Babilon, în cuvintele de la Ieremia despre Rahila care îşi plânge copiii (Ier. 31,15).

În această lumină, Iisus nu este doar „Fiul lui David, Fiul lui Avraam“, aşa cum Îl descrie Matei, ci Fiu al lui Dumnezeu, încuviinţat de proroc: „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu”. El este Cel care „va mântui pe poporul Său de păcate”.

Acest model de coborâre şi urcare, umilinţă şi slavă, se găseşte pe parcursul întregii Biblii, cel mai evident, bineînţeles, în Pătimirea lui Hristos.

Coborârea şi urcarea marchează, de asemenea, şi trecerea dintre Crăciun şi Teofanie, între naşterea Pruncului neajutorat, ascuns într-o peşteră, şi arătarea Sa ca Dumnezeu la Botezul Său şi începutul vestirii împărăţiei.

Dacă vrem să fim capabili să auzim aceasta, să primim mântuirea pe care o aduce, trebuie să fim încă şi mai atenţi.

Când Irod moare, îngerul se arată lui Iosif spunându-i: cei care căutau să ia viaţa pruncului au murit. Cei - la plural, pentru că nu era doar regele nebun Irod, ci şi cărturarii şi mai marii preoţilor care le-au spus înţelepţilor unde avea să Se nască Hristos. Mai mult decât atât, aşa cum a precizat Matei mai devreme, „tot Ierusalimul” fusese tulburat de vestea despre Hristos.

Acesta este înţelesul de care depinde şi în funcţie de care se înţelege Evanghelia de astăzi. Acest aspect este adus la lumină atât de clar de cuvintele Sfântului apostol Pavel din Apostolul de astăzi. Vorbind despre el însuşi, Pavel a spus că a fost pus deoparte, dinainte de a se fi născut, pentru Dumnezeu. Şi totuşi, el nu a avut nevoie de Dumnezeu! Era mulţumit cu dreptatea sa; era râvnitor pentru ea, prigonindu-i pe cei despre care credea că distrug ceea ce considera el ca fiind sfânt. Pavel este chemat de Dumnezeu abia când poate să realizeze pe cine prigoneşte de fapt. Este numit exact ca unul care prigoneşte pe Iisus: „Eu sunt Iisus, pe care tu îl prigoneşti“, prin lumina care l-a orbit i se spune să meargă la Damasc (Fapte 9, 5). Şi apoi este vindecat de Iisus, care lucrează prin unul din mădularele Sale prigonite.

Astfel, spune Sfântul apostol Pavel, el a fost chemat prin harul lui Dumnezeu, care a binevoit să descopere pe Fiul Său în mine - pentru că acum Hristos trăieşte şi vorbeşte în Pavel.

La fel şi cu noi. Doar atunci când ne asumăm partea noastră - că şi noi facem parte din Ierusalimul care L-a prigonit pe Hristos, noi care nu doar că deţinem cuvintele lui Dumnezeu, ci mai şi pretindem că ştim ce semnifică ele, totuşi continuăm să neglijăm ceea ce spun ele - abia atunci vom putea primi Evanghelia mântuirii ca ceva mai mult decât o simplă informaţie despre ce s-a întâmplat acum două mii de ani. Pentru că abia atunci vom avea nevoie de ea!

Haideţi să luăm aminte la modul în care facem parte din Ierusalim, prigonindu-L pe Hristos, împingându-L în Egipt şi în cele din urmă pe Cruce, de fiecare dată când ne punem pe noi deasupra lui Dumnezeu şi deasupra semenilor noştri, ca să putem auzi că ceea ce a făcut El este pentru noi şi pentru mântuirea noastră. Pentru că dacă putem învăţa să Îl vedem pe Hristos astfel, atunci vestea cea bună este că vom începe să ne împărtăşim şi de Învierea Lui, nemaitrăind pentru noi înşine, ci pentru El, astfel încât Hristos Se va naşte cu adevărat şi Se va arăta - întru noi.

(în: Pr. Prof. John Behr, "Crucea lucrează în lume: Omilii pentru perioadele liturgice de peste an", Editura Doxologia, Iasi, 2016)

Arhim. Nichifor Horia - Predică la Duminica după Naşterea Domnului (2013): Cum lucrează Dumnezeu în lume şi cui Se descoperă? Cum să ne rugăm, încredinţându-ne Domnului, încă de dimineaţă? Cum ni se deschid ochii?



Naşterea Ta, Hristoase, Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii Lumina cunoştinţei; că printr-însa cei ce slujeau stelelor, de la stea s-au învăţat să se închine Ţie, Soarelui dreptăţii şi să Te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus, Doamne, slavă Ţie.

***

Iubiţi credincioşi, în această duminică, prima după Naşterea Domnului, prin Sfânta Scriptură, Biserica ne cheamă să învăţăm cum cunoaştem pe Dumnezeu, cum Se descoperă Dumnezeu prin însăşi naşterea Sa poporului celui dreptslăvitor, celui ce crede în El, cum lucrează Dumnezeu în istorie. Pentru că, iată, ceea ce am citit astăzi în Evanghelie este o pagină din istorie, un timp pe care poporul Israel şi oamenii acelui timp l-au trăit, şi fac mărturisire despre acest timp.

Noi, astăzi, cunoaştem pe Dumnezeu şi mulţi în rugăciunile noastre simţim, poate, în aceste zile de praznic, o bucurie adâncă, pe care numai Domnul o poate da. Un om, poate, retras, departe de zgomotul lumii, începe să înţeleagă, dacă este atent în rugăciune, cu ce stare se apropie duhurile cele viclene de om: de tulburare sau de frică paralizantă sau poate de mândrie, care întoarce pe om spre sine însuşi şi cum se apropie îngerul Domnului de om: cu ce bucurie care se descoperă sufletului. Şi, încetul cu încetul, omul începe să înţeleagă în chip desluşit apropierea, pe de o

parte, a îngerilor lui Dumnezeu, pe de altă parte a duhurilor celor viclene. Iată că Dumnezeu Se descoperă sufletului pe măsură ce acesta începe să recunoască lucrarea lui Dumnezeu în viaţa lui şi în istorie.

Dar în momente precum acesta, al Naşterii Domnului, au fost suflete care au înţeles taina care a cutremurat cerul şi pământul în chip deosebit: Maica Domnului, dreptul Iosif, Sfânta Elisabeta… Vedem că Maicii Domnului, în momentul în care i s-a făcut descoperire de începutul mântuirii noastre, de taină întrupării lui Dumnezeu, acest cuvânt i-a fost dat ca taină şi a înţeles lucrul acesta. Negreşit că Iosif o va fi întrebat din priviri, nu ştim dacă şi cu cuvântul, ce se întâmplase, că cea care era logodnică a lui, nefiind atinsă de el, se descoperea lui purtând în pântece, semnul femeii care a cunoscut taina nunţii. Şi acestor întrebări negreşit că Maica Domnului nici nu avea cum să răspundă, cum să explice, Iosif însuşi nu avea cum să înţeleagă o asemenea taină şi probabil că fără cuvinte, doar privirea în pământ era cea care dădea nevinovăţia ei şi poate şi o pace a inimii care i se transmitea lui Iosif, pentru că, văzând acestea, nu urmau prescripţiilor Legii, care cerea ca atunci când o femeie este vădită de adulter – iar cea care era logodnică purta în pântece – atunci cel ce nu o dă comunităţii spre a fi lapidată, ucisă cu pietre, se face complice cu păcatul ei. Şi, totuşi, Iosif nu se speria atât de prescripţia Legii, cât de gândul de a nedreptăţi pe Maica Domnului, a cărei nevinovăţie i se transmitea într-un anumit chip nevăzut.

Şi atunci îngerul Domnului îi vesteşte ce avea să facă şi îi vesteşte că ceea ce Se zămislise în pântecele Maicii Domnului nu era rod al păcatului, ci, din contră, început al mântuirii şi întruparea lui Dumnezeu, de neînţeles pentru om atunci. Şi, iată, Maica Domnului şi dreptul Iosif şi Sfânta Elisabeta duc mai departe această taină în lume, în timp ce oamenii trăiau, unii îngrijoraţi, alţii plini de ură, alţii plini de nemulţumiri şi răzvrătiri, alţii preocupaţi de griji obişnuite…

Vine momentul Naşterii şi însăşi Naşterea era aproape de neînţeles, pentru că Cel ce Se năştea era Fiul Celui Preaînalt şi Însuşi Dumnezeu adevărat. Şi e o naştere simplă, într-un grajd, aproape de nebăgat în seamă. Într-o casă împărătească, într-o casă de om bogat, când se naşte un prunc, mulţime de prieteni, unii din dragoste, alţii din linguşeală, alţii ca să se bage în seamă, vin să heretisească pe cel nou-născut şi pe părinţii acestuia. Iată, la Maica Domnului nu vin nici bogaţii acestei lumi, nici rude deosebite, dar vin, trimişi de îngerul Domnului, păstorii, cei care, în curăţia inimii lor, primesc descoperire a tainei ce se întâmplă şi vin magii, care nu aveau acest înţeles al unei vrăjitorii, ai unei iscodiri a planurilor lui Dumnezeu, ci a celor care cu înţelepciune omenească, căutau să descopere tainele lui Dumnezeu şi cărora Dumnezeu le descoperă taina cea mare ce se întâmplă. Şi ştim că, în chip

minunat, steaua îi însoţea, descoperindu-le locul Naşterii Domnului, vrând să ajungă la Prunc.

Însăşi steaua, arată Sfântul Ioan Gură de Aur, nu era o stea obişnuită; întâi că ea atrăsese magilor atenţia pentru că avea un alt traiect decât al stelelor obişnuite, apoi pentru că ea se făcea cunoscută magilor şi pe timp de zi. Pentru că ei nu puteau merge decât în chip deosebit ziua, când puteau urmări steaua. Apoi, în timp ce magii se odihneau, steaua nu-şi continua călătoria, ci, când aceştia se trezeau, ea li se arăta lor şi continuau drumul în chip desluşit.

Şi, tot de la Dumnezeu, în momentul când ajung în cetatea împărătească, nemaivăzând semnul povăţuirii lor, magii întreabă: Unde este să Se nască Hristos? Pentru că am văzut steaua Lui de la răsărit şi am venit să ne închinăm Lui, Regelui iudeilor, Celui Ce S-a născut.

Şi acest cuvânt a tulburat poporul şi pe cărturarii iudelor, care ştiau că acestea sunt semne ale venirii lui Mesia, dar a tulburat, mai ales, pe Irod, care, auzind cuvinte că naşterea Regelui iudeilor îşi vede ameninţat tronul. Irod, cel ce uzurpase tronul Iudeii, neavând seminţie împărătească, a asasinat şi astfel a devenit împărat, devine temător, cum temător a fost toată viaţa lui, ucigându-şi câţiva fii, ucigându-şi prima soţie, pe care o iubise şi pe fratele acesteia. Irod sigur că, auzind aceste cuvinte, se tulbură şi-şi simte puterea omenească ameninţată, aşa că, auzind aceste cuvinte, nu pune multe întrebări magilor, pentru a nu trezi suspiciuni, ci îi îndeamnă să meargă, să cerceteze cu de-amănuntul despre Prunc şi apoi să-i vestească şi lui unde este Pruncul, ca, mergând, să se închine şi el.

Magii, cu inima bucuroasă, cu o bucurie care dă simplitate şi încredere inimii, nu înţeleg vicleşugul lui Irod. Atunci când omul are bucurie de la Dumnezeu şi fericire, atunci nu bănuieşte în cel de lângă el vicleşug şi minciună, chiar dacă acela urzeşte aşa ceva, pentru că inima lui este plină de bucurie. Magii îl încredinţează pe împăratul Irod că aşa vor face, iar Irod îi crede, gândindu-se încă de acum cum să-L omoare pe acel Prunc, aşa cum a uzurpat tronul Iudeii.

Am citit la Apostol despre întoarcerea de la prigonirea creştinilor a lui Saul, cel ce avea să devină marele dumnezeiesc Pavel, Apostol şi luminător al neamurilor. Şi Biserica pune faţă în faţă aceşti doi prigonitori: Irod pe de o parte şi Saul, cel devenit Pavel, pe de altă parte. Iată, şi într-un caz şi în altul, Dumnezeu putea să Se apere – gândindu-ne într-un fel omenesc. Irod putea să moară chiar în momentul în care a rostit aceste cuvinte viclene şi urmărea a-şi pune în aplicare planul viclean; Pavel putea să fie oprit de la prigonirea creştinilor într-un anume fel; ba Irod însuşi

putea fi oprit de oştire de îngeri sau Domnul să fi întors pe oameni împotriva lui, Irod putea fi oprit. Dar nimic din toate acestea n-a lucrat Domnul. Libertatea şi a unuia şi a celuilalt, în Pavel lucrează luminarea şi întoarcerea la adevărata credinţă, pentru că sufletul lui nu întru viclenie, ci întru neştiinţă lucra prigonirea creştinilor şi vrând să lucreze cele ale lui Dumnezeu, iar pe Irod îl vădeşte înţepenit în lucrarea lui, pentru că nimic nu avea să-l schimbe din toată alegerea lui cea rea şi vicleană.

Un istoric al timpului nostru spunea că Irod a ajuns la tron ca o vulpe, viclenind şi uzurpând, a trăit ca un lup, ucigând pe toţi cei ce i se împotriveau – sau, în închipuirea lui, păreau că i se împotrivesc – şi a murit ca un câine, pentru că la puţini ani după Naşterea lui Hristos, Irod s-a îmbolnăvit de o boală grea, asemănătoare unui cancer în zilele noastre, dar mult mai cumplită, pentru că viermi şi puroi ieşeau din trupul lui, încât chiar cei ce îl îngrijeau erau scârbiţi de aceasta. Iată că acest eveniment al morţii, Dumnezeu putea să îl pună în legătură cu însuşi planul lui distrugător, planul lui care se împotrivea semnelor dumnezeieşti descoperite de magi, de păstori, însă Dumnezeu vrea ca şi prin libertatea pe care i-o dă, Dumnezeu să-i lase chip de întoarcere, de pocăinţă. Poate chiar şi aceste cuvinte, de a se închina Regelui iudeilor, Regelui Celui adevărat, Celui ales de Dumnezeu, Care este Hristos, poate că şi acestui cuvânt Dumnezeu îi dă libertate de a prinde viaţă, atunci când Irod vrea.

Şi iată că acest a vrea ne este pus tuturor în faţă astăzi, să înţelegem cât de mare lucru este ca să vrem să împlinim cuvântul lui Dumnezeu, să-l păzim şi să cunoaştem cuvântul lui Dumnezeu, şi să punem aceasta în rugăciunea noastră, în dorul nostru de Dumnezeu. Atunci când ne trezim dimineaţa risipiţi sau cu gânduri nestatornice sau neputincioşi a ne trezi, după cum am vrea, mai devreme, să cerem lui Dumnezeu puterea de a face voia Lui, pentru că sufletul nostru doreşte şi se încredinţează Lui. Şi acestor cuvinte, şi acestui gând, Dumnezeu adaugă puterea Lui, dând nouă să lucrăm nu precum Irod, nici precum Pavel, când prigonea pe creştini, ci precum Maica Domnului a lucrat, precum dreptul Iosif a lucrat în acest plan al mântuirii oamenilor.

Aşadar, spuneam că în peştera Naşterii n-au venit să se închine nici bogaţi mari, nici rude împărăteşti, ci mai mult decât atât: cei povăţuiţi de Însuşi Dumnezeu, păstorii cărora îngerul le descoperise puterea tainei şi magii, care erau încredinţaţi că ceea ce trăiau, bucuria descoperirii lui Dumnezeu, nu era o bucurie oarecare, ci era un început de schimbare a lumii. Şi vedem că magii sunt în continuare călăuziţi de stea şi se închină Pruncului Celui Unul-Născut.

La puţin timp după aceasta, când Maica Domnului primise închinarea păstorilor şi darurile magilor şi înţelesese încă o dată cât de gingaş şi tainic lucrează Dumnezeu în istorie, la puţin timp după aceasta, Iosif primeşte poruncă în vis să plece în Egipt, pentru că Irod începea să-şi coacă planul uzurpator iarăşi, acela de a căuta să-L omoare pe Prunc. Şi Iosif ia pe Prunc şi pe mama Lui şi înţelegem că, fără prea multe explicaţii nici de la înger, nici de la Domnul, cu încredinţare, Iosif porneşte spre Egipt într-o adevărată bejanie, lăsând poporul pe care-l cunoştea, în care se născuse şi crescuse, spre a împlini cuvântul îngerului de a păzi pe Pruncul Unul-Născut.

Şi, cum am spus, deşi altfel putea să lucreze Dumnezeu în istorie, El lucrează încă de la început smerit, tăinuit, descoperindu-Se numai celor ce au ochi de văzut, urechi de auzit, celor ce lucrează cu adevărat ei înşişi cuvântul lui Dumnezeu. Punându-ne faţă în faţă schimbarea lui Saul, cel devenit Pavel, cu împietrirea lui Irod, Biserica ne învaţă că şi astăzi Dumnezeu lucrează asemenea în istorie.

Trăim, de cele mai multe ori, îngânduraţi, în propriile noastre griji, cu o supărare pe care ne-a făcut-o cineva, o sărbătoare la care ne-am gândit îndelung cum ne vom bucura, cum vom pregăti masa sau griji pe care le avem şi nu avem ochi să înţelegem de multe ori lucrarea lui Dumnezeu alături de noi, lucrare a lui Dumnezeu Care vrea să ni se facă cunoscut, Care vrea să ne facă împreună-lucrători la taină pe care Domnul o lucrează lângă noi. Şi, pentru că noi nu avem puterea aceasta de a se deschide ochii noştri, precum ai lui Luca şi Cleopa, care sunt închişi atunci când nu-i descoperă Însuşi Dumnezeu, înţelegem din Evanghelia de astăzi că trebuie s-o cerem; s-o cerem în rugăciunea cât mai atentă şi care zdrobeşte acest zid al propriului nostru zumzet de fiecare dată: gânduri care torc în jurul nostru precum o muzică ameţitoare a sirenelor ce căutau să-l îndepărteze pe Ulise de la drumul spre Itaca, spre care mergea. Şi acestui zumzet noi trebuie să-i alăturăm zumzetul rugăciunii:

Doamne Iisuse Hristoase, Cel ce Te-ai făcut cunoscut oamenilor, Cel ce Te-ai născut, Cel ce întru smerenie ai împlinit planul mântuirii Tale, ajută-mă să înţeleg lucrarea Ta smerită în ziua de astăzi în viaţa mea, în ţara şi oraşul în care trăiesc, ajută-mă să înţeleg puterea jertfei Tale, ajută-mă să mă bucur de Tine şi să aştept cu adevărat viaţa veacului ce va să fie şi învierea morţilor.

Atunci când această rugăciune va stărui în inimile noastre, asemenea lui Saul şi noi vom vedea lumina lui Hristos, care ne va întoarce de pe drumul rătăcirii noastre şi nu ne vom împietri ca Irod în vicleşugul şi planul ucigaş de suflet.

Vedem că moartea lui Irod, la mai puţin de doi ani de la Naşterea lui Hristos, o moarte cumplită, spre înţelegere celor ce pot înţelege cuvântul Psalmistului, că pe ucigaş şi pe viclean îl urăşte Domnul. Uciderea şi viclenia sunt urâciune înaintea lui Dumnezeu. Aceştia par să propăşească, precum Irod, care avea o putere lumească, dar, deşi Dumnezeu îngăduie această putere în lume, aceasta nu face decât să dea celor înţelegători înţelepciunea de a cunoaşte că Hristos, Cel ce S-a smerit, ne cheamă şi pe noi asemenea Lui, să ne smerim, să ne încredem în purtarea Lui de grijă. Vedem că Domnul nu a pornit război cu Irod, dar, pe de altă parte, nu a lăsat-o pe Maica Domnului, nici pe Pruncul Hristos, nici pe dreptul Iosif, în cursa intrigilor lui. Vedem că Domnul nu a făcut semne ca întreg poporul să fi venit şi să fi îngenuncheat înaintea Fiului lui Dumnezeu Celui Unul-Născut; dar vedem că pentru cei cu inima curată S-a descoperit şi aceştia au fost uimiţi şi pătrunşi de taina lui Dumnezeu. Vedem că Domnul nu a făcut să se cutremure marii cărturari şi împăraţi ai veacului în faţa lui Hristos propovăduind, dar a făcut ca 12 apostoli cu inimile curate, întru simplitatea inimii să-I urmeze şi să lucreze împreună cu El.

Aşadar, deşi Domnul întru smerenie lucrează în istorie şi în viaţa noastră, înţelegem că poartă de grijă până la ultimul fir de păr celor ce-şi pun nădejdea în El şi astăzi, şi prin Evanghelia ce ni s-a citit, ne descoperă că lucrarea Lui, după cum spune, va fi până la sfârşitul veacurilor, aşa cum se termină Evanghelia după Matei: Iată, Eu sunt cu voi până la sfârşitul veacurilor, adeverind că este cu noi, că ştie necazurile noastre şi crizele în care trăim, adeverind că învierea noastră va fi doar desăvârşită şi deplină la ieşirea sufletului din trup, dar ea începe cu fiecare zi, când învăţăm să murim gândurilor pe care le credem, de multe ori şi le lăsăm, cum spuneam, să zumzăie în inima şi în mintea noastră, nelepădându-ne de ele, adeverindu-ne că în fiecare zi noi înviem propriilor gânduri, propriilor slăbiciuni, spre a ne descoperi, gândind la El, împărtăşindu-ne de puterea Lui, de dragostea Lui şi nu mai puţin, de smerenia Lui.

Ne pregătim de întâmpinarea unui alt mare praznic, de asemenea al descoperirii lui Dumnezeu oamenilor, cel al Botezului Domnului, şi de aceea s-au citit două Evanghelii azi. Să cerem de la Dumnezeu puterea ca Dumnezeu, Cel Ce ni S-a descoperit, să ne dea şi în zilele de praznic ce au rămas, ale Naşterii Lui şi mai ales, în timpul marelui praznic al Bobotezei, înţelegerea celor minunate care s-au petrecut în timpul în care S-a arătat în trup şi faptul că, în zilele pe care le trăim, acelaşi har vrea şi poate să ni-l împărtăşească, dacă şi noi, asemenea Maicii Domnului, vom striga: Iată roaba Domnului/iată robul Domnului, fie mie după cuvântul Tău, dăruieşte-mi, Doamne, ca planul Tău cel smerit şi binecuvântat să fie împlinit şi prin mine, şi gândul pe care Tu îl ai cu sufletul meu şi cu trupul meu în

această istorie, să se împlinească desăvârşit spre slava Ta, spre învierea sufletelor noastre în Împărăţia Ta. Amin”.

Sub acoperământul aripilor tale … - Predici la Duminica după Naşterea Domnului. Fuga din faţa prigoanei lui Irod. Dureroasa îngăduinţă a lui Dumnezeu şi consecinţele alegerilor noastre răzvrătite



(Fuga în Egipt, desen iconografic de Gabriela Mihăiţă David)

27.12.2015

Şi a zis Domnul către Samuel: "Ascultă glasul poporului în toate câte îţi grăieşte; căci nu pe tine te-au lepădat, ci M-au lepădat pe Mine, ca să nu mai domnesc Eu peste ei"…

***

Predică la Duminica după Naşterea Domnului a Arhimandrit Nichifor Horia - 28 decembrie 2014: Îngăduinţa lui Dumnezeu şi consecinţele alegerilor noastre răzvrătite

Iubiţi credincioşi, în Evanghelia ce s-a citit azi, în prima duminică de după Naşterea Domnului, Biserica ne pune înainte un eveniment: fuga Mântuitorului Hristos

în Egipt din faţa prigoanei ucigaşe a lui Irod. Vedem, pe de o parte, că magii L-au recunoscut în chip minunat pe Cel ce era Împăratul slavei şi Mântuitorul lumii pentru că steaua care li s-a arătat avea o traiectorie cu totul deosebită. Magii au văzut o stea orientându-se cu totul şi cu totul împotriva legilor acestei lumi, altfel decât stelele obişnuite, şi pornesc după ea.

Înţelegem că, în călătoria lungă pe care au făcut-o, magii s-au poticnit, a fost noapte, a fost zi, o dată mergeau mai grabnic, altă dată mai încet şi steaua părea că-i aşteaptă de fiecare dată, ca apoi, când au ajuns, să se pogoare deasupra peşterii unde era Pruncul, arătând în chip lămurit minunea pe care Dumnezeu a descoperit-o acestora, minune la care, iată, puterile cerurilor au participat, păstorii, înşişi oameni simpli, aveau să primească în descoperire minunea ce se începuse în istorie: întruparea Fiului lui Dumnezeu. Şi vedem la puţin timp după plecarea magilor la Ierusalim un cuvânt paradoxal: îngerul îi vesteşte lui Iosif: Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Sa, pentru că Irod va căuta să ia viaţa Pruncului.

Ne întrebăm: dacă Dumnezeu a făcut minunea aceasta a stelei, minune mai presus de fire, pe care magii au înţeles-o, le-a vestit păstorilor minunea aceasta pe înţelesul lor, nu putea face El minune proslăvită asupra lui Irod? Era nevoie ca Însuşi Fiul Său Cel iubit să fugă în chipul acesta din faţa prigoanei lui Irod?

Ştim din cuvântul Apostolului că orice stăpânire este de la Dumnezeu. Stăpânirea lui Irod a fost de la Dumnezeu, înfricoşată stăpânire; Irod şi-a luat tronul prin uzurpare, prin ucidere cu vicleşug.

Spune Iosif Flavius, istoricul din primul secol după Mântuitorul Hristos, că „Irod a intrat în împărăţie ca o vulpe, a domnit ca un tigru și a murit ca un câine.” Ca o vulpe, pentru că a luat tronul uzurpându-l prin ucidere şi a continuat în acest chip. A fost aceasta voia lui Dumnezeu? Mai târziu Irod avea să înnoiască crime înfricoşătoare în popor. A avut zece soţii, pe una singură se pare că a iubit-o cu adevărat: Mariam. Pe ea însăşi avea s-o ucidă mai târziu, la insistenţele soacrei sale, mama Mariamei, Adriana, avea să-l pună arhiereu pe Aristobul, care avea numai 17 ani, cumnatul său. Văzând la scurt timp că acesta câştigase o popularitate şi riscă să-i fie ameninţată prin această popularitate însăşi puterea tronului, a dat să-l omoare după evenimentele Paştilor, în timp ce făcea baie, punându-i pe slujitorii săi să-l înece în baie. Asemenea şi pe soacră şi pe mulţi alţi fii ai săi.

A fost aceasta voia lui Dumnezeu? Cu siguranţă nu! Ci îngăduinţa lui Dumnezeu, îngăduinţa lui Dumnezeu în istorie. Și în istorie vedem că Dumnezeu lucrează voia Lui cu cei ce caută voia lui şi-o lucrează şi îngăduie nedreptăţi și blestemăţii atunci

când cei ce au puterea acestei lumi îndrăznesc aceasta împotriva lui Dumnezeu. Şi toate aceste enormităţi le vedem în istorie atunci, dar şi acum, în zilele noastre, văzând războaie nedrepte, și legi nedrepte, și îmbogățiri neaşteptate şi ucideri mistificate - le îngăduie Dumnezeu ca să înţelegem, pe de o parte, până unde poate merge omul fără Dumnezeu, şi vedem, în Evanghelia de astăzi: uciderea pruncilor până la a ucide prunci nevinovaţi de 2 ani şi mai în jos, şi să înţelegem că judecată nu este un act de cruzime a lui Dumnezeu pentru om, ci o binecuvântare pentru lumea aceasta, care, fără judecată lui Dumnezeu, poate merge până la nebunia cea mai de pe urmă. Iată, Irod îndrăzneşte să ia viaţa pruncilor, nădăjduind că va ucide pe Cel despre care auzise că va fi rege al Israelului. Era de înţeles că Pruncul despre care auzise va fi fost rege la vârsta maturităţii, mai era mult până atunci, dar însăşi ideea îl sperie pe Irod şi face acest act necugetat. Putea Dumnezeu atunci să fi întors inima ostaşilor faţă de un asemenea act, dar poporul era sub presiunea aceasta a puterii împăratului, deşi îl urau pe Irod pentru nelegiuirile lui.

Şi iată că se întâmplă aceasta, mulţime de prunci cad sub ascuţişul sabiei, împlinindu-se cuvântul proorocesc: Glas în Rama s-a auzit, plângere și tânguire multă, Rahila îşi plânge fiii şi nu vrea să se mângâie, pentru că nu mai sunt.

În calendar se pomeneşte de 14.000 de prunci ucişi. Numărul este, cu siguranţă, unul simbolic, de mai mult de câteva zeci de prunci de doi ani și mai în jos nu putea fi vorba în cetatea de atunci. Cifra este simbolică, arătând cât de mare va fi fost durerea mamelor şi a poporului înmărmurit, şi de neînţeles.

Şi această durere, desigur, a fost ca o înjunghiere în inima lui Dumnezeu, precum că o înjunghiere va fi fost toată nedreptatea de la Abel până în ziua de astăzi şi toată mucenicia care s-a întâmplat şi Dumnezeu primeşte aceasta prin îngăduinţă. Pentru că Dumnezeu suferă cu zidirea Sa, altminteri nu am fi prăznuit nici Crăciun, nici Înviere, venirea lui Dumnezeu în istorie ca să pătimească împreună cu omul pentru a-l învia şi a-i da înţelegerea că tot ceea ce trăieşte în această viaţă are o altă judecată şi o altă finalitate. Capătul acestei vieţi nu este biruinţa lui Irod asupra pruncilor, nu este moartea pruncilor, ci învierea lor.

Irod avea să sfârşească puţin mai târziu într-un mod îngrozitor: îşi făcuse o cetate unde voia să îşi încheie socoteala acestei vieţi, însă n-a mai apucat, pentru că o boală înfricoşătoare, pe care istoricii au numit-o „boala lui Irod" avea să-l facă respingător tuturor oamenilor: din intestine îi curgeau puroi și viermi. Și spun istoricii că nimeni nu putea sta în preajma lui din pricina hidoşeniei și a mirosului greu, văzându-l putrezind de viu. Plus, probabil, „fantomele" crimelor pe care le făcuse, care apasă asupra cugetului omului. Iată că Dumnezeu, pentru păcate grave,

face judecată încă din această viaţă şi pedepsirea în acest chip a lui Irod a fost şi ea un semnal şi o înţelegere celor ce aveau ochi de înţeles.

Câţi au înţeles Naşterea minunată a Mântuitorului Hristos în Betleem? Puţini. Dar iată că Dumnezeu a vestit-o minunat apostolului care ne-a pus-o în Evanghelie, cu toate minunile care au fost.

Irod avea să sfârşească în drumul său, dar vedeţi că şi în faţa puterii dezlănţuite şi nebuneşti a acestei lumi, Dumnezeu îşi duce planul înainte şi îl lucrează, ocrotind pe cei ce nădăjduiesc în El. Îngerul Domnului îi vesteşte lui Iosif: Fugi! Ia Pruncul şi fugi în Egipt. Şi face cale de scăpare.

Tot astfel, iubiţi credincioşi, lucrează cu fiecare din noi atunci când ne punem nădejdea în El şi înţelegem că scăparea noastră nu va veni din vreo guvernare neaşteptată, eventual în urma unor alegeri pe care le facem noi, ci va veni cel mult dacă împreună în poporul acesta ne vom ruga cu adevărat şi vom nădăjdui către Dumnezeu şi vom striga către Dumnezeu să înnoiască poporul şi să ne dea chip de înţelegere dreaptă a poruncilor Lui, încetând uciderile pruncilor în pântecele maicilor lor, la fel de îngrozitoare sau mai îngrozitoare decât pruncii ucişi de Irod, încetând minciuna pe care o vedem atât de măiestru ţesută împrejurul nostru şi în care, de multe ori, noi înşine picăm.

Aşadar, Evanghelia de astăzi m-a îndemnat să vă vorbesc despre lucrul acesta, despre voia lui Dumnezeu, şi îngăduinţa lui Dumnezeu, voia lui Dumnezeu, este ca omul să petreacă într-adevăr încă de aici precum în Împărăţia Cerurilor, de aceea ne şi rugăm: Vie Împărăţia Ta…, precum în cer aşa şi pe pământ - şi aceasta se poate atunci când oamenii sunt uniţi într-un cuget în voia lui Dumnezeu. Asta se vrea şi se încearcă în mănăstiri, atunci când oamenii se adună într-un cuget în voia lui Dumnezeu; şi, cu cât mai mulţi fiind într-adevăr în credinţa aceasta, în acea mănăstire va fi un chip al păcii şi al Împărăţiei.

Asta s-a împlinit într-o anumită măsură în timpul regelui David, când acesta a fost întărit în frică de Dumnezeu şi credinţă, chiar dacă a şi greşit în faţa lui Dumnezeu. Poporul, în timpul lui, a propăşit şi a cunoscut frica de Dumnezeu şi dragostea de Dumnezeu şi David a rămas cinstit până astăzi în poporul evreu și e socotit ca sfânt. Şi, când s-a vorbit de seminţia lui David, s-a vorbit ca de o binecuvântare a lui Dumnezeu. Atunci când oamenii aleg să fie uniţi împreună în Dumnezeu, atunci în poporul acela se împlineşte rugăciunea pe care o face: Vie Împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer, aşa şi pe pământ.

Suntem chemaţi să împlinim aceasta, iubiţi credincioşi, măcar acolo unde suntem, în familiile dumneavoastră, răbdând unui copil sau unui soţ sau unei soacre, învăţându-ne să sporim încrederea între noi, să trecem peste orgoliile mărunte, să putem, pentru pacea lui Hristos, într-adevăr să împlinim acest cuvânt: precum în cer, aşa şi pe pământ, în familiile în care suntem, în mănăstirea în care suntem, dacă se poate la locul de muncă unde suntem, în măsura în care depinde de noi, mărturisindu-ne cu curaj credinţa, adevărul şi dragostea pe care le vedem împlinite pe pământ.

Închipuiţi-vă ce ar însemna un oraş cum este Iaşiul, care o are pe Sfânta Parascheva ocrotitoare, care o mărturiseşte ca sfântă, se închină ei în fiecare zi atâţia ieşeni, ce ar însemna că toţi să ţină într-adevăr cuvântul lui Dumnezeu în chip desăvârşit; să mă uit în ochii unui om şi să pot avea încredere în orice cuvânt iese din gura lui, ştiind că omul acela nu va minţi, pentru că se teme de Dumnezeu, că nu va avea vreun ascunziş sau vreun rău sau vreo viclenie în inima lui, pentru că se teme de Dumnezeu; nu se va lăsa cuprins de delăsare şi de nelucrare, pentru că se teme de Dumnezeu.

Dar, din păcate, fiecare se amăgeşte, punând confortul său sau nedreptatea crezută sau închipuită pe care o are pentru a se apăra pe sine, pentru a se proteja pe sine, pentru a lucra mai puţin şi a avea mai mult şi altele asemenea acestora. Și de aici izvor al răutăţii mai mic sau mai mare. Şi înţelegem că Dumnezeu poate schimba lumea atunci când noi dorim voia lui Dumnezeu şi nu ne lăsăm, sărmanii, asupriţi de îngăduinţa lui Dumnezeu asupra răului care se manifestă pentru păcatul omului şi neînţelegerea lui.

Iată că Dumnezeu n-a vrut să desfiinţeze aparentele puteri ale acestei lumi, slăbănogita putere a acestei lumi, ci o respectă, fuge din calea lui Irod, deşi Irod avea să moară în slăbiciune și stricăciune şi batjocură, dar, în acelaşi timp, Dumnezeu Îşi împlineşte planul până la capăt. Hristos S-a născut ca să împlinească tot planul, până la capăt, mântuirea tuturor celor ce cred în El. Aşadar, Evanghelia de astăzi ne îndeamnă pe de o parte să nădăjduim că Dumnezeu Îşi duce planul până la capăt, pe de altă parte să înţelegem că Dumnezeu respectă chiar voia cea stricată a omului şi să ne temem de voia noastră cea stricată, de răul pe care-l putem face, mai ales atunci când suntem în funcţii de autoritate sau de putere şi putem lua hotărâri nedrepte, împovărătoare.

Am deschis Sfânta Scriptură pentru a vă pune înainte un cuvânt despre ceea ce am numit îngăduinţa lui Dumnezeu, pentru că în poporul lui Israel fusese instituţia judecătorilor şi, înainte de a fi fost primul rege, regele Saul, Samuel a fost jude-

cător drept şi harismatic, inspirat de Dumnezeu. Dar fiii lui nu i-au călcat pe urme. Şi atunci poporul cere un rege. S-a întristat Samuel, pentru că judecătorul era chipul judecăţii lui Dumnezeu pentru poporul Lui, judecătorul era cel ce judeca poporul prin prisma cuvântului lui Dumnezeu și a legii lui Dumnezeu din frica lui Dumnezeu. Chiar fiii lui Samuel aveau ca legământ legământul lui Dumnezeu. Regele avea să fie ca o alegere a poporului de a se înstrăina de Dumnezeu.

Şi voi da citire acestui capitol ca să înţelegem îngăduinţa lui Dumnezeu şi începutul unei lucrări care avea să ducă până la Irod a unei puteri îndepărtate de Dumnezeu care lucrează în oameni:
Iar dacă a îmbătrânit Samuel, a pus pe fiii săi judecători peste Israel.
Numele fiului său celui mai mare era Ioil, iar numele fiului său al doilea era Abia. Aceştia erau judecători în Beer-Şeba.
Dar fiii lui nu umblau pe căile sale, ci se abăteau la lăcomie, luau daruri şi judecau strâmb.
Atunci s-au adunat toţi bătrânii lui Israel, au venit la Samuel, în Rama,
Şi au zis către el: "Tu ai îmbătrânit, iar fiii tăi nu-ţi urmează căile. De aceea pune peste noi un rege, ca să ne judece acela, ca şi la celelalte popoare!"
Cuvântul acesta însă n-a plăcut lui Samuel, când i-au zis: "Dă-ne rege, ca să ne judece!" şi s-a rugat Samuel Domnului. (I Regi, 8, 1-6)

Omul lui Dumnezeu, de fiecare dată când are o nedumerire sau o întristare sau o lucrare deosebită, se roagă Domnului!

Şi a zis Domnul către Samuel: "Ascultă glasul poporului în toate câte îţi grăieşte; căci nu pe tine te-au lepădat, ci M-au lepădat pe Mine, ca să nu mai domnesc Eu peste ei. (I Regi, 8, 7)

Ce înseamnă să domnească Domnul peste om? Vedem ce a însemnat venirea lui Hristos în lume: spălarea picioarelor apostolilor, primirea oricărei înjosiri pentru ca să înalţe pe om şi să-i redea chipul demnităţii, pe care dintru început l-a vrut întipărit în om, asta înseamnă!

"Cum s-au purtat ei cu Mine din ziua aceea, când i-am scos din Egipt, până astăzi, părăsindu-Mă şi slujind la dumnezei străini, aşa se poartă şi cu tine. Ascultă deci glasul lor, dar să le spui şi să le arăţi drepturile regelui, care va domni peste ei".

Şi a spus Samuel toate cuvintele Domnului poporului care îi cerea rege: Şi a zis: ***"Iată care vor fi drepturile regelui care va domni peste voi: pe fiii voştri îi va lua şi-i va pune la carele sale şi va face din ei călăreţii săi şi vor fugi pe lângă carele***

lui. Va pune din ei căpetenii peste mii, căpetenii peste sute, căpetenii peste cincizeci; să lucreze ţarinile sale, să-i secere pâinea sa, să-i facă arme de război şi unelte la carele lui. Fetele voastre le va lua, ca să facă miresme, să gătească mâncare şi să coacă pâine. Țarinile, viile şi grădinile de măslini cele mai bune ale voastre le va lua şi le va da slugilor sale. Din semănăturile voastre şi din viile voastre va lua zeciuială şi va da oamenilor săi şi slugilor sale. Din robii voştri, din roabele voastre, din cei mai buni feciori ai voştri şi din asinii voştri va lua şi-i va întrebuința la treburile sale. Din oile voastre va lua a zecea parte şi chiar voi veţi fi robii lui. Veţi suspina atunci sub regele vostru, pe care vi l-aţi ales, şi atunci nu vă va răspunde Domnul".

Poporul însă nu s-a învoit să asculte pe Samuel, ci a zis: "Nu, lasă să fie rege peste noi, Şi vom fi şi noi ca celelalte popoare, ne va judeca regele nostru, va merge înainte şi va purta războaiele noastre".

A ascultat deci Samuel toate cuvintele poporului şi le-a spus Domnului; Iar Domnul a zis către Samuel: "Ascultă glasul lor şi pune-le rege!" Atunci a zis Samuel către Israeliţi: "Duceţi-vă fiecare în cetatea sa!" (I Regi, 8, 8-22)

Tot cuvântul nostru, iubiţi credincioşi, toată alegerea noastră Dumnezeu o respectă. Să fim atenţi şi cu frică faţă de aceasta, căci ceea ce se lucrează în viaţa noastră şi în ţară şi cu copiii voştri poartă, într-o anumită măsură, și povara propriilor alegeri.

Într-o mănăstire deosebită, în care se trăieşte foarte frumos, am primit această mărturisire: la sfârşitul mesei este această rugăciune ca să binecuvânteze Dumnezeu fărâmăturile ce au rămas, rămăşiţele mesei, şi să le înmulțească. Un frate nou venit în mănăstire, căruia nu-i plăceau măslinele, la sfârşitul mesei, glumind, a zis: „Să le binecuvânteze Dumnezeu pe toate, dar nu şi măslinele." Şi toţi ceilalţi, ştiind neputinţa fratelui, au râs ca de o glumă bună, cu îngăduinţă pentru frate. Mănăstirea respectivă, fiind pe un teren apropiat de greci, primea aproape în fiecare zi măsline de la închinători, veneau şi aduceau cafea şi măsline, că aşa era rânduiala. Timp de trei ani de zile nimeni n-a mai adus măsline în mănăstirea respectivă. Şi acesta este un fapt real, petrecut în zilele noastre. Părinţii din obşte l-au văzut şi l-au văzut cu atât mai mult cu cât stareţul a poruncit să nu se mai cumpere măsline, ca să-şi poarte ca un canon ceea ce Dumnezeu le-a dat pentru un cuvânt nesăbuit spus aproape la întâmplare.

Să fim atenţi, dar, în locul unde ne aflăm la tot cuvântul pe care-l grăim, la cele pe care le împlinim, că Dumnezeu, Cel ce a lucrat în chip minunat încă de la Naşterea Fiului Său lucrează în zilele noastre cu atât mai mult în viaţa celor ce cred în El şi-

L mărturisesc, lucrează cele ale adevărului pentru cei ce iubesc adevărul, cele ale bucuriei pentru cei ce împart bucurie şi cele ale neputinţei pentru cei ce rămân în nelucrare. Cum este scris: Cu cel cuvios, cuvios vei fi şi cu cel ales, ales vei fi şi cu cel îndărătnic te vei îndărătnici.

Să ne dăruiască Dumnezeu, iubiţi credincioși, inimă bună, astfel încât să fim aleşi în faţa lui Dumnezeu şi să ne alegem unii pe alţii în lucrarea voii Lui, astfel încât să trăim încă de pe pământ cuvântul pe care-l spunem în rugăciune: Vie Împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ. Amin.

“Irod trăieşte printre noi”. “Stăpânitorii acestei lumi Îl doresc pe Dumnezeu afară nu numai din şcolile publice, ci şi din mintea şi din inima copiilor”, caută să distrugă chiar Biserica. Lucifer şi Irod - cele două profiluri ale celor care conduc lumea de astăzi. Predica părintelui Dumitru Cobzaru



29.12.2015

Arhim. Dumitru Cobzaru - Predică la Duminica după Naşterea Domnului, 27.12.2015 (Catedrala Cluj-Napoca)

- Egiptul înseamnă refugiu şi robie şi înseamnă, simbolic, însăşi lumea în care trăim. Noi suntem refugiaţi şi robi ai acestei lumi, dar Hristos ne-a răscumpărat.

- “Nu avem cetate stătătoare aici…”. Lumea noastră - pentru creştini - este Împărăţia cerurilor, nu este cea de aici.

- După ce Moise a reuşit să-i elibereze, să-i scoată din robia egipteană pe evrei, aceştia, cârtind, tânjeau după căldările de carne egipteneşti, care erau destinate robilor: Şi au zis către ei fiii lui Israel: "Mai bine muream bătuţi de Domnul în pământul Egiptului, când şedeam împrejurul căldărilor cu carne şi mâncam pâine de ne săturam! Dar voi ne-aţi adus în pustia aceasta, ca toată obştea aceasta să moară de foame".

- Căldările de carne ale Egiptului clocotesc până astăzi în Egiptul care ne robeşte şi ne stau în faţă ca să mâncăm din ele şi cei mai mulţi, din păcate, şi le doresc cu voluptate - acestea sunt patimile şi păcatele.

- În lumea de astăzi păcatul este legiferat şi ne este impus.

- Irod este o persoană istorică, reală, dar este şi exponentul celor care vor să se substituie lui Dumnezeu, a celor care vor să conducă această lume fără Dumnezeu, care se consideră ei dumnezei şi nu au lege, nu au conştiinţă.

- "Ceea ce se întâmplă în lumea noastră: stăpânitorii acestei lumi îl doresc pe Dumnezeu afară, nu numai din casele creştinilor, ci şi din inima lor, din mintea lor şi din viaţa lor; nu numai din şcolile publice, ci şi din mintea şi din inima copiilor; nu numai din Biserică, ci chiar Biserica să o distrugă! Ca să vedeţi că Irod există şi trăieşte printre noi! Irod cel de acum 2000 de ani este doar exponentul celor care dintotdeauna, în frunte cu diavolul, s-au luptat cu Dumnezeu şi au dorit locul Lui. Lucifer şi Irod sunt cele două profiluri ale celor care conduc lumea de astăzi - diavolul şi cei fără Dumnezeu sunt cei care conduc lumea fără Dumnezeu. Şi la aceasta trebuie să fim foarte atenţi. Dar planul lui Dumnezeu nu poate fi zădărnicit, nădejdea noastră, a tuturor".

- Sfântul apostol Pavel Îl numeşte pe Domnul nostru Iisus Hristos un alt Moise, fiindcă El a venit să ne scoată din robia păcatului şi ne duce la pământul făgăduinţei - care nu este altceva decât Împărăţia cea promisă nouă din veci. În acelaşi timp, Îl numim Domn şi Dumnezeu - [Stăpân] al lumii şi al oamenilor, ceea ce se va vădi mai deplin la sfârşitul veacurilor, când El va reveni şi va restaura lumea întreagă, când va fi un pământ şi un cer nou, când se va instaura definitiv Împărăţia lui Dumnezeu.

- Planul lui Dumnezeu nu poate fi zădărnicit de nici o piedică diavolească sau omenească. Poate fi amânat, dar niciodată zădărnicit. Aceasta este nădejdea noastră, a creştinilor.

- Dar planul lui Dumnezeu poate şi ar trebui să fie grăbit. Cum poate fi grăbit? Prin mijloace duhovniceşti. Noi putem grăbi planul lui Dumnezeu prin viaţa noastră. Dacă noi, cât mai mulţi, vom reuşi să ne sfinţim viaţa, Dumnezeu va grăbi sfârşitul acestei lumi… Chiar dacă noi vrem să amânăm acest lucru, el se va întâmpla. Este de dorit să vină cât mai repede. Şi o spune Domnul nostru Iisus Hristos: Dacă Dumnezeu n-ar scurta aceste zile, vor pieri şi din cei aleşi! Să scurteze Dumnezeu zilele acelea şi să ne aleagă pe noi, pe toţi, în Împărăţia lui!

“Irod reprezintă cruzimea lumii, care ucide pe cei nevinovaţi. Pruncii ucişi reprezintă şi pe toţi copiii care sunt abandonaţi, uitaţi, maltrataţi, jertfiţi în multe feluri pentru scopuri de câştig”. Darul timpului pentru mântuirea noastră şi necesitatea de a ne ruga pentru apărarea copiilor expuşi răutăţilor lumii



31.12.2019

Predică în Duminica după Naşterea Domnului, 29 ianuarie 2019, Sfânta Liturghie la Catedrala Patriarhală, Bucureşti - Fugă în Egipt şi uciderea pruncilor de către Irod: “Glas s-a auzit în Rama, plângere şi tânguire multă…”

Iubiţi credincioşi şi credincioase, Sfânta Evanghelie pe care am ascultat-o este Evanghelia din Duminica de după Naşterea Domnului şi această Duminică este ultima din anul calendaristic.

Evanghelia copleşeşte prin întristarea pe care o relatează, şi anume uciderea a 14 mii de prunci la porunca lui Irod cel mare, care dorea să piardă pe Pruncul nou născut, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care a fost profeţit ca Mesia, Unsul lui Dumnezeu, Împăratul lui Israel.

Mântuitorul Iisus Hristos aduce în lume bucurie pentru cei care au în inimile lor puterea iubirii. Însă pentru cei care au în inimile lor iubire de putere, Mântuitorul produce teamă şi aceasta explică de ce, plin de teamă şi de invidie, Irod nu suportă ca să se nască alt împărat, ca altcineva să îi ia tronul şi el să piardă împărăţia. Dar dincolo de preocuparea sa de a aduna bogăţii şi slavă deşartă, Irod reprezintă lumea care ucide pe cei nevinovaţi, Irod reprezintă cruzimea lumii, care ucide pe oamenii nevinovaţi, cu scopul de a-şi menţine stăpânirea sau influenţa. Şi vedem aici lipsa totală de dreptate şi de adevăr a patimii stăpânirii. Irod reprezintă lumea pătimaşă, care, atunci când are un scop de îndeplinit, face orice pentru îndeplinirea scopului respectiv. Cruzimea lui este cunoscută în istorie, el omorând chiar şi pe unii din membrii familiei sale deoarece se temea ca nu cumva, careva dintre ei să îi ia tronul.

Şi această bucurie a Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos este foarte curând marcată de întristarea prigoanei, astfel că încă de la naşterea Sa, Hristos cunoaşte ura şi prigoana unora dintre oameni, de aceea fuga în Egipt este de fapt un exil. Şi această fugă în Egipt a fost prevăzută de prorocul care spune: din Egipt am chemat pe Fiul Meu. Adică Dumnezeu Îşi cheamă Fiul din Egipt. În general, Egiptul era o ţară ostilă poporului ales, fiind identificat adesea cu robia sau sclavia. De data aceasta însă, Dumnezeu schimbă destinul Egiptului care devine loc de scăpare, loc de libertate într-un fel pentru Pruncul Iisus şi acest lucru Dumnezeu îl voieşte pentru a aduce şi Egiptul la credinţă.

Aşa se face că, foarte timpuriu după apariţia creştinismului, în Egipt s-a dezvoltat cel dintâi monahismul, viaţa pustnicească. Acolo, în pustia Egiptului a rodit evlavia, rugăciunea şi viaţa liturgică.

Deci chemarea Pruncului Iisus din Egipt înseamnă deodată şi chemarea Egiptului la credinţa în adevăratul Dumnezeu, în Iisus Hristos. Aşa cum se ştie, Egiptul era în antichitate o ţară cu o civilizaţie deosebită. Faraonii, prin piramidele lor au simbolizat într-un mod cu totul deosebit dorinţa de nemurire. În concepţia vremii, faraonul se asemăna cu Dumnezeu, în afară de faptul că era muritor, iar piramidele erau îndreptate spre cer ca un strigăt după nemurire, după viaţa veşnică. Şi astfel, Mântuitorul Iisus Hristos răspunde acestei aspiraţii a Egiptului prin faptul că El vine în lumea aceasta, este prigonit, este răstignit, înviază şi aduce viaţa veşnică. Ei bine, cei mai mari căutători ai vieţii veşnice pe pământul Egiptului, după faraoni, au fost monahii care nu s-au mai legat de împărăţia lumii acesteia, ci de Împărăţia Cerurilor.

Deci Irod, care prigoneşte pe Hristos, se multiplică de-a lungul istoriei prin toţi împăraţii păgâni care au persecutat Biserica, prin romani, prin otomani şi, în secolul trecut, de către puterea comunistă atee. Miile de martiri care au pătimit în istorie pentru Hristos se aseamănă cu cei 14 mii de prunci ucişi, însă pruncii aceştia nevinovaţi nu sunt numai simbolul creştinilor persecutaţi pentru credinţa în Dumnezeul iubirii, în Iisus Hristos, ci pruncii ucişi reprezintă şi pe toţi copiii care sunt abandonaţi, uitaţi, maltrataţi, jertfiţi în multe feluri pentru scopuri de câştig. Ei reprezintă victimele nevinovate ale umanităţii din cauza patimilor egoiste, din cauza păcatelor.

De aceea, şi noi să ne gândim de câte ori am căzut din starea de iubire şi în loc să arătăm iubire am arătat nepăsare sau am arătat răutate în jurul nostru, pentru că foarte adesea ucidem pe oameni nu numai fizic, ci ucidem şi spiritual, când îi vorbim de rău sau când îi urâm. În multe feluri noi ucidem spiritual în jurul nostru, de aceea trebuie să ne rugăm mult să ne ierte Dumnezeu pentru tot ceea ce am ucis duhovniceşte. Şi să ne dăruiască puterea de a birui răul şi să ne dăruiască puterea să fugim de rău atunci când nu ne mai putem lupta cu răul.

Pruncul Iisus ne arată că Dumnezeu Însuşi fuge din calea răutăţilor. Sigur că, mai târziu, Iisus Hristos a înfruntat răutatea oamenilor până la moartea pe cruce şi apoi prin Învierea Sa. ***De remarcat este faptul că Mântuitorul, după Înviere nu s-a mai întâlnit cu nici o persoană din cele care L-au urât pe El, ci El s-a întâlnit numai cu persoanele care L-au iubit şi au crezut în El.***

Mântuitorul are puterea de a birui păcatul, iadul, moartea şi răutatea, dar, în acelaşi timp respectă libertatea omului, respectă libertatea noastră şi, foarte adesea, Dumnezeu permite situaţii rele, permite situaţii care ne înspăimântă, pentru a arăta, pe de o parte, cât de mare este păcatul în lume, cât de bolnavă este omenirea pătimaşă, cât de îndrăcită poate deveni puterea, care în loc să apere viaţa, o distruge. Şi pe de altă parte, Domnul permite aceste situaţii care ne înspăimântă şi vrea să ne arate cât de mult trebuie să ne rugăm pentru ca puterile demonice care persecută pe cei nevinovaţi să fie oprite de puterea cea mare a lui Dumnezeu.

Aşadar, Mântuitorul Iisus Hristos, când este copil, fuge din calea răutăţilor. Sfântul şi dreptul Iosif şi Fecioara Maria primesc de la înger sfatul de a fugi din calea răutăţilor. Maica Domnului - care este icoana Bisericii - şi Sfântul şi dreptul Iosif - care reprezintă pe toţi credincioşii care îşi pun nădejdea mai întâi în puterea lui Dumnezeu - s-au rugat pentru Prunc. De aceea, trebuie să ne rugăm pentru copiii şi tinerii ţării noastre, să ne rugăm pentru ca mulţimea răutăţilor care vin asupra lor să nu poată să îi abată de la calea cea dreaptă.

Iubiţi credincioşi, aşa cum am spus la început, Duminica aceasta este ultima duminică din anul calendaristic şi în această Duminică să ne gândim la ce am săvârşit, bine şi rău, în timpul anului care se încheie şi să ne gândim mai mult la ce înseamnă darul timpului pentru oameni. Timpul este măsura devenirii. Ceea ce devin, devin în timp. Dumnezeu este deasupra timpului, însă toate făpturile create de El sunt create deodată cu timpul, cresc, rodesc şi de împlinesc în timp, ca pregătire pentru viaţa veşnică. Mântuitorul Iisus Hristos, deşi este mai presus de timp, a intrat în timp la vremea potrivită şi a inaugurat timpul mântuirii. De aceea, anii de la venirea Fiului lui Dumnezeu în lume sunt socotiţi anii mântuirii şi pe inscripţiile bisericilor şi a lăcaşurilor de cultură se marchează de către creştini anul mânturii în care s-a zidit biserica sau instituţia respectivă.

Sfântul apostol Pavel ne arată că fiecare clipă este în credinţă o clipă a mântuirii. Într-o clipă noi putem câştiga mântuirea prin pocăinţă sau într-o clipă putem pierde mântuirea dacă moartea ne găseşte nepregătiţi. De aceea Sfinţii Părinţi au văzut în timp o scară către veşnicie. E ceea ce face ca oamenii, noi, să ne deosebim unii de alţii prin felul în care folosim timpul vieţii noastre. Pentru creştini, timpul nu este doar o trecere de la o vârstă la alta, ci timpul este o creştere duhovnicească. Deodată cu creşterea biologică a omului, dacă timpul este folosit şi ca timp al mântuirii, se săvârşeşte şi o creştere duhovnicească.

Apoi de remarcat este faptul că sunt oameni de aceeaşi vârstă care pot creşte mai repede şi mai mult duhovniceşte. Deci există o percepţie fizică a timpului, pe de o parte, şi există o percepţie spirituală, duhovnicească, pe cealaltă parte. Aşadar, rostul timpului vieţii noastre pe pământ este de a ne pregăti pentru viaţa veşnică, Împărăţia iubirii şi a luminii Preasfintei Treimi, să ne pregătim pentru Raiul cel frumos.

Timpul mântuirii înseamnă timpul în care ne întâlnim cu Dumnezeu în lumea aceasta, ca apoi să ne întâlnim mai deplin în Împărăţia Lui cea veşnică. Aici este timpul pregătirii, timpul pregustării, timpul în care noi primim daruri veşnice ca o arvună, dar plinătatea Împărăţiei lui Dumnezeu o primim la sfârşitul veacurilor, când timp nu va mai fi. Timp ca devenire, timp ca trecere de la o stare la alta nu va mai fi, ci, în starea în care noi am sfârşit viaţa aceasta, în aceea vom rămâne. Dacă am sfârşit viaţa pe pământ în comuniune cu Dumnezeu, atunci rămânem în comuniune cu El pentru veşnicie. Dacă am sfârşit viaţa aceasta despărţiţi de Dumnezeu prin necredinţă şi răutate, atunci rămânem despărţiţi de Dumnezeu.

Deci, iubiţi credincioşi, să vedem fiecare zi pe care o trăim ca pe un dar în plus de la Dumnezeu şi o treaptă către Dumnezeu, care, din iubire de oameni, a intrat în

timp ca pe noi, oamenii, să ne înveşnicească. Printr-o rugăciune, printr-o faptă bună, printr-un cuvânt bun, prin citirea unei cărţi duhovniceşti, printr-o convorbire duhovnicească, printr-o lucrare deosebită care ajută şi pe alţi oameni să mulţumească lui Dumnezeu, prin toate acestea noi adunăm lumină în sufletul nostru, sau, cu alte cuvinte, noi facem roditor timpul vieţii noastre pe pământ. De aceea, în rugăciunile Bisericii cerem deodată cu îmbelşugarea roadelor pământului şi cu vremuri de pace, cerem ca bunul Dumnezeu să ne ajute să sporim în fapta cea bună şi să sfinţim timpul vieţii noastre.

Bunul Dumnezeu, prin rugăciunile Maicii Domnului, ale Sfântului Iosif şi ale tuturor sfinţilor martiri să ne dăruiască puterea de a înţelege lucrarea lui Dumnezeu în timpul vieţii noastre şi de a simţi mai ales ajutorul lui Dumnezeu când forţele noastre nu sunt suficiente. Aşa să ne ajute bunul Dumnezeu. Amin!

Dumnezeu deranjează, fiindcă vădeşte cine suntem.. Predică la Fuga în Egipt și de ziua Sfântului arhidiacon Ştefan, la Putna, a PS Damaschin dorneanul: Înţelepciune şi demnitate în fața celor care ne sunt potrivnici, dar grijă la viaţa noastră și la recunoașterea bolilor noastre ascunse



28.12.2020

Preasfinţitul Damaschin Dorneanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Sucevei și Ră-dăuților despre pilda Sfântului arhidiacon Ștefan și a Sfintei Familii, care a fugit în Egipt de la fața lui Irod, Duminică, 27 decembrie 2020, Mănăstirea Putna:

Prăznuim astăzi pe Sfântul Ştefan. Şi unde putem fi noi, bucovinenii, de Sfântul Ştefan decât la mănăstirea Putna, mai ales la mănăstirea Putna. Îl prăznuim pe Sfântul Ştefan, întâiul arhidiacon şi întâiul mucenic şi nu pot, în fiecare an, să nu mă gândesc că a pus Biserica această sărbătoare aproape de Naşterea Domnului nostru Iisus Hristos, a treia zi.

De ce a treia zi? De ce atât de repede? Parcă voiam să ne mai bucurăm de Naşterea Domnului, Crăciunul vine cu multă speranță, cu multă bucurie, cu atmosfera de familie, cu daruri împărtăşite, cu masă bogată, cu brad, cu oameni buni, cu inimi bune. Atât de repede să trecem în alt registru şi să ne amintim de un Sfânt mucenic, de sânge, de prigoană? Parcă au cântat îngerii acum câteva zile Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire… Pruncule din

Betleem, Tu ai venit să ne aduci pace şi bunăvoire între oameni. Atât de repede e ură, e răzbunare, e frematare de mânie? Da. Aşa este.

A rânduit Sfânta Biserică pomenirea Sfântului mucenic şi arhidiacon Ştefan atât de aproape de sărbătoarea Naşterii Domnului pentru a ne arăta că Domnul a venit într-o lume care I-a fost şi Îi este ostilă. N-a fost bine primit. Nu I s-au întins mâinile, nu I s-au desfăcut braţele, cu atât mai puţin inimile. Şi astăzi suntem şi în duminica întâi de după Naşterea Domnului, în care am auzit despre un Irod care tot pentru că auzise de un Prunc care l-a stingherit pe el a dat poruncă să fie ucişi toţi copiii din zona Betleemului care erau, intr-un fel, şi copiii săi, pentru că era poporul lui.

De ce toate acestea? De ce oamenii s-au purtat atunci şi se poartă şi astăzi cu atâta ostilitate faţă de Dumnezeu, faţă de Biserică? Pentru că aceasta a definit traiectoria şi viaţa şi fiinţarea Bisericii de atunci şi până astăzi. De ce? De ce, Doamne? Cu ce deranjăm? Tu eşti dragoste, Tu ai venit să aduci pace, bucurie, linişte; de ce nu Te primesc oamenii pe Tine? Cu ce îi încurci?

Când vine Dumnezeu, printre altele, ştiţi ce face? Ne vădeşte. Ne arată cine suntem. Dumnezeu, Adevărul fiind, ne pune în faţă adevăratul chip al nostru şi asta nu place. Acesta este un motiv pentru care oamenii care nu vor să se îndrepte se împotrivesc lui Dumnezeu şi Îi sunt ostili lui Dumnezeu.

S-a citit acel dialog, acea pledoarie a Sfântului arhidiacon Ştefan în faţa cărturarilor şi fariseilor. Ar fi trebuit, la sfârşit, să-l aplaude pe Sfântul arhidiacon Ştefan. Atât de bine a vorbit, atât de bine ştia Vechiul Legământ. Le-a tâlcuit cele despre ei, despre poporul evreu. Dar cărturarii şi fariseii, cei care se considerau a fi singurii stăpâni ai adevărului, singurii cunoscători ai Scripturii, cum au reacţionat? Fremătau, scrâşneau. Fremătau de mânie în inimile lor: „Vine acesta.. De unde a apărut acest Ştefan să ne înveţe pe noi şi să ne spună că noi am greşit atunci când L-am trimis la moarte pe Acel Iisus din Nazaret căruia el Îi slujeşte? Cine e el să se considere asta?”

Adevărul este că Sfântul Ştefan, când a văzut ce inimi împietrite are în faţă, nu a pregetat şi le-a spus direct, fără ocolişuri, cine sunt: „Voi sunteţi netăiaţi la inimă şi la urechi şi pururi staţi împotriva Duhului Sfânt”. Pururi staţi împotriva lui Dumnezeu.Voi ziceţi că Îl propovăduiţi pe Dumnezeu, Îl faceţi cunoscut pe Dumnezeu poporului... Nu. Voi staţi împotriva lui Dumnezeu. Le-a arătat cine sunt, de fapt. Şi nu le-a convenit.
A venit Domnul Hristos. Un Prunc. Ce poate să facă un prunc, cu ce poate să deranjeze un prunc? Şi Irod s-a simţit ameninţat. De ce s-a simţit ameninţat? Pentru

că auzise el că Acesta s-ar putea să fie un Rege și tronul lui se clătina. Ce mai face Dumnezeul nostru Cel adevărat? Ne zgâlțâie. Nu ne lasă aşezaţi acolo unde noi înşine ne-am pus, crezând că aşa suntem şi aşa ne este bine. Dumnezeu nu ne lasă în confortul în care nouă ne place să stăm, pentru că ştie că acest confort, de cele mai multe ori, un confort lăuntric, un confort mental, o mulţumire a noastră legată de felul cum suntem, cum ne descurcăm, este spre pierzarea noastră şi Dumnezeu vrea mântuirea noastră. Pentru că de asta a venit: „să Se nască şi să crească, să ne mântuiască”. Şi de aceea Dumnezeu incomodează; Dumnezeu deranjează.

Ce a făcut Irod când a văzut că Acel Prunc îl incomodează? Ce a făcut? A zis: Hai să scap de El! Asta face şi lumea care nu Îl primeşte pe Dumnezeu nici astăzi: <Hai să scăpăm de El; hai să Îl trimitem în Egipt! Încă o dată, du-Te, Doamne, încă o dată în Egipt, cu păgânii. Acolo Ți-e locul. Stai, Doamne, în cer, de ce vii aici, pe pământ, să ne strici nouă socotelile? Nouă ne e bine aici, lasă-ne cu ale noastre, ştim ce avem de făcut!> Să scăpăm de Dumnezeu, să nu-L vedem pe Dumnezeu. Icoanele, afară cu ele de pe drumuri, de prin şcoli, de prin instituţii. Să stea acasă! Închise! Vreţi să fiţi creştini? Fiţi la voi, în curtea voastră! Să-L izolăm pe Dumnezeu. Să-L punem deoparte. Nu mai punem mâna pe Biblie când jurăm, punem [doar] pe Constituţie. Oricum, cel care are reticenţe în a pune mâna pe Biblie îmi pun semne de întrebare că, dacă pune mâna pe Constituţie, va şi respecta ce scrie într-însa. Mai dureros este altceva, când sunt unii care pun mâna şi pe Biblie şi pe Constituţie şi după aceea uită pe ce au jurat.

Bine, dar rămânem noi, rămâne un Ştefan. Dumnezeu e un smerit, un delicat, El, dacă nu e primit cu drag, nu stă cu forţa. Se retrage, Se duce, dă doi paşi înapoi. Dar rămân creştinii! Cu ei ce-i de făcut? Cu cei care vor să fie familia între un bărbat și o femeie ce e de făcut? Cu aceştia care spun că ei cred în Dumnezeu ce e de făcut? Cu aceştia care duminică, cum era înainte, în vremea regimului comunist, voiau să meargă la biserică, ce e de făcut? Noi avem de strâns grâul, avem de cules porumbul, ce e de făcut cu aceştia? Păi unii au încercat să ne elimine şi pe noi. Au început cu Ştefan. L-au eliminat? Într-un fel, da; l-au ucis cu pietre. A stat şi Saul acolo. Dar n-au putut să pună scop Veştii celei Bune pe care Dumnezeu a adus-o. Au omorât un om, doi, trei, în primele veacuri ale creştinismului chiar mai mulţi. Şi, totuşi, Biserica a rezistat. De ce? Pentru că oricât ar vrea omul să lupte împotriva lui Dumnezeu, nu-L va putea birui, nu-L va putea elimina.

De ce vă spun toate acestea, iubiţi credincioşi? Vă spun asta pentru a nu trăi în ignoranţă. Asta este realitatea, acesta este destinul nostru. Să nu ne aşteptăm la altceva. Aceasta e viaţa. A fi creştin, în orice vreme, e un lucru nu uşor. Pentru că cel care trăieşte creştinismul trebuie să înţeleagă că va avea potrivnicii dinăuntru,

dinafară, de la oameni, de la demoni, de la el însuşi. Nu e uşor să fii creştin. Condiţia de creştin e condiţia Mântuitorului, e condiţia Sfântului Ştefan. „Dacă pe Mine M-au prigonit, şi pe voi vă vor prigoni”.

Vă mai spun acestea şi pentru a învăţa din ziua de astăzi, că ne aducem minte de Fuga în Egipt, cum trebuie să reacţionăm noi, cu înţelepciune şi cu demnitate, în faţa celor care nu ne vor bine. Cu înţelepciune, mai întâi. Ce a făcut mama Domnului Hristos, Maica Domnului, cu dreptul Iosif? Au stat în calea mâniei lui Irod? Nu. Îngerul s-a arătat noaptea în vis şi i-a zis lui Iosif: Ia-l pe Prunc şi pe mama Lui şi mergi în Egipt.

Au mai fost momente când voiau să-L arunce pe Domnul Hristos de pe culmea unui munte şi Domnul a trecut printre ei. Au venit o dată la Domnul Hristos şi I-au zis: <Dar Tu nu plăteşti dajdie? Trebuie să dai dare Cezarului!> Domnul Hristos n-a spus: <Păi de ce să dau, că Eu sunt Împăratul…>, ci a spus: <Vrea dajdie, vrea bani… Du-te, Petre, ia un peşte, ai să găseşti acolo ceva şi dă-le, dacă asta vor.> Acesta e semnul înţelepciunii, iubiţi credincioşi.

Să nu ne risipim energia, puterea, forţa lăuntrică în lucruri mici, în lucruri care nu merită investiţie foarte multă. Nu vă opuneţi acolo unde nu trebuie să vă opuneţi, nu staţi împotrivă acolo unde nu trebuie să staţi împotrivă. Lumea îşi urmează cursul ei, viaţa socială îşi urmează cursul ei, uneori neutră, alteori potrivnică nouă, dar ea, în sine, îşi vede de drumul ei. Noi avem drumul nostru. Se intersectează cu acela, dar n-are rost să facem accidente atunci când ne intersectăm. Deci cu multă înţelepciune. Vrea Cezarul taxă, îi dăm taxă. A vrut Cezarul stăpânirea să plătim amendă pentru că am făcut înmormântarea ÎPS Pimen - în severe condiţii, respect-tate bine - am zis să plătim amendă, dacă asta vor. Sărăcim noi pentru 5000 de lei pentru ÎPS Pimen? Niciodată. Era ÎPS Pimen pe catafalc în catedrala din Suceava şi şase plângeri s-au primit în acele zile, nici măcar n-a fost pus în groapă, că am încercat să-i facem o prohodire după cuviinţă şi după cum merită.

Cu înţelepciune, dar şi cu demnitate, iubiţi credincioşi. Sunt momente în viaţă şi în istorie când trebuie să stăm drept, cum a stat Sfântul Ştefan voievodul şi cum a stat şi Sfântul Ştefan arhidiaconul. Nu prea plecat capul atunci când nu trebuie plecat, atunci când Dumnezeul meu este hulit eu nu pot să tac. Pe mine pot să mă batjocorească, pe Dumnezeu - nu.

Şi să ne dea Dumnezeu înţelepciunea să ştim când şi cum şi cu ce inimă să stăm drept, să stăm fără de frică, să nu ne ruşinăm, să nu tăgăduim, să nu fugim, să nu ne dăm după colţ, să nu fim ca Iuda, trădători, sau ca Petru, în prima lui fază, când…

„nu Te cunosc pe Tine, Doamne…” Să ne dea Dumnezeu înţelepciunea să ştim lucrul acesta.

Şi închei, iubiţi credincioşi, venind la cele mai dinlăuntru ale noastre. N-a venit Domnul să mântuiască lumea din afară, ci dinlăuntru să ne mântuiască. V-am spus că Domnul, când vine, ne vădeşte aşa cum suntem, cum nu i-a convenit nici lui Irod, nici cărturarilor şi fariseilor care îl ascultau pe Sfântul Ştefan, pentru că îi arăta aşa cum sunt. Mare grijă, vă rog. Mare grijă la viaţa noastră.

Era o poveste cu Albă ca Zăpada, care avea o mamă vitregă şi avea aceasta o oglindă - atunci oglinzile erau scumpe, nu ca acum, când te întorci şi dai numai de oglinzi prin casă. Şi se uita împărăteasa aceea, mama vitregă, la oglinda aceea fermecată: oglindă, oglinjoară, cine-i cea mai frumoasă din ţară? Întrebăm şi noi asta de multe ori. Poze frumoase puse pe Facebook - arătăm în afară numai ceea ce ne place nouă, ne e drag de oamenii care spun: ce bine arăţi, ce casă ţi-ai făcut, ce bun discurs ai ţinut, ce slujbă frumoasă aţi ţinut, Preasfinţite! O, ce ne e drag de oamenii aceştia care ne vorbesc de bine, care ne pun în faţă lucrurile frumoase, unele dintre ele adevărate.

Dar dacă am întreba noi altă oglindă, oglinda pe care Dumnezeu a venit să ne-o pună în faţă, oglinda din Scripturi, oglinda din pilda sfinţilor: oglindă, oglindă, Doamne oglindeşte, cum sunt eu acum? Pe unde mă aflu eu acum? Dacă ar veni odată Sfântul Ştefan şi mi-ar spune în faţă cum sunt eu, aş face ca acei farisei şi cărturari, aş fremăta şi-aş zice: “dar de ce vii tu să-mi spui ceea ce nu-mi convine să se ştie, ceea ce eu fardez, ceea ce eu ascund?”? Sau aş zice: „aşa este, nu stau bine!”?

Dar mare lucru este, iubiţi credincioşi că pentru a putea fi vindecat mai întâi trebuie să ştii că eşti bolnav, că dacă te duci la spital când cancerul a ajuns în stadiul patru sunt slabe şanse să te vindeci. Dar dacă cineva ţi-a spus, un doctor, de suflete de data aceasta, printr-un cuvânt, Doctorul de suflete Cel Adevărat, Domnul Hristos, prin cuvântul Scripturii, sfinţii prin pilda lor, arătându-ţi cum trebuie să trăieşti, şi noi nu… Şi dacă o luăm din timp ne vindecăm şi ne îndreptăm mai repede. Pentru această sinceritate mă rog Domnului să nu ne lase în înşelare.

Să ne dea Dumnezeu acest duh aşezat pentru a ne recunoaşte şi a vedea cum suntem noi si a nu fi deranjaţi, a nu fi incomodaţi atunci când Dumnezeu ne spune: <Nu stai bine, nu trăieşti bine, dar Eu nu vreau să te las aici. Vreau să te ridic şi să te mântuiesc!>

Şi să ne ajute Dumnezeu ca din pilda Sfântului arhidiacon Ştefan şi din pilda Familiei Sfinte, care astăzi fuge în Egipt, să învăţăm cum să stăm cu demnitate şi cu înţelepciune împotriva tuturor potrivniciilor care sunt şi care sigur vor mai fi, dar care niciodată și niciodată nu vor putea să ne smintească din dreapta viețuire şi din dreapta cugetare pentru că nu vom fi singuri, ci cu Dumnezeu, care a spus: „În lume necazuri veţi avea - da, din toate părţile - dar îndrăzniţi”, Eu sunt Dumnezeu şi Eu am biruit o dată lumea şi o voi mai birui o dată şi pentru voi! Amin.

Episcopul Macarie, la prăznuirea Sfântului întâiului mucenic Ștefan: "Cum procedează dușmanii necinstiți ai Bisericii? Mai întâi provoacă prin cuvânt, apoi recurg la calomniere și la defăimare". Puterea rugăciunii copiilor: "Pomeniți-i pe toți cei bolnavi, părăsiți sau însingurați, împreună cu copilașii!"



Episcopul Macarie: „Cum procedează dușmanii necinstiți ai Bisericii? Mai întâi provoacă prin cuvânt, apoi recurg la calomniere și la defăimare." Cuvânt la prăznuirea Sfântului întâiului mucenic Ștefan arhidiaconul, Stockholm, duminică, 27 decembrie 2020:

Astăzi îl prăznuim pe Sfântul arhidiacon Ștefan, primul mucenic al Bisericii întemeiate de Mântuitorul nostru Iisus Hristos. În Sfântul Ștefan găsim arhetipul tuturor martirilor de mai târziu, precum și tiparul persecuțiilor împotriva celor care dau mărturie de adevăr. Sfântul Ștefan era un om curat, fără pată, fără cusur în viața, în cuvintele și în faptele sale. Nimeni nu putea să îi reproșeze nimic, nici adversarii și nici cei care îi urau pe creștini. Însă el, care nu provoca niciodată în cuvânt, la un moment dat a fost invidiat pentru curăția vieții sale, după cum ne spune Sfântul apostol și evanghelist Luca în cartea Faptele Apostolilor: „Acesta strălucea de faptele sale bune". Ni se spune că era plin de har și de putere și făcea minuni și semne mari în popor.

La un moment dat unii din sinagogă s-au ridicat împotriva Sfântului Ștefan și au intrat în polemică cu el, deși Sfântul Ștefan era pașnic, aceștia au încercat să îl prindă în cuvânt, însă Sfântul Ștefan cu multă putere și cu multă înțelepciune, plin

de Duhul Sfânt, mărturisea adevărul. În fața mărturiei drepte și depline pe care a adus-o Sfântul Ștefan, acești vrăjmași ai lui Hristos și ai Bisericii Sale, au pus niște bărbați să zică: „L-am auzit spunând cuvinte de hulă împotriva lui Moise și a lui Dumnezeu", și astfel au întărâtat poporul și pe bătrâni și pe cărturari, năvălind asupra sa l-au răpit și l-au dus în sinedriu. Și au pus martori mincinoși care ziceau: „Acest om nu încetează a vorbi cuvinte de hulă împotriva acestui loc sfânt și a Legii, că l-am auzit zicând că, acest Iisus Nazarineanul va strica locul acesta și va schimba datinile pe care ni le-a lăsat nouă Moise" ; și ațintindu-și ochii asupra lui, toți cei ce ședeau în sinedriu au văzut fața lui ca o fața de înger."

Cu toate că fața lui strălucea și se asemăna chipurilor îngerești, aceștia s-au întărâtat și mai mult împotriva dreptului lui Dumnezeu. Dacă nu au reușit să îl prindă în cuvânt, au început să îl calomnieze și, în cele din urmă, să îl denunțe - modern am spune, denunț calomnios - acuzându-l de hulă și de blasfemie. Însă Sfântul Ștefan, plin de Duhul Sfânt, a rostit o lungă cuvântare dojenitoare la adresa celor care nu l-au primit pe Mesia, Hristos. Această cuvântare a Sfântului Ștefan era de fapt condamnarea sa la moarte, mai cu seamă după ce și-a ridicat ochii spre cer și L-a văzut pe Însuși Hristos în slavă stând de-a dreapta Tatălui și el a mărturisit cu și mai multă putere spunând: „Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând de-a dreapta Tatălui". Ei s-au întărâtat și mai mult, l-au scos în afara cetății și acolo l-au zdrobit, l-au lapidat cu pietre.

Numele Ștefan se tâlcuiește din grecește coroană. Iată, nu doar prin nume a fost încoronat de Hristos ci și prin martirajul său, prin faptul că a dobândit cununa cea neveștejită a muceniciei, dându-și viața pentru Hristos.

Între martorii care au participat la uciderea Sfântului Ștefan se afla și Saul, viitorul apostol Pavel, cel care avea să se convertească pe drumul Damascului. Așa cum ni se transmite cu de-amănuntul, cu acuratețe, martirajul Sfântului Ștefan în cartea Faptele Apostolilor, tot așa ni se transmite și despre convertirea Sfântului apostol Pavel pe drumul Damascului, însă și despre lucrarea sa misionară.

De aceea, v-aș recomanda ca în aceste zile să citiți în mod deosebit cartea Faptele Apostolilor, prea iubiții mei, fiindcă trăim aceleași vremuri pe care le-au trăit și apostolii și mucenicii în vechime.

Ați văzut cum au procedat vrăjmașii lui Hristos calomniindu-l și, în cele din urmă, condamnându-l pentru blasfemie și hulă pe acest tânăr nevinovat, plin de Duhul Sfânt, curat și fără vicleșug? Ei, prea iubiții mei, oare nu procedează la fel și astăzi vrăjmașii necinstiți ai Bisericii? Da, mai întâi provoacă prin cuvânt, ulterior, dacă

aceștia sunt biruiți prin înțelepciunea celui calomniat, aceștia recurg la calomniere și defăimare. Însă în momentele acestea de încercare, în momentele acestea grele, în momentele acestea de prigoană, și noi, la fel ca și Sfântul întâiul mucenic și arhidiacon Ștefan trebuie să dăm o bună și dreaptă mărturie. Dacă este nevoie, chiar să ne vărsăm sângele pentru Hristos, să ne dăm viața pentru Hristos. De aceea, lecția pe care ne-o dă întâiul mucenic și arhidiacon Ștefan este atât de folositoare și întăritoare pentru noi cei de astăzi.

Sfântul apostol și evanghelist Luca, în cartea Faptele Apostolilor, mai notează un amănunt, că Ștefan, cu fața lui care strălucea ca a unui înger, spunea că l-a văzut pe Dumnezeu. Văzându-L pe Dumnezeu i-a iertat pe ucigașii săi, așa cum Însuși Hristos i-a iertat pe cei care L-au chinuit și L-au răstignit pe cruce. Sfântul Ștefan se ruga pentru iertarea păcatelor ucigașilor săi. „Doamne - spunea Ștefan - nu le socoti lor păcatul acesta!” Auziți, când vom putea ajunge și noi la aceeași măsură duhovnicească să ne rugăm pentru cei care ne prigonesc și pentru cei care ne fac rău, și chiar pentru ucigașii noștri, ca Dumnezeu să le ierte păcatele și să le ierte acest păcat al urii și al uciderii nemiloase? Dacă L-a văzut pe Hristos întru slavă, Ștefan era curat cu inima, era asemenea copiilor, asemenea inocenților, asemenea neprihăniților, fiindcă Însuși Domnul în Predica de pe Munte ne spune că: „Fericiți sunt cei curați cu inima, fiindcă aceia vor vedea pe Dumnezeu”. Dumnezeu nu se arată și nu se așază decât într-o inimă curată și smerită.

Noi trebuie să devenim asemenea inocenților, asemenea pruncilor. Nu prin naivitate, ci prin curăție. Prin dragostea și sinceritatea față de Dumnezeu. Iată, am ascultat acum la Liturghie fiind în duminica după Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos, Evanghelia după Sfântul apostol și evanghelist Matei, despre cumplitul infanticid săvârșit de Irod în Betleemul Iudeii. Câteva mii de prunci au fost uciși de tiranul Irod care căuta să ia viața Pruncului Dumnezeiesc. Însă Acesta purtat pe brațele mamei Sale și sub grija bătrânului Iosif logodnicul, s-a refugiat în Egipt, a plecat în pribegie.

De aceea, prea iubiții mei, să ne alăturăm Preasfintei Fecioare Maria și dreptului Iosif și să fim împreună cu Mântuitorul Iisus Hristos pretutindeni, în libertate și în exil, la grajd și la templu, în binecuvântare și în prigoană. Nu întâmplător în această duminică este pomenit și dreptul Iosif logodnicul, laolaltă cu prorocul împărat David și cu Sfântul apostol Iacob, rudenia Domnului.

Sunt pomeniți și pruncii nevinovați uciși de Irod, care sunt primii inocenți jertfiți pentru faptul că erau alături de Pruncul Dumnezeiesc. Ei sunt primii inocenți care au vestit celor înlănțuiți în întunericul din afară că S-a născut Hristos, că Betleemul

a deschis Edenul, cum spune imnograful acum la prăznuire. Primii între cei care au adus în iad, în întunericul în care erau înlănțuite sufletele drepților prin faptul că S-a întrupat Hristos (fiindcă Raiul era închis și era așteptat Mesia ca să îl deschidă și să elibereze pe drepți din legăturile cele veșnice) au fost inocenții, pruncii uciși de Irod în Betleem.

Apoi, aceștia au fost urmați de doi bătrâni cu inimă de copil, pe de o parte, de dreptul Simeon, primitorul de Dumnezeu, cel care L-a primit pe brațele sale pe Mântuitorul Iisus Hristos la Templu întru Întâmpinare (urmează să săvârșim prăznuirea pe 2 februarie), iar pe de alta, de dreptul Iosif logodnicul, păzitorul Pruncului Dumnezeiesc și al Fecioarei Maria, care, de asemenea, la adânci bătrâneți, după dreptul Simeon, s-a mutat la cele veșnice.

Toți aceștia L-au binevestit pe Hristos celor înlănțuiți în iad și mult s-au bucurat sufletele drepților, între care și împăratul David (fiindcă din neamul său împărătesc S-a născut Hristos, așa cum au vestit mai dinainte toți profeții).

De aceea îl sărbătorim pe dreptul Iosif logodnicul, în această duminică după Crăciun. Iosif în limba ebraică înseamnă a adăuga, cu alte cuvinte, cel care prin care Dumnezeu adaugă fiii Săi, am putea spune mai pe larg.

Primul nume l-a primit fiul patriarhului Iacob, Iosif cel prea frumos, iar Iosif logodnicul a purtat acest nume binecuvântat, pe care îl poartă creștinii de pretutindeni.

Tot astăzi este pomenit și Sfântul împărat David prorocul, al cărui nume se tâlcuiește, „cel iubit”.

Și nu în ultimul rând este pomenit și Sfântul apostol Iacob, rudenia Domnului, verișorul Mântuitorului Iisus Hristos, primul episcop al Ierusalimului. Iacob se tâlcuiește „călcâi”. Acest nume l-a purtat prima dată fiul patriarhului Isaac. El s-a născut împreună cu fratele său geamăn Esau. Însă la naștere mai întâi a ieșit Esau și apoi Iacob ținându-se de călcâiul fratelui său. Iacob din ebraică se tâlcuiește călcâi, adică cel care s-a ținut de călcâiul lui Esau la nașterea sa.

Acest nume l-au purtat trei dintre apostolii Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Mai întâi Iacob cel mare, fiul lui Zevedeu, fratele Sfântului apostol și evanghelist Ioan, apoi Iacob a lui Alfeu, fratele Sfântului apostol și evanghelist Matei și, nu în ultimul rând, acest sfânt pe care îl prăznuim astăzi, Iacob cel mic sau Iacob cel

tânăr sau Iacob cel drept, primul episcop al Ierusalimului, rudenia după trup a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Ei, prea iubiții mei, pe Sfântul întâiul mucenic și arhidiacon Ștefan împreună cu Sfântul și dreptul Iosif și cu Sfântul proroc David și cu Sfântul apostol Iacob, rudenia Domnului, îi prăznuim astăzi și se cuvine să îi binecuvântăm pe toți cei care poartă cu vrednicie aceste nume cu totul deosebite purtate de acești purtători ai Duhului Sfânt. Îi încredințăm pe toți ocrotirii acestor sfinți care l-au iubit pe Dumnezeu și s-au jertfit pentru El.

Totodată, prea iubiții mei, acum la final, fiindcă i-am pomenit și pe inocenții, pe pruncii uciși de Irod, vă îndemn să devenim și noi asemenea pruncilor întru nevinovăție și să veghem la păstrarea nevinovăției copiilor noștri.

Le spuneam și ieri la Uppsala credincioșilor, că Sfântul cuvios Nicodim de la Tismana, pe care l-am prăznuit ieri, în a doua zi de Crăciun, care a întemeiat, în părțile de nord ale Olteniei, Mănăstirea Tismana, atunci când a primit, în chip minunat, vestire ca să ridice această mănăstire, a fost îndrumat spre locul acesta sfânt de către un copilaș. Iată, un copilaș i-a fost călăuză. El a primit prin vedenie dumnezeiască înștiințare să ridice mănăstire la locul numit „Cascade”. Unde se află acest loc? Nu știa! A început peregrinarea și s-a rugat neîncetat iar în cele din urmă a fost adăpostit în casa unor creștini. I-a întrebat pe aceștia: Unde este locul „Cascade”? Nu știm! Însă copilașul lor a zis: Știu eu, am fost acolo cu turmele! Copilașul l-a luat de mână pe bătrânul îmbunătățit și l-a dus la acel loc numit Cascade, unde trebuia să ridice sfânta mănăstire. Au călătorit mai multe zile, biruind în cele din urmă, întru rugăciune neîncetată, foamea și obo-seala. Au ajuns acolo, au dat slavă Preamilostivului Dumnezeu, iar cuviosul Nicodim a ridicat frumoasa mănăstire Tismana, unde cred că mulți dintre dumneavoastră ați ajuns, iar dacă nu ați ajuns vă îndemn să ajungeți și să vă sfințiți. Iar prin această întâmplare, pomenind de copilași, iată, că Dumnezeu ne arată că ni-i trimite călăuzitori în cele mai grele momente ale vieții noastre. Fiindcă acești copii sunt neprihăniți, sunt nevinovați, sunt plini de Hristos.

Le spuneam și ieri fraților și surorilor de la Uppsala: Rugați-vă împreună cu copilașii, rugați-i și pe ei să vă pomenească înaintea Domnului! Vă mărturisesc faptul că de multe ori am constatat eu însumi, împreună cu părinții și bunicii, că atunci când copilașii ne pomenesc înaintea Domnului, simțim ajutorul grabnic al Preamilostivului Dumnezeu. Luați-i pe copii, împreunați-le mâinile întru rugă-ciune înaintea sfintelor icoane și rugați-i să vă pomenească pe voi și pe cei bolnavi, pe cei însingurați, pe cei care se zbat acum pe patul spitalului, poate uitați și părăsiți și

însingurați. Pomeniți-i pe toți împreună cu copilașii! Iar copilașii, dacă sunteți atenți, ne dau atâtea învățăminte minunate.

Vă mărturisesc că un copil a cerut acum de Crăciun zăpadă și a venit zăpada. Însă părinții au constatat la buletinul meteo că zăpada nu va ține decât două zile și s-a adeverit. I-au spus copilașului lor că va veni ploaie peste două zile iar copilul nu s-a descurajat, nu a plâns, cum obișnuim noi adulții să ne descurajăm și să cârtim de multe ori, nu a plâns, nu s-a descurajat, ci a zis: mamă, tată, ce bine că va veni și ploaie, mie-mi place să dau cu piciorul și în bălți. Copilașul nu s-a descurajat nici atunci când i s-a spus ca va veni ploaie. El a spus că se bucură și de ploaie.

Așa să ne bucurăm și noi, prea iubiții mei și să ajungem la această nevinovăție, la această inocență a copilașilor, care este vânată astăzi. Iată, un război perfid se poartă împotriva inocenței copilăriei și din nefericire, iată, acest război este dus în numele copilului. De aceea, prea iubiții mei, să fim călăuziți așa cum au fost călăuziți atâția drepți de către copilași! Însăși Maica Domnului, însuși dreptul Iosif în pribegia lor spre Egipt, au fost călăuziți de Pruncul Iisus care doar gângurea, și i-a călăuzit tainic. Și pe noi ne călăuzesc copiii spre cele mai tai-nice locuri ale întâlnirii noastre cu Dumnezeu. Ei înșiși, acești copii nevinovați ne îndreaptă spre lucrurile simple dar adevărate ale vieții și ne trezesc din acest somn adânc al nepăsării față de aproapele.

Așadar, cu toții să veghem la această candelă a nevinovăției copilăriei, cerând ajutorul Pruncului Dumnezeiesc care ne îmbucură inimile și pe care, iată, din peștera Betleemului, îl primim cu umilință în ieslea inimilor noastre. Amin!

Episcopul Slatinei: Până când Îl vom tot prigoni pe Dumnezeu?



27.12.2020

Episcopia Slatinei: Până când Îl vom tot prigoni pe Dumnezeu? Duminica de după Nașterea Domnului (Fuga în Egipt - Matei 2, 13-23)

Doar ce S-a născut Dumnezeu pe pământ, și noul „Cain” a recidivat!

Auzind că Irod căuta Pruncul ca să-L omoare, Sfânta Familie a fugit cu El în Egipt, și ceea ce nu a reușit atunci regele ucigaș avea să săvârșească urmașul său (tot Irod cu numele), în complicitate cu stăpânirea romană - răstignindu-L pe cruce.

Apoi, de vreme ce S-a încăpățânat să nu moară „definitiv”, ci a înviat, Hristos Domnul a fost prigonit continuu:
- de către iudei, încremeniți în îndărătnicia concepțiilor lor;
- de către romani, idolatri pentru încă 300 de ani;
- de către barbarii din diferitele ținuturi în care a fost predicată Evanghelia;
- de către ereticii care I-au răstălmăcit învățătura sfântă de-a lungul veacurilor;

- de către unii slujitori nevrednici ai Bisericii, care mai degrabă au compromis Evanghelia, decât să „cucerească” lumea cu ea;
- de către fanii diferitelor ideologii - nemulțumiți de învățătura Bisericii sau dezamăgiți de prestația slujitorilor ei;
- de către așa zișii progresiști de astăzi, epigoni ai revoluționarilor anticreștini din secolele trecute, care caută să așeze lumea pe cu totul alte valori decât cele propovăduite nouă de Hristos.

Fraților, în dragostea Sa nemărginită, Dumnezeu S-a făcut om pentru noi, iar oamenii Îl prigonesc de 2000 de ani ca să-L „omoare”! Ce v-a făcut, oameni buni, Dumnezeu? Cu ce v-a supărat? Observăm tot mai mult, în ultima vreme cum:
- este ridiculizată sistematic credința creștină, sub pretextul emancipării gândirii omului modern;
- este obstrucționată sărbătorirea Crăciunului, de dragul globalizării și al multiculturalismului;
- se cere insistent eliminarea Religiei din planul general de învățământ, pe motiv că „dăunează grav sănătății” spirituale a școlarilor;
- sunt târâți, cu suspectă râvnă, la „stâlpul infamiei”, slujitorii Bisericii care nu dovedesc suficientă vocație preoțească, și
- este terfelită programatic Biserica, pentru că se încăpățânează să promoveze, în ciuda curentelor potrivnice, credința, tradițiile și valorile de veacuri ale acestei națiuni.

Evanghelia de astăzi ne spune că după o vreme, murind Irod, prigoana a încetat și Hristos a revenit în Țara Sfântă, pentru a trăi liniștit în orașul Nazaret. Ce va fi cu noi, în viitor? Se va repeta, oare, istoria? Urmează vremuri bune pentru creștinism, sau prigonitorii neomarxiști de astăzi Îl vor vâna pe Domnul în continuare, până când Îl vor „omorî” din nou? De astă dată, în sufletele noastre, ale creștinilor… Să nu fie!

† Sebastian, episcopul Slatinei și Romanaților

Pr. dr. Dumitru Măcăilă: Predică la Duminica după Nașterea Domnului (2015)



„După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui și fugi în Egipt…" (Matei, 2:13)

Iubiți frați și surori în Hristos, sărbătorim astăzi Duminica după Nașterea Domnului și pe Sfântul arhidiacon Ștefan, primul martir creștin. Pentru că istoria martiriului Sfântului Ștefan ați auzit-o relatată în pericopa apostolică de astăzi, am ales să vă vorbesc despre mesajul Duminicii de astăzi.

Așa cum ați auzit din pericopa evanghelică, printre alte lucruri, trebuie să ne amintim de fuga lui Iisus în Egipt. Îngerul i-a spus lui Iosif în vis, de asemenea, să stea în Egipt până ce îi va spune el, pentru că Irod va căuta să distrugă Pruncul. Lumea veche nu avea nici o îndoială că Dumnezeu Își trimitea mesajele Sale oamenilor în vise. Așa că Iosif a fost înștiințat în vis să fugă în Egipt pentru a scăpa de intențiile ucigașe ale lui Irod.

De-a lungul secolelor tulburi de dinaintea Nașterii lui Hristos, când o anumită persecuție făcea viața insuportabilă pentru iudei, adeseori ei căutau refugiu în Egipt. Rezultatul a fost că multe orașe din Egipt au coloniile lor de evrei. În orașul Alexandria, spre exemplu, erau de fapt mai mult de un milion de evrei. Așa că, în timpul pericolului, Iosif a făcut ceea ce mulți evrei au făcut înaintea lui. Când Fecioara Maria și dreptul Iosif au ajuns în Egipt, ei nu s-au găsit pe ei înșiși total înconjurați de străini, pentru că în fiecare cetate sau oraș se găseau evrei care căutaseră refugiu acolo.

Prietenii mei, Irod a fost un dușman al lui Hristos. Dar a fost el singurul? Nicidecum! Ideea pe care încerc s-o subliniez aici este că dușmanii lui Hristos s-au folosit chiar de șederea lui Iisus în Egipt ca de o pârghie pentru a atașa calomniile lor împotriva Lui. Așa după cum probabil unii științi, Egiptul a fost cunoscut ca pământul magiei negre și al vrăjitoriei. Talmudul evreiesc spune: „Măsurile vrăjitoriei au coborât în lume: Egiptul a primit nouă, iar restul lumii una!”

Așadar, dușmanii lui Hristos au declarat că în Egipt Iisus a învățat magia care L-a făcut în măsură să facă minuni și să-i înșele pe oameni. Când Cels, un filososf păgân din secolul III, a atacat Creștinismul, el a spus că Iisus a fost crescut ca un Copil ilegitim, că El era disponibil pentru servicii pentru a fi plătit, că a ajuns să cunoască anumite puteri miraculoase și S-a întors în țara Sa, unde a folosit aceste puteri pentru a Se proclama pe Sine Dumnezeu. Mulțumim lui Dumnezeu pentru Origen, un teolog și scriitor Creștin contemporan cu Cels, cel care l-a învins pe Cels și a dovedit că ale lui calomnii nu sunt nimic altceva decât gunoi, demne de a fi aruncate la coșul cu gunoi al Istoriei.

Un rabin evreu, contemporan cu Cels și Origen, al cărui nume era Eliezer ben Hircanus, a spus chiar că Iisus avea formule magice necesare tatuate pe corpul Său pentru a nu le uita. Biete ființe umane, ele vor născoci orice, chiar și cele mai absurde, ridicole și trăsnite lucruri, doar pentru a respinge Adevărul! Se înțelege de la sine că asemenea calomnii diabolice care au sucit mințile unora erau complet false! E suficient să subliniez că asemenea calomniatori pierd din vedere faptul că Iisus era un Prunc când a fost luat în Egipt și un Copil când a fost adus înapoi în Nazaret, pentru a-i dovedi pe calomniatori ca fiind diabolici!

Dar să-i lăsăm pe calomniatorii lui Iisus să fiarbă în propriul lor suc, în timp ce eu voi continua prin a vă împărtăși ***două din cele mai drăgălașe și mai pioase povești legate de fuga Pruncului Hristos în Egipt.***

***

Prima este despre tâlharul care s-a pocăit, Dismas. Povestea, transmisă nouă de Sfânta Tradiție a Bisericii, ne spune că Dismas nu L-a întâlnit pe Hristos pentru prima dată atunci când ei atârnau amândoi pe crucile de pe dealul Golgotei.

Fecioara Maria și Iosif, în drum spre Egipt, au fost atacați de tâlhari. Unul dintre tâlhari a vrut să-i ucidă pe loc și să le fure mica provizie de alimente. Dar ceva despre Pruncul Iisus a mers la inima lui Dismas, pentru că el era unul dintre tâlhari. El nu a permis să se facă nici un rău Pruncului Iisus și părinților Lui.

Povestea mai spune că el s-a uitat la Iisus și a zis: „O, Tu, Cel mai binecuvântat dintre copii, dacă va veni vreodată timpul să ai milă de mine, atunci amintește-Ți de mine și nu uita această oră!” Așadar, Iisus și Dismas s-au întâlnit din nou pe dealul Calvarului și Dismas a aflat iertare și milă pentru sufletul lui pe cruce!

***

A doua poveste legată de fuga lui Iisus în Egipt este la fel de frumoasă ca și prima. Când Iosif și Fecioara Maria erau în drum spre Egipt cu prețiosul Prunc, la timp de seară ei erau obosiți și căutau refugiu într-o peșteră. Era foarte frig. Un mic păianjen L-a văzut pe micuțul Prunc și dorea atât de mult să poată face ceva pentru El pentru a-L încălzi în acea noapte rece. Așa că, păianjenul a decis să facă singurul lucru pe care îl putea face, să-și țeasă pânza de-a curmezișul intrării în peșteră pentru a face o perdea.

Pe poteca către peșteră a venit un detașament cu soldați de-ai lui Irod, căutând copii ca să-i ucidă pentru a îndeplini porunca sângeroasă a lui Irod. Când au ajuns la peșteră, soldații erau pe punctul de a rupe pânza de păianjen pentru a intra în peșteră să vadă dacă cineva se ascunde acolo, dar căpitanul a observat pânza de păianjen; pânză care era acoperită cu brumă albă peste tot.

Căpitanul a spus: „Uitați-vă la pânza de păianjen. Nu-i ruptă de loc și este imposibil ca să fie cineva în peșteră, pentru că oricine ar fi intrat în ea ar fi rupt pânza de păianjen.”

Soldații au mers mai departe și au lăsat sfânta familie în pace pentru că un mic păianjen și-a țesut pânza la intrarea în peșteră.

Povestea continuă să ne spună că din cauza pânzei păianjenului până în ziua de astăzi noi punem beteală pe pomul de Crăciun, pentru că aceasta simbolizează pânza păianjenului, pe care o presărăm cu un material alb, care simbolizează bruma

ce s-a depus pe pânză la ușa peșterei din drumul Pruncului Iisus spre Egipt. Pe lângă că e adevărată, această poveste este o puternică amintire a faptului că nici un dar pe care Îl primește Hristos nu este vreodată uitat.

&&&

Iubiții mei întru Hristos, citim, de asemenea, în pericopa evanghelică de astăzi că Irod, „când a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâhnit foarte și, trimițând, a ucis pe toți pruncii care erau în Betleem și în toate hotarele lui, de doi ani și mai în jos…” (Matei, 2:16). Irod era mare maestru în arta asasinărilor.

Vă amintesc doar câteva din crimele lui abominabile. La puțin timp după urcarea pe tron, el a început să anihileze sinedriul, curtea supremă a iudeilor. De asemenea, el a măcelărit 300 de ofițeri de curte cu mâna lui. Și-a ucis soția Mariamne și pe mama ei, Alexandra, precum și trei fii de-ai lui.

Mai mult decât atât, înainte de a muri, el a aranjat să fie ucise toate personalitățile din Ierusalim, pentru a se asigura că unii oameni vor plânge la dispariția lui. Cum ar putea un asemenea tiran să accepte liniștit vestea că un Prunc, care urma să fie Împărat, dar care era Împăratul veacurilor, a fost născut?! Iată de ce, cu grijă i-a cercetat pe magi despre timpul când au văzut steaua. El calcula în mod viclean vârsta Pruncului, tocmai pentru a face pași siguri către uciderea Lui, iar acum își pune în aplicare planul său diabolic printr-o acțiune sălbatică. El a dat poruncă că orice copil sub vârsta de doi ani din Betleem și împrejurimi trebuie să fie ucis!

Ceea ce a făcut Irod este o teribilă ilustrare a ceea ce ar face oamenii pentru a scăpa de Iisus Hristosul, Mântuitorul lumii. Dacă o ființă umană se așează pe propria ei cale, și ”vede” în Hristos pe cineva care este în măsură să se amestece în ambițiile sale fără Dumnezeu, admonestându-i căile sale, atunci singura ei dorință este să-L elimine pe Hristos. Apoi, precum Irod din vechime, acea ființă este condusă către cele mai groaznice lucruri, pentru că atunci, dacă nu va frânge trupurile oamenilor, le va frânge inimile.

Iubiții mei, „Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă,” (Matei, 2:13) i-a spus îngerul lui Iosif. Întrebarea este: Este Irod mort? Nicidecum! Printr-un diabolic fel de atavism, Irod este încă cu noi! Dar el este mult mai feroce acum! El vă caută copiii pe care îi țineți în brațe! Dacă voi nu-l observați, nu-l vedeți, mă văd obligat să vă amintesc celelalte nume ale lui. Iată-le: ateism, umanism, secularism, comunism, multele culte și false „biserici” care neagă divinitatea lui Hristos și lucrarea Sa de mântuire!

Irozii de astăzi încearcă să diminueze sau să nege importanța Credinței noastre, s-o ia în derâdere, sau să ne momească cu plăceri efemere pentru a uita de Credință. Dacă voi sunteți cu adevărat creștini ortodocși, adevărați următori ai lui Hristos, trebuie să aveți grijă de Hristos în viețile voastre. Trebuie să-I dați Lui mintea, inima și sufletul cu totală supunere. Trebuie să trăiți o viață plină de rugăciune, să citiți zilnic Scrisoarea lui Dumnezeu către lume, Sfânta Scriptură, și, ceea ce este cel mai important, să participați la Sfânta Liturghie pentru a-L primi pe Hristos în voi înșivă, să-L trăiți, să-L țineți în inimi spre viață veșnică!

Aduceți-vă aminte că magii, fiind dumnezeiește avertizați în vis, l-au evitat pe Irod și s-au întors în țara lor pe altă cale.

Comentând asupra acestui moment biblic, Sfântul Grigorie cel mare spune: „Magii ne comunică în chip tainic ceva de mare importanță aici. Țara noastră cea adevărată este Paradisul, către care, după ce L-am cunoscut pe Iisus, ni se interzice să ne întoarcem pe calea pe care am plecat."

Așadar, ați fost la Betleem, ați văzut Pruncul mic înfășurat în scutece! Nu vă întoarceți în țara voastră pe calea pătrunsă, dominată de păcat, nu vă întoarceți pe calea pe care ați plecat! Așa făcând, s-ar putea să vă întoarceți la Irod și veți fi forțați să-L trădați pe Mântuitorul!

„Pentru ce te mândrești cu propria ta țară?" întreabă Sfântul Ioan Gură de Aur, „când eu îți poruncesc să fii străin față de întreaga lume, când tu ai plecat pentru a deveni ceva, încât întregul univers nu va fi vrednic de tine!" Întrebarea rămâne: După ce ne-am închinat lui Hristos împreună cu magii, de ce continuăm noi să ne întoarcem la Irod? De ce? Crăciun fericit! Amin.

(Pr. dr. Dumitru Măcăilă, Parohia Buna Vestire - Constanța, 27 decembrie 2015)

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Theologica - Duminica după Nașterea Domnului



29 dec, 2018

În Duminica după Nașterea Domnului se face pomenire de Fuga în Egipt şi sunt sărbătoriţi: Dreptul Iosif logodnicul, regele David prorocul și Sfântul Iacob, ruda Domnului.

Fuga în Egipt este relatată de Sfântul apostol Matei în capitolul 2 al Evangheliei sale: ***„După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arătă în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe Mama Sa, fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod va căuta Pruncul ca să-L omoare. Iar el, sculându-se, a luat noaptea Pruncul şi pe Mama Sa şi au plecat în Egipt. Şi au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul prin prorocul: Din Egipt am chemat pe Fiul Meu".***

Semnificaţia acestei fugi în Egipt arată că Pruncul Iisus, Fiul lui Dumnezeu, este chemat din robia Egiptului în ţara făgăduită, la fel, noul Israel, poporul creştin, va fi chemat de către Dumnezeu din robia unui nou Egipt, ţara păcatului, spre noul pământ promis, Împărăţia veşnică a lui Dumnezeu.

Sfântul şi dreptul Iosif logodnicul este cel care a fost ocrotitorul Sfintei Fecioare Maria şi al Pruncului Sfânt. Dreptul Iosif era din neamul regelui David şi era de meserie tâmplar. Când s-a logodit cu Maria, avea deja o vârstă respectabilă. Iosif ascultă glasul îngerului apărut în vis care-i spune să nu se teamă de a o lua pe Maria, fiindcă pruncul zămislit de ea era de la Duhul Sfânt şi să-i pună copilului numele de Iisus, căci el urma să mântuiască lumea de păcate.

Dreptul Iosif, un om în vârstă, a trebuit ca împreună cu ea să plece către Betleem, cetatea de origine a celor din neamul davidic, pentru a se înscrie la recensământul comandat de autoritatea romană. Aici, Sfânta Fecioară Maria Îl naşte pe Domnul nostru Iisus Hristos. Apoi, după anghelofania din vis, dreptul Iosif ia Pruncul şi pe mama Lui şi fuge în Egipt pentru a scăpa de furia regelui Irod. După moartea acestuia se stabilesc în Nazaret.

Sfântul și dreptul rege David a fost cel de-al doilea rege al Israelului biblic, urmându-i regelui Saul și a trăit și domnit cu aproximativ 1.000 de ani înainte de nașterea Domnului nostru Iisus Hristos. El a fost de asemenea unul din prorocii Vechiului Testament, autorul Psalmilor și unul dintre strămoșii Domnului nostru Iisus Hristos.

Sfântul Iacob, ruda Domnului, a fost primul episcop al Ierusalimului. În conformitate cu Proto-evanghelia lui Iacov, el a fost fiul dreptului Iosif dintr-o căsătorie de dinaintea logodnei sale cu Sfânta Fecioară Maria. El este autorul Epistolei ce-i poartă numele din Noul Testament.

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Sfinţii sărbătoriţi în Duminica după Naşterea Domnului



30 dec, 2019

Fuga în Egipt pentru a salva viaţa Pruncului Sfânt este tema principală a Duminicii după Naşterea Domnului, când la Liturghie se citeşte pericopa evanghelică de la Matei 2, 13-23. Pruncul Iisus, Fiul lui Dumnezeu, s-a întors din robia Egiptului în ţara făgăduită, iar, la fel, noul Israel, poporul creştin, va fi chemat de către Dumnezeu din robia păcatului, spre noul pământ promis, Împărăţia veşnică a lui Dumnezeu.

Duminica după Crăciun este dedicată și Sfinţilor Iosif logodnicul, David prorocul şi Iacob, rudenia Domnului.

Ne aflăm în perioada binecuvântată a sărbătorii Crăciunului, când ne amintim de faptele minunate despre care ne vorbesc Sfinţii evanghelişti Matei şi Luca, legate de Naşterea Domnului.

Din Evanghelia de la Matei (2, 13-15) aflăm că ***„după plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arătă în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe Mama***

Sa, fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod va căuta Pruncul ca să-L omoare. Iar el, sculându-se, a luat noaptea Pruncul şi pe Mama Sa şi au plecat în Egipt. Şi au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul prin prorocul: Din Egipt am chemat pe Fiul Meu".

Când ne uităm în calendarul bisericesc vedem că Duminica după Naşterea Domnului este dedicată și Sfinţilor Iosif logodnicul, David prorocul şi Iacob, rudenia Domnului. Astfel este un bun prilej ca să aflăm ce ne spun istoria biblică şi tradiţia bisericească despre sfinţii pe care i-am sărbătorit în ultima duminică din anul mântuirii 2019.

Dreptul Iosif, protectorul Maicii și al Pruncului Sfânt

Sfântul şi dreptul Iosif logodnicul este cel care a fost ocrotitorul Sfintei Fecioare Maria şi al Pruncului Sfânt. Acest lucru s-a întâmplat datorită sfinţeniei şi dreptăţii sale. El era din neamul regelui David şi era de meserie tâmplar. Când s-a logodit cu Maria, avea deja o vârstă respectabilă şi era văduv, având din prima căsătorie 7 copii, 4 fii (Iacob, Iosif, Iuda şi Simeon) şi trei fiice (Estera, Marta şi Salomeea, femeia lui Zevedei şi mama Sfinţilor apostoli Iacov şi Ioan), după cum aflăm din Sinaxarul diortosit de ieromonahul Macarie de la mănăstirea athonită Simonos Petra.

Iosif ascultă glasul îngerului apărut în vis, care-i spune să nu se teamă de a o lua pe Maria, fiindcă Pruncul zămislit de ea era de la Duhul Sfânt, şi să-i pună copilului numele de Iisus, căci El urma să mântuiască lumea de păcate.

Dreptul Iosif, un om în vârstă, a trebuit ca împreună cu Fecioara să plece către Betleem, cetatea de origine a celor din neamul davidic, pentru a se înscrie la recensământul comandat de autoritatea romană. Aici, Sfânta Fecioară Maria Îl naşte pe Domnul nostru Iisus Hristos. Iosif este unul dintre primii martori ai Naşterii minunate a Domnului nostru Iisus Hristos.

După închinarea magilor, în urma unei anghelofanii din vis, dreptul Iosif ia Pruncul şi pe mama Lui şi pleacă în Egipt pentru a scăpa de furia regelui Irod. După moartea acestuia, se stabilesc în Nazaret. Aici a copilărit Mântuitorul Iisus Hristos sub ocrotirea Sfântului şi dreptului Iosif.

Din Vieţile Sfinţilor aflăm că el „este menţionat pentru ultima oară atunci când, venind la Ierusalim de Paştile evreieşti împreună cu Iisus, la întoarcere, Maria şi Iosif

cred că Iisus se pierduse pe drumul spre Nazaret. De fapt, Iisus rămăsese în Templu, uimindu-i pe cei de acolo cu înţelepciunea Sa (Luca 2, 41-52).

Este foarte probabil că dreptul Iosif a murit înainte de începerea propovăduirii lui Iisus, deoarece doar Maica Domnului a fost prezentă la nunta din Cana Galileei (Ioan 2, 1)".

David, rege și proroc

Sfântul David prorocul a fost cel de-al doilea rege al Israelului biblic, urmându-i regelui Saul, și a trăit și domnit cu aproximativ 1.000 de ani înainte de nașterea Domnului nostru Iisus Hristos.

El a fost, de asemenea, unul din prorocii Vechiului Testament, autorul Psalmilor și unul dintre strămoșii Domnului nostru Iisus Hristos.

Descrierea vieții regelui David se găsește cuprinsă în Vechiul Testament începând din Cartea întâi a Regilor (capitolul al 16-lea), continuând pe întreaga întindere a Cărții a doua a Regilor și încheindu-se în Cartea a treia a Regilor (capitolele 1-2). O versiune puțin diferită a acestei narări, incluzând și aspecte specifice cu privire la conducerea regatului, se regăsește în Cartea întâi a Cronicilor, în special la începutul capitolului al 11-lea.

David s-a născut în cetatea Betleem, fiind cel mai mic din cei 8 fii ai lui Iesei. După ce regele Saul s-a îndepărtat de Dumnezeu, prorocul Samuel, la porunca lui Dumnezeu, îl unge rege pe David. Nu după mult timp, israeliţii au de purtat un nou război cu filistenii, pe care îl câştigă prin victoria miraculoasă a lui David în lupta cu uriaşul Goliat. În urma acestui eveniment, popularitatea lui David creşte în rândul poporului şi atunci, din pricina invidiei regelui Saul, care dorea să-l omoare, este nevoit să fugă împreună cu cei apropiaţi lui.

După moartea lui Saul în lupta de la Gilboa împotriva filistenilor, David este proclamat inițial rege în sud, în Iudeea, având ca reședință orașul Hebron, apoi, după dispariția lui Ișboșet, fiul și succesorul lui Saul, este recunoscut ca suveran și în Israel, realizând astfel unirea celor 12 triburi israelite sub autoritatea sa.

Sprijinindu-se pe o puternică armată permanentă și profitând de o conjunctură internațională favorabilă - slăbirea Egiptului și declinul Asiriei și Babilonului -, David reușește să extindă hotarele regatului său. Remarcabil om de stat, talentat comandant de oști și strălucit diplomat, David schițează structurile organizatorice

ale noului stat centralizat ce se întindea de la Marea Mediterană la Eufrat și la Marea Roșie. Ocupând apoi și fortificând Ierusalimul, David face din vechiul oraș al iebusiților capitala politică și religioasă a regatului său. David începe pregătirile de construcție a Templului care va fi înălțat de fiul și succesorul său Solomon (965-928 î.Hr.).

Primul episcop al Ierusalimului

Sfântul Iacob, ruda Domnului, a fost primul episcop al Ierusalimului. În conformitate cu Protoevanghelia lui Iacov, el a fost fiul dreptului Iosif dintr-o căsătorie de dinaintea logodnei sale cu Sfânta Fecioară Maria. El este autorul Epistolei ce-i poartă numele din Noul Testament.

Din Vieţile Sfinţilor aflăm: „Ajungând dumnezeiescul Prunc Iisus Hristos la vârsta desăvârşită şi învăţând pe popoare Împărăţia lui Dumnezeu, dovedind că El este adevăratul Mesia, Sfântul Iacov a crezut în El şi, ascultând dumnezeieştile Lui cuvinte, mai mult s-a aprins cu inima spre dragostea lui Dumnezeu, începând a duce o viaţă mai aspră. Acum avea şi dânsul de la Domnul său împrumutul dragostei, care a fost dovedită prin faptul că, după patima cea de bunăvoie şi învierea Domnului, S-a arătat întâi lui Iacov, iubitul Său frate, apoi celorlalţi apostoli. De acest lucru pomeneşte Pavel, zicând: «Iar după aceea s-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor».

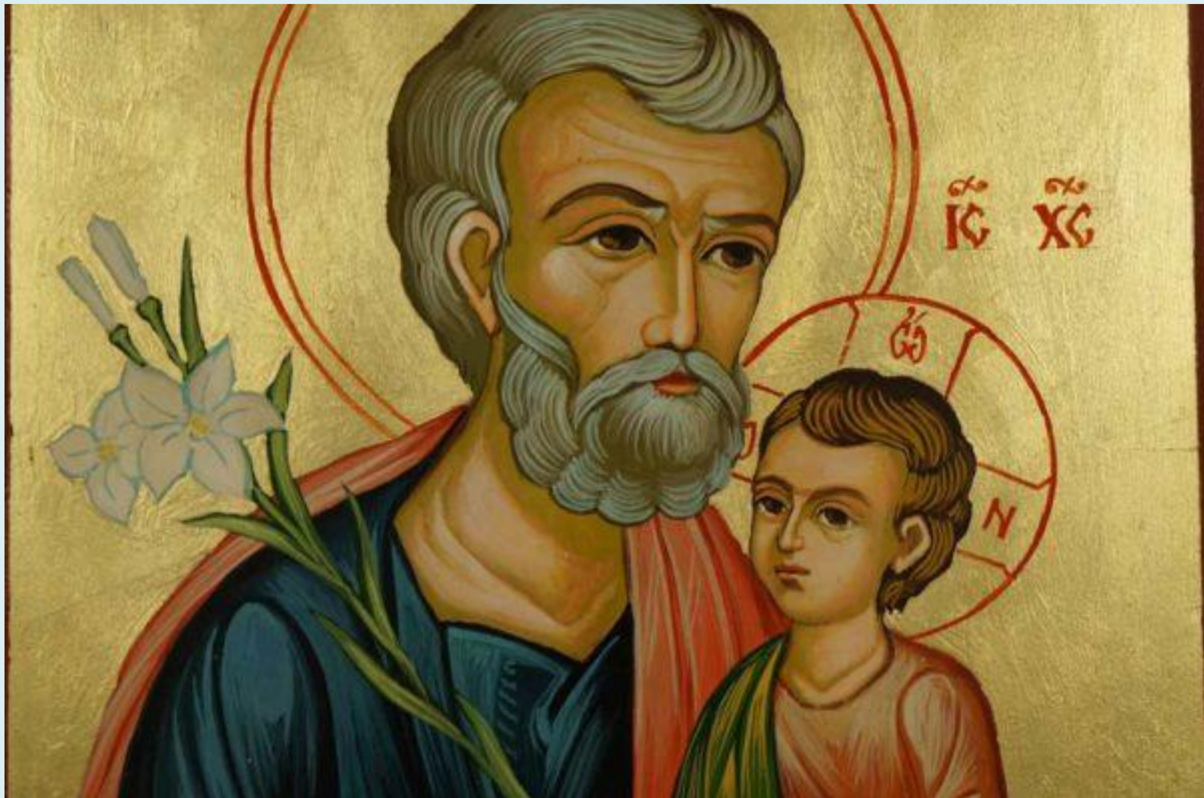
De toţi a fost numit Sfântul Iacov drept, căci toţi vedeau viaţa lui cea bună şi plăcută lui Dumnezeu, fiind numărat în ceata celor şaptezeci de apostoli. Apoi Însuşi Domnul nostru Iisus Hristos, aşezându-l episcop, l-a învăţat sfinţita lucrare.

Acestui întâi arhiereu şi păstor i s-a încredinţat biserica Ierusalimului cea din nou luminată. Acesta a alcătuit mai întâi şi a scris Liturghia, fiind povăţuit de Sfântul Duh, Liturghie pe care, mai târziu, Sfântul Vasile cel mare, apoi Sfântul Ioan Gură de Aur, pentru neputinţa omenească, au scurtat-o.

Sfântul Iacov, păscând turma lui Hristos în Ierusalim, pe mulţi evrei şi elini i-a întors la Domnul prin învăţătura sa şi i-a povăţuit la calea cea dreaptă”.

În anul 62, Sfântul Iacob a suferit moarte martirică, fiind aruncat de pe aripa Templului din Ierusalim şi ucis cu pietre, pentru credinţa lui în Hristos, pe când se ruga, ca şi Domnul, pentru ucigaşii săi.

Ștefana Totorcea - Factbox: (Când) îl sărbătorește Biserica Ortodoxă pe Sfântul Iosif?



Mai puțini știu că dreptul Iosif, cel care a purtat de grijă pruncului Iisus și a păzit-o pe Fecioara Maria în lume, este pomenit nu o dată, ci de două ori în cursul anului de Biserica Ortodoxă.

Prima dată, el este pomenit în Duminica Sfinții strămoși după trup ai Domnului, începând de la Adam pe generații, așa cum apar la evanghelistul Matei.

Tradiția spune că Sfântul și dreptul Iosif era descendent al regelui David și că a fost ales ca logodnic al Fecioarei Maria deoarece era singurul dintre văduvii din Israel vrednic de această logodnă, în urma unei minuni similare înfloririi toiagului lui Aaron din Vechiul Testament.

Împodobindu-te cu viață nepătată, preamărite Iosif, fost-ai paznic adevărat al Fecioarei celei fără de prihană și te-ai numit tată al Copilului, care S-a născut, fiind mărit prin cinstitul nume.

Cel ce a zidit cerul și pământul și marea Se numește Fiu al teslarului, adică al tău, fericite, vrednicule de laudă; Părintele cel fără de început cu adevărat mărindu-te ca pe un sfințit lucrător al celor mai presus de minte - Cântarea a șaptea din Canonul logodnicului, cântat la Utrenia din Duminica după Nașterea Domnului.

Iar a doua sărbătorire a Sfântului Iosif logodnicul se face în Duminica după Nașterea Domnului, când este menționat în Calendarul Ortodox alături de prorocul David și de Sfântul apostol Iacob, ruda Domnului.

Stai, slujind ca un înger, înțeleptule Iosif, pe Dumnezeu cel ce S-a făcut Prunc cu trupul și nemijlocit te-ai luminat lămurit, primind de la El razele cele nematerialnice, fericite, și prea luminat te-ai arătat și cu sufletul și cu inima.

Fiind cu totul sfințit la suflet și la trup prin atingerea de Dumnezeire, prea lăudate, te-ai mutat la locașurile cele nematerialnice, sfințind acum pe cei ce săvârșeșsc cu adevărat, cu cinste pomenirea ta, dreaptule, prea sfințite Iosif, logodnicul Preasfintei Maici a lui Dumnezeu. - Cântarea a șasea din Canonul logodnicului, cântat la Utrenia din Duminica după Nașterea Domnului

În multe icoane ale Nașterii Domnului, dreptul Iosif este prezentat ca fiind ispitit de către diavol să rupă logodna. Cel rău este reprezentat ca un bătrân cu aripile negre înfășurate.

Dar s-a dovedit drept prin atitudinea pe care a avut-o față de sarcina Fecioarei Maria: nu a vrut să o denunțe că este însărcinată, ceea ce ar fi dus la pedepsirea cu moartea a Fecioarei Maria, conform Legii lui Moise.

Troparul Sfântului Iosif, glasul 2: Binevesteşte Iosif lui David, dumnezeiescului părinte, minunile: văzut-ai pe Fecioara născând; cu magii te-ai închinat; cu păstorii ai slăvit şi prin Îngeri înştiinţare ai primit. Roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre!

Ceilalți sfinți din calendar care poartă numele de Iosif sunt:
Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoș, mitropolitul Banatului (15 septembrie),
Sfântul ierarh Iosif cel milostiv, mitropolitul Moldovei (26 ianuarie),
Sf. cuvios Iosif imnograful (4 aprilie),
Sfântul ierarh Iosif mărturisitorul din Maramureș (24 aprilie),
Sfântul Iosif din Arimateea (31 iulie),
Sfântul cuvios Iosif de la Văratec (16 august),
Sfântul Iosif isihastul (16 august).

IPS Irineu Pop-Bistriţeanul - Predică la Duminica după Naşterii Domnului



Dreptmăritori creştini, în slava cerului şi în văzduh, încă stăruiau cântările voioase ale îngerilor, iar pe pământ, inimile păstorilor încă fremătau de mare bucurie că li S-a născut Mântuitor. Peste câteva zile, aici se aşterne durerea şi plânsul, fiindcă din porunca lui Irod au fost masacraţi şi ucişi 14.000 de prunci din Betleem şi ţinuturile învecinate, cu gândul că printre ei va fi şi „potenţialul său rival", Iisus. Regele Iudeei s-a înşelat, fiindcă Dumnezeu l-a înştiinţat în vis pe Iosif să ia Pruncul şi pe mama Lui şi să fugă în Egipt, pentru a-L scăpa pe Iisus de sabia lui Irod (Mt. 2, 13).

Precum Dumnezeu a ocrotit Sfânta Familie, zădărnicind planul tiranului rege, tot aşa ne ţine şi pe noi sub „acoperământul" Său (cf. Ps. 90, 1), încât nimeni nu poate schimba planul Tatălui ceresc cu fiii Săi, chiar dacă aceştia trebuie să treacă uneori prin dureri, încercări, lipsuri şi primejdii.

Iubiţi credincioşi, au trecut două mii de ani de când Familia Sfântă, străbătând câmpul lui Booz, se îndrepta spre Egipt, fiind supravegheată de privirea Dumnezeului ceresc. Despre această grijă dumnezeiască vorbea strămoşul lui David, Booz, spunând lui Rut moabiteanca: „Să ai plată deplină de la Domnul Dumnezeul lui Israel, la Care ai venit ca să te adăposteşti sub aripile Lui!" (Rut 2, 12). Proorocul David, uns rege în Betleem, în 1072 î.Hr., va spune mai târziu: „Ai

înmulţit mila Ta, Dumnezeule, iar fiii oamenilor în umbra aripilor Tale vor nădăjdui” (Ps. 35, 7).

Viaţa noastră e plină de pericole fizice şi spirituale. Dar credinciosul adevărat este încredinţat că Dumnezeu are ştire de noi, ne acoperă cu atotputernicia Sa. Şi ce refugiu mai minunat poate exista, decât acesta: să trăieşti „la umbra aripilor Sale!”.

Celsus, filozoful grec, spunea despre Hristos: „Oricare alt învăţător invită la sine pe cei mai buni oameni, pe cei mai înţelepţi şi mai virtuoşi, dar acest nebun, Iisus, cheamă la El pe cei osteniţi şi zdrobiţi..., epava şi drojdia”.

Însă, departe de a se ruşina, Biserica se mândreşte cu aceasta: „Da, este adevărat – spune ea – Hristos, într-adevăr, ia pe cei împovăraţi şi înfrânţi, dar nu-i lasă pe ei apăsaţi şi înfrânţi. Din rămăşiţe pe care le-ai arunca, El face oameni noi”.

Domnul nostru Iisus Hristos a fost ispitit şi a biruit. Pe poarta cea strâmtă şi cu chinuri trebuie să mergem şi noi, pentru ca mai apoi să ne odihnim veşnic. Aşadar, ispitele sunt aducătoare de glorie, ispitele ne fac vrednici de o răsplată şi o cunună nepieritoare. Ele trebuie privite ca un semn al dragostei lui Dumnezeu faţă de noi, lucru arătat şi de Sfântul Apostol Pavel, prin cuvintele: „Pe cine îl iubeşte Domnul, pe acela îl ceartă şi biciuieşte pe tot fiul pe care îl primeşte” (Evr. 12, 6).

Toate ispitele care ne vin de la diavol şi de la lume trebuie să le primim cu bucurie, ca unele ce ne dau prilejul să înfrângem pe diavolul „cel ce înşeală pe toată lumea” (Apoc. 12, 9). Virtuţile creştine, precum smerenia, răbdarea, iubirea, iertarea ş.a. se desăvârşesc în cuptorul ispitelor. Puterea unui creştin şi valoarea credinţei sale se arată în vremea când luptăm cu furtunile vieţii, după cum destoinicia unui cârmaci se vădeşte, nu când marea e liniştită, ci când vasul este bântuit de valurile ridicate de furtună.

Dumnezeu, Care ne-a creat şi ne-a răscumpărat, nu ne lasă singuri dacă ne încredem în puterea Sa, ci ne întăreşte cu harul Său, în aşa fel încât să putem înfrunta şi învinge amăgirile diavolului şi greutăţile existenţei şi să nu cădem în păcat. ***Bine spune Sfântul Ioan Gură de Aur: „Harul ne face tari şi capabili de împotrivire ca diamantul. El ne face cu totul nebiruiţi, numai dacă vrem”.*** Când cu credinţă puternică te adresezi, prin rugăciune, lui Hristos, El poate să-ţi închidă orice rană şi să-ţi uşureze orice povară.

Era o femeie care urma să fie operată de cancer. Noaptea, înaintea operaţiei, ea s-a rugat cu lacrimi şi îşi recunoştea cu regret păcatele, în faţa lui Hristos.

Rugăciunea aceea a avut un mare efect, căci iată cum ne mărturiseşte femeia: „În timp ce mă rugam, m-a stăpânit simţământul că Mântuitorul era cu adevărat alături de mine, ascultând mărturisirea mea, iertând necredinţa mea, întărind credinţa mea. Era ca şi cum mâna mea era ţinută în a Lui, pentru că un sentiment de pace a venit peste mine, încât părea să zică: „De ce te îngrijorezi? Tu eşti copilul lui Dumnezeu. El te iubeşte. El a dat pe unicul Său Fiu pentru tine. Soţul tău este copilul lui Dumnezeu. Copiii tăi sunt ai Lui. Nu contează dacă trăiţi o viaţă lungă pe pământ sau sunteţi chemaţi să vă uniţi cu Tatăl vostru Cel ceresc, fiindcă fiecare dintre voi este iubit şi El va avea grijă de voi". Lacrimile mele au încetat, mărturiseşte ea şi apoi m-am culcat în acel pat, într-o aşa linişte, aşa bucurie, încât n-a trecut mult timp până ce am adormit".

Să nu ne întristăm atunci când suntem ispitiţi, ci, dimpotrivă, să ne bucurăm. Vânturile fac ca rădăcinile copacilor să se întărească tot mai mult. Ispitele fac ca sufletele credincioşilor să se întărească, treptat, în credinţă, în nădejde şi în dragoste. Important este să nu ne încredem cu îngâmfare în puterile noastre, ci să ne bizuim pe ajutorul lui Dumnezeu. De aceea, Lui trebuie să ne închinăm, pe El să-L chemăm! „Privegheaţi şi vă rugaţi, zice Iisus, ca să nu intraţi în ispită. Că duhul este osârduitor, dar trupul, neputincios" (Mt. 26, 41).

Mulţi dintre credincioşii de astăzi fac mare greşeală, pentru că cer de la Dumnezeu mai întâi lucruri pământeşti şi abia la urmă cer iertarea păcatelor, care ne asigură fericirea şi mântuirea sufletului. Iar Dumnezeu, dimpotrivă, ne porunceşte să căutăm mai întâi Împărăţia Cerurilor, adică Biserica, rugăciunea, pocăinţa, împăcarea cu toţi, postul, smerenia şi Sfânta Împărtăşanie şi numai la urmă, să cerem şi cele pământeşti, adică sănătate, reuşită în viaţă, căsnicie, copii, ajutor în toate, pe care ni le promite să ni le dea gratuit, chiar dacă nu le cerem.

Flacăra credinţei este cea care ne luminează drumul vieţii şi ne fereşte de primejdii. De aceea, în clipe de îndoială sau în clipele grele ale vieţii, să nu ne pierdem încrederea, ci să alergăm înaintea Mântuitorului, rugându-ne împreună cu Sfinţii Apostoli: „Doamne, sporeşte-ne credinţa" (Lc. 17, 5).

Pentru creştini, norii negri ai necazurilor şi ai amărăciunilor nu sunt decât umbra aripilor lui Dumnezeu. Ca să simţim aceasta este necesar să intrăm în profunzimea rugăciunii şi să ne abandonăm toate interesele, păcatele, toate grijile şi propriile intenţii, în aşa fel încât să resimţim, în rugăciune, iubirea lui Dumnezeu şi să ne topim în ea.

De asemenea, trebuie să permitem lui Dumnezeu să ne pătrundă cu iubirea Lui imensă şi în acest fel, ne vom umple mai mult de convingerea că noi nu suntem singuri pe lumea aceasta, nu suntem ca nişte coji de nucă mânate de ape învolburate. Ci, odată altoiţi pe tulpina lui Hristos, primim seva biruitoare, ne împărtăşim de tăria Aceluia Care, deşi a pătimit şi S-a lăsat batjocorit şi omorât, a învins puterile întunericului şi S-a ridicat din suferinţă, strălucitor ca un soare luminos.

Înainte de a Se înălţa la ceruri, Domnul ne-a promis: „Iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului” (Mt. 28, 20); „Nu vă voi lăsa orfani; voi veni la voi” (În. 14, 18).

Iubiţii mei, nimeni nu va putea enumera vreodată toate minunile şi darurile care umplu sufletele celor ce se roagă şi trăiesc în evlavie. Istoria Bisericii cu persecuţiile sângeroase dezlănţuite împotriva creştinilor este istoria credinţei care a biruit slăbiciunea legilor firii şi vitregia veacurilor.

Eroii creştinismului stau acum înaintea tronului de domnie al lui Dumnezeu, Căruia Îi slujesc zi şi noapte. Ei stau la izvoarele apelor vieţii şi Dumnezeu a şters orice lacrimă din ochii lor (cf. Apoc. 7, 15-17).

În patria cerească, sunt Profeţii şi Apostolii, dulgherul Iosif şi Sfânta Fecioară Maria, care n-au fost scutiţi de suferinţe. În cer, sunt toţi cei ce L-au urmat pe Hristos, pe calea îngustă a crucii, printre care şi apărătorii Legii noastre strămoşeşti în vremuri de prigoană şi strâmtorare.

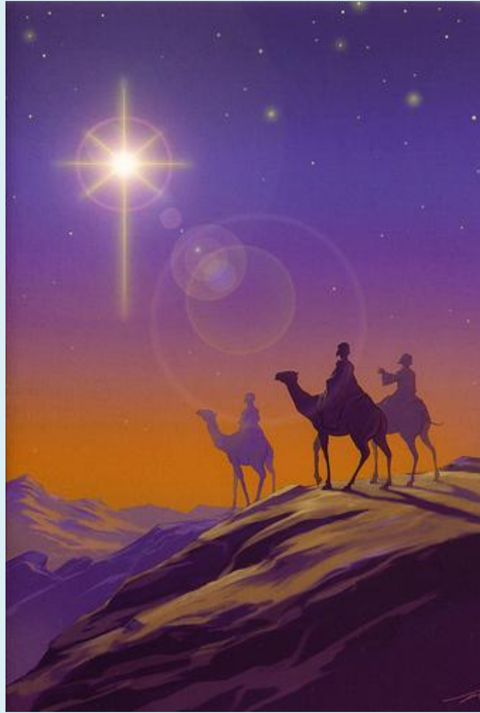
Ştiind aceasta, se cuvine să credem că iubirea lui Dumnezeu întrupată în Betleem şi în istorie preface lacrimile în mărgăritare cereşti şi iadul suferinţei în paradis veşnic.

Acest adevăr îl exprimă colindul:

„Doamne, Tu pe-ai Tăi nu-i laşi
Nimiciţi de cei vrăjmaşi.
Uneori îi înstrăinezi,
Dar oriunde Tu-i veghezi.
Vremea greului trecând,
Tu-i vei izbăvi curând.
Sus în sfântul Tău locaş,
Unde nu-i nici un vrăjmaş”.

Mulţumindu-I lui Dumnezeu Atotţiitorul că, în anul care a trecut, ne-a ţinut, ca un Părinte bun, sub acoperământul aripilor Sale (cf. Ps. 16, 8), Îl rugăm ca şi în anul care începe, să ne aibă în paza Sa şi să ne ferească de tot răul. Plecându-ne fruntea înaintea Celui Atotputernic, să-I zicem cu încredere: „Doamne, dă-ne ajutor în „lupta cea bună" şi fă-ne parte de bogate îndurări şi de binecuvântate împliniri, în vieţile şi în familiile noastre". Amin.

Fuga în Egipt - Uciderea pruncilor din Betleem



Duminica după Naşterea Domnului ne reaminteşte despre evenimentele petrecute după Naşterea Domnului. Eveniment dumnezeiesc, care s-a petrecut „la plinirea vremii”, într-un mod deloc spectaculos (cum se aşteptau probabil conducătorii poporului), ci într-o simplitate absolută. Martorii acestui moment unic în istoria lumii, când Dumnezeu Însuşi S-a pogorât între oameni, dar ca un om, nu au fost nici împăraţi, nici învăţaţi, nici căpetenii, ci doar nişte oameni simpli, nişte păstori din valea Betleemului şi cei trei Magi – călători străini şi căutători ai semnelor lui Dumnezeu.

Iată ce spune Scriptura: ***După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă. Şi sculându-se, a luat, noaptea, Pruncul şi pe mama Lui şi a plecat în Egipt. Şi au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: “Din Egipt am chemat pe Fiul Meu”.***

Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte şi, trimiţând a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai jos, după timpul pe care îl aflase de la magi. Atunci s-a împlinit ceea ce se

spusese prin Ieremia proorocul: "Glas în Rama s-a auzit, plângere şi tânguire multă; Rahela îşi plânge copiii şi nu voieşte să fie mângâiată pentru că nu sunt".

După moartea lui Irod, iată că îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif în Egipt, Şi i-a zis: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi mergi în pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia sufletul Pruncului.

Iosif, sculându-se, a luat Pruncul şi pe mama Lui şi a venit în pământul lui Israel. Şi auzind că domneşte Arhelau în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să meargă acolo şi, luând poruncă, în vis, s-a dus în părţile Galileii. Şi venind a locuit în oraşul numit Nazaret, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean Se va chema. (Matei 2, 13-23)

Dacă acei oameni s-au bucurat de naşterea Pruncului dumnezeiesc, au fost şi oameni care nu s-au bucurat, dimpotrivă, aveau să-I dorească pieirea. Aşa a fost cumplitul rege Irod, cel care avea să râmână pe veci în istorie ca omul care a vrut să-L ucidă pe Domnul Iisus. În nebunia lui, Irod a văzut în Pruncul Sfânt un rival la tronul său pământesc. Un pretendent periculos. Atunci când Magii i-au explicat profeţiile din Vechiul Testament, el nu s-a gândit nici o clipă că ar putea fi martorul celui mai de seamă eveniment din istoria lumii, ceva la care strămoşii săi doar visaseră.

În locul bucuriei, în inima lui s-a încuibat dorinţa cumplită a uciderii Pruncului Iisus. A crezut că se va putea folosi de buna credinţă a Magilor ca să ajungă la El. Îngerul Domnului a vegheat neîncetat şi i-a abătut pe Magi pe alt drum.

Nebunia lui Irod nu s-a oprit aici, el poruncind cel mai cumplit genocid al copiilor din istorie: uciderea pruncilor din Betleem şi împrejurimi! A fost un eveniment înfiorător! Sânge nevinovat a curs fără nici un rost. Şi de această dată Arhanghelul a îndrumat Sfânta Familie spre scăpare.

O scăpare prin fugă într-o ţară străină. Familia Sfântă s-a salvat de mânia lui Irod, prin grija lui Dumnezeu. Numai că, supărat că nu i-a reuşit planul criminal, Irod avea să semene multă moarte în toate hotarele Betleemului. Evenimentul avea să fie consemnat de contemporani ca o mare oroare. S-au amintit mai multe cifre ale victimelor inocente. Unele chiar de ordinul miilor de copii. Indiferent care va fi fost adevăratul număr al pruncilor ucişi, rămâne durerea sfâşietoare a atâtor mame care şi-au văzut copiii ucişi din porunca unui tiran care avea să moară în chinuri grele, după atâtea fapte inumane de care s-a făcut vinovat. Numele lui a rămas în

istorie doar pentru faptul că I-a dorit moartea Pruncului Iisus şi pentru că a omorât o mulţime de copii nevinovaţi.

Mai mulţi dintre Părinţii Bisericii au subliniat faptul că întreaga istorie a poporului Israel avea să prefigureze destinul pământesc al Fiului lui Dumnezeu. Adică în persoana Mântuitorului se concentrează întregul trecut istoric al acestui popor pe care Dumnezeu l-a ales pentru pregătirea mântuirii oamenilor. În timpul patriarhului Iosif, israeliţii au plecat în Egipt pentru a se salva de la foametea nimicitoare. În timpul sângerosului rege Irod, Sfânta Familie a fugit în Egipt pentru a-L salva pe Pruncul Sfânt de la moarte. De acolo, din ţara robiei strămoşilor Săi, Iisus avea să se întoarcă în Pământul făgăduinţei, în locul unde trebuia să împlinească opera sa mântuitoare. De aceea avea să fie asemănat cu Moise – marele Profet al lui Dumnezeu. Numai că acela a fost un conducător şi eliberator doar pentru poporul Israel, pe când Mântuitorul Iisus avea să fie Conducător şi Mântuitor al lumii întregi! De fapt profetul Moise a fost acela care L-a prefigurat pe Mesia! Iar exodul poporului avea să prefigureze întoarcerea din Egipt a Fiului lui Dumnezeu. Nimic din tot ceea ce s-a petrecut nu a fost la întâmplare. Pentru că, aşa cum Însuşi avea să sublinieze mai târziu, în persoana Mântuitorului s-au împlinit deplin toate profeţiile Vechiului Testament.

În ziua de 29 decembrie, în calendarul Bisericii sunt pomeniţi pruncii ucişi din porunca lui Irod. Suflete nevinovate care au prefigurat, la rândul lor, sacrificiul martirilor Bisericii. Fuga în Egipt avea să marcheze doar începutul vrăjmăşiei faţă de Mântuitorul Iisus Hristos. Pe tot parcursul existenţei Sale în această lume, avea să se lovească de multe respingeri, de ură, de neînţelegere, de duşmănie neîmpăcată.

Ierom. Maxim Morariu - Domnul pe fugă



dec. 26, 2020

Magii cu bucluc

Vizita magilor la Hristos a fost precedată de o altfel de întrevedere oficială. Una cu Irod. Ca personalități de vază ale locurilor din care veneau, trebuiau să aibă întâlniri și cu liderii locali ai meleagurilor prin care treceau. A lor, a fost nițel fortuită. Li se ascunsese steaua și credeau că poate el i-ar putea călăuzi. Așa se face că au ajuns și la regișorul local, căruia „mărinimia” romană îi permitea să-și facă mendrele, cu condiția de a-i rămâne vasal.

Cele comunicate lui, n-au avut însă, efectul scontat. Temător peste măsură, Măria sa, a fost totuși precaut, în a le arăta acestora ce crede despre nașterea Pruncului Mântuitor. Nici pe ei nu i-a dus mintea, deși erau firi luminate, să conecteze ideea de mesianitate cu cea de regalitate. Ar fi înțeles astfel că suveranul vedea aceasta ca pe o amenințare la propria lui domnie. De unde să știe îmbuibatul că nu despre Regatul lui Israel cel pământesc, se vorbea în proorocii?

Așa se face că magii n-au scăpat de regele curios până ce nu i-au promis că se vor întoarce să-i spună unde se sălășluiește Pruncul. La rândul lui, a promis că va merge și el să îi aducă cuvenitele onoruri. Că doar, gura nu-l durea! Ce-avea el de gând să facă, se va vădi mai încolo.

Îngerii și rutele ocolitoare

Cel născut în ieslea Betheleemului, beneficia însă de protecție la nivel înalt. Muuult mai înalt decât Irod! Așa se face că după întâlnirea cu El, oaspeții din depărtări vor fi ghidați de un înger ce acționează pe post de GPS, pe o rută ocolitoare, iar Iosif va fi și el deșteptat de un mesager divin și mânat de urgență în Egipt. Providența divină, ce-și face simțită prezența în viața oricui o solicită și crede și chiar și în cea a necredincioșilor, nu putea să-L lase baltă tocmai pe Fiul Întrupat. Ascultător, cel în cauză se va conforma și va lua calea unui interesant exil, stabilindu-se pentru o vreme în Egipt. Întoarcerea lui de aici fusese proorocită cu veacuri în urmă, de proorocul care vorbește despre chemarea pe care Tatăl i-o face Fiului din Egipt.

Plânsul Tatălui și plânsul mamelor

Plecarea lui Hristos, a Fecioarei și a celui ales să le poarte de grijă în străinătate va fi urmată, la scurtă vreme, de un eveniment de o puternică intensitate emoțională. Alături de mamele din cetățile ce au fost ținta tiraniei lui Irod, va plânge însuși Domnul, din înaltul slavei Sale. Factorul declanșator al mâniei regelui îl va constitui decizia magilor de a nu-l mai vizita. Dacă ei ar fi venit atunci pe la dânsul, probabil că în turbarea lui, ar fi arătat totuși generozitate și ar fi preferat uciderea unui singur prunc. Dumnezeu îl lasă însă să-și dea măsura cruzimii, tocmai pentru a arăta cine este el cu adevărat: un tiran.

Moartea atâtor prunci nevinovați e și ea proorocită de Scripturi: „Glas în Rama s-a auzit, plângere şi tânguire multă; Rahela îşi plânge copiii şi nu voieşte să fie mângâiată pentru că nu sunt”. Nu va rămâne nerăsplătită, dacă ne uităm la finalul pământesc al ucigașului și-l bănuim pe cel întru eternitate.

Cercetarea biblică ce s-a preocupat de investigarea acestui aspect vine vine să ne spună că nu ar fi vorba despre 14000 de prunci uciși, așa cum s-a păstrat în tradiție, ci doar de câteva zeci. Indiferent câți ar fi fost, fapta tot abominabilă rămâne. Cu excepția lui Lenin, nici un tiran al istoriei nu și-a mai permis să afirme vreodată că: „un om mort e o crimă, un milion de oameni morți, reprezintă o statistică”. Crima e crimă. Iar gravitatea ei e amplificată, în acest caz de faptul că cei uciși nu aveau nici o vină. Erau copilași sub doi ani, întruchipând inocența. Oameni cărora viața abia le zâmbise. Nu-i cunoscuseră bucuriile și nu-i gustaseră amarul.

Nazarinean se va chema

Vreme de mai mulți ani, Hristos a crescut pe meleaguri străine. Dacă e sau nu și asta, o formă de a prooroci ceva, nu știm. E de bună seamă, parte a amplului proces chenotic. Și-L ajută pe Mântuitor să înțeleagă ce-nseamnă pribegia și ce stări poate genera aceasta. Pentru că ulterior, va fi recunoscut și drept Dumnezeul pribegilor.

După moartea regelui care căutase să ia viața, lui Hristos, Îngerul va reveni din nou la Iosif. Îl va înștiința că se poate întoarce. Precaut, acesta va alege Nazaretul, temându-se de eventuale efuziuni tardive ale furiei fiului celui ce atentase, cu ani în urmă, la viața pruncului. Nici nu știa el, că prin aceasta, împlinește o interesantă proorocie, a cărei popularizare se va realiza cu prilejul Răstignirii Împăratului, când locația de baștină va face parte din tăblița ce-i conținea sentința.

Hristosul cel pribeag

Dacă primii ani ai vieții Lui Hristos pe pământ au fost marcați de pribegie, de exil, cele două milenii și mai bine ale creștinătății, sunt și ele marcate cu recurență de astfel de comportamente. Unele-i au în centru pe urmașii Lui, altele chiar pe El. Vitregiile istoriei i-au obligat și-i mai obligă încă pe creștinii din diferite colțuri ale lumii, să constate pe propria piele că suntem chemați să nu avem cetate stătătoare aici pe pământ. Dar, ca străini, își asumă multe riscuri și trec prin ciudate stări. Nicăieri nu-i ca acasă!, zice un proverb românesc. Și așa este. Oricât de bine s-ar simți omul în locurile în care reușește să se aciuiască, tot străin rămâne. În sufletul lui, printre lacrimi mai mult sau mai puțin inhibate, își face câteodată loc gândul acesta, la cei dragi, la acasă! Când ei sunt deja plecați din această lume, ajungem să ne fie dor și de pietrele lor de mormânt și să ne simțim nevrednici fii, că nu suntem în stare să-i vizităm acum, când, vorba poetului, nu mai avem ce să le cerem.

Doar că… Prin aceasta omitem un lucru important: că adevăratul acasă nu e aici. La fel cum nu-i aici nici sfârșitul. Suntem creați pentru veșnicie și abia acolo, cum ar zice fericitul Augustin, va veni adevărata odihnă. De aceea, oricât de străini și de stingheri ne-am simți în aceste clipe, să ne gândim că suntem încă pe cale. Că n-am ajuns încă. Iar călătorului i se cere să fie entuziast. Să spere și să nu lase gândurile negre să-i pustiască ființa! Și mai e un aspect important. De multe ori, după Înălțarea la ceruri, revenirile lui Hristos pe pământ sunt marcate de alungări, exiluri și pribegii. Creștinii-L alungă din sufletele lor, căci acestea sunt adesea atât de pline de gânduri păcătoase, precum le sunt stomacurile la ceas de praznic de sarmale, cozonaci, cârnați și alte bunătăți. Societatea-L alungă din viața ei, căci e mult mai confortabil să dedici Praznicul Nașterii reducerilor la cumpărături sau te miri căror evenimente sociale, ce sunt adesea străbătute de imoralitate, decât să le vorbești oamenilor despre sărăcie, pribegie și valori perene din altă lume. Un astfel

de discurs ar putea să deștepte în ei resentimente pentru egoismul ce-i definește și să scadă vânzările!

Gândindu-se la alții, oamenii ar putea să ajungă să nu mai investească în tot felul de nimicuri ce vin oricum ca surplus. Or, asta nu e de dorit! Dacă readucerea Lui în prim-planul vieții sociale e rodul unui travaliu mai amplu, de care singuri nu suntem în stare, să-L chemăm măcar în inimi la ceas de Praznic. Să-I facem loc în ieslea sufletului nostru! N-are nevoie nici de tare mult confort, nici de atenție excesivă! Doar de un loc unde să se nască. Cu El, va renaște întreaga noastră ființă! Îndrăzniți!

Ioan-Lucian Radu - Relatări despre viaţa lui Hristos în Egipt



Magii de la Răsărit, după ce s-au închinat Domnului în Betleem, au fost călăuziţi să se întoarcă la casa lor pe alt drum, prin porunca unui înger. Irod, împăratul cel nelegiuit, văzând că fusese înşelat de către magi, a plănuit să omoare toţi copiii din Betleem, pentru a-L omorî şi pe Pruncul Hristos. Dar Dumnezeu a văzut intenţia lui Irod şi a trimis pe îngerul Său la Iosif. Îngerul i-a apărut lui Iosif în vis şi i-a poruncit să ia Pruncul şi pe mama Lui şi să fugă în Egipt. Iosif a făcut asta. Luând pe Pruncul Iisus şi pe mama Lui, a plecat în Egipt, unde a stat până la moartea lui Irod (Matei 2, 13-15). Egiptul era un loc logic pentru a găsi refugiu, deoarece era în afara ţinutului stăpânit de regele Irod şi atât Egiptul, cât şi Palestina făceau parte din Imperiul Roman, făcând călătoria între ele uşoară şi relativ sigură.

Sfânta Scriptură nu spune nimic despre viaţa Sfintei familii în Egipt, dar există unele relatări extra biblice care vorbesc despre aceasta, relatări pe care le consemnează Sfântul Nicolae Velimirovici

Copacul locuit de un demon

Când Fecioara Preasfântă, cu Pruncul Divin şi dreptul Iosif s-au apropiat de oraşul Hermopolis (Cairo), au văzut un copac în faţa porţii cetăţii. Călătorii, obosiţi de călătoria lor, se apropiau de acest copac pentru a se odihni o vreme, chiar dacă arborele era foarte înalt şi nu oferea destulă umbră. Egiptenii numeau acest copac „Persea” şi îl venerau ca pe un zeu, deoarece credeau că o divinitate era ascunsă în copac. În realitate, un duh rău locuia în el.

Când familia sfântă s-a apropiat copac, copacul s-a scuturat violent şi duhul cel rău, îngrozit de apropierea copilului Hristos, a fugit. Apoi copacul şi-a aplecat vârful până la pământ şi s-a închinat Creatorului său ca o făptură raţională. Din acea zi, copacul a primit puteri miraculoase de la Hristos Domnul, de a vindeca orice infirmitate a oamenilor.

Idolii se prăbuşesc

Profeţii Isaia şi Ieremia, au profeţit că Domnul va veni în Egipt şi că prezenţa Lui va zgudui templele păgâne şi va distruge idolii. Isaia a scris: „Iată Domnul vine pe nor uşor şi ajunge în Egipt. Idolii Egiptului tremură înaintea feţei Lui şi inima egiptenilor se topeşte în ei”. (Isaia 19:1, cf. Ieremia 43:12-13.).

Când refugiaţii divini au venit în oraşul Hermopolis (Cairo de astăzi), s-au apropiau de un templu păgân şi toţi idolii din templu au căzut dintr-o dată şi s-au spulberat.

Scriitorul bisericesc Paladie scrie despre acest lucru în a sa Istorie lausiacă: „Am văzut acolo templul păgân, în care toţi idolii sculptaţi au căzut la pământ la venirea Mântuitorului”.

Sfântul Prooroc Ieremia, locuind în Egipt la bătrâneţe, a proorocit preoţilor păgâni din Egipt că toţi idolii vor cădea şi toate chipurile cioplite vor fi distruse atunci când o Mamă Fecioară cu un copil, născut într-o iesle, va veni în Egipt. Preoţii păgâni îşi aminteau bine această profeţie. În conformitate cu aceasta, au sculptat o reprezentare a unei mame care stătea pe un pat şi lângă ea într-o iesle, pruncul său înfăşurat în scutece şi venerau această reprezentare. Regele Ptolemeu i-a întrebat pe preoţii păgâni ce însemna această reprezentare, iar ei au răspuns că era un mister, prevestit de către un profet părinţilor lor şi că ei aşteptau împlinirea acestui mister. Şi, într-adevăr, acest mister s-a împlinit şi a fost descoperit nu numai în Egipt, ci în întreaga lume.

Smochinul şi izvorul minunat

După aceea, călătorii sfinţi, s-au dus în satul Matarea. În apropierea satului au văzut un smochin şi în timp ce Iosif a intrat în sat cu treburi, Preasfânta Fecioară a mers să se odihnească sub smochin cu Hristos. Şi, o, ce minune: copacul şi-a coborât coroana până la pământ pentru a crea o umbră pentru călători şi partea de jos s-a deschis în aşa fel încât Maica cu Pruncul să poată intra şi să se odihnească. Şi ceea ce este şi mai miraculos: un izvor de apă curgătoare, dintr-o dată, a izvorât

în apropierea smochinului. Iosif a găsit o colibă în apropiere, unde s-au stabilit. Acolo au trăit şi au băut apă din acel izvor minunat. Acesta era singurul izvor de apă curgătoare ce se găsea în Egipt, pentru că toată cealaltă apă din Egipt vine de la râul Nil, care se ramifică în nenumărate canale. Astfel, Domnul Iisus, izvorul ceresc al apei vieţii, prin prezenţa Sa, a chemat la suprafaţă acest izvor de apă curgătoare din pământ.

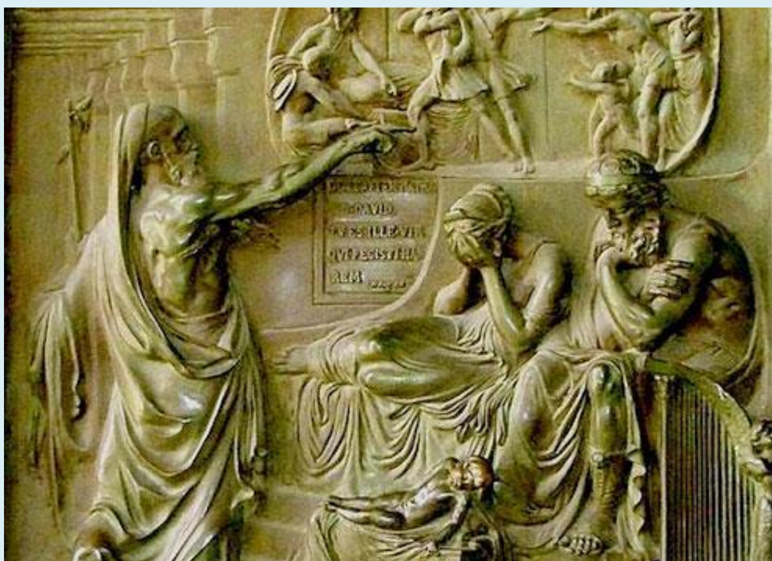


În oraşul Cairo de astăzi, poate fi văzută peştera în care a locuit familia sfântă. De asemenea, în satul Matarea, în apropiere de Cairo, se găsesc copacul sub care Maica Domnului s-a odihnit cu Domnul Iisus, precum şi izvorul miraculos de lângă acest copac.

Ioan-Lucian Radu - De ce a scris David, psalmul 50?



Pentru a înțelege bine psalmul, este nevoie să cunoaștem starea în care se afla David atunci când l-a scris și motivele care l-au determinat să-l scrie.



Profetul Natan îl mustră pe împăratul David pentru nedreptarea săvârşită.

Psalmul 50, unul dintre cei 7 psalmi penitențiali ai proorocului David, este o creație literară de o profunzime excepțională, care surprinde în amănunt starea degradată a omului căzut în păcat, dar și pocăința pe care acesta este dator să o facă, pentru a restabili legătura cu Dumnezeu, ruptă atunci când omul își întoarce fața, dinspre Dumnezeu, spre fărădelege.

Prorocul și împăratul David, așa cum ni-l arată Sfânta Scriptură, este un om în care se regăsesc toată înălțimea ființei umane, dar și tot zbuciumul acesteia. Pentru a înțelege bine psalmul, este nevoie să cunoaștem starea în care se afla David atunci când l-a scris și motivele care l-au determinat să-l scrie.

Suprascrierea psalmului ne dă chiar primul indiciu: „Întru sfârşit. Psalm al lui David. În vremea când a intrat la dânsul Natan prorocul, după ce intrase el la Batșeba, femeia lui Urie”.

Cartea a doua a Regilor, în capitolul 11, ne istorisește că David căzuse adânc în păcat. Acest păcat a fost urâciune înaintea lui Dumnezeu, atât prin gravitatea lui, care atrăgea automat moartea, cât și prin urmările lui, deoarece dușmanii lui Dumnezeu, închinătorii la idoli, care cunoșteau viața curată pe care o avusese regele David până atunci, primeau acum un motiv de a lua în batjocură numele lui Dumnezeu, căruia acesta îi slujea.

Parabola profetului Natan, care îl trezeşte pe David

După cum ne mărturisește Sfânta Scriptură, într-o seară, pe când se plimba pe acoperiş, prorocul a zărit-o, făcând baie, pe Batșeba, soţia generalului său, Urie, care, de altfel, era unul dintre cei mai devotați oameni ai săi. Aprinzându-se de poftă, prorocul a trimis o slugă să i-o aducă pe femeie, care era de o frumuseţe răpitoare. Folosindu-se de calitatea de rege, el se culcă cu femeia, care rămâne însărcinată. Acesta a fost începutul răului. David este conștient de consecințele grave ale faptei sale, căci legea lui Moise prevedea, în astfel de cazuri, pedeapsa cu moartea, atât a bărbatului, cât și a femeii (Levitic 20, 10; Deuteronom 22, 22) și încearcă s-o ascundă, trimițându-l acasă de pe câmpul de luptă pe generalul său, Urie, în speranța că va putea transfera responsabilitatea pentru copil în seama acestuia.

Însă Urie, arătându-și devotamentul pe care îl avea față de rege și față de camarazii săi de arme, care erau în toiul luptei, nu dorește să meargă acasă, refuz care îl pune pe rege în situația de a fi nevoit să-l omoare, pentru a nu i se afla nelegiuirea, trimițându-l la luptă într-un loc unde avea să moară cu siguranță.

Astfel, David săvârșea două păcate grele, ambele pasibile de pedeapsa cu moartea. Însă omul care căzuse în păcate așa de grave nu era un om obișnuit. Era un proroc, un om înțelept, încercat, un sârguincios slujitor al Domnului, după însăși mărturia Lui: „Aflat-am pe David al lui Iesei, bărbat după inima Mea, care va face toate voile Mele” (Fapte 13, 22). Cinstea de care se bucura David înaintea lui Dumnezeu

și a oamenilor nu l-au putut feri, însă, de cădere sau poate că tocmai aceasta i-au adus-o.

Cu un singur pas, s-a afundat în adâncurile cele mai de jos ale necurăției, adăugând păcat după păcat. Și timp de un an nu și-a cunoscut căderea, nu s-a pocăit. Probabil că, în acest timp, David și-a continuat viața ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, slujind cu același zel lui Dumnezeu și împărțind dreptatea în poporul său, pentru că Sfânta Scriptură nu ne menționează nimic contrar acestui lucru, însă conștiința sa a fost adormită, cu privire la fapta sa până când ceva exterior nu i-a trezit sentimentul de vinovăție.

Pentru aceasta, abia după ce regelui i se naște copilul zămislit în adulter, Dumnezeu îl trimite pe prorocul Natan, care nu îl mustră pe față, ci îl lasă să se judece singur, ca unul ce avea datoria de a face judecata în poporul lui Israel, spunându-i o întâmplare: „Erau într-o cetate doi oameni: unul bogat şi altul sărac. Cel bogat avea foarte multe vite mari şi mărunte, iar cel sărac n-avea decât o singură oiţă, pe care el o cumpărase de mică şi o hrănise şi ea crescuse cu copiii lui. Din pâinea lui mâncase şi ea şi se adăpase din ulcica lui, la sânul lui dormise şi era pentru el ca o fiică. Dar iată că a venit la bogat un călător, şi gazda nu s-a îndurat să ia din oile sale sau din vitele sale, ca să gătească cină pentru călătorul care venise la el, ci a luat oiţa săracului şi a gătit-o pe aceea pentru omul care venise la el” (II Regi 12, 1-4).

La auzul acestei fărădelegi, regele s-a mâniat foarte tare și a zis: „Precum este adevărat că Domnul este viu, tot aşa este de adevărat că omul care a făcut aceasta este vrednic de moarte. Pentru oaie el trebuie să întoarcă împătrit, pentru că a făcut una ca aceasta şi pentru că n-a avut milă” (II Regi 12, 5-6).

Abia atunci, profetul Natan îl face conștient de vinovăția faptei sale și îi arată că, făcând moarte de om, sabia va atârna în veac deasupra casei sale, iar pentru că a luat femeia altuia, femeile sale vor fi luate de către altul.

Căderea și ridicarea prorocului David

La auzul acestei mustrări, David nu s-a împotrivit, ca Adam, ci a strigat, revoltat împotriva lui însuși: „Am păcătuit înaintea Domnului!” (II Regi, 12, 12). Un om simplu îi vorbise împăratului îmbrăcat în purpură, însă acesta din urmă nu se mai folosește de puterea ce o are, ca odinioară, căci vede în fața sa, nu un muritor de rând, ci pe Cel care l-a trimis. Nu mai este orbit de mulțimea oștirilor din jurul său, ci vede în fața sa mulțimea oștirilor îngerești și tremură în fața Celui nevăzut, ca și

cum ar fi văzut. De la această înțelegere și recunoaștere a păcatului vine și îndreptarea, deoarece Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu. Pentru că s-a judecat singur pe sine și s-a osândit, fiind gata să primească moartea cu care singur pedepsise pe cel vrednic de o faptă ca a lui, prorocul Natan a zis: „Domnul a ridicat păcatul de deasupra ta şi nu vei muri!” (II Regi 12, 13).

Deşi fericitul David a auzit cuvintele de iertare, totuşi împăratul n-a lăsat pocăinţa, ci se îmbrăca cu sac, în loc de porfiră şi şedea pe cenuşă şi pe jos, în locul tronului ferecat cu aur. Dar nu numai că şedea pe cenuşă, ci chiar şi mânca cenuşă precum însuşi ne spune: „Că cenuşă am mâncat, în loc de pâine, şi băutura mea cu plângere am amestecat-o” (Psalmul 101, 10). De faptul că David nu face doar o simplă conștientizare a păcatului, ci este vorba de o reală părere de rău și de o întoarcere din calea păcătoasă o arată adânca smerenie la care a ajuns cel care nu ezitase să facă adulter și crimă, ilustrată în versurile psalmului 50.

Aşadar, iată cum a ajuns prorocul David să-și cunoască păcatul şi de ce a zis: „fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea” (Psalmul 50, 4). Simțul dreptății, pe care David îl avea, îl împinge să scrie psalmul. Deși păcatul se săvârșise în mare secret, el devenise cunoscut, dând prilej dușmanilor lui Dumnezeu să-L hulească (II Regi 12, 13-14) și era un lucru normal ca mărturisirea să fie publică, precum era și păcatul.

Căderea și ridicarea prorocului David, care a dat naștere psalmului 50, acestei rugăciuni de pocăință de o atât de mare profunzime, a rămas ca pildă pentru toate generațiile, spre trezirea conștiinței păcătoșeniei lor.

Despre acestea, Fericitul Augustin spune: „Le-aş povesti acestea celor care nu au făcut așa, ca să vegheze, să-și păstreze curăția și, luând aminte cum a căzut un om măreț, ei, care sunt mici, să se teamă. Dar, dacă cineva care a căzut deja și care are în conștiința sa un lucru rău aude aceste lucruri, să ia aminte la cuvintele psalmului. Să ia aminte la gravitatea rănii, dar să nu dispere din cauza slavei Doctorului… La voi nu a fost trimis profetul Natan, ci însuși David a fost trimis. Auziți-l cum plânge și cu el plângeți! Auziți-l cum suspină și cu el suspinați! Auziți-l cum se îndreaptă și cu el vă bucurați!”

PF Daniel - Predică la Duminica după Naşterea Domnului



"Duminica după sărbătoarea Naşterii Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care este şi ultima duminică din anul acesta, ne înfăţişează două evenimente din viaţa Domnului nostru Iisus Hristos, şi anume fuga în Egipt a Maicii Domnului împreună cu dreptul Iosif, purtând cu ei pe Pruncul Iisus, şi împlinirea groaznicei porunci a lui Irod de a ucide pe toţi copiii din Betleem şi împrejurimi, cu scopul de a omorî şi pe Iisus. Biserica a rânduit ca astăzi, a doua zi după Crăciun, să fie pomenită Maica Domnului împreună cu soborul celor care o cinstesc pe ea. Tot astăzi este prăznuit şi Sfântul Cuvios Nicodim cel sfinţit de la Tismana, care a trăit în veacul al XIV-lea, a ctitorit mai multe mănăstiri româneşti şi a format mulţi ucenici isihaşti, care au îmbogăţit viaţa duhovnicească a Bisericii noastre.

Evanghelia acestei duminici este plină de semnificaţii duhovniceşti întrucât ne arată planul lui Dumnezeu de mântuire a lumii, dar şi contradicţiile istoriei omenirii robite de păcat şi de moarte.

Pruncul Iisus, om al durerilor şi cunoscător al suferinţei

La puţin timp după Naşterea Sa, Pruncul Iisus se află în primejdie de moarte, deoarece regele Irod căuta să-L ucidă. Vedem, aşadar, că viaţa lui Hristos este de la început îndreptată spre suferinţă, aşa cum a prevăzut proorocul Isaia când vorbea

despre Slujitorul Domnului ca fiind un ***'om al durerilor şi cunoscător al suferinţei' (Isaia 53, 3).***

- *Pe de o parte, evenimentele pe care le descrie Evanghelia de astăzi se desfăşoară dramatic, întrucât bunătatea şi generozitatea păstorilor şi a magilor arătate Pruncului Iisus sunt umbrite de răutatea invidiei şi a dorinţei pătimaşe de stăpânire a lui Irod, regele Iudeii.*
- *Pe de altă parte, se vede că în planul lui Dumnezeu, Care cunoaşte cum se manifestă natura umană robită de păcat şi pândită de moarte, există o lucrare sfântă care biruieşte răutatea demonilor şi a oamenilor din lume, astfel încât Dumnezeu salvează viaţa oamenilor prigoniţi şi transformă fuga în salvare şi înstrăinarea în binecuvântare.*

Pruncul Iisus Se naşte într-o călătorie. El nu Se naşte în casa mamei Sale din Nazaretul Galileii, ci în Betleemul Iudeii, şi nici măcar într-o casă, ci într-o peşteră, pentru că în casa de oaspeţi din oraş nu mai era loc. De aceea, în otpustul sau apolisul sărbătorii Naşterii Domnului se spune: 'Cel ce în peşteră S-a născut şi în iesle S-a culcat pentru mântuirea noastră', arătând că Mântuitorul, Împăratul veacurilor, ***Cel ce a creat toate bogăţiile pământului şi frumuseţea stelelor, Se naşte în sărăcie materială. De ce? Ca să ne arate că în viaţa pământească trebuie să ne îmbogăţim spiritual cu darurile cereşti ale vieţii veşnice: dreptate, pace şi bucurie în Duhul Sfânt (cf. Romani 14, 17).***

Mai târziu, când va fi om adult, Iisus va spune: ***'Vulpile au vizuini şi păsările cerului cuiburi; dar Fiul Omului n-are unde să-Şi plece capul' (Luca 9, 58).*** Din cauza ostilităţii celor din cetate, El Se va muta din Nazaret şi va locui în gazdă la Capernaum, în casa Apostolului Simon Petru. ***Ca om, Iisus Hristos este vieţuitor pe pământ, dar nu Se leagă de nimic din lumea pământească instabilă şi trecătoare, pentru a ne arăta că destinaţia ultimă a oamenilor sau cetatea lor stătătoare şi definitivă este Împărăţia Cerurilor.*** Bucuria pe care o aduc îngerii Maicii Domnului şi dreptului Iosif, când cântă la Betleem: ***'Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire' (Luca 2, 14),*** este foarte curând umbrită de nelinişte şi ameninţare cu moartea din partea regelui Irod, cu totul robit de patima puterii lumeşti şi a slavei deşarte.

De Naşterea lui Hristos se bucură păstorii oilor, dar regele Irod Idumeul, conducătorul tiranic al iudeilor, se întristează, întrucât el consideră că Pruncul născut în Betleem poate fi cineva care, într-o zi, i-ar putea lua împărăţia. De aceea, orbit de patima puterii politice lumeşti, Irod porunceşte ca toţi copiii din Betleem şi împrejurimi să fie ucişi, pentru ca, odată cu ei, să ucidă şi pe Iisus. Magii, venind

de la depărtare mare, de la Răsărit, I s-au închinat şi I-au adus daruri de aur, tămâie şi smirnă, iar regele ţării în care S-a născut Iisus hotărăşte ca Acesta să fie ucis. Iată, cât întuneric produce păcatul în lume, în viaţa omenirii!

Pentru a scăpa cu viaţă, Pruncul Iisus trebuie să Se adăpostească în Egipt, în ţară străină. După o vreme însă, El se va întoarce în pământul lui Israel, fiindcă între timp Irod a murit, iar în locul lui domnea fiul său, Arhelau. Dar şi acesta, ca şi tatăl său, plin de cruzime, putea fi o primejdie pentru viaţa Pruncului Iisus. De aceea, Pruncul este dus în Galileea, numită 'Galileea neamurilor', pentru că acolo locuia un amestec de neamuri sau etnii diferite. De fapt, atât Naşterea lui Iisus în Betleem şi fuga sau exilul Lui în Egipt, cât şi stabilirea Lui în oraşul Nazaret au fost profeţite cu mai multe veacuri înainte (cf. Miheea 5, 1; Osea 11, 1; Judecători 13, 5).

Observăm, deci, cum Dumnezeu a anunţat cu veacuri înainte, prin prooroci, evenimente din istorie care au o semnificaţie duhovnicească deosebită. Chiar şi uciderea copiilor nevinovaţi din Betleem şi împrejurimi, la porunca regelui Irod, a fost prevăzută de Ieremia proorocul prin cuvintele: ***'Glas în Rama s-a auzit, plângere şi tânguire multă. Rahela îşi plânge copiii şi nu voieşte să se mângâie pentru că nu mai sunt' (Ieremia 31, 15).*** Înţelegem, aşadar, că Mântuitorul vine într-o lume a violenţei, robită de păcat şi de moarte, de răutate şi întunecime sufletească, în care foarte adesea crima sângeroasă se întinde şi asupra vieţii celor nevinovaţi.

Lumea robită de păcat şi de moarte are nevoie de vindecare

La sfârşitul anului, în luna decembrie, în zilele de 27, 28 şi 29, prăznuim o mulţime de martiri sau mucenici: Sfântul Apostol, Întâiul Mucenic şi Arhidiacon Ştefan, cei 20.000 de mucenici arşi în Nicomidia şi cei 14.000 de prunci din Betleem şi împrejurimi ucişi de Irod. Înţelegem prin aceasta că încă de la începutul vieţii Sale pământeşti Mântuitorul Iisus Hristos Se îndreaptă spre jertfă, spre Cruce, că va trece prin moarte, ca apoi să învieze şi să dăruiască lumii viaţă veşnică.

Prin urmare, constatăm că lumea robită de păcat şi de moarte are nevoie de vindecare, iar Domnul Iisus Hristos este Cel ce o vindecă de păcat şi de moarte; de păcat, prin Taina pocăinţei şi a iertării, iar de moarte, prin Înviere.

De aceea, Naşterea Domnului Iisus Hristos poartă deja în ea sămânţa Crucii şi a Învierii Sale. În mod minunat, vedem cum Dumnezeu schimbă răul în bine. Mântuitorul fuge în Egipt, deşi acesta era considerat de evrei ca fiind pământul

robiei şi al idolatriei păgâne. Poporul evreu a fost dus odinioară în Egipt ca popor de sclavi sau robi, iar mai târziu, prin Moise, a fost eliberat de robia lui Faraon. Acum, însă, vedem că Mântuitorul binecuvântează Egiptul prin fuga Sa ca Prunc în această ţară şi apoi prin revenirea Sa în pământul lui Israel, împlinindu-se cuvintele proorocului, care spune: ***'Din Egipt am chemat pe Fiul Meu' (Osea 11, 1).*** Prin aceasta, Evanghelia ne arată că nu doar poporul ales este chemat la mântuire, ci şi neamurile păgâne reprezentate prin ţara Egiptului, unde a primit adăpost pentru un timp Pruncul Iisus. Aşadar, Iisus cunoaşte exilul de mic copil. Dar suferinţa exilului a fost transformată în biruinţă a vieţii, o încercare grea pentru El a devenit o binecuvântare pentru alţii.

Binecuvântarea dăruită Egiptului care L-a adăpostit pe Iisus se va vedea câteva secole mai târziu, când în pustiile Egiptului a înflorit viaţa duhovnicească a celor ce au fugit de lume, pentru a-şi salva sufletul de păcate şi a dobândi mântuirea sau viaţa veşnică. Lupta cu patimile egoiste ale naturii umane căzute, cu păcatul, cu ispitele demonilor, cu răutatea din om, constituie asceza sau nevoinţa principală a monahilor, pentru a primi şi simţi, încă din lumea aceasta, lumina Învierii şi arvuna vieţii veşnice.

Am înţeles că Evanghelia acestei zile, a doua după Crăciun, poartă în ea pecetea Crucii, a jertfei şi a întristării. ***Hristos Domnul a venit în lume ca să aducă pace şi bunăvoire între oameni, dar această pace contrastează cu violenţa lumii păcătoase; El a venit să aducă în lume bucurie, dar în umanitatea căzută în păcat bucuria este amestecată cu tristeţea. Deci, în această zi observăm cât de greu este pentru Dumnezeu-Copilul să vieţuiască în lumea bolnavă de păcat şi de moarte. Totuşi, El vine în lume ca să o izbăvească de păcat şi de moarte.***

Evanghelia ne mai arată că retragerea Mântuitorului Hristos în Nazaretul Galileii are o semnificaţie misionară şi mântuitoare. 'Galileea neamurilor' (Isaia 8, 23) era o prefigurare a popoarelor care vor primi credinţa în Hristos şi se vor creştina. Mântuitorul ştia că Galileea era socotită de mulţi evrei ca fiind o provincie fără mare importanţă. Totuşi, El acceptă să locuiască o parte a vieţii Sale (copilărie şi tinereţe) în Galileea, alături de oameni diferiţi şi necăjiţi, refugiaţi şi săraci care au venit aici din alte ţări. Între aceşti oameni de neamuri diferite va creşte Pruncul Iisus. Chiar şi prin aceasta se văd smerenia Lui şi dragostea Lui faţă de toţi oamenii. ***Iisus este prieten cu cei săraci, solidar cu străinii exilaţi sau refugiaţi, apropiat de cei marginalizaţi şi dispreţuiţi, pentru că vede în toţi valoarea infinită a fiecărui om, dincolo de rangul lui în societate, poziţie centrală sau supravieţuire marginală, dincolo de bogăţie sau sărăcie, dincolo de orice clasificare sau judecată omenească subiectivă şi colectivă.***

Fecioara Maria este Mama lui Iisus, iar dreptul Iosif este ocrotitorul Lui

Înţelegem din Evanghelia de astăzi că iubirea lui Dumnezeu faţă de oameni întâmpină ostilităţi în lumea tulburată de păcate şi patimi, şi că trebuie să luptăm cu răutatea unora dintre oameni când dorim să arătăm iubire adevărată faţă de Dumnezeu şi faţă de semeni. Dar lupta aceasta nu se dă în izolare, de unul singur, ci chemând ajutorul lui Dumnezeu. Când nu se mai află oameni care să-L ajute pe Pruncul Iisus, vin îngerii din cer să-L apere, să-L ocrotească.

Îngerul îi spune în vis lui Iosif: ***'Ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă' (Matei 2, 13).***

Observăm că îngerul a spus 'mama Lui', nu 'soţia ta', fiindcă Maica Domnului avea pe dreptul Iosif doar ca un protector, dar el nu era soţul ei şi nici tatăl Pruncului Iisus, pentru că Părintele Ceresc era Tatăl adevărat al Pruncului născut în Betleem.

Pericopa evanghelică de astăzi subliniază că Dumnezeu, prin îngerii Săi, ajută pe oameni când aceştia sunt smeriţi şi singuri şi că dreptul Iosif a fost binecuvântat de Dumnezeu să poarte grijă de Copilul Iisus ca şi când ar fi fost tatăl Lui. De aici învăţăm că, totdeauna, copiii au nevoie atât de afecţiunea mamei, cât şi de afecţiunea tatălui. Nu era suficientă afecţiunea mamei. Prin aceasta, Dumnezeu ne arată binecuvântarea familiei. După cum la început prin familie a intrat păcatul în lume, întrucât Adam şi Eva formau prima familie umană, tot aşa acum Mântuitorul lumii, Noul Adam, prin familie vine în lume ca să vindece lumea de păcatul neascultării şi de moarte. Iată de ce anul viitor, 2011, va fi dedicat binecuvântării şi ajutorării familiei. Astăzi, familia creştină este din ce în ce mai vulnerabilă, deoarece trăieşte într-o lume tulburată spiritual şi este confruntată cu sărăcia, violenţa, secularizarea, relativismul moral şi multe alte ispite şi necazuri.

Evanghelia ne mai arată că fiecare copil trebuie păzit, ocrotit; el nu trebuie lăsat pradă frigului şi foamei, neştiinţei şi nesiguranţei, violenţei şi morţii. Într-o vreme în care unii părinţi îşi abandonează copiii, iar unii copii uită pe părinţii lor, lumina Evangheliei lui Hristos ne arată că binecuvântarea lui Dumnezeu se manifestă acolo unde familia este unită şi luptă împreună împotriva relelor şi a primejdiilor din viaţa ei, pentru a păstra şi cultiva darul sfânt al vieţii pământeşti dăruite de Dumnezeu, pentru a ne pregăti aici în vederea dobândirii vieţii veşnice cereşti.

Maica Domnului, icoană vie a Bisericii şi Mamă duhovnicească a credincioşilor

Biserica a rânduit ca această zi, a doua de Crăciun, să fie zi de cinstire deosebită a Maicii Domnului, pentru că totdeauna, când facem pomenirea unui eveniment mare, a unei lucrări dumnezeieşti şi sfinte, mântuitoare şi sfinţitoare pentru noi, oamenii, în ziua următoare se face pomenirea persoanelor prin care Dumnezeu a lucrat mântuirea oamenilor. Astfel, întrucât în ziua de Crăciun facem pomenirea Naşterii după trup a Fiului lui Dumnezeu Cel veşnic, Care S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Fecioara Maria, în ziua următoare săvârşim pomenirea Maicii Domnului prin care s-a realizat naşterea minunată a Domnului nostru Iisus Hristos. Soborul Maicii Domnului înseamnă, aşadar, adunarea tuturor celor ce o cinstesc pe ea. Noi cinstim pe Maica Domnului fiindcă ea a născut pe Pruncul Iisus, L-a alăptat, L-a îmbrăcat, L-a crescut, L-a ocrotit şi L-a dăruit pentru a fi Mântuitorul lumii. Domnul Hristos Însuşi o cinsteşte pe mama Sa, iar înainte de moartea Sa pe Cruce o încredinţează ucenicului Său iubit, Apostolului Ioan, spunându-i: 'Iată, mama ta' (Ioan 19, 26). Astfel, mama după trup a lui Iisus devine mamă duhovnicească a tuturor ucenicilor Săi care Îl urmează până la Cruce şi rămân credincioşi Lui chiar şi în timp de suferinţă, de încercare, de prigoană, de ispită. Învăţăm, aşadar, de la Mântuitorul Iisus Hristos că trebuie să o cinstim pe Maica Sa ca fiind ocrotitoarea noastră, a celor ce cred în Fiul ei, Îl iubesc şi împlinesc poruncile Lui în viaţa lor.

În mod deosebit, ***Maica Domnului este ocrotitoarea tuturor mamelor şi fecioarelor, pentru că ea este, în acelaşi timp, maică şi fecioară. Ea este şi ocrotitoarea familiei, a soţilor, a copiilor, a tinerilor băieţi şi fete, a monahilor şi monahiilor, pentru că ea are pentru toţi oamenii inimă de mamă milostivă şi smerită.*** Poporul dreptcredincios se roagă Maicii Domnului deoarece ea, ca Mamă rugătoare către Fiul ei, înţelege mai bine necazurile şi nevoile noastre, ale tuturor. Ea este şi icoana vie a Bisericii lui Hristos în stare de rugăciune. Fecioara Maria poartă pe Pruncul Iisus în ea, apoi pe braţele ei şi Îl arată lumii. Predica ei scurtă şi concentrată este rezumată în cuvintele ei adresate celor prezenţi la Nunta din Cana Galileii: ***'Faceţi orice vă va spune' (Ioan 2, 5).*** Acesta este cuvântul ei şi către noi, cei de astăzi, să împlinim poruncile iubirii de Dumnezeu şi de oameni, lăsate nouă de Fiul ei, de Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Aşadar, ***să ne rugăm Mântuitorului Iisus Hristos, Maicii Domnului şi tuturor sfinţilor să ocrotească familia, să ocrotească şi să înmulţească iubirea soţilor întreolaltă, iubirea copiilor faţă de părinţi şi a părinţilor faţă de copii, ca toţi să simtă că Naşterea Mântuitorului Iisus Hristos este o binecuvântare pentru întreg neamul omenesc şi că în familia credincioasă se pregăteşte mântuirea omului.*** De aceea, familia a fost numită 'biserica de acasă'. Iar Biserica lui Hristos a ridicat Cununia la rang de Sfântă Taină, întrucât a văzut în taina Întrupării Mântuitorului

Iisus Hristos binecuvântarea lui Dumnezeu pentru familie şi pentru întreaga umanitate.

Peste câteva zile păşim în anul 2011, declarat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ca fiind 'Anul omagial al Sfântului Botez şi al Sfintei Cununii', cu dorinţa de intensificare a ajutorării familiei conjugale şi a trăirii vieţii Bisericii ca viaţă a marii familii duhovniceşti a lui Dumnezeu, în care simţim iubirea lui Dumnezeu Tatăl, harul lui Dumnezeu Fiul şi mângâierea sau bucuria pe care ne-o aduce Dumnezeu Duhul Sfânt, spre slava Preasfintei Treimi şi mântuirea noastră.

Amin!"

Pruncul anahoret şi binecuvântarea Egiptului



Arhid. Ştefan Sfarghie
- 27 dec, 2020

Pe 27 decembrie, când s-a făcut pomenirea Sfântului apostol, întâiul mucenic şi arhidiacon Ştefan, Biserica Ortodoxă s-a aflat în Duminica după Naşterea Domnului (a Sfinţilor Iosif logodnicul, David prorocul şi Iacob, rudenia Domnului), în cadrul Sfintei Liturghii citindu-se Evanghelia despre Fuga în Egipt (Matei 2, 13-23). Cu acest prilej, Preafericitul părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a rostit un cuvânt de învăţătură în Paraclisul istoric „Sfântul mare mucenic Gheorghe” din Reşedinţa Patriarhală, în care a subliniat că fuga în Egipt are un caracter profetic, aceasta fiind o lucrare dumnezeiască de ocrotirea Pruncului Iisus şi de împlinire a unui plan al lui Dumnezeu.

Făcând referire la evenimentul uciderii pruncilor de doi ani şi mai în jos care erau în Betleem şi în toate hotarele lui (Matei 2, 16), Întâistătătorul Bisericii noastre a precizat că prin numărul de 14.000 Tradiţia ne spune că, de fapt, au fost ucişi toţi copiii care se aflau atunci în Betleem şi în ţinuturile din împrejurimi.

Părintele patriarh Daniel a precizat că Mântuitorul Iisus Hristos devine încă din pruncie un Om al durerilor şi al suferinţei, aşa după cum a prezis prorocul Isaia în capitolul 53. *„Viaţa Mântuitorului Iisus Hristos este oarecum îndreptată spre suferinţă şi spre moarte. De aceea, El Se pregăteşte pentru suferinţă în multe*

feluri, dar Se pregăteşte mai ales pentru suferinţa crucii şi a morţii, ca trecând prin moarte să învieze şi să dăruiască lumii viaţă veşnică”, a spus prea fericirea sa.

Patriarhul României a subliniat că fuga în Egipt a Mântuitorului Iisus Hristos transformă o suferinţă în biruinţă, adică suferinţa exilului este transformată în binecuvântare. *„Egiptul era considerat locul robiei. Acolo au fost duşi evreii ca sclavi şi au fost eliberaţi de Moise trecând prin Marea Roşie ca pe uscat. Egiptul, ca ţară a robiei şi a idolatriei, devine acum o ţară care-L primeşte pe Pruncul Iisus şi Îl adăposteşte. Astfel, fuga în Egipt transformă oarecum Egiptul pentru că primeşte binecuvântarea Pruncului Iisus. De aceea, câteva secole mai târziu, în Egipt va înflori monahismul. Cei care au studiat textele biblice cu multă atenţie au observat că evanghelistul Matei foloseşte pentru cuvântul fugă un verb grecesc «anachorein», care înseamnă fuga în altă parte sau fuga dintr-un teritoriu dat în altă parte. Acest verb a dat mai târziu numele monahilor care s-au numit anahoreţi, adică cei care au fugit de lume, de patimile egoiste şi s-au consacrat rugăciunii şi pacificării sufletului prin post, nevoinţă şi smerenie multă. Astfel, Egiptul a fost binecuvântat de Pruncul anahoret care a fugit în Egipt şi binecuvântarea s-a văzut în mulţimea anahoreţilor Egiptului”,* a spus prea fericirea sa.

În continuare, părintele patriarh Daniel a reliefat faptul că piramidele îndreptate cu vârfurile spre cer erau un strigăt al faraonilor după nemurire. *„Faraonii, care aveau de toate în lumea aceasta, totuşi sufereau de faptul că sunt muritori. Aceste piramide îndreptate spre cer cu vârful lor erau, de fapt, un strigăt după nemurire, după viaţă veşnică. Anahoreţii sau monahii au găsit nemurirea, nu prin privirea spre vârful piramidei, ci prin coborârea minţii în inimă, prin adâncirea şi înnoirea vieţii spirituale prin rugăciune neîncetată, post, nevoinţă şi lupta împotriva patimilor. Şi după ce au ajuns la o pace sufletească, la o isihie desăvârşită, lumea a început să-i caute. Ei care au fugit de lume erau acum căutaţi de oamenii din lume pentru un sfat bun, pentru o rugăciune, pentru ajutor de a scăpa dintr-o situaţie dificilă. Aceşti monahi au fost consultaţi de împăraţi, de demnitari şi au fost preţuiţi de toţi cei ce aveau nevoie de îndrumare şi ajutor duhovnicesc. Aşadar, exilul Pruncului Iisus anahoret în Egipt s-a transformat în binecuvântare pentru Egipt. Dumnezeu transformă un trecut apăsător al răutăţii şi al păgânătăţii într-un viitor creştin, într-un viitor al popoarelor care-L caută pe Hristos pentru mântuirea lor”,* a explicat prea fericirea sa.

De asemenea, Preafericitul părinte patriarh Daniel a făcut referire în cuvântul său la profeţia privitoare la Mântuitorul Iisus Hristos despre care profeţii au spus „că Nazarinean se va chema” (Matei 2, 23). *„S-a dovedit că nu este nici un proroc*

care vorbeşte despre legătura lui Iisus cu Nazaretul. Nu există un text precis în care să se arate o profeţie ca legătură a lui Iisus cu Nazaretul. Şi atunci, ce înseamnă aceasta? După tâlcuirea Sfântului Chiril al Alexandriei, nazarinean poate însemna un om sfânt, un om duhovnicesc, o floare duhovnicească. Cuvântul nazarinean nu se referă la un simplu locuitor al Nazaretului, ci la un Lăstar, o Ramură sau o Mlădiţă sfântă, despre care vorbeşte prorocul Isaia în capitolul 11, versetul 1 când zice: «O Mlădiţă va ieşi din tulpina lui Iesei şi un Lăstar din rădăcinile lui va da». Această Mlădiţă care provine din neamul lui Iesei, tatăl lui David, este Mesia Însuşi. Nazarineanul are înţelesul aici nu atât de locuitor al Nazaretului, cât de om drept care împlineşte legea Domnului şi face juruinţe lui Dumnezeu şi le menţine (...). Iisus Hristos, Lăstarul care a ieşit din rădăcina lui Iesei, este Sfântul care va arăta oamenilor calea sfinţeniei, a mântuirii şi a vieţii veşnice", a explicat patriarhul României.

La final, părintele patriarh Daniel le-a urat tuturor celor care poartă numele de Ştefan sau derivate din acest nume mulţi ani binecuvântaţi, sănătate, mântuire, pace şi bucurie.

Lumea căzută în păcat refuză darul și binecuvântarea lui Dumnezeu



Arhid. Ştefan Sfarghie
- 29 dec, 2019

În Duminica după Naşterea Domnului (a Sfinţilor Iosif logodnicul, David prorocul şi Iacob, rudenia Domnului), Preafericitul părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, s-a aflat în mijlocul credincioșilor și al obștii mănăstirii ilfovene Samurcăşeşti. Prea fericirea sa a rostit un cuvânt de învăţătură, subliniind că pasajul evanghelic citit în cadrul Sfintei Liturghii, în care este relatată Fuga Dreptului Iosif împreună cu Fecioara Maria și Pruncul Iisus în Egipt (Matei 2, 13-23), ne arată în esenţă că Dumnezeu schimbă exilul sau alte situații negative ale omului în binecuvântare.

Întâistătătorul Bisericii noastre a explicat că patru mari învăţături se desprind din Evanghelia Duminicii după Naşterea Domnului.

- ✓ *„Prima învăţătură este că, îndată după Naşterea Sa, Pruncul Iisus este întâmpinat cu bucurie de către îngeri, păstori şi de magii de la Răsărit, dar este primit cu ostilitate şi cu ameninţare cu moartea de regele Irod al Iudeei, care reprezintă întruchiparea răutăţii într-o lume căzută în păcat.*
- ✓ *A doua învăţătură este aceea că Domnul Iisus este ocrotit de îngeri, care îl îndeamnă pe dreptul Iosif să-i ia pe Prunc şi pe mama Sa şi să fugă în Egipt până la moartea lui Irod.*

- ✓ *A treia învăţătură din Evanghelia de astăzi ne arată că, la întoarcerea din Egipt, Pruncul Iisus este dus în Galileea neamurilor, unde Va locui în cetatea Nazaret şi apoi în Capernaum. În această şedere a Lui ca Prunc şi ca Tânăr în Galileea, unde locuiau mai multe neamuri sau etnii, El, Hristos-Domnul, ne arată că va fi nu doar Mântuitorul poporului evreu, ci şi al tuturor popoarelor care vor crede în El.*
- ✓ *A patra învăţătură evidențiază că toţi copiii trebuie protejaţi şi ocrotiţi atunci când viaţa lor se află în primejdie şi toate familiile care au copii trebuie ocrotite şi ajutate. Evanghelia de astăzi ne arată că Mântuitorul Se naşte într-o lume în care păcatul, răutatea, lăcomia de avere şi de putere şi violenţa chiar împotriva celor nevinovaţi sunt ostile Pruncului Iisus şi voii lui Dumnezeu",* a explicat prea fericitul părinte patriarh Daniel.

Preafericirea sa a vorbit apoi de profeţia proorocului Ieremia (31, 15), în care se spune: „Glas se aude în Rama, bocet şi plângere amară. Rahila îşi plânge copiii şi nu vrea să se mângâie de copiii săi, pentru că nu mai sunt": *„Rama era o localitate între Betleem şi Ierusalim, iar aceasta era o profeţie în care se prezicea şi se pre-vedea moartea copiilor ucişi din porunca lui Irod în Betleem şi împrejurimi. Deci putem spune că Naşterea Domnului poartă deja în ea arvuna Crucii şi a Învierii Lui."*

Făcând referire la Egipt, unde a fugit dreptul Iosif, ducându-i cu el pe Pruncul Iisus şi pe Maica Sa, Preafericirea sa a explicat că este menționată o ţară ostilă poporului evreu, în care aceștia au cunoscut robia, exploatarea şi umilinţa, dar unde credința în Domnul Hristos a rodit ulterior.

„Egiptul era considerat o ţară blestemată şi plină de idoli. Dar acum Egiptul devine un loc de refugiu, de scăpare şi de exil pentru Pruncul Iisus. Prin prezenţa Sa în Egipt, Hristos transformă blestemul în binecuvântare, arătând că şi egiptenii păgâni sunt chemaţi la mântuire dacă vor crede în El. Într-adevăr, câteva secole mai târziu, în Egipt au început să se dezvolte o mulţime de mănăstiri, o mulţime de locuri în care mii de călugări se rugau ziua şi noaptea, mai ales în timpul Sfântului Antonie cel mare, părintele duhovnicesc al monahismului creştin. Aceşti monahi, care au fugit din lume ca să se înduhovnicească, să-şi răstignească patimile egoiste, au dobândit sfinţenia. Acesta este rezultatul binecuvântării Pruncului Iisus privind Egiptul. În Egipt, faraonii aveau totuşi o dorinţă mare de nemurire, exprimată în piramidele lor înalte şi ascuţite care arătau cerul. Ei se considerau dumnezei, şi aşa îi considera şi poporul, însă constatau cu tristeţe că şi ei sunt muritori. Aceste piramide ascuţite, construite cu foarte multă osteneală şi în foarte mulţi ani, erau simbolul căutării nemuririi (...). Dar toată această căutare a

nemuririi, simbolizată în piramide, nu s-a împlinit pentru faraoni. În schimb, călugării smeriţi şi asceţi, nevoitori, care au postit mult şi s-au rugat mult, aceştia au descoperit că nemurirea nu se află în piramide, ci în interiorul inimii, în întâlnirea cu Hristos Cel răstignit şi înviat, care a zis: «Eu sunt Învierea şi Viaţa. Cel ce crede în Mine viu va fi chiar dacă va muri». Deci, monahii din Egipt au descoperit izvorul nemuririi, al vieţii veşnice în Iisus Hristos (...). Fuga în Egipt avea ca scop salvarea Pruncului Iisus, dar, fiind primit şi salvat în Egipt, a schimbat exilul sau pribegia în binecuvântare", a reliefat Preafericirea sa.

La final, Întâistătătorul Bisericii noastre a îndemnat creştinii să ajute familiile care au mulți copii. De asemenea, Preafericirea sa a oferit pentru Mănăstirea Samurcăşeşti tămâie naturală din Oman şi mai multe cărţi apărute recent la editurile Patriarhiei Române.

Pictura „Fuga în Egipt” a lui Titian a fost restaurată



Capodopera renascentistă va fi temporar expusă la National Gallery din Londra şi apoi se va întoarce pentru totdeauna la Sankt Petersburg.

„Trebuie să înţelegem că este singura lucrare de acest fel din lume. Putem să o numim prima. Este primul peisaj renancentist. Este prima pictură comandată, la o asemenea scară. Şi în final, este prima pictură a lui Titian care a supravieţuit” a spus ofiţerul de cercetare al Muzeului Ermitaj din Sankt Petersburg, Irina Artemyeva.

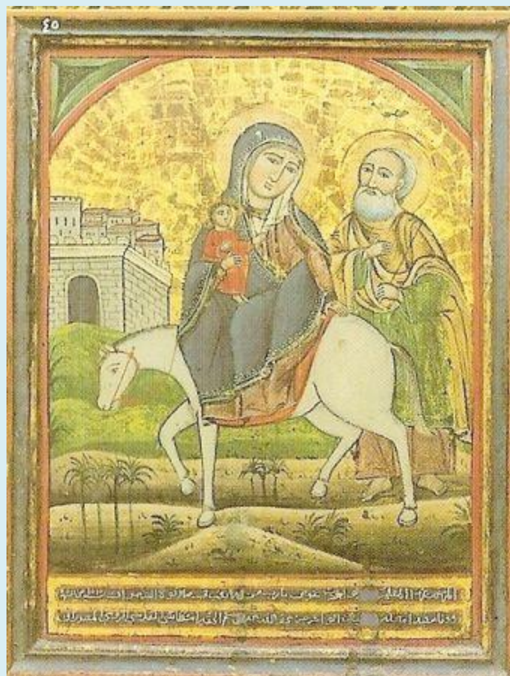
Pictura restaurată „Fuga în Egipt” va fi lucrarea cheie în expoziţia „Prima capodoperă a lui Titian” care se va deschide în Londra în aprilie. Pictura se va întoarce la Ermitaj în toamnă, pentru expunere permanentă.

Pictura lui Titian Vecellio datează din secolul al 16-lea. Pictura a fost transferată la Muzeul Ermitaj în 1769 de la colecţionarul Earl Bruhl din Dresda. Decizia restaurării a fost luată în 1999. Experţii în patrimoniu au conservat pictură şi au curăţat-o de impurităţile care au acoperit-o în timp.

Traducerea şi adaptarea: Pr. Ioan Valentin Istrati
Sursa: www.interfax-religion.com

Maria Chirculescu - Fuga în Egipt

"După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arătă în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă. Şi sculându-se, a luat, noaptea, Pruncul şi pe mama Lui şi a plecat în Egipt. Şi au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: "Din Egipt am chemat pe Fiul Meu". (Matei 2, 13-15)

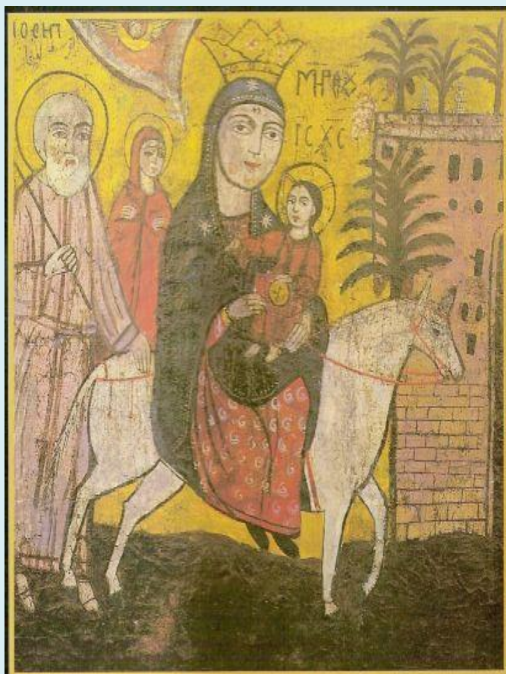


Sensul acestei lucrări dumnezeieşti este explicat în sinaxarul zilei de 26 decembrie: "Şi a fugit în Egipt Născătoarea de Dumnezeu cu Pruncul şi cu Iosif, pentru două pricini: întâi ca să se plinească ceea ce s-a zis prin proorocul: "Din Egipt am chemat pe Fiul Meu"; a doua, ca să se închidă gura ereticilor. Dacă Maica Domnului n-ar fi fugit cu Pruncul în Egipt şi ar fi fost prins Pruncul şi ucis, atunci s-ar fi împiedicat mântuirea oamenilor; iar dacă ar fi rămas în Palestina şi n-ar fi fost ucis de Irod, şi ar fi scăpat tocmai pentru ca să poată împlini mântuirea oamenilor, atunci mulţi ar fi socotit că a purtat o nălucă de trup şi nu trup adevărat, iar ereticii fără de Dumnezeu ar fi îndrăznit să zică: "Dacă ar fi purtat trup, ar fi fost ucis de sabie; dar dacă n-a fost ucis, înseamnă că nălucire este naşterea Lui". Pentru aceasta a fugit în Egipt, ca să sfărâme idolii de acolo şi să mântuiască toată lumea în vremea mântuitoarei Răstigniri şi învieri."

Creştinii egipteni afirmă cu bucurie prezenţa Sfintei Familii pe teritoriul ţării lor, acum 2000 de ani. Deşi nu sunt dovezi scrise, bogata tradiţie orală păstrată peste veacuri şi transmisă din generaţie în generaţie, locuri sfinte care cunosc o foarte mare popularitate ca etape ale trecerii Sfintei Familii, chiar sinaxarul Bisericii ortodoxe copte egiptene, care înscrie 22 de locuri sfinte asociate cu traseul Fugii în Egipt - fac foarte vie prezenţa micului Iisus, a tinerei Sale Mame şi a bătrânului Iosif, în ţara faraonilor. Ei chiar spun: "Sfânta Familie a traversat deşertul în Egipt. Pământul verde al Egiptului este pământul care a oferit securitate şi dragoste. Călătoria prin ţara Egiptului şi deşertul său, de-a lungul râului Nil până în deltă, este punctată de opriri care ulterior s-au transformat în mănăstiri, biserici şi locuri de venerare".

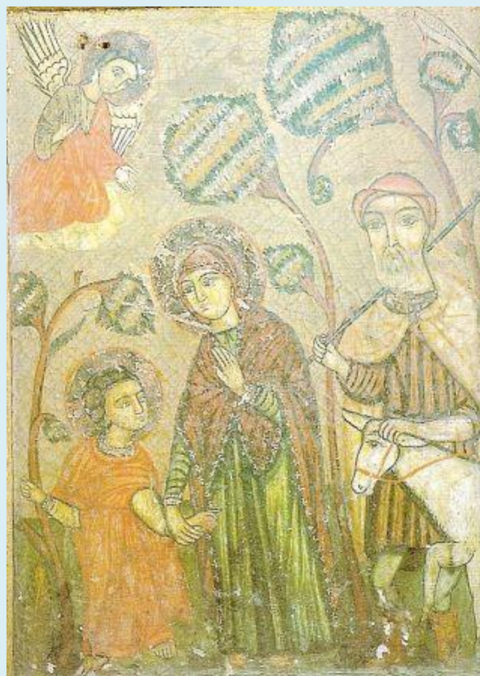
Involuntar, mă gândesc la posibila legătură dintre paşii Sfintei Familii şi apariţia în acest areal geografic, în sec 4, a primelor forme de monahism din lume (pustnici, mănăstiri cu viaţă de obşte, mănăstiri de sine), modelul vieţuirii lor întru Hristos fiind urmat ca atare până în zilele noastre şi extins în toată lumea creştină.

Tradiţia orală privitoare la Fuga în Egipt a fost certificate de către Sfântul Theofilus, patriarh al Alexandriei (385-412) care a avut o viziune în care locuri legate de vizita Sfintei Familii în Egipt i-au fost relevate; după aceea, multe dintre locaşurile creştine sfinţite de către paşii Sfintei Familii au fost inspectate şi restaurate de către Sfântul Patriarh Teofilus.



Arta coptă păstrează două modele de icoane reprezentând această perioadă de început din viaţa Domnului nostru Iisus Hristos: prima reprezintă momentul intrării în Egipt, când Sfânta Maria Îl poartă în braţe pe pruncul Iisus, călătorind călare pe un măgar; Iosif este alături, iar în unele icoane copte apare şi Salomeea (probabil, rudă a Maicii Domnului, una dintre viitoarele femei mironosiţe, mama Sfinţilor Apostoli Iacob şi Ioan, soţia lui Zevedeu).

"Iată Domnul vine pe nor uşor şi ajunge în Egipt." (Isaia, 19, 1) Interpretarea acestei părţi a profeţiei Sfântului Prooroc Isaia este aceea că Pruncul Iisus a călătorit în braţele Sfintei Fecioare Maria - puritatea, nobleţea, lumina Sfintei Sale Mame fiind asemenea unui nor - după cum spuneau primii părinţi ai bisericii.



Cea de-a doua reprezentare este momentul plecării din Egipt, Iisus fiind deja un copil care merge singur, ţinut de mână de Mama Sa, fiind urmaţi de Iacob. Ca şi în cazul reprezentării intrării în Egipt, ordinea "personajelor" din icoană este aceeaşi: conform direcţiei de mers, întâi este figurat Pruncul Iisus, apoi Sfânta Sa Mamă, apoi Iosif. Îngerul apare în multe dintre aceste icoane, ca şi însoţitor şi călăuză, atât la sosirea cât şi la plecarea din Egipt.

Biserica coptă ortodoxă egipteană crede că această călătorie a durat trei ani şi jumătate, pe când musulmanii egipteni, care au o anume referire în Coran şi o identifică pe Sfânta Fecioară Maria ca fiind Miriam, sora lui Moise, susţin că durata este de şapte ani.

Conform tradiţiei copte, Sfânta Familie a traversat nordul Peninsulei Sinai şi a intrat în Egipt de-a lungul celui mai estic braţ al Deltei Nilului (acum asanat), pe la Pelusiam (El Farma) şi Zagazig (Tel Bastah).

La Zagazig au ajuns la răsăritul soarelui. Iosif a mers în sat să caute ceva de mâncare şi de băut, dar a fost aspru refuzat şi s-a întors cu mâinile goale. La apusul soarelui, un ţăran, Aqloum, care se întorcea de la munca câmpului, i-a văzut sub un copac şi i-a întrebat cine sunt. Sfânta Fecioară Maria i-a răspuns că sunt o familie de evrei săraci care vin din Palestina şi vor să ajungă în Babilon (Vechiul Cairo, Old Cairo) şi că în curând vor pleca la drum. Aqloum i-a chemat la el acasă, ca să le dea nişte haine. Apropiindu-se de casă, Aqloum le-a spus că soţia lui este bolnavă şi nu îi poate întâmpina cum se cuvine. Dar Pruncul Iisus a chemat-o pe nume şi i-a spus: "Sarah, eşti vindecată, ridică-te şi ne întâmpină!" Ea s-a ridicat imediat şi ambii soţi au fost gazde foarte primitoare.

Soţia lui Aqloum i-a povestit Mariei despre oraş, despre templul zeiţei Bastet (zeiţa pisica) în care sunt statui colosale şi ale cărei sărbători se derulau atunci, iar Maria şi-a exprimat dorinţa să vadă templul. Sarah a condus-o pe Maria cu Pruncul în braţe la templu. Imediat ce au pus piciorul acolo, statuile zeilor păgâni s-au spart şi s-au prefăcut în praf, conform proorocirii". Idolii Egiptului tremură înaintea feţei Lui. (Isaia, 19, 1). Vestea despre acest "incident" s-a răspândit rapid şi guvernatorul regiunii a ordonat să se caute imediat femeia cu copilul în braţe, pentru a-L trimite la Irod. Aqloum şi soţia sa, înţelegând că nu mai este sigură

şederea Sfintei Familii la ei, i-au ghidat către Belbeis, însoţindu-I o parte din drum şi ferindu-I de ostaşii romani.

Traversând Delta Nilului de la est la vest, ferindu-se de armată romană, Sfânta Familie a ajuns la Sakha. Pe drum, Iisus a pus piciorul pe o stâncă şi urma tălpii piciorului Său a rămas întipărită pe piatră, locul numindu-se de atunci Bikha Isous ("Pasul lui Iisus"), cercetătorii sugerând că este vorba de actuala localitate Sakha, în care se află Biserica coptă Sfânta Maria.



După Bikha Isous, Sfânta Familie a mers mai departe către sud - vest, traversând un alt braţ al Nilului şi ajungând în deşertul Scetic (Shihet, în limba coptă), actualul Wadi El Natrun.

Iisus a binecuvântat locul şi I-a spus Mamei Sale: "O, Mamă, să ştii că în acest deşert vor locui mulţime de călugări, asceţi şi nevoitori şi aceştia îi vor sluji Domnului ca şi îngerii".

Aici, în deşertul de nord-vest, este una dintre cele trei zone din pustiul egiptean în care, în secolul 4, au apărut primele mănăstiri din lume şi aici sunt localizaţi părinţii "Patericului Egiptean".

Zona Wadi El Natrun (cuprinzând Kellia, Sciţia, Nitria) a devenit în timp reşedinţa oficială a Patriarhiei Bisericii copte, până astăzi patriarhul acestei Biserici fiind

ales din rândul călugărilor din această zonă. Chiar şi după invazia arabilor în Egipt (sec. 7) musulmanii au acordat călugărilor creştini dreptul de a-şi practica religia. Nitria a fost fondată ca zona monastică de către Amun (născut în anul 280 d.H.) şi s-a păstrat ca atare datorită faptului că aici a locuit în permanenţă o comunitate ortodoxă.

Supraaglomeraţia din Nitria l-a determinat pe Amun să creeze o a doua zonă monastică în apropiere, la 18 km distanţă, numită Kellia. Acesta este unul dintre cele mai importante locuri arheologice creştine din lume, fiind identificate aproximativ 1.600 de edificii construite pe o suprafaţă de 100 kmp, într-o perioadă de doar 300 de ani. În secolele 8-11 majoritatea mănăstirilor din zona Wadi El Natroun au fost reconstruite sau restaurate, dar din sec 14 populaţia a fost decimată de cele două valuri de molimă care s-au abătut asupra oraşului.

În prezent, mai sunt în zona Wadi El Natroun doar 4 mănăstiri, absolut impresionante pentru orice pelerin creştin: Mănăstirea Romanilor - Dair El-Baramus; Mănăstirea Sirienilor - Dair Al Suryan, mănăstirea Sfântul Paisie (St Bishoy) şi Mănăstirea Sfântul Macarie cel mare.

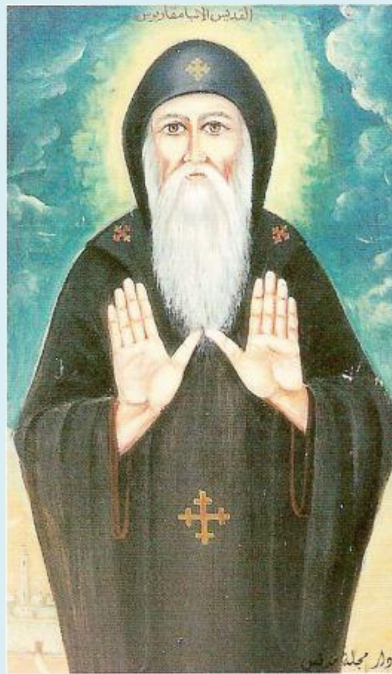
Pentru cine face rugăciunile de dimineaţă, Sfântul Macarie cel mare este un nume foarte apropiat, întrucât patru din cele zece scurte rugăciuni sunt întocmite de către acesta. În fapt, de şaisprezece secole, zi de zi, creştinii fie ei monahi sau trăitori în lume, îşi încep ziua cu rugăciune către Creator, folosind cuvintele şi gândurile acestui sfânt egiptean, devenit astfel contemporan fiecăruia dintre noi.

Aşa încât a păşi pe locul în care, la anul 340, Sfântul Macarie şi-a început viaţa monastică (Mănăstirea Romanilor) sau chiar în mănăstirea sa, este un fapt pe care mintea refuză să îl înţeleagă, la adevărata sa valoare. Sfântul Moise cel negru, ale cărui moaşte se află în mănăstirea Romanilor, ne-a primit cu multa căldură a duhului, la sfintele sale moaşte ne-am rugat îndelung.

Moise, etiopian de origine, de rasă neagră, a fost şeful unei bande de tâlhari din zona Nitria, vestit pentru omorurile sale şi pentru forţa sa fizică. S-a călugărit la vârsta deplinei maturităţi şi a încercat, în tot restul vieţii, să facă exact invers decât ceea ce a trăit pe când era tâlhar. La moartea sa, a lăsat 70 de ucenici, adică numărul de hoţi pe care îi avusese în banda sa. Pentru mine, personal, avea să fie extrem de impresionantă "întâlnirea" cu Sfântul Paisie cel mare.

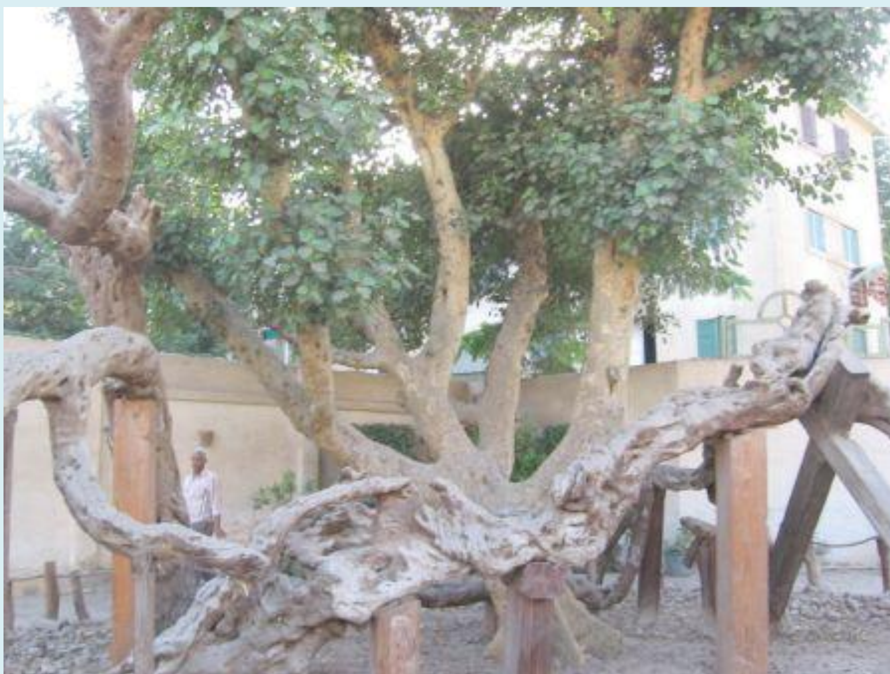
În mănăstirea Sirienilor se află peşteră în care a locuit o vreme Sfântul Paisie şi în care a fost vizitat de însuşi Domnul Iisus! Pentru că cea mai caldă primire, cea

mai frumoasă dovadă de dragoste pe care o puteai aduce unui vizitator era, în deşert, să speli picoarele musafirului tău (după modelul dat de însuşi Mântuitorul apostolilor săi), Sfântul Paisie a pus apă într-un lighean şi a spălat picioarele Domnului Iisus (icoana reprezentând acest moment se afla la intrarea joasă în grotă). După plecarea Sa, Sfântul Paisie a băut cu mare poftă apa sfântă din lighean, "îndată făcându-se începător vieţuirii cele supra omeneşti, despre el se poate spune că aflându-se fericitul cu trup muritor, se ridicase mai presus de trup", vieţuind ca îngerii, întocmai cum proorocise Pruncul Iisus.



Aceştia sunt doar câţiva foarte cunoscuţi nouă vieţuitori ai pustiei Schitiei, Nitriei şi Keliei, mii de alţi asemenea asceţi căutând nevoinţele pustiei spre a-L slăvi pe Domnul încă din viaţa aceasta trecătoare.

Cele patru mănăstiri ortodoxe copte cu viaţa monahală activă în prezent sunt comori ale artei religioase copte (restaurările actuale se fac cu ajutorul unor echipe de specialişti din Olanda, Polonia etc), în acelaşi timp cuprind vestigii arheologice atestând amploarea vieţii monahale din vechime, dar cele mai mari comori ale lor sunt moaştele Sfinţilor despre care am citit în Patericul egiptean sau vestigii cum ar fi copacul viu şi acum, plantat de către Sfântul Efrem Sirul în timpul viziei sale pe aceste locuri (Mănăstirea Sirienilor).

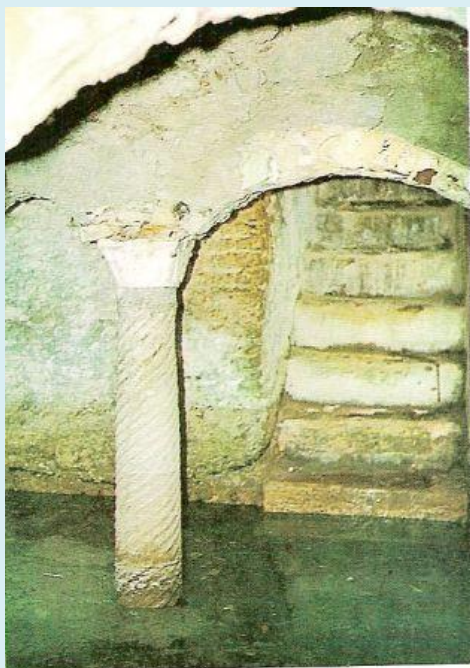


Condusă de îngerul Domnului şi binecuvântând pământul Egiptului, Sfânta Familie s-a îndreptat către Cairo (Old Cairo, Babilon), urmărită fiind de doi ostaşi ai lui Irod.

Tradiţia spune că la Mataryah (o localitate integrată acum capitalei Cairo) un copac şi-a deschis în mod miraculos trunchiul pentru a-L ascunde pe Pruncul Iisus, pe Mama Sa şi pe Sfântul Iosif şi şi-a coborât crengile ca să-I ferească de ochii urmăritorilor. Acest copac este unul dintre cele mai sfinte locuri asociate cu Fuga în Egipt.

Supranumit "Copacul Fecioarei Maria", acest sicomed a trecut prin secole ca loc de pelerinaj pentru creştinii din toată lumea, fiecare pelerin dorind să ia ca amintire până şi coaja-scoarţa sa. În prezent trunchiul copacului este extrem de ciudat, pare mort, dar din mlădiţele sale ajunse în pământ s-au dezvoltat alte câteva trunchiuri care rodesc. Şi noi am primit de la paznici câteva fructe de pe jos, surpriză mare fiind aceea că erau smochine!

Se spune de asemenea că la dorinţa Pruncului Iisus, copacul şi-a lăsat crengile în jos, pentru ca Sfânta Mamă să poată culege fructe pentru a le mânca, iar în apropierea acestui loc de odihnă copilul Iisus a săvârşit minunea apariţiei unui izvor, în care Fecioara i-a spălat hăinuţele. În locul unde a vărsat apa cu care spălase, a răsărit un copac cu flori frumos mirositoare a cărui sevă se foloseşte la prepararea mirului sfânt.



În fortăreaţa romană a Babilonului (Old Cairo) sunt câteva biserici care îşi revendică onoarea de a fi situate pe locurile în care Sfânta Familie a poposit.

Biserica Sfântului Sergiu (dedicată Sfinţilor mucenici Serghie şi Vah) este considerată ca fiind una dintre cele mai vechi biserici creştine din Cairo (final sec 4 - începutul sec 5) şi cuprinde sub altar grota Sfintei Familii.

Deşi nu am reuşit să intrăm la subsol, în grotă, pentru că se desfăşurau lucrări de renovare, am ajuns totuşi la intrarea sa în stânga altarului şi ne-am putut ruga puţin; a fost prima dată în viaţa mea, acolo, când am avut certitudinea că cei trei membri ai Sfintei Familii au fost oameni ca şi noi, dar ce diferenţă… sentimentul că ne aflăm într-un loc sfânt, puternic, este fără putinţă de descris.

Biserica suspendată este situată la una dintre porţile vechii fortăreţe a Babilonului (zidurile cetăţii romane sunt vizibile şi acum, ca site arheologic), naosul său fiind cu adevărat suspendat deasupra unui pasaj. Construită în sec 7, aceasta este una dintre cele mai frumoase biserici creştine copte din Cairo, prima construită în stil basilical şi funcţionează de secole ca şi reşedinţa oficială a Patriarhului copt al Alexandriei. Este de asemenea închinată Fecioarei Maria, ca toate celelalte locaşuri din traseul Fugii în Egipt.

Am vizitat de asemenea locaşul de mici dimensiuni ridicat în cimitirul Bisericii greceşti Sfântul Gheorghe, în al cărui subsol se află o fântână cu apă binecuvântată

de Pruncul Sfânt şi grota de foarte mici dimensiuni care a adăpostit Sfânta Familie. Aici am găsit o placă de marmură care atestă, în limba română (!) sfinţenia locului. Alături mai era doar o placă asemănătoare în limba rusă, iar în micuţa grotă – o placă în limba greacă.



Biserica Sfintei Fecioare Maria din Zeitoun (localitate de asemenea integrată capitalei Cairo) este loc de pelerinaj anual, mai ales de când, în 2 aprilie 1968, Sfânta Maria a apărut pentru prima oară deasupra cupolei, fiind observată întâi de către nişte muncitori musulmani de la un garaj din apropiere. Apariţiile sale au făcut vâlvă, toate ziarele vremii scriind despre aceasta. Pentru că s-au repetat, apariţiile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu au fost văzute de mai mult de un million de oameni, de toate religiile, multora dintre aceştia schimbându-le viaţa.



Au fost filmate de către televiziunea naţională egipteană, fotografiate de sute de profesionişti, chiar preşedintele ţării Abdul Nasser mergând să o vadă. În perioada respectivă Egiptul trecea prin momente grele, daorită pierderii Războiului de 6 zile cu Israelul, în care au murit mulţi oameni şi în urma căruia Israelul a ocupat Peninsula Sinai. Prin minunea apariţiei Sale, Sfânta Fecioară a arătat că mai este speranţă şi a adus mulţi oameni la credinţă.

Apariţiile au durat trei ani, timp în care poliţia locală a efectuat numeroase şi sofisticate investigaţii pe o arie de 15 mile în jurul bisericii din Zeitoun, pentru a descoperi dacă este vorba despre o sursă artificială de lumină proiectată spre cer - toate aceste căutări neavând nici o finalitate. Actuala biserică de la Zeitoun este construcţie nouă, datând din 1925.

Papei Khalil Ibrahi I s-a arătat Sfânta Maria şi i-a cerut să înalţe o biserică în numele ei în acest loc asociat cu trecerea Sfintei Familii în Egipt şi promiţându-i că se va arăta chiar Ea, ceea ce s-a şi întâmplat începând cu anul 1968, timp de trei ani consecutiv. Multe miracole întâmplate în acest loc sunt atribuite Maicii Domnului.

Pe tot parcursul şederii Sfintei Familii la Heliopolis (Cairo) idolii au fost distruşi, din acest motiv Familia trebuia mereu să se ascundă.



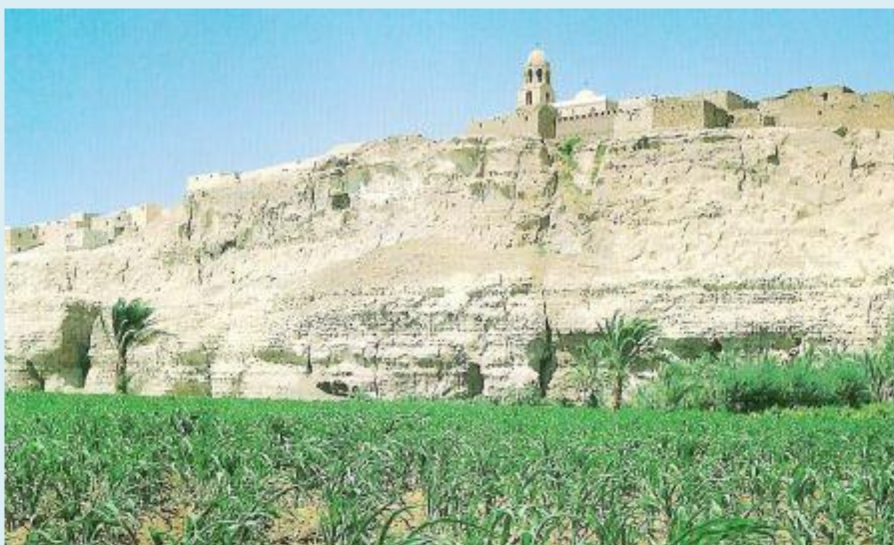
Plecarea din Cairo s-a făcut în zona sudică, la Maadi, un loc foarte liniştitor pe malul Nilului, unde acum se ridică Biserica cu trei cupole închinată Sfintei Maria. Conform tradiţiei, în ultimele zile ale şederii, Iosif a avut legături cu mai multe familii evreieşti de pescari, negociind condiţiile plecării lor pe apa Nilului către zona centrală a ţării. Plata pentru transport (barca) şi provizii a fost făcută cu aur, smirnă şi tămâie - darurile date de către magi la naşterea Pruncului.

Se pare că aici, la Maadi, este şi locul în care a ajuns la mal coşuleţul în care se afla puncul Moise, pe care l-a găsit fata faraonului.

Un alt eveniment consemnat recent este apariţia pe apa Nilului a unei Biblii: "Vineri 27 martie 1976, după Liturghia de dimineaţă, lumea a observat un obiect putind pe apă, lângă locul în care Sfânta Familie s-a îmbarcat. Câţiva membrii ai bisericii au coborât şi au găsit o Biblie, plutind pe apă, deschisă la Isaia 19, 25 "Bleessed by Egypt my People" "Binecuvântat să fie poporul Meu Egiptul." În ciuda faptului că Biblia era udă şi grea, aceasta plutea pe apă şi oamenii au considerat că este o minune, un semn de la Dumnezeu, ca o binecuvântare specială către ei." (text afişat alături de Biblia expusă în biserică).



Sfânta Familie a călătorit pe apa Nilului până în centrul Egiptului, aproape de Assyut (430 km sud de Cairo), locuri asociate acestei prezenţe fiind Gebel El-Tair (Muntele păsărilor) şi Al-Muharraq unde, conform tradiţiei, Îngerul Domnului i-a apărut lui Iosif: "După moartea lui Irod, iată că îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif în Egipt, Şi i-a zis: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi mergi în pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia sufletul Pruncului. Iosif, sculându-se, a luat Pruncul şi pe mama Lui şi a venit în pământul lui Israel" (Matei 2. 19-21).



Biserica Sfânta Maria din Gebel El-Tair a fost ridicată pentru comemorarea vizitei Sfintei Familii în anul 328 d. C. de către Sfânta Elena, mama Sfântului Împărat Constantin. De altfel, multe biserici din Egipt sunt atribuite Sfintei Elena ca şi ctitor, aşa cum sunt şi bisericile din delta Nilului (Sakha, Birkha Iisous). Se pare că, la cinsprezece ani de la încreştinarea Împăratului Constantin (după ce acesta a văzut Sfânta Cruce pe cer), Sfânta Elena a călătorit în toate locurile sfinte ale Imperiului Roman, ajungând cum era şi firesc şi în Egipt.

Mănăstirea Al Muharraq de la Assiut pare a fi locul proorocit de către Sfântul Isaia (19.19) "În ziua aceea, va fi un jertfelnic în mijlocul pământului Egiptului şi un stâlp de pomenire la hotarul lui, pentru Domnul." Assiut este situat în chiar mijlocul Egiptului, fiind locul în care Sfânta Familie a rămas timp de şase luni şi din care Sfântul Iosif a fost chemat înapoi în Israel.

Conform interpretării Bisericii copte, stâlpul de pomenire pentru Domnul, la hotarul Egiptului (a doua parte a profeţiei) este Sfântul Apostol şi Evanghelist Marcu, cel care a încreştinat Egiptul şi nordul Africii şi ale cărui sfinte moaşte se află la Alexandria - portul de la Marea Mediterană, hotarul natural din nordul ţării. Mănăstirea ortodoxă coptă Dair Al Muharraq este unul dintre cele mai celebre locuri sfinte ale creştinătăţii, în fiecare an având loc comemorări de mari amploare închinate Sfintei Fecioare Maria.

După mărturiile a doi sfinţi, Sfântul Theofilus XXIII (385-412) şi Sfântul Chiril al Alexandriei XXIV (412-444), acest loc a fost cu adevărat sfinţit şi binecuvântat de Domnul nostru Iisus Hristos.

La întoarcerea în Israel, Sfânta Familie a urmat acelaşi traseu, din chiar centrul Egiptului, de-a lungul Nilului la Cairo şi apoi către est, spre Palestina. În timpul vieţii sale pământeşti, Domnul nostru Iisus Hristos a locuit în Palestina, singura ţară vizitată în afara acesteia fiind doar Egiptul.

Pruncul Iisus s-a născut în peşteră şi imediat, din prima zi a vieţii sale, a fost nevoit să călătorească din loc în loc, fără adăpost şi urmărit mereu de prigonitori, timp de trei ani în pământ străin. Exact în acelaşi mod Fiul lui Dumnezeu avea să parcurgă şi ultimii săi trei ani ai vieţii - cei ai propovăduirii - străin şi fără adăpost în propria sa ţară, Israel.

Cea care m-a impresionat puternic în această încercare de regăsire a drumului Sfintei Familii în timpul Fugii în Egipt este Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, tânăra Mamă a Pruncului Iisus. "Ascultă fiică şi vezi şi pleacă urechea ta şi uită poporul tău şi casa părintelui tău."(Psalmul 44).

La doar 15-16 ani, luându-şi în braţe în miez de noapte Pruncul abia născut, protejată fiind doar de bătrânul Iosif, Preacurata Mamă se supune voinţei Domnului şi pleacă în grabă într-un periplu periculos, în ţară străină, acceptând statutul de nomad timp de trei ani. Ani în care a cunoscut în mod direct foamea şi setea, umilinţa, grijile şi nevoile de tot felul, ani petrecuţi în deşert printre oameni sărmani, în locuri uitate de lume - locuri contrastând puternic cu grandoarea extremă a oraşelor şi a templelor faraonilor.

Ce destin pământesc are chiar dintru început Împăratul Cerurilor în lucrarea Sa de răscumpărare a păcatelor noastre, câtă fragilitate şi putere, înţelepciune, iubire şi jertfelnicie are preacurata Sa mamă - om ca şi noi. Când îi înălţăm rugăciune, cine mai mult ca ea poate înţelege: "Tuturor necăjiţilor - bucurie şi asupriţilor - folositoare şi flămânzilor - dătătoare de hrană, străinilor - mângâiere, celor învăluiţi - adăpostire, bolnavilor - cercetare, celor neputincioşi - acoperământ şi sprijinire, toiag bătrâneţilor tu eşti, Preacurată, Maica Dumnezeului celui de sus; pentru aceea, ne rugăm ţie: Grăbeşte şi miluieşte pe robii tăi."

Am întrebat un călugăr, discutând despre Fuga în Egipt: cum era tânăra Măicuţă a Domnului? Şi mi-a răspuns imediat, cu căldură în glas: "frumoasă!" Am înţeles atunci că omul rugăciunii a văzut-o prin ochii Pruncului Iisus, prin ochii copilului

care îşi adoră mama care îl mângâie şi îl protejează (căci singur nu se poate ajuta) şi am început să înţeleg cât de mult o iubeşte Iisus pe Sfânta Sa Mamă - căreia Fiul lui Dumnezeu i-a promis că îi va da tot ceea ce-I cere, făcând-o mijlocitoarea noastră.

De altfel, întreg Egiptul creştin o slăveşte şi o iubeşte nespus pe Sfânta Fecioară Maria, absolut toate bisericile şi mănăstirile ridicate în locurile prin care a trecut Sfânta Familie fiind închinate Măicuţei Domnului.

Bibliografie:
- The Escape to Egypt according to Coptic Tradition, Egypt, 1993
- Christianity în the land of the pharaohs, Jill Kamil, 2002
- Broşuri şi materiale ale Bisericii copte egiptene - pelerinaj în Egipt 2007

miriamturism.ro

Arhimandritul Ioanichie Bălan - Mormântul împăratului și proorocului David – Pelerinajul părintelui Cleopa la Locurile sfinte



Mormântul împăratului și proorocului David / Foto:Oana Nechifor

Ultimul loc sfânt, vrednic de închinare, de pe Muntele Sion, este mormântul împăratului și proorocului David, din neamul căruia se trăgea Hristos după trup. Se află aproape de foișorul Cinei.

***

Intrăm în clădirea veche, multiseculară, unde se află mormântul marelui împărat. Lume multă intră și iese. Este un permanent pelerinaj. Clădirea, un fel de sinagogă, este dispusă de la nord spre sud.

Mormântul proorocului David, pe care îl cinstesc deopotrivă cele trei confesiuni monoteiste - creștini, evrei și mahomedani - se află în partea de nord. Cripta se înalță deasupra ca un cavou boltit, semicilindric, și este învelită în catifea neagră, cu semnul cultului mozaic pe ea. Doi rabini stau în fața mormântului, după un mic grilaj de fier, și îmbărbătează poporul care vine să se roage.

Tineri, bătrâni și mame cu copii de mână se apropie, se prosternează în fața mormântului, dau ușor din capete, aduc lumânări și untdelemn, spun cererea lor rabinului binevoitor, apoi primesc binecuvântare și se retrag.

Aici odihnește marele împărat al lui Israel, strămoșul lui Hristos, părintele evreilor, întemeietorul Ierusalimului, apărătorul poporului ales, urmașul lui Saul, inspiratul scriitor al Sfintei Psaltiri, fiul lui Iesei, tatăl înțeleptului Solomon, „bărbatul după inima lui Dumnezeu”, marele prooroc David! Aici odihnește fiul cel mai mic ai lui Iesei, păstorul cel firav al oilor, biruitorul lui Goliat, spaima filistenilor și moabitenilor, cel mai mare împărat al iudeilor. Aici odihnește proorocul David, lauda vechiului și noului Israel, care a lăsat omenirii întregi Sfânta Psaltire, cartea cea mai scumpă de laudă și de rugăciune către Dumnezeu.

Psaltirea, cea plină de profeții pentru Hristos, pentru începutul și sfârșitul lumii; Psaltirea, cartea mângâierii tuturor creștinilor. Psaltirea, bucuria sfinților, nădejdea pustnicilor, arma cuvioșilor, izgonirea diavolilor, rușinarea păgânilor, alinarea mamelor, podoaba călugărilor, odorul cel de preț al credincioșilor. Psaltirea lui David, cartea pocăinței, „care scoate lacrimi și din inimă de piatră”; Psaltirea, cartea prea măririi și laudei lui Dumnezeu, trâmbița Vechiului și Noului Testament, podoaba bisericilor, cinstea caselor și toiagul creștinilor dintotdeauna.

Ce minunat ne învață David în primul său psalm: Fericit bărbatul care n-a umblat în sfatul necredincioșilor și în calea păcătoșilor n-a stat și pe scaunul pierzătorilor n-a șezut. Ci în legea Domnului voia lui și la legea Lui va cugeta ziua și noaptea... (Psalm 1, 1-2). Păzește-ne, Doamne, de sfatul celor necredincioși, izbăvește-ne de cursele celor pierzători, scapă-ne de lațul celor păcătoși, ca să facem voia Ta!

Iată, aici odihnește împăratul cel smerit și iubitor de Dumnezeu, care se scula la rugăciune în fiecare miez de noapte și de șapte ori pe zi lăuda pe Ziditorul. Aici odihnește profetul pocăinței, care ne-a învățat să plângem pentru păcatele noastre prin nemuritorul psalm 50: Miluiește-mă Dumnezeule, după mare mila Ta...! Miluiește-ne pe noi, păcătoșii, Mântuitorule, care venim să ne mărturisim Ție, să ne căim de păcatele noastre, să plângem fărădelegile noastre, să cerem harul Tău, pentru a pune din nou început de pocăință! Inimă curată zidește întru noi, Dumnezeule, și duh drept înnoiește în lume, în biserici, în casele și în sufletele fraților noștri. Nu ne lepăda pe noi, robii Tăi, de la fața Ta și Duhul Tău cel Sfânt nu-L lua din inimile noastre, din familiile creștinilor, din hotarele țării noastre românești!

Învață-ne, Mântuitorule Bune, să Te lăudăm împreună cu David, să-Ți înălțăm cântări de laudă în psaltire și în alăută și să Te prea mărim împreună cu îngerii și cu oamenii, cu cerul și pământul, cu soarele, cu luna, cu stelele, cu florile, cu păsările, cu pruncii, cu tinerii, cu bătrânii și cu toată suflarea omenească...

Spunem în taină psalmii laudelor și plecăm.

(Arhimandritul Ioanichie Bălan, Pelerinaj la Mormântul Domnului, ediția a VI-a, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2010, pp. 112-114)

Maica Teodosia (Zorica Laţcu) - Fuga în Egipt



E drumul prin pustiu. În lungul zării,
Abia mijeşte ziua. De departe,
Nisipu-n unde moi, ca apa mării,
Îmbracă sihăstriile deşarte.

Un măgăruş cu ochii blânzi te poartă.
Te-ai încrezut în pasul lui cuminte.
Cum creşte-n zări mereu câmpia moartă,
Tu-ţi pleci spre sân privirea ta fierbinte.

Căci ai la sân copilul şi te doare,
Să pleci cu el în aspră pribegie:
Peste căpşorul Lui, mângâietoare,
Răsfrânt-ai valul tău, cu gingăşie.

De ce ţi-s, Maică, genele muiate?
Petreci în minte alte prigoniri?

Îl vezi pe El cu palme sfâşiate,
Cu trupul jertfa sfintei Lui iubiri?

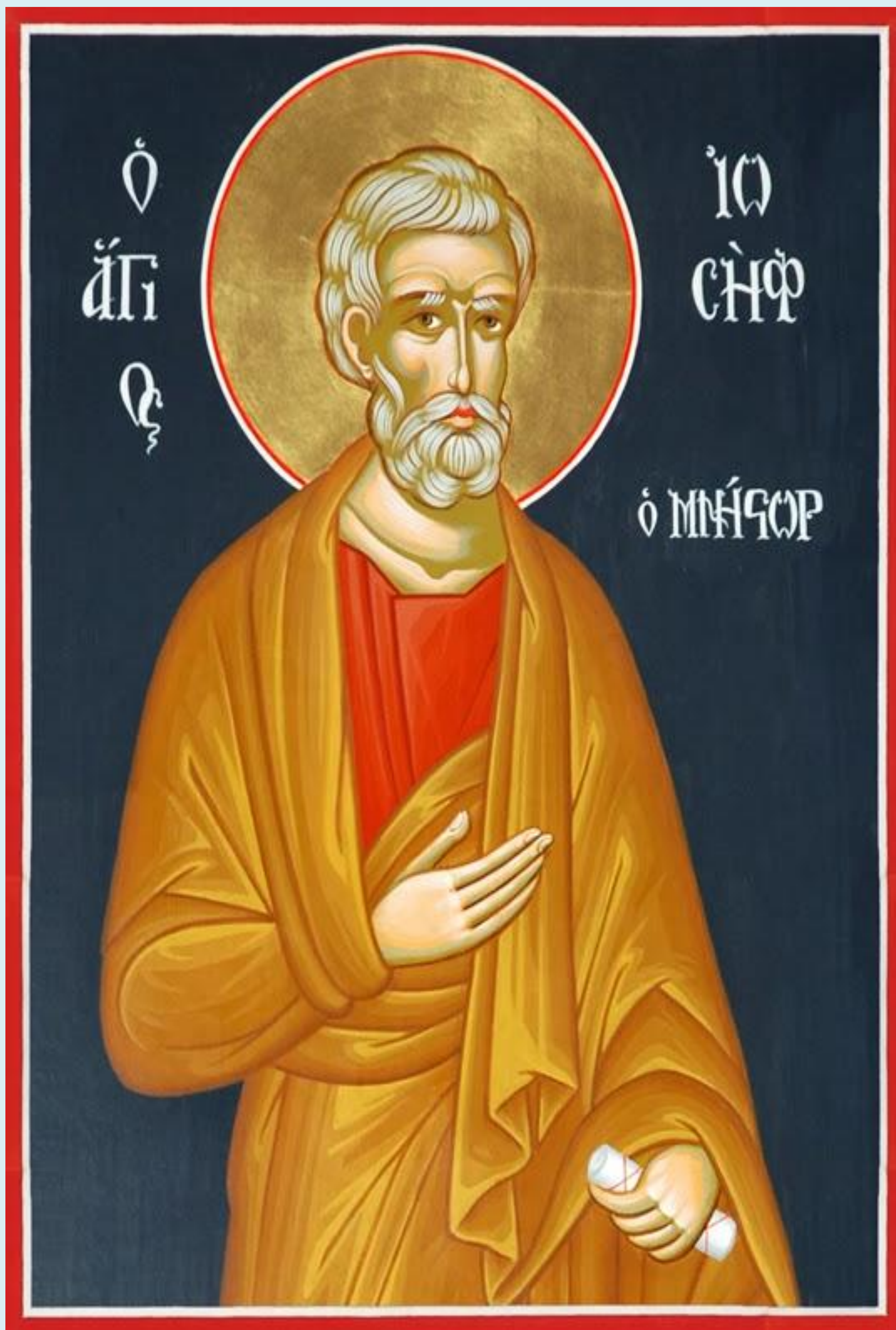
În mijlocul nisipurilor, poate,

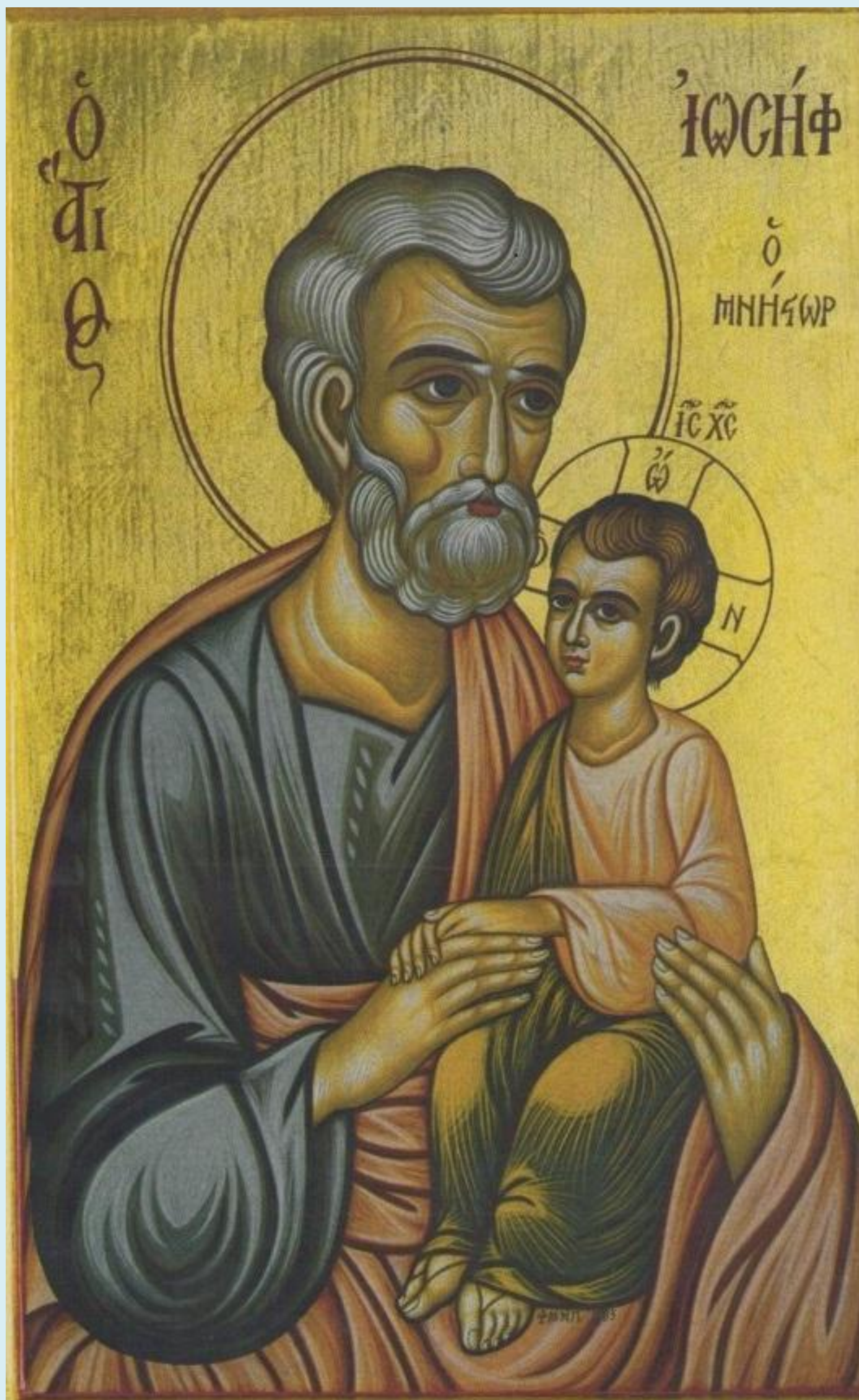
Singurătatea Lui e mult mai blândă.
Odată fi-va părăsit de toate,
Şi-un vânzător ascuns va sta la pândă.

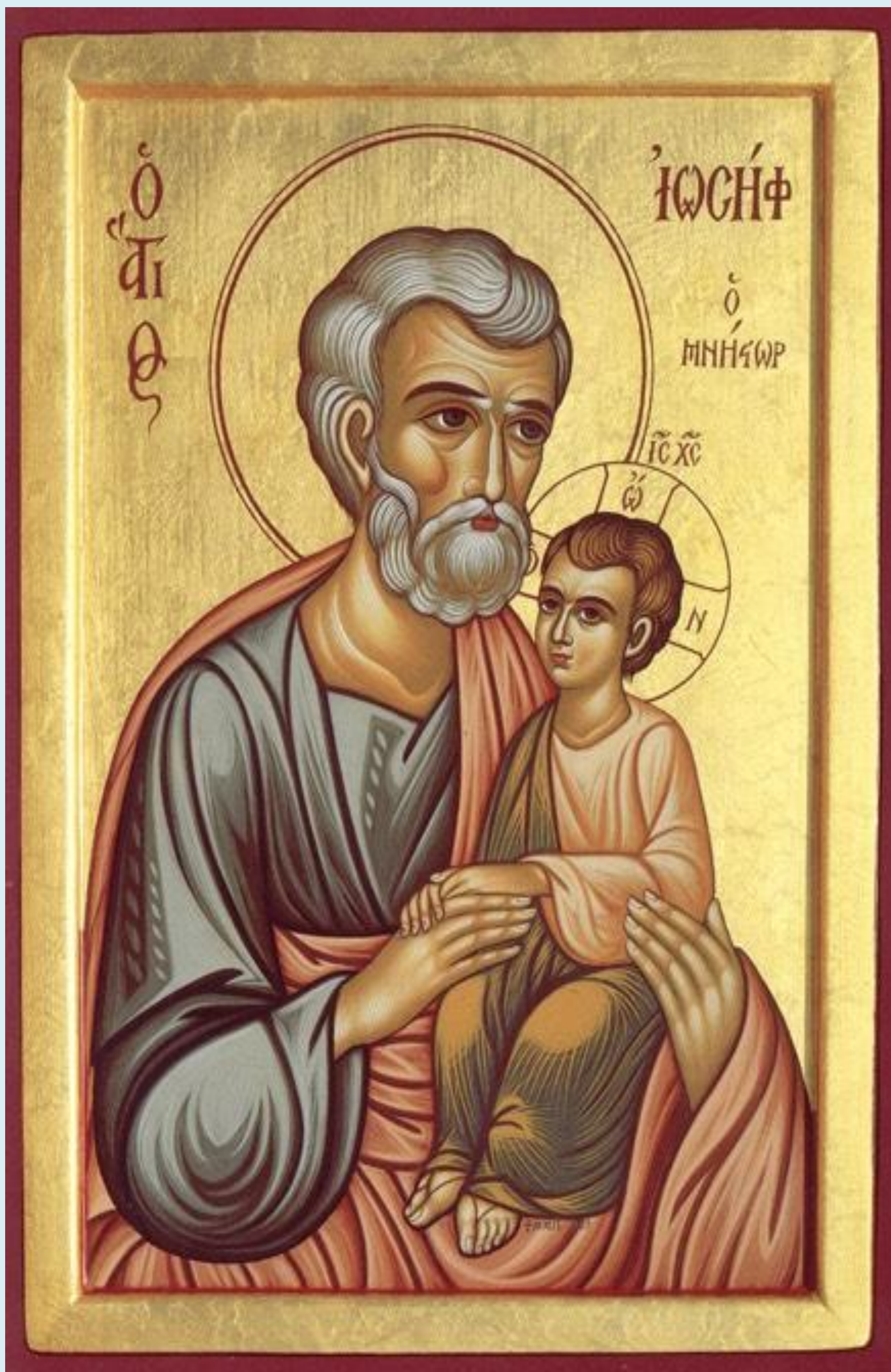
Mai este timp? Un înger se pogoară
Deasupra-ţi, ca un sol de mângâiere.
Frânturi de raze te-nvălesc, Fecioară,
Şi-alături merge Iosif în tăcere.

Icoane




Ὁ Ἅγιος
Ἰωσὴφ
ὁ Μνήστωρ


Ο ΑΓΙΟΣ
ΙΩΣΗΦ
Ο ΜΝΗΣΤΩΡ
IC XC
Ο ΩΝ


ΙΩϹΗΦ
ΙϹ ΧϹ

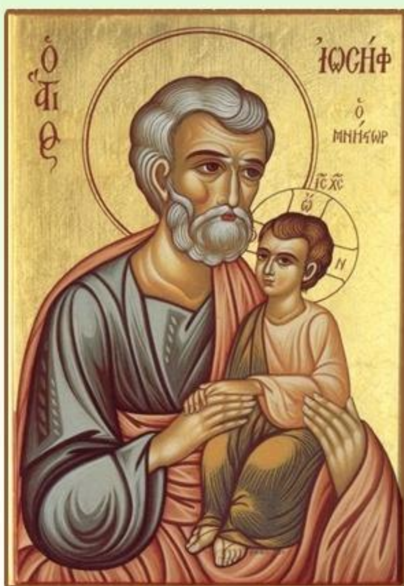


Η ΑΓΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΙΩΣΗΦ
ΙC ΧC
ΜΡ ΘΥ


ΑΓΙΑ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΜΡ ΘΥ


Tuturor celor care îl au ca ocrotitor spiritual
pe Sfântul și Dreptul Iosif Logodnicul,
le dorim viață îndelungată,
înțelepciune,
curaj duhovnicesc
și spor în fapte bune!
La mulți ani!
BASILICA.RO

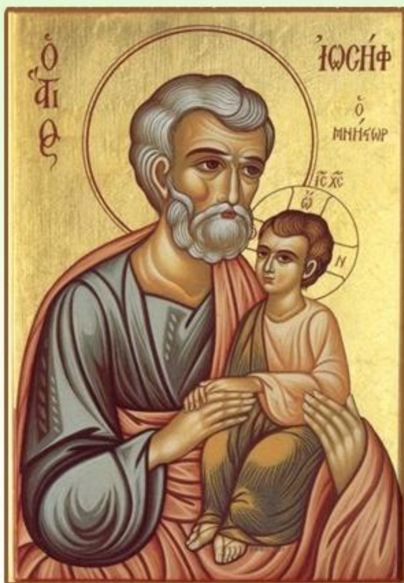
Troparul Sfântului şi Dreptului Iosif, Logodnicul Sfintei Fecioare Maria



28 Decembrie - Glasul 2

Binevesteşte Iosif lui David, Dumnezeiescului părinte, minunile: văzut-ai pe Fecioara născând; cu magii te-ai închinat; cu păstorii ai Slăvit şi prin îngeri înştiințare ai primit. Roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfântului şi Dreptului Iosif, Logodnicul Sfintei Fecioare Maria



28 Decembrie - Glasul 2

Binevesteşte Iosif lui David, Dumnezeiescului părinte, minunile: văzut-ai pe Fecioara născând; cu magii te-ai închinat; cu păstorii ai Slăvit şi prin îngeri înştiințare ai primit. Roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.


SF. PROOROC
DAVID
„CÂT S-AU
MĂRIT LUC-
RURILE TALE
DOAMNE,
TOATE CU
ÎNȚELEPCIU
LE-AI FĂC


SF. PROOROC
DAVID
„CÂT S-AU
MĂRIT LUC-
RURILE TALE
DOAMNE,
TOATE CU
ÎNTELEPCIU



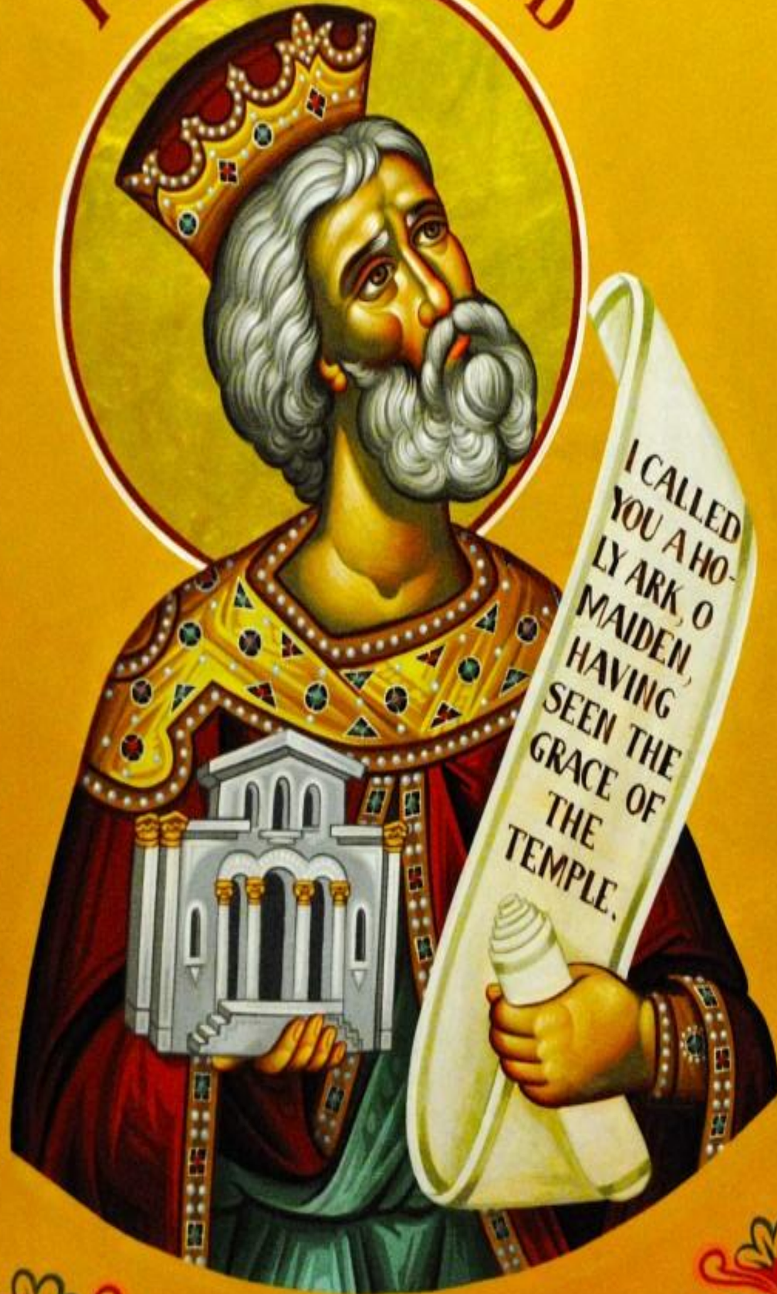
SF. Proo
DAVID


Ὁ ΠΡΟΦΗΤΗΣ
ΔΑΒΙΔ


KING
DAVID


ΔΑΥΙΔ
ὩC ἘΜΕΓΑ
ΛΥΝΘΗ ΤᾺ
ἜΡΓΑ CΟΥ, ΚΎ
ΡΙΕ· ΠΆΝΤΑ
ἘΝ CΟΦΊᾼ
ἘΠΟΊΗCΑC.
ἘΠΛΗΡΏΘΗ
Ἡ ΓΗ
ΤΗC ΚΤΊCΕ
ὩC CΟΥ


HOLY PROPHET
KING DAVID
HEAR MY
PRAYER, O
LORD, GIVE
EAR UNTO MY
SUPPLICATION
IN THY TRUTH
AND HEARKE
UNTO ME
IN THY
RIGHTEOUSNESS.


PROPHET DAVID
I CALLED YOU A HO-LY ARK, O MAIDEN, HAVING SEEN THE GRACE OF THE TEMPLE.

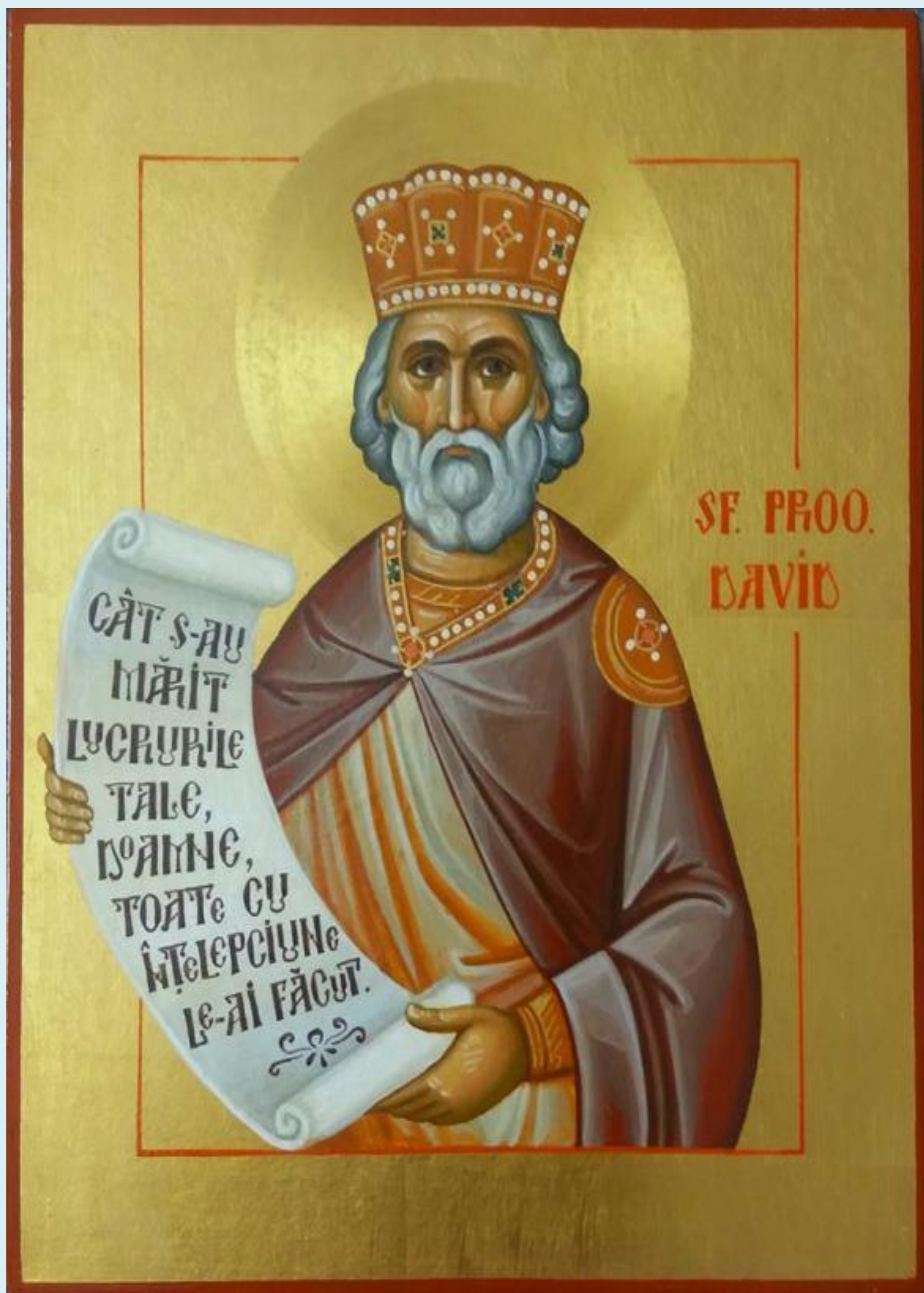

SF PR
DAVID
"CÂT
S-AU
MĂRIT
LUCRURI-
-LE TALE
DOAMNE
TOATE CU
ÎNTELEP-
-CIUNE,
LE-AI
FĂCUT"

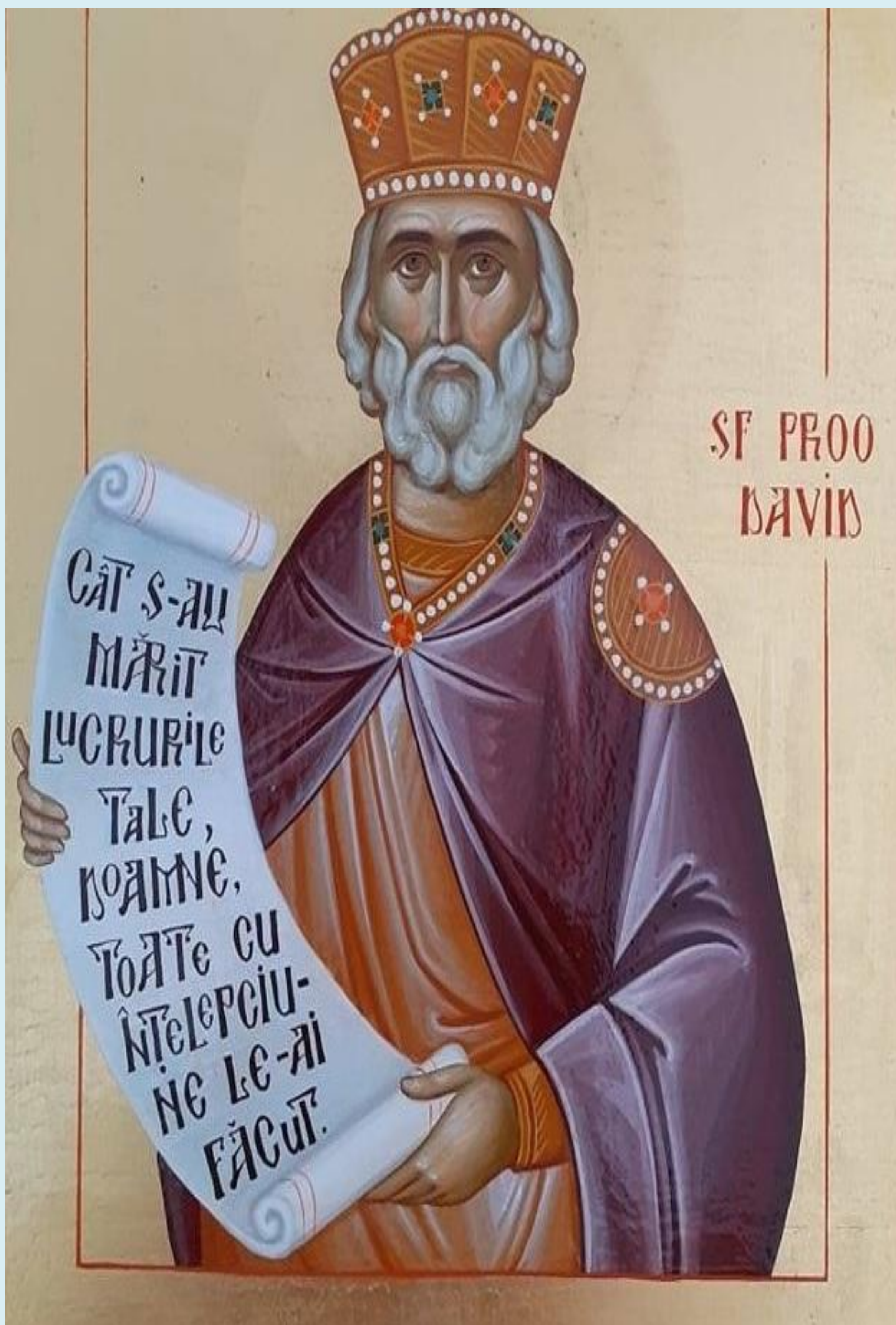

PROPHET
DAVID
THE LORD IS
IN HIS HOLY
TEMPLE,
THE LORD'S
THRONE IS
IN HEAVEN


SF. PROOROC
DAVID
"CÂT S-AU
MĂRIT LU-
CRURILE TA-
LE, DOAMNE,
TOATE CU
ÎNȚELEPCIUNE
LE-AI FĂCUT".


CÂT S-AU
MĂRIT LU-
CRURILE
TALE,
DOAMNE,
TOATE CU
ÎNȚELEPCIUNE
LE-AI FĂCUT
SF.
PROO.
DAVID

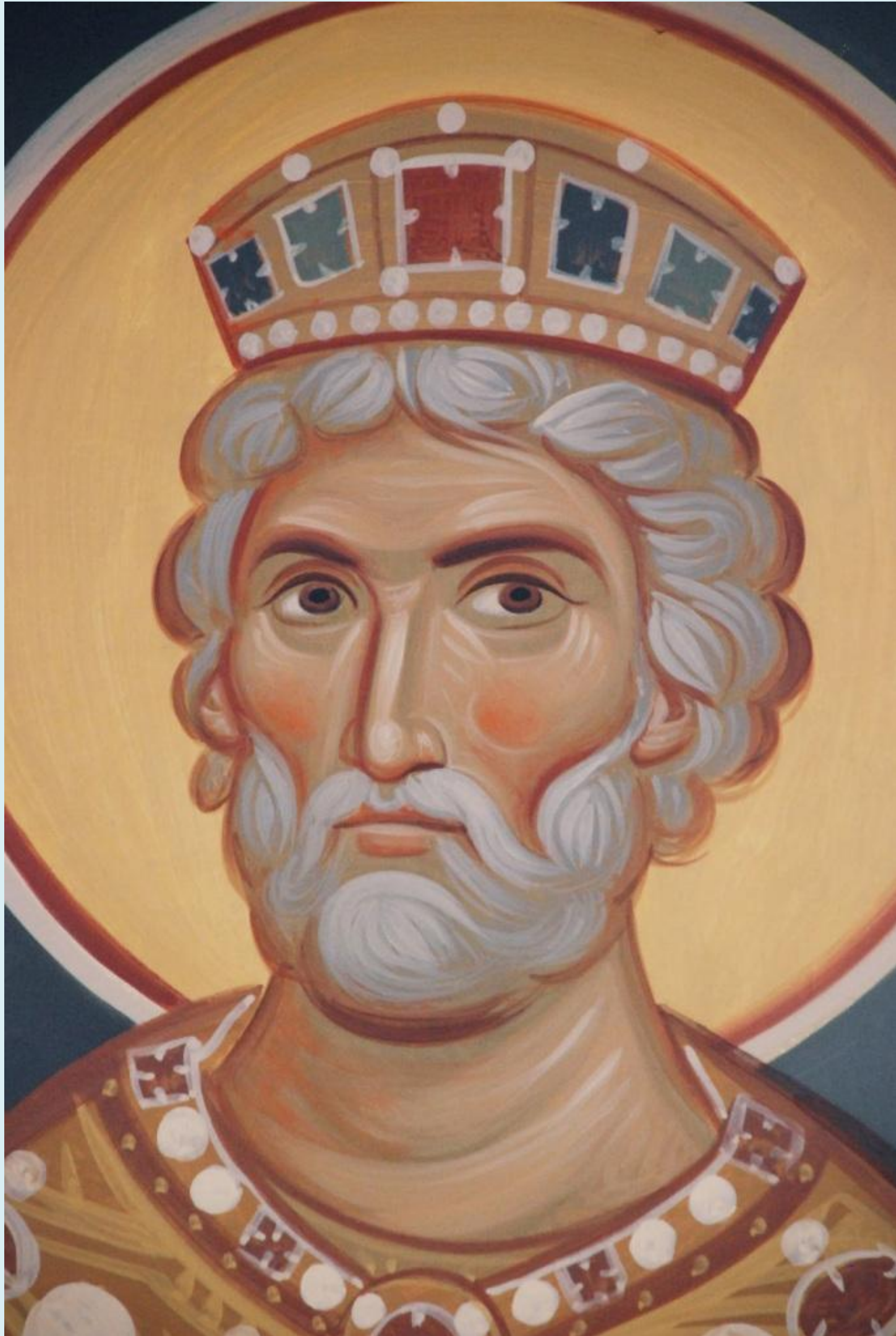

THE LORD REIGNS HE IS ROBED IN MAJESTY. THE LORD IS ROBED, HE IS GIRDED WITH STRENGTH
HOLY PROPHET
DAVID


CÂT S-AU
MĂRIT
LUCRURILE
TALE,
DOAMNE,
TOATE CU
ÎNȚELEPCIUNE
LE-AI FĂCUT.
SF. PROO.
DAVID


CÂT S-AU
MĂRIT
LUCRURILE
TALE,
DOAMNE,
TOATE CU
ÎNȚELEPCIU-
NE LE-AI
FĂCUT.
SF PROO
DAVID


HOLY PROPHET
KING DAVID

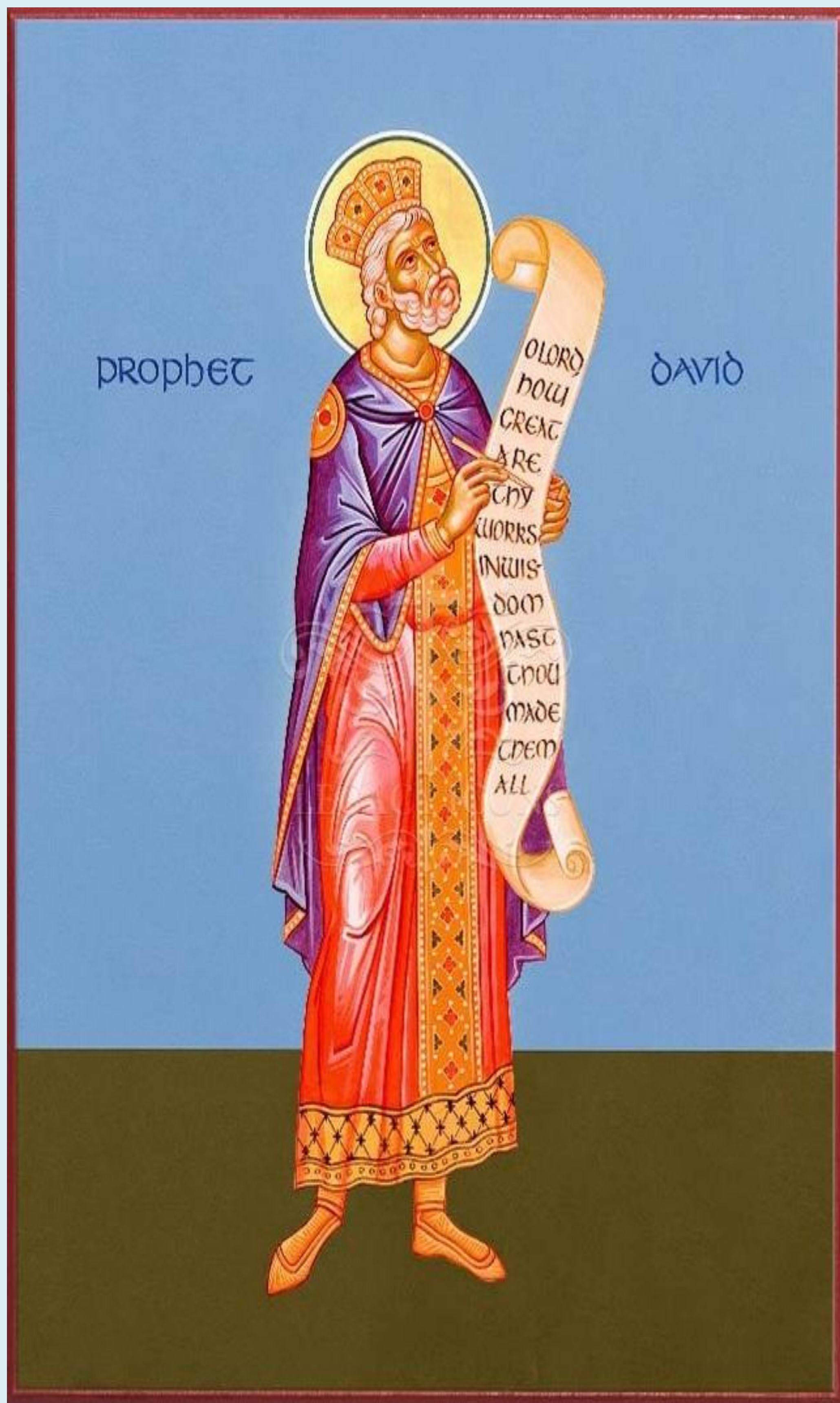

HOLY PROPHET
KING DAVID




ДА-
ВИ́ДЪ


SF.
DAVID


SAINT
DAVID
Prophète et
Roi

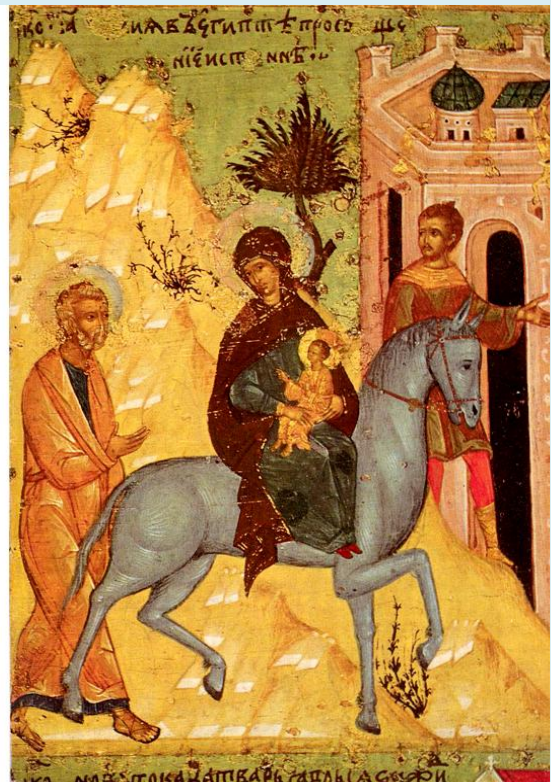

PROPHET
DAVID
O LORD HOW GREAT ARE THY WORKS IN WISDOM HAST THOU MADE THEM ALL


ДАВИДЪ
ВОСКРНИ
ГДИ ВЪ
ПОКОЙ
ТВОЙ
ТЫ И
КІВОТЪ
СТЫНИ
ТВОЕѦ

Duminica
după Naşterea Domnului
Domnului

(Fuga în Egipt)

articole icoane
predici video
comentarii patristice





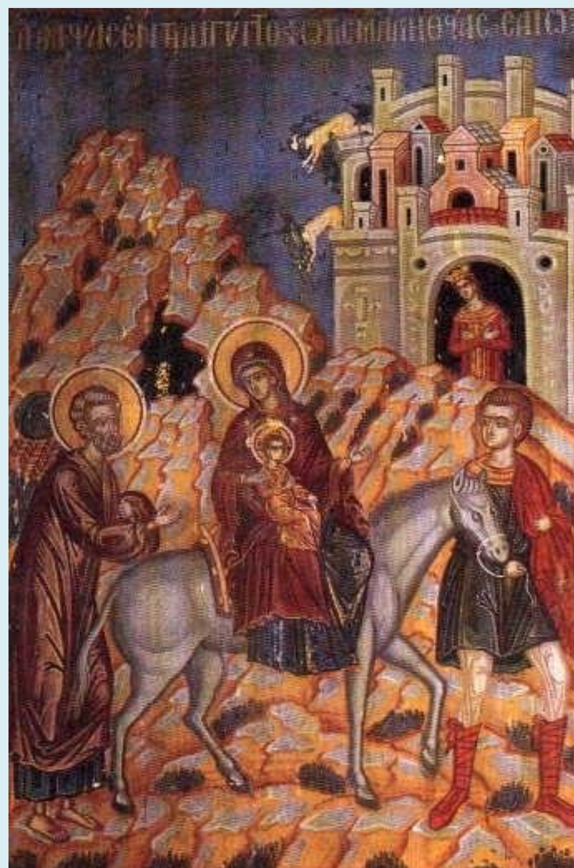


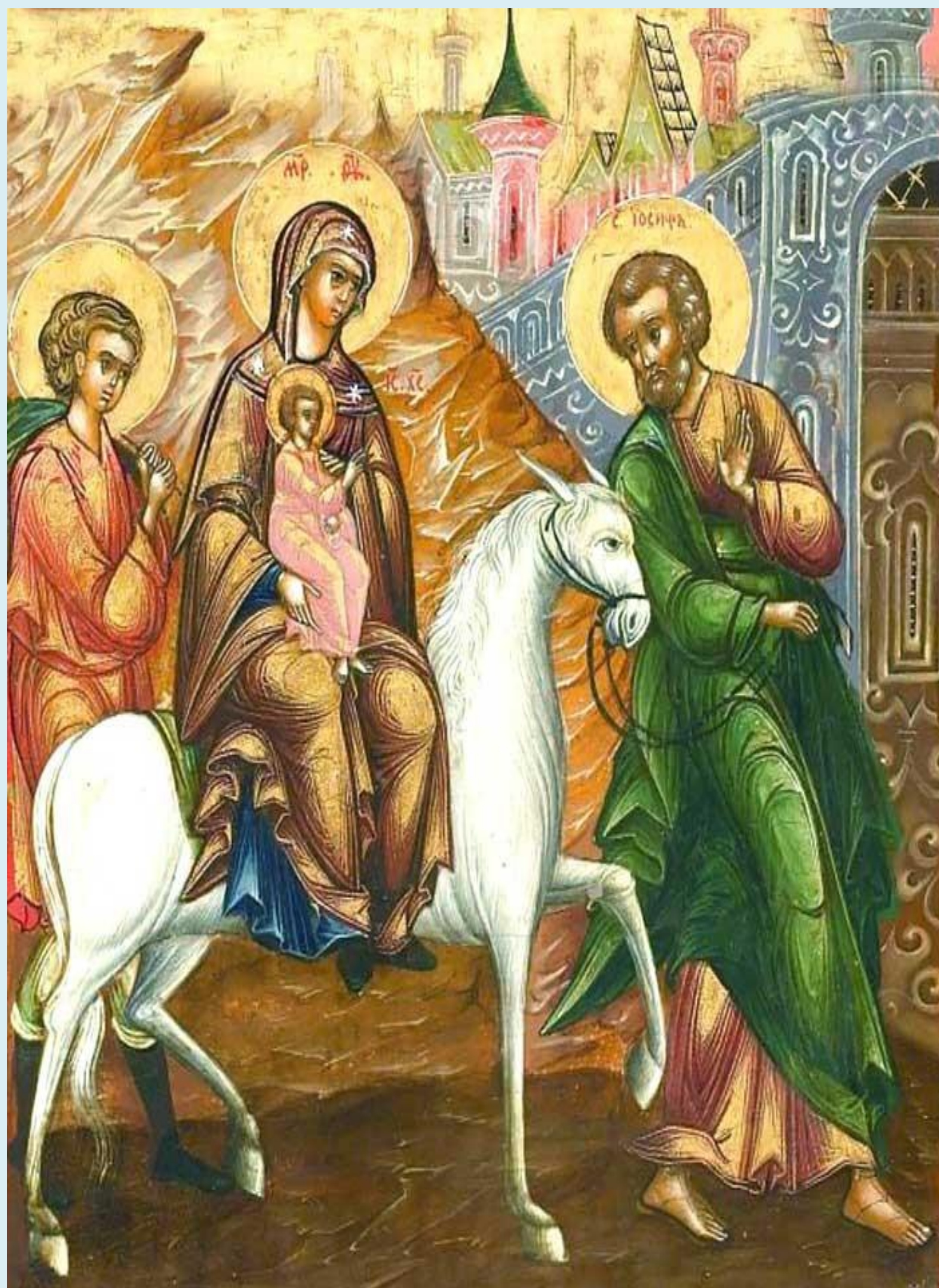

Ἡ ΦΥΓΗ
ΑΙΓΥΠΤΟΝ


MP
ΘY

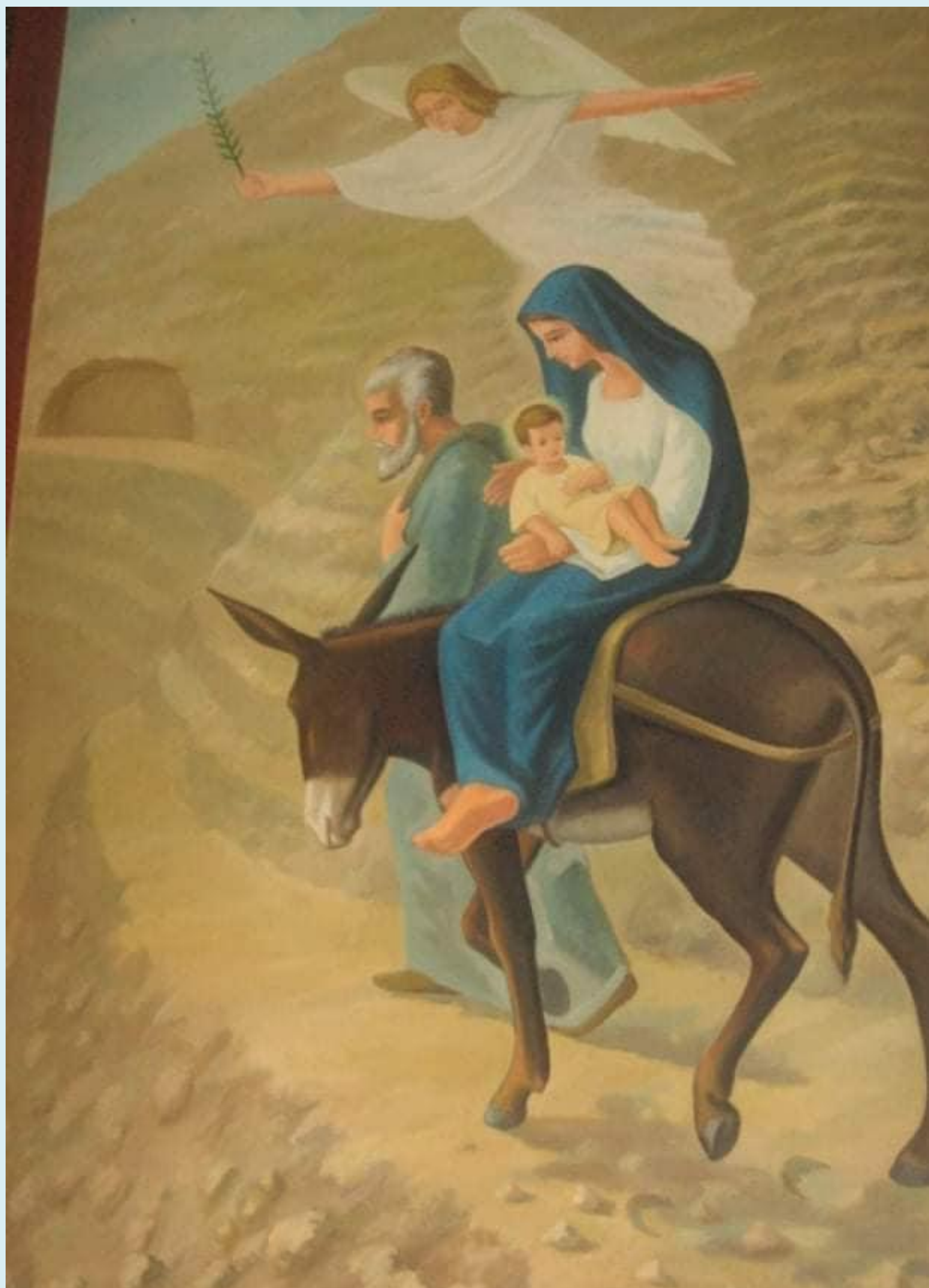

FUGA ÎN EGIPT






МР.
С. ІОСИФА.


FUGA IN EGITTO




Η ΦΥΓΗ
εις Αίγυπτον
ΜΡ ΘΥ
Ο ΩΝ
ΙΣ ΧΣ
95
ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ Η ΚΑΤΑΦΥΓΗ
των αδίκως εκπατριζομένων φυγάδων




© doxologia.ro

† Duminica după Naşterea Domnului

După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arătă în vis lui Iosif, zicând: „Scoală-te, ia Pruncul şi pe Mama Sa, fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod va căuta Pruncul ca să-L omoare". Iar el, sculându-se, a luat noaptea Pruncul şi pe Mama Sa şi au plecat în Egipt.







Destinația ultimă a oamenilor
sau cetatea lor stătătoare și definitivă
este Împărăția cerurilor.

† PATRIARHUL DANIEL

BASILICA.RO

GÂNDURI LA
EVANGHELIA DUMINICII

Tropar la Duminica după Naşterea Domnului

Glasul 2

Binevesteşte Iosif lui David, Dumnezeiescului părinte, minunile: văzut-ai pe Fecioara născând; cu magii te-ai închinat; cu păstorii ai slăvit şi prin îngeri înştiinţare ai primit. Roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.



Tropar la Duminica după Naşterea Domnului

Glasul 2

Binevesteşte Iosif lui David, Dumnezeiescului părinte, minunile: văzut-ai pe Fecioara născând; cu magii te-ai închinat; cu păstorii ai slăvit şi prin îngeri înştiinţare ai primit. Roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.




Slăviți-L!
Hristos Se naște!


... s-a nascut
un Mantuitor!